

DE HEILIGE OOLOG

VAN ELSCHADDAI TEGEN DIABOLUS

om de stad Mensziel

door

John Bunyan

Baptistenpredikant te Bunhill Fields

DE HEILIGE OORLOG - John Bunyan

Aan de lezer.

't Is vreemd voor mij, dat hij, die graag verhaalt,
 Wat oudtijds voorviel, ja, en 't verre haalt
 Van huns gelijken in geschiedenis,
 Niet spreekt van Mensziels krijgen; maar het is
 Of hij ze dood, als oude faab'len laat,
 Die als een nutloos ding geen lezer baat:
 Wanneer de mens, waartoe gij zich ook went,
 Zich zelf een vreemd'ling is, tot hij dit kent.

Ik weet wel, der verhalen tal is groot,
 Van 't binnen - buitenland, en meen'ge noot
 Is daarvan al gemaakt naar 's makers gril;
 Men gist uit boeken licht des stellers wil.

Er zijn er, die van 't geen nog nooit bestond,
 Of ooit er zijn zal, en dat zonder grond,
 Geveinsd zoveel verhalen, bergen hoog,
 Van mensen, wetten, landen, vorsten; 't oog
 Vindt in hun sprookjes zoveel wijsheid, dat
 Men heel veel ernst kan lezen op elk blad.
 En schoon de titel zegt: "'t is ijd'le spijs,"
 Toch vinden zij veel volgers op hun wijs.

Maar lezers! ik heb anders wat te doen,
 Dan U met ijd'le beuzelpraat te voên.
 Wat ik hier zeg, weet menigeen zo goed,
 Dat hij 't met vreugd en smart beamen moet.

De stad Mensziel is velen welbekend,
 Noch wordt door iemand haar moeit' ontkend.
 Zo hij iets weet van deez geschiedenis,
 Die 't waar verhaal van Mensziel krijgen is.

Leen dan uw oor aan 't geen 'k u weten laat
 Van de stad Mensziel en haar schonen staat;
 En hoe zij viel, verwonnen, slaaf gemaakt;

Ook hoe Hij tot haar redding haar genaakt,
 Ja hoe zij zeer vijandig zich verzet,
 Haars Heeren vijand dient, op Hem niet let.
 Dit alles is zeer waar, die dat ontkent
 Versmaadt de beste schriften, ons bekend.

Wat mij aangaat, ik zelf was in die stad,
 Toen zij gebouwd werd, en haar einde had;
 Ik zag Diabolus als haar heer,
 En Mensziel zonk bij zijn verdrukking neêr
 Ja ik was daar, toen zij hem hulde deed
 En zich geheel aan hem dienstbaar beled.

Als mensziel neerwierp, wat zij God'lijks heeft,
 En wenteld' in het slijk, als 't varken leeft,
 De waap'nen greep, Immanuël bevocht,
 En zijn genâ verachtte en wat hij wrocht,
 Toen was ik daar, 'k was blij toen ik verstond,
 Dat zij aan Diabolus zich verbond.

Dat niemand mij een fabeldichter acht,
 Noch ook mijn naam en krediet dus veracht.
 Als delend in hun spot; wat ik hier meld
 Is waar, en daarom heb ik 't U verteld.

Ik zag des Vorsten krijgsheir neerwaarts gaan
 Bij troepen, duizenden om haar te slaan;
 Ik zag de hoofdliên, hoorde 't krijgsgeschal,
 En in het rond zijn krijgsmacht overal.
 Ja, hoe zij zich toen schikten tot de slag,
 Dat weet ik nog op mijn stervensdag.

Ik zag de vaandels wapp'ren in de lucht
 En zij daar binnen, om hun kwaad geducht,
 Vernielden Mensziel, en van stonden aan
 Was 't met haar *primum mobile* (ziel) gedaan.

Ik zag de sterkten rijzen vóór de stad,
 De slingers, die men daar gehangen had
 Tot haar vernieling, 'k hoorde langs mijn oor
 De steen fluiten, snorrend 't luchtruim door.

Zij vielen, 'k zag wat hun kracht daar deed,
 En hoe de oude Morus (dood) met zijn kleed
 't Gelaat van Mensziel dekte; hoor haar nood:
 "Wee, wee de dag, ik sterf hier wis de dood!"

Ik zag de stormram beuken op de poort
 Van 't Oor, om die te oop'nen; 'k vreesde voort,
 Dat niet alleen de Oorpoort, maar de stad
 Geheel bij 't stormen haast bezweken had.

Ik zag 't gevecht, en hoorde 's kapteinsmond,
 En ieder strijder zag, wie tegenstond;
 Ik zag wie werd gewond, terneergeveld,
 En wie, schoon dood, weer opstond bij 't geweld.

Ik hoorde kreten der verwonden, maar
 'k Zag and'ren vechten zonder vrees voorwaar,
 En als de kreet: "Sla dood" in 't oor mij klonk,
 Zag ik hoe zelfs de goot van tranen blonk,

Meer dan van bloed. 't Is waar men vocht niet steeds,
 Want dan deed men ons dag en nacht veel leeds.
 Hun kreet: "Kom op, val aan en neem de stad"
 Weerhield ons van de slaap, de legermat.

Als nu de poorten zwichtten, was ik daar,
 En 'k zag hoe Mensziel zonder hope waar,
 Ook zag 'k de hoofdliën Mensziel binnengaan,
 En hen hier vechtend, elke vijand slaan,

En dat de Vorst aan Boanerges zei:
 "Ga naar 't Kasteel en haal de vijand mij,
 Ik zag hoe hij door hen dus werd gevat,
 Gesleept in keet'nen smaad'lijk door de stad.

Ik zag Immanuël, toen Hij nu weer
 De stad Mensziel bezat; hoe als weleer
 Die stad Mensziel thans was een heerlijk oord,
 Als zij vergiff'nis kreeg en naar Zijn woord
 En wetten leefde; Diabolus dan
 Gevat, gevonnist, werd met zijn gespan

Gedood, toen ik daar was; ja, 'k stond er bij,
 Toen Mensziel de rebellen kruiste, Zij
 Gekleed in 't wit (ik zag het) werd genoemd
 Van haar Vorst, zijn lustoord hoog geroemd.
 Ik zag Hem haar een gouden keten biên.
 En ringen; ja nog meer; schoon om te zien.

Wat zal ik zeggen! 'k hoorde 't volksgezang,
 'k Zag Hem, die wiste een traan van Mensziels wang.
 Ik hoorde 't zuchten, zag veel lieden blij,
 Dat 'k alles zeg, verg dat toch niet van mij,
 Maar toch naar 't geen 'k hier zeg, merkt gij gewis,
 Dat Mensziels wondre strijd geen fabel is.

Mensziel! Zij was naar beider vorsten zin:
 De een hield vast; de Ander nam haar in;
 Diabolus toch riep: "De stad is mijn!"
 Immanuël, naar God'lijk recht wil zijn
 De Heer van Mensziel, daar ontbrandt de strijd
 En Mensziel riep: "'k ben aan de dood gewijd"

Mensziel! haar strijd scheen eindloos in haar oog;
 De een verloor, toen d' ander binnentoog,
 En hij, die haar verloor, zwoer dat hij wou
 Haar weer, of dat hij haar verscheuren zou.

Mensziel, zij was het juiste krijgstoneel,
 En daarom waren haar moeiten veel;
 Veel meer dan waar men 't krijgsumoer slechts hoort,
 Of waar men vreest voor 't klett'rend zwaard akkoord.
 Of waar men slechts schermutselingen kent,
 Of waar de gril een denkbeeld slechts berent.

Zij zag het zwaard der woeste krijgers rood,
 Vernam ook der gewonden kreet in nood;
 Moet haar verschrikking niet veel meer zijn dan
 Van hem, die daarvan niets verhalen kan?
 Of hen, die horen van der drommen slag,
 Doch die men niet uit vreze vluchten zag?

Mensziel toch hoorde niet alleen 't geluid
 Van de bazuin, 't was met haar dapp'ren uit.
 Men denke haar toch daarom niet voldaan
 Met al die liên, die schertsend met haar gaan;
 Bij wie de ruwe dreiging van een slag
 In sprookjes eindigt of in luid gelach.

Maar Mensziels krijgen, zij voorspellen dra,
 Haar wel of wee in d' eeuwigheid daarna.
 Daarom bekommert zij zich meer dan 't slag,
 Wier vrees begint en end dezelfde dag,
 Of waar geen groter kwaad toch hem genaakt,
 Dan waarbij lijf of lid verloren raakt.
 Zo als een ieder op dit Wereldrond,
 Die 't voorval weet, belijdt met hart en mond.

Voeg mij niet bij hen, die, om 't volk te slaan,
 Met veel verbazing 't sterrenheir nagaan
 En in hun zelfvertrouwen zeggen, dat
 Elk hemellicht een residentiestad
 Nu is van brave scheps'len, ja zij zien
 In elke ster een wereld, schoon die liên
 Het niet bewijzen kunnen aan een' man
 Met rede, en die zijn vingers tellen kan.

Te lang reeds hebt gij in 't portaal gestaan
 En zaagt mijn toorts in plaats van 't zonlicht aan;
 Treed nu vooruit, ga binnen door de deur;
 Zie daar oneindig meer, ja keus en keur
 Van allerlei inwend'ge zeldzaamheên,
 Die aan de geest behagen, 't oog meteen
 Verkwikken, die, zo hij een Christen is,
 Niet klein schat, maar belangrijk, dat is wis.

Ga zonder mijn Sleutel (Bijbel) niet te werk
 (Want in verborgenheen dwaalt men soms sterk)
 En draai dien toch goed om, zo gij wilt raân,
 Mijn raadsel, met mijn kalf uit ploegen gaan,
 Hij ligt daar in het raam en wees gegroet!
 Misschien dat 'k dra uw doodsbel luiden moet.

HOOFDSTUK 1

INHOUD

De oorspronkelijke schoonheid en pracht van de Stad Mensziel, zolang zij was onder de heerschappij van Schaddaï - Haar edel kasteel beschreven - haar vijf poorten - De volmaaktheid van haar inwoners - De oorsprong van Diabolus - zijn hoogmoed en val - Wraak bedacht - Een krijgsraad gehouden om te beraadslagen over de beste middelen om de stad Mensziel te verleiden - Diabolus trekt op tegen de stad en zit neer voor de Oogpoort - zijn aanspraak - Kapitein Weerstand gedood. Mijnheer Onschuld gedood - De stad genomen.

Op mijn reizen, als ik wandelde door vele streken en landen, gebeurde 't, dat ik kwam in het beroemde vastland des Heelals, een groot en ruim land. Het ligt tussen de twee polen en juist in het midden van de vier hoeken des hemels. Het is een wel doorwaterde plaats en rijkelijk verfraaid met heuvels en dalen, zeer aangenaam gelegen, en grotendeels (ten minste waar ik was) zeer vruchtbaar, wel bevolkt ook, en met een aangename lucht.

De mensen zijn niet allen van een gelaatskleur, noch zelfs van enerlei sprake, gewoonte of wijze van godsdienst, maar verschillen zoveel, gelijk men zegt, als de planeten zelf. Enigen zijn goed, anderen zijn verkeerd, zoals het geval is in lagere streken.

Het was, zoals ik zei, mijn lot te reizen in dit land, en daarin reisde ik ook rond, en dat wel zolang, totdat ik zelfs veel van hun moedertaal leerde, evenals van de gewoonten en zeden van hen, onder wie ik ook verkeerde. En om de waarheid te zeggen, vond ik zeer veel vermaak in het zien en horen van vele dingen, die ik onder hen zag en hoorde. Ja, ik zou zeker zelfs als een inboorling onder hen geleefd hebben en gestorven zijn, had niet mijn Meester mij terug ontboden naar zijn huis, om daar voor Hem werkzaam te zijn, en om opzicht te hebben over het werk dat gedaan werd.

In dit sierlijke land des Heelals, (den aardbodem) nu, ligt een schone en heerlijke stad, een samenwoning, *Mensziel* genaamd. een stad om haar bouw zo merkwaardig, om haar ligging zo gemakkelijk, om zijn voorrechten zo voordelig - ik bedoel met betrekking tot zijn oorspronkelijke staat - dat ik van haar zeggen kan, zoals voortijds gezegd werd van het vastland, waarin zij geplaatst was: *Er is haars gelijke niet onder de ganse hemel.*

Wat de ligging van deze stad aangaat, zij ligt juist tussen de twee werelden. Haar eerste Stichter en Bouwmeester, voor zover ik kan nagaan in de beste en authentieke Schriften was zekere EL Schaddaï, en Hij bouwde haar voor Zijn Eigen vermaak. Hij maakte haar ten toonbeeld en roem van alles wat Hij schiep, ja het kroonstuk boven alles wat Hij voortbracht in dat land. Gen. 1:26. Ja, zulk een voortreffelijke stad was Mensziel, toen zij pas gebouwd was, dat, dat als enigen gezegd hebben, de goden bij haar oprichting neerkwamen om haar te bezien, en van vreugde zongen. En gelijk Hij haar maakte heerlijk om te aanschouwen, zo gaf Hij haar ook macht om heerschappij te hebben over het gehele land rondom. Ja, alles werd bevolen Mensziel als hun hoofdstad te erkennen; alles werd gelast, haar hulde toe te brengen. Zelfs had de stad zelf bepaalde last en macht van haar Koning om onderdanigheid te eisen van alles en ook om diegeen te onderwerpen, die op enigerlei wijze haar gehoorzaamheid weigerden.

Er was in het midden van deze stad een zeer vermaard en prachtig paleis (het hart) opgericht. Om zijn sterkte kon het een kasteel heten, om zijn aangenaamheid een paradijs, en om zijn grootte een plaats genoemd worden, zó ruim, dat het de gehele wereld kon bevatten. Pred. 3:11. Dit paleis bestemde de Koning EL Schaddaï voor Zichzelf alleen, en niemand anders nevens Hem; eens deels om Zijn eigen vermaak en ander deels omdat Hij niet wilde, dat de verschrikking van een ander over de stad zijn zou. EL Schaddaï maakte van deze plaats ook een garnizoensplaats, maar belastte alleen de mannen van de Stad (zielsvermogens) met de bewaring daarvan.

De muren van de Stad waren wel gebouwd, ja zo vast en stevig waren die samen gevoegd, dat, zo de mannen van de Stad zelf het niet wilden, zij in eeuwigheid niet konden geschokt of gebroken worden. Want hierin juist lag de uitnemende wijsheid van Hem, die Mensziel bouwde, dat de muren nooit konden verbroken of beschadigd worden door de machtigste vijand en tegenstander, zo niet de lieden van de Stad daartoe verlot gaven.

Deze beroemde stad Mensziel had vijf poorten, om daardoor in en uit te gaan en deze waren eveneens in overeenstemming met de muren gemaakt, namelijk onneembaar, en zodanig dat zij nooit konden geopend of opengebroken worden dan met de wil en het verlot van hen, die daar binnen waren. De namen van de poorten waren deze: Oorpoort, Oogpoort, Mondpoort, Neuspoort, en Gevoelpoort.

Er waren nog andere dingen, die tot de stad Mensziel behoorden, welke, zo gij die daaraan toevoegt, nog verder bewijs zullen geven aan allen, van de heerlijkheid en sterkte van die plaats. Zij had altijd een voldoende hoeveelheid van levensmiddelen binnen haar muren.

Zij had de beste, heilzaamste en volmaakste Wet, die er toen in de wereld bestond. Toen was er geen dwaas, schurk of verradelijk mens binnen haar muren. Het waren allen getrouwe mensen en nauw aan elkaar verbonden; en dit is, zoals gij weet, een grote zaak. En bij dit alles genoot zij - zo lang zij goedheid had, trouw te blijven aan EL Schaddaï, de Koning - Zijn aangezicht, Zijn bescherming, en was zij Zijn vermaak, enz.

Welnu, op zekere tijd was er een zekere **Diabolus**, (naam van de duivel) een machtige reus, die een aanval deed op deze beroemde stad Mensziel om haar in te nemen en haar tot zijn eigen woonstede te maken. De reus was Koning over de zwarten of negers, (zwart vanwege de zonde)¹ en een woedende vorst. Wij zullen, zo 't u goeddunkt eerst spreken over de oorsprong van deze Diabolus, en dan over zijn inneming van de beroemde stad Mensziel.

Deze Diabolus is inderdaad een groot en machtig vorst, en toch tevens arm en noodlijdend. Wat zijn oorsprong aangaat, hij was eerst een der dienaren van Koning EL Schaddaï, door Hem geschapen, genomen en gezet in de hoogste en machtigste plaats; ja hij was gezet over zulke prinsdommen, die behoorden tot de schoonste van zijn landschappen en heerschappijen. Deze Diabolus werd tot "zoon des dageraads" verheven en hij had daarin een schone plaats. Jes. 14:12. Dit bracht hem veel eer en gaf hem veel glans en een inkomen, dat zijn Lucifers hart zou hebben kunnen tevreden stellen, ware het niet zo onverzadelijk en wijdigapend als de hel zelf.

Welnu, als hij zich aldus tot grootheid en eer verheven zag, en in zijn gemoed naar hoger staat en trap streefde, wat zou hij anders doen, dan bij zichzelf te bedenken, hoe hij zich zou kunnen verheffen tot een heer over alles en de alleenheerschappij onder EL Schaddaï zou bekomen! Dit nu had de Koning voor Zijn Zoon bewaard, ja Hem reeds gegeven. Daarom overlegde hij eerst bij zichzelf, wat hem het best te doen stond, en stortte daarna zijn hart uit voor enigen zijner metgezellen, (engelen) die daarin met hem overstemden.

Zo kwamen zij ten slotte tot dit besluit om een aanslag te doen op des Konings Zoon, ten einde Hem te doden, opdat de erfenis de hunne mocht zijn.

Om kort te gaan, tot het verraad zoals ik zei, werd besloten de tijd werd bepaald, het woord gegeven, de opstandelingen kwamen samen, en de aanval werd beproefd. De Koning nu en Zijn Zoon, de *Alwetende en Alziende* zijnde, konden niet anders of moesten alle voorvallen in hun onderhorigheden opmerken, en Hij, die Zijn Zoon steeds beminde als Zichzelf, kon over hetgeen Hij zag, niet anders dan grotelijks vertoornd en beledigd zijn. Wat zou Hij anders doen dan hen grijpen op het juiste ogenblik, en op het eerste vergrijp, dat zij naar hun oogmerk deden. Hij overtuigt

¹ Niet de negers in Afrika, het nageslacht van Cham; maar de slaven der zonde en de gevallen engelen.

hen van het verraad, de afschuwelijke opstand en de samenzwering, die zij zich hadden voorgenomen en nu trachtten uit te voeren en werpt hen allen uit alle plaats van vertrouwen, voorrecht, eer en bevordering. Hierna verbande Hij hen van zijn hof en slingert hen neer in de afgrijselijke put, zeer hecht in ketenen geklonken, om nooit meer de minste gunst van Zijn hand te ontvangen, maar om het oordeel te verduren, dat Hij hun bereid had, en dat voor eeuwig. 2 Petrus 2:4; Judas 1:6.

En toch, nu zij dus uit alle plaats van vertrouwen, voordeel, en eer geworpen waren; ook wisten dat zij de gunst van hun vorst voor eeuwig verloren hadden, verbannen van zijn hof, en neergeworpen in de afgrijselijke put, kunt u er zeker van zijn, dat zij bij hun vorige trotsheid, zoveel kwaadaardigheid en woede tegen EL Schaddaï en Zijn Zoon voegden, als zij slechts konden. Daarom zwierven en doolden zij in felle gramschap rond van plaats tot plaats of zij niet misschien iets vinden konden, dat des Konings was, om dat te schenden, teneinde zich op Hem te wreken. 1 Petrus 5:8.

Zo kwamen zij dan ten laatste in dit grote land der wereld, en richtten hun koers naar de stad Mensziel; en wetende dat die stad een der hoofdwerken en vermaken van Koning EL Schaddaï was, wat deden zij anders, dan, na raad genomen te hebben, een aanval op haar doen? Ik zeg, zij wisten dat Mensziel aan EL Schaddaï behoorde, want zij waren dáár, wanneer Hij haar bouwde en haar voor Zichzelf versierde. (Job38:7)

Als zij nu die plaats gevonden hadden, juichten zij op een afschuwelijke wijze van vreugde, en brulden tegen haar als een leeuw tegen zijn prooi, zeggende: *Nu hebben wij de prijs gevonden, en hoe wij ons zullen wreken op Koning EL Schaddaï over hetgeen Hij ons gedaan heeft.* Toen zaten zij neer en riepen een krijgsraad samen en overlegden bij zichzelf op wat weg en wijze zij het best zouden slagen om voor zichzelf de stad Mensziel te bemachtigen. Deze vier dingen werden toen voorgesteld om overwogen te worden.

Ten eerste. Of het niet het beste was, dat allen zich met dit doel voor de stad zouden vertonen.

Ten tweede. Of het mogelijk niet het beste was heen te gaan en zich neer te zetten tegen Mensziel in hun tegenwoordige gescheurde en armzalige kleding.

Ten derde. Of niet misschien het nog het beste was hun plannen aan Mensziel te openbaren en met welk oogmerk zij daar kwamen; of haar met woorden en middelen van bedrog aan te vallen.

Ten vierde. Of het maar niet het beste was, aan enigen van hun gezellen bijzondere bevelen te geven om de gelegenheid waar te nemen en een of meer der voornaamste stedelingen neer te schieten, wanneer zij die zagen; en of zij niet oordelen zouden, dat daardoor hun doel en oogmerk des te beter zou bevorderd worden.

Ten eerste. Op het eerste van deze voorstellen werd met *neen* geantwoord, namelijk dat het niet het beste geoordeeld werd, dat zij zich allen voor de stad zouden vertonen omdat de verschijning van zovelen van hen de stad mocht beroeren en verschrikken, terwijl maar weinigen of slechts een van hen, waarschijnlijk haar niet zo vervaard maken zou. En opdat deze raad des te beter ingang zou vinden, werd er verder bijgevoegd, 'dat zo Mensziel verschrikt of ongerust werd, het onmogelijk was, zei Diabolus - want hij sprak nu - dat wij de stad zouden kunnen innemen, want niemand kan daar binnen komen zonder haar eigen toestemming. Dat dan maar weinigen of slechts een Mensziel aanvallen, en naar mijn mening, zei Diabolus, ben ik daarvoor het best geschikt'. Daarin werden zij allen het eens en toen gingen zij over tot het tweede voorstel, namelijk:

Ten tweede. Of het mogelijk niet het beste ware neer te zitten tegenover Mensziel in hun nu gescheurde en armzalige kleding. Hierop werd ook met *neen* geantwoord.

Volstrekt niet, zeiden zij, want hoewel voorheen Mensziel geschapen was om te kennen en om te gaan met dingen die onzienlijk zijn, toch zagen zij nog nooit iemand van hun medeschepselen in zulk een treurige en armzalige toestand, als zij nu waren. En dit was de raad van die woeste **Alecto**.²

Toen zei **Apollyon**, dat die raad gepast was, want zo slechts een van ons aan hen verscheen, zoals wij nu zijn, dan moet dat noodzakelijk zulke gedachten in hen verwekken en vermenigvuldigen, die hen in ontsteltenis van geest zullen brengen en hen noodzaken zullen om op hun hoede te zijn. En als dat zo is, zei hij, zoals mijnheer Alecto daar even gezegd heeft, dan is het te ijdel van ons om te denken aan de inneming van de stad.

Toen zei de machtige reus **Beëlzebul**: de raad, die reeds gegeven is, is goed, want hoewel de lieden van Mensziel, zulke wezens gezien hebben, als wij eens waren, toch zagen zij tot hiertoe nooit zulke wezens, als wij nu zijn. En het is naar mijn overtuiging het beste om hen te naderen in zulk een gedaante, als onder hen gewoon en gemeenzaam is. Als zij dit allen hadden toegestemd, werd er vervolgens overwogen in welk een gedaante, gestalte of gewaad Diabolus zich het beste vertonen kon, als hij zou optrekken om Mensziel tot zijn eigendom te maken. Daarop zei de een dit en de andere het tegenovergestelde.

Ten laatste antwoordde **Lucifer**, dat het naar zijn mening het beste was, dat zijn heerschappij het lichaam zou aannemen van een van die schepselen, waarover zij, die in de stad waren, heerschappij hadden. Want, zei hij, deze zijn niet slechts gemeenzaam met hen, maar omdat zij onder hen staan, zullen zij zich nooit voorstellen, dat door hen een aanval zou gedaan worden op de stad; en laat hem om allen te verblinden, het lichaam aannemen van een van die dieren, welke Mensziel voor wijzer houdt dan al de overigen. Gen. 3:1; Openb. 20:1, 2.

² Helse geesten als slangen

Deze raad werd door allen toegejuicht; derhalve werd er besloten dat de reus **Diabolus** de slang zou gebruiken, want dat die in die dagen even gemeenzaam was met de stad Mensziel, als nu de vogel is met een jongen. Want niets, dat in zijn oorspronkelijke staat was, kon hen ook maar in het minste verbazen. Toen kwamen zij aan het derde voorstel, dat luidde:

Ten derde. Of het niet het beste was, dat zij hun plannen en oogmerken, waarom hij tot Mensziel naderde, voor haar zouden blootleggen of niet.

Hierop werd ook met *neen* geantwoord wegens het gewicht dat er gelegen was in de vorige redenen, te weten: dat Mensziel een sterk volk was, een sterk volk in een sterke stad, welker muren en poorten onoverwinlijk waren, om niet te spreken van haar Kasteel; ook kon zij volstrekt niet gewonnen worden, dan met haar eigen toestemming.

Bovendien, zei Legio (want hij antwoordde op die naam) mocht een ontdekking van onze bedoelingen veroorzaken, dat zij om hulp naar hun Koning zouden, en als dat gebeurde, weet ik u wel dadelijk te zeggen hoe laat het met ons zijn zal. Laat ons daarom hen aanvallen in alle gehuichelde hoffelijkheid, door onze bedoelingen te bedekken met allerlei leugens, vleierijen, bedrieglijke woorden, dingen voorgevende, die nooit zullen gebeuren, en dingen belovende aan hen, die zij nooit zullen vinden. Dit is de weg om Mensziel te winnen en te maken, dat zij uit zichzelf de poorten openen, ja dat zij ons verzoeken om tot hen in te komen.

En de reden waarom ik denk, dat deze toeleg gelukken zal is, dat de lieden van Mensziel, nu allen zeer eenvoudig en onschuldig zijn, allen zijn zij eerlijk en trouw; ook weten zij niet wat het is, met bedrog, veinzerij en huichelarij aangevallen te worden. Zij zijn vreemd aan liegende en veinzende lippen, daarom kunnen wij, als wij aldus vermomd zijn, volstrekt niet door hen ontdekt worden; onze leugens zullen doorgaan voor waarachtige woorden en onze veinzerijen voor oprechte handelingen. Wat wij hen ook beloven, daarin zullen zij ons geloven, vooral wanneer wij in al onze leugens en geveinsde woorden voorgeven haar zeer lief te hebben, en dat wij slechts hun voordeel en eer op het oog hebben. Hier werd niet het geringste tegen ingebracht, dit voorstel liep van stapel als het water van een steile helling, daarom gingen zij over tot de overweging van het vierde voorstel, dat was:

Ten vierde. Of het niet misschien het beste was, bevelen te geven aan enigen van hun gezelschap om een of meer van de voornaamste lieden van de Stad neer te schieten en of zij oordeelden, dat daardoor hun doel bevorderd werd.

Dit voorstel werd met *ja* beantwoord en de man, die aangewezen werd, om door deze krijgslist gedood te worden, was zekere heer *Weerstand*, anders Kapitein *Weerstand* genoemd. En deze Kapitein *Weerstand* was een groot man in Mensziel;

een man, dien de reus Diabolus en zijn bende meer vreesden dan alle lieden van de Stad Mensziel samen.

Wie nu de uitvoerder van deze moord zou zijn, dat was het volgende punt, en zij wezen zekeren **Tisiphon** aan, een furie of bozen geest uit de afgrond, om de moord uit te voeren.

Als zij dus hun krijgsraad geëindigd hadden, stonden zij op en trachtten te doen zoals zij besloten hadden. Zij trokken tegen Mensziel op, doch allen op een onzichtbare wijze, behalve een, slechts één. Ook naderde hij de stad niet in zijn eigen gedaante, maar onder de gedaante en in het lichaam van de **Draak** of **de oude slang**.

Zo trokken zij dan op en zaten voor de Oorpoort, want dat was de plaats om te horen naar alles wat buiten de stad zich bevond; gelijk de Oogpoort die van het gezicht was.

Dus trok hij, zoals ik zei, met zijn gevolg op naar de poort en legde zijn hinderlagen tegen **Kapitein Weerstand** binnen een boogshot van de stad. Hierna ging hij op tot dicht aan de poort en vroeg om gehoor aan de stad Mensziel.

Hij nam ook niemand met zich, behalve zekeren Al-rust, die zijn woordvoerder was in alle moeilijke zaken. Toen hij nu, zoals ik zei, aan de poort gekomen was, blies hij naar de gewoonte van die tijden op zijn trompet om gehoor te krijgen.

Daarop kwamen de hoofden van Mensziel zoals de heer **Onschuld**; de heer **Wil-zij-wil**, Burgemeester; de heer **Verslaggever** (Memorie) en kapitein Weerstand af naar de muur om te zien, wie daar was en wat er aan de hand was.

En als de heer Wil -zij- wil, toen hij over de muur gezien had en zag wie er aan de poort stond, vroeg hem: *wie hij was, waarom hij gekomen was, en waarom hij de stad Mensziel met zulk een ongewoon geluid beroerde?*

DIABOLUS. Diabolus dan, begon zijn aanspraak, alsof hij een lam geweest was, en zei: "Heren van de beroemde stad Mensziel!

Ik ben, zoals u bemerken kunt, niet iemand, die ver van u af woont, maar in uw nabijheid en iemand, die door de Koning de verplichting opgelegd is om u mijn hulde toe te brengen en alle dienst, zoveel ik kan, daarom heb ik, opdat ik getrouw zij aan mezelf en aan u, iets van belang aan u mede te delen. Vergunt mij daarom uw aandacht en hoort mij geduldig aan. En vooraf wil ik u verzekeren, dat ik, door hetgeen ik nu doe niet mijzelf, maar u, niet mijn, maar uw voordeel zoek, zoals u wel duidelijk blijken zal, als ik mijn gedachten aan u blootgelegd heb.

Want, mijn heren, om u de waarheid te zeggen: ben ik gekomen om u te tonen, hoe gij een grote en heerlijke verlossing kunt verkrijgen van een dienstbaarheid, waaronder Gij, zonder het te weten, gevangen zijt en in slavernij verkeert.”

Hierop begon de stad Mensziel de oren te spitsen en zij dachten: *eilieve, wat is dat, wat is dat toch?*

En hij zei: “Ik heb u iets mee te delen omtrent uw Koning aangaande Zijn wet, en ook wat uzelf aangaat.

- Aangaande uw Koning, ik weet dat Hij groot en machtig is, maar toch is hetgeen Hij tot u gesproken heeft noch waar, noch zelfs tot uw voordeel. Het is niet waar, want dat, waarmee Hij tot hiertoe u bang gemaakt heeft, zal niet gebeuren, noch vervuld worden, al doet gij hetgeen Hij verboden heeft. Maar al was er ook gevaar, wat is het niet een slavernij steeds in de vrees voor de grootste straffen te leven om het doen van zulk een kleine en alledaagse zaak als het eten van een kleine vrucht?
- Wat Zijn wetten aangaat, dit zeg ik u verder, dat zij beide onredelijk, moeilijk en onverdraaglijk zijn. Onredelijk, zoals te voren is aangemerkt, omdat de straf niet evenredig is aan de misdaad. Er is een groot verschil en wanverhouding tussen het leven en een appel, toch moet het een voor het andere gaan volgens de wet van uw EL Schaddaï. Maar zij is ook moeilijk in hetgeen Hij zei: eerst heet het, *gij moogt van alles eten*, en toch daarna verbiedt Hij het eten van een enkele vrucht. En dan moet het ten laatste onverdraaglijk zijn, voor zoveel de vrucht, waarvan u verboden werd te eten (zo u een vrucht verboden is), een vrucht is, die, maar ook die alleen, in staat is u, zo gij haar eet, een goed te verschaffen, dat tot nog toe u onbekend is. Dit wordt zelfs aangeduid door de naam van de boom, hij wordt genoemd "*de boom der kennis des goeds en des kwaads*;" en hebt u die kennis al? Nee, nee, gij kunt ook niet begrijpen, hoe goed, hoe aangenaam, hoe begeerlijk hij is om verstandig te maken, zo lang u onder de wet van uw Koning staat. Waarom zou u in onwetendheid en blindheid gehouden worden? Waarom zou u niet toenemen in kennis en verstand?
- En nu, ach! Gij inwoners van de beroemde stad Mensziel, opdat ik wat meer in 't bijzonder tot u spreek, u bent geen vrij volk! U wordt beide in dienstvaardigheid en slavernij gehouden, en dat door een smartelijke bedreiging; geen reden wordt er bijgevoegd, maar *zoals ik het hebben wil, zo zal het zijn*. En is het niet smartelijk om er aan te denken, dat juist de zaak, die u verboden is te doen, (mocht hij het toch maar doen), u beide wijsheid en eer zou toebrengen; want dan zullen uw ogen geopend worden en gij zult als goden zijn. Nu, daar dit zo is, zei hij, kunt u dan door enig vorst in groter slavernij, in groter dienstbaarheid gehouden worden, dan waarin u te deze dage verkeert? U bent tot afhankelijke lieden gemaakt en ingewikkeld in

ongemakken, zoals ik duidelijk heb doen uitkomen. Want is er groter dienstbaarheid, dan in blindheid gehouden te worden? Zal niet de rede u zeggen, dat het beter is ogen te hebben dan er gene te bezitten, en dat evenzo in vrijheid te zijn, beter is, dan opgesloten te zitten in een duister en stinkend hol?

En juist nu, als Diabolus deze woorden tot Mensziel sprak, schoot Tisiphon naar **Kapitein Weerstand**, daar hij stond boven de poort en trof hem dodelijk in het hoofd, zodat hij tot verbazing der stedelingen en tot aanmoediging van Diabolus, dood over de muur nederviel.

Als nu Kapitein Weerstand dood was, en hij was de enigste krijgsman in de stad, was de arme stad Mensziel gans ontbloot van allen moed, ook had zij nu geen hart meer om weerstand te bieden. Maar dit was het juist wat de duivel hebben wilde. Toen kwam die schurk, heer Kwade-rust voor de dag, die Diabolus met zich genomen had, en die zijn woordvoerder was; deze trad toe om tot de stad Mensziel te spreken; en de inhoud van zijn aanspraak volgt hier:

KWADE-RUST. Mijn heren, zei hij, 't is mijns meesters geluk, dat hij deze dag zulke rustige en leerzame hoorders heeft, en wij hopen, dat wij u zullen kunnen overreden om een goeden raad niet te verwerpen. Mijn meester heeft een zeer grote liefde voor u en hoewel hij, zoals hij zeer wel weet, gevaar loopt, de Koning EL Schaddaï te vertoornen, toch zal de liefde, die hij u toedraagt, hem aanzetten om nog meer dan dit te doen. Het is ook niet nodig, dat er een woord meer gesproken worde, om hetgeen hij gezegd heeft, als waarheid te bevestigen. Geen woord toch, of het is uit zich zelf duidelijk en klaar; de naam zelfs van de boom, kan een einde maken aan alle tegenspraak in deze zaak. Ik zal heden daarom slechts deze raad aan u er bijvoegen, onder de goedkeuring en met toestemming van mijnheer (en tevens maakte hij voor Diabolus een diepe buiging). Overweegt zijn woorden, ziet dan de bomen zijn belovende vrucht eens aan, herinnert u ook dat gij nu nog maar weinig weet, en dat dit het middel is om meer te leren; indien dan uw oordeel niet overreed wordt om zulk een goede raad aan te nemen, dan bent u de lieden niet, die ik meende, dat u was.

Als nu de mensen van de Stad zagen, dat de boom goed was tot spijs, en dat hij aanlokkelijk was voor het oog, en een boom, die begeerlijk was om iemand verstandig te maken, deden zij, gelijk Kwade-rust hun had aangeraden: *zij namen van de vrucht en aten daarvan.*

Maar dit had ik al eerder moeten vertellen, dat juist, toen Kwade rust zijn aanspraak tot de lieden van de Stad hield, de heer Onschuld - hetzij door een schot uit het kamp van de reus, of door een schielijk toenemende ontsteking in het bloed, die hem plotseling aangreep; of misschien door de stinkende adem van die verraderlijke

oude schelm Kwade-rust, want dat zou ik voor 't naaste denken, - dat, zeg ik de heer **Onschuld** neerviel op de plaats waar hij stond; ook kon hij niet weer tot het leven teruggebracht worden.

Zo stierven deze twee dappere mannen; dappere mannen noem ik hen, want zij waren de heerlijkheid en roem van Mensziel, zolang zij in die stad leefden. Er bleef nu ook niet één edelmoedige geest meer in Mensziel over, zij allen vielen en onderwierpen zich aan Diabolus, werden zijn slaven en leenmannen, zoals u horen zult.

Als deze nu dood waren, wat zouden de overige lieden uit de stad anders doen, dan als lieden, die eens dwazen paradijs gevonden hadden? Zij begonnen dadelijk, zoals straks is te verstaan gegeven, de waarheid van het woord van die Reus te beproeven, en deden eerst gelijk Kwade-rust hen geleerd had, zij zagen de boom aan, zij overlegden, zij werden bekoord door de verboden vrucht, *zij namen ervan en aten*.

Toen zij gegeten hadden, werden zij dadelijk dronken, en zetten de poort open, de Oorpoort en de Oogpoort beide, en lieten Diabolus binnen met zijn gehele bende, en vergaten ten enenmale hun goede EL Schaddaï, Zijn wet, en het oordeel, dat Hij met een plechtige bedreiging aan haar breuk verbonden had!

HOOFDSTUK 2

INHOUD

Diabolus neemt bezit van het kasteel - De burgemeester, de heer Verstand, wordt gevangen genomen, en een muur wordt voor zijn huis gebouwd om dat te verdonkeren - De heer Geweten, de verslaggever, wordt buiten dienst gesteld en wordt zeer aanstotelijk zowel voor Diabolus als voor de inwoners - De heer Wil-zij-wil, die de zaak van Diabolus hartelijk omhelsd had, wordt de voornaamste regeerder van de stad - Het beeld van EL Schaddaï wordt verwoest en dat van Diabolus wordt in deszelfs plaats gesteld - De heer Lusten wordt burgemeester en de heer Vergeet-het-goede wordt Verslaggever - Nieuwe wethouders worden aangesteld - Drie forten worden gebouwd om de Stad tegen EL Schaddaï te verdedigen.

Diabolus nu, toegang verkregen hebbende aan de poorten van de stad, trekt op naar haar middelpunt; om zijn overwinning zo zeker te maken, als hij maar kon. Bevindende, dat intussen de genegenheid van het volk zeer naar hem overhelde, en bedenkende dat men het ijzer smeden moet als het heet is, hield hij vervolgens deze verleidelijke aanspraak tot hen, zeggende:

“Helaas! Mijn arme Mensziel; ik heb u werkelijk deze dienst bewezen om u tot eer te voeren en om uw vrijheid te vergroten, maar helaas! Helaas, arme Mensziel, nu ontbreekt u iemand om u te verdedigen. Want wees verzekerd, dat EL Schaddaï komen zal, wanneer Hij hoort wat er gedaan is; want het zal Hem smarten, dat u Zijn banden verbroken en Zijn touwen van u weggeworpen hebt. Wat wilt u doen? Wilt u na uw bevrijding toelaten, dat uw voorrechten worden aangetast en u ontnomen? Of wat bent u bij uzelf besloten te doen?

Toen kwamen zij allen overeen en zeiden tot deze *doornstruik*: “Regeer gij over ons”. Hij nam dan het voorstel aan en werd koning van de stad Mensziel. Als dit gedaan was, stelde men hem daarna in het bezit van het kasteel, en daarmee had hij de gehele sterkte van de stad in handen. Daarom ging hij het Kasteel binnen, - het Kasteel namelijk, dat EL Schaddaï gebouwd had in Mensziel tot zijn eigen vermaak en genoegen, - dit Kasteel nu werd een hol en sterkte voor de Reus Diabolus.

Als hij nu dit sierlijk paleis of kasteel in bezit genomen had, wat zou hij anders doen, dan het tot een garnizoensplaats maken voor zichzelf; hij versterkte en voorzag het met allerlei krijgsvoorraad tegen de Koning EL Schaddaï, of tegen hen, die het Kasteel weer voor Hem zouden trachten te herwinnen, en weer onder zijn gehoorzaamheid terug te brengen. Daar hij zich nog niet zeker genoeg waande, bedacht hij vervolgens, de stad in een nieuwe vorm te brengen, hetgeen hij ook

deed, door het een op te bouwen, en het andere neer te werpen, naar zijn welgevallen. Daarom ontzette hij ook de burgemeester, wiens naam Verstand was, en de heer Verslaggever, die Geweten heette, van hun ambt en benam hun de macht.

Wat de heer Burgemeester aangaat, schoon hij een verstandig man was en ook iemand, die met de overigen van de stad Mensziel had toegestemd, dat de Reus in de stad zou binnengelaten worden, toch dacht Diabolus het niet goed om hem in zijn vorige luister en roem te laten, omdat hij een helderziend man was, waarom hij die verduisterde, niet alleen door hem zijn bediening en macht te ontnemen, maar ook door een hogen en sterken toren te bouwen, juist tussen de weerkaatsende stralen van de zon en de ramen van des Burgemeesters paleis, 2 Kor. 10:4, 5, door welk middel zijn huis en alles, wat daarin was, benevens zijn ganse woonstede zo duister werd gemaakt als de duisternis zelf. Aldus van het licht gescheiden zijnde, werd hij als iemand, die blind geboren was. Efeze, 4:18, 19. In dit zijn huis was mijnheer besloten als in een gevangenis; noch mocht hij op zijn woord van eer verder gaan, dan binnen zijn eigen palen. En al had hij nu een hart gehad om voor Mensziel iets te doen, wat zou hij voor haar kunnen doen, of waarin zou hij nuttig voor haar kunnen zijn? Zo dan, zolang als Mensziel onder de macht en het bestuur van Diabolus was - en daar was zij zo lang onder, als zij hem gehoorzaam was; en dat zou zij, tot zij door een oorlog uit zijn hand gerukt werd - zolang was deze Burgemeester eerder hinderlijk in de beroemde stad Mensziel, dan haar voordelig.

Wat de heer **Verslaggever** aangaat, voor de Stad ingenomen werd, was hij een man, wel belezen in de wetten zijns Konings, en ook iemand van moed en getrouwheid om de waarheid te spreken bij elke gelegenheid; daarbij had hij een tong zó welbespraakt als hij een hoofd had waarin een gezond oordeel zetelde. Deze man nu, kon Diabolus volstrekt niet dragen, omdat hij hem, schoon deze zijn toestemming had gegeven tot zijn inkomst in de stad door alle listen, pogingen, krijgslisten en bedriegerijen, die hij aanwenden kon, niet geheel tot de zijne maken. 't Is waar, hij was zeer vervreemd van zijn vorige Koning, en ook zeer ingenomen met vele van des Reuzen wetten en diensten, maar dit alles mocht niet baten, zolang hij niet geheel de zijne was. Hij placht zo nu en dan aan EL Schaddai te denken, en werd dan door vrees voor zijn wet aangegrepen, zodat hij dan met zulk een grote stem tegen Diabolus sprak, als wanneer een leeuw brult; ja hij placht, ook op zekere tijden, wanneer hij zijn vlagen had - want u moet weten, dat hij soms verschrikkelijke stuipen had - met zijn stem de ganse stad Mensziel te doen beven en sidderen, en daarom kon de huidige koning Mensziel hem niet verdragen.

Aldus vreesde Diabolus de Verslaggever meer dan iemand, die in de Stad Mensziel in het leven gelaten waren, omdat - zoals ik zei - zijn woorden de ganse stad deden

beven; zij waren gelijk de ratelende donder, ja ook gelijk donderslagen. Daar nu de Reus hem niet geheel de zijne maken kon, wat zou hij anders doen, dan maar alles te bedenken, wat hij kon om de ouden heer te verleiden, en door losbandigheid zijn geest te verstompen en zijn hart te verharderen in de wegen der ijdelheid. En gelijk hij zijn voornemen ondernam, zo bracht hij het ook ten uitvoer; hij verleidde de man, en zo trok hij hem bij stukjes en beetjes in de zonde en goddeloosheid, zodat hij ten laatste niet slechts verleid was, zoals in 't eerst, en dus bijgevolg verontreinigd, maar hij had ten laatste, zeg ik, bijna alle bewustheid van zonde verloren. En dit was ook het verste, dat Diabolus gaan kon. Daarom verzint hij een ander plan, en dat was: de mensen van de stad te overtuigen dat de heer Verslaggever gek was.

Hiervoor voerde hij zijn stuipen aan, en zei: *Als hij bij zijn zinnen is, waarom doet hij dan niet altijd zo?* “Maar, zei hij, even als alle krankzinnige lieden hun aanvallen hebben, en daarin hun waanzinnige taal, zo heeft deze oude en verkindste heer de zijne.”

Aldus bracht hij door deze en dergelijke middelen Mensziel er toe om te verkleinen, te veronachtzamen en te verachten, wat de heer Verslaggever ook zei.

“Want behalve hetgeen u reeds gehoord hebt, had Diabolus een middel om te maken dat de oude heer, wanneer hij vrolijk was, alles weer herriep en ontkende, wat hij in zijn vlagen had bevestigd, en waarlijk dit was de kortste weg om hem belachelijk te maken, en te bewerken dat niemand meer acht op hem slaan zou.”

Ook sprak hij nu nooit meer vrijwillig ten gunste van koning EL Schaddaï, maar steeds door dwang of noodzaak; bovendien placht hij nu eens hevig tegen datgene te zijn, waarover hij dan weer zweeg; zo ongelijkmatig was hij in zijn doen. Soms scheen het dat hij vast in slaap was, en dan weer alsof hij dood was; zelfs dan wanneer de gehele stad Mensziel ijdelheid najaagde, of danste naar des Reuzen pijpen.

Als daarom soms Mensziel verschrikte door de donderende stem van de gewezen Verslaggever, en zij Diabolus dit mededeelden, antwoordde hij steeds, dat hetgeen de oude heer zei, noch uit liefde tot hem, noch uit medelijden met hen voortkwam, maar uit een dwaze geneigdheid, die hij had, om zo te babbelen; en zo placht hij hen te sussen en te stillen en bracht alles weer tot rust. En opdat hij gene beweegreden ongebruikt mocht laten, die zou kunnen strekken om hen zorgeloos te maken, zei hij, en zei dikwijls:

“O Mensziel! Bedenk dat, niettegenstaande de woede van de oude heer en het geratel van zijn hoge en donderende woorden, u niets hoort van EL Schaddaï zelf, indien (leugenaar en bedrieger, die hij was) elk geroep van de heer Verslaggever tegen de zonde van Mensziel de stem was van God, die in hem tot haar sprak.

Maar hij gaat voort en zegt: “u ziet dat Hij het verlies noch de opstand van Mensziel acht, ook zal hij zich niet bemoeien om zijn stad tot verantwoording te roepen, omdat zij zichzelf aan mij overgaf. Hij weet dat gij, schoon u de zijne waart, nu

wettelijk de mijne zijt, en omdat wij ons zo aan elkaar overgegeven hebben, heeft Hij nu zijn handen van ons afgetrokken. Bovendien, o Mensziel! zei hij, bedenk ook, hoe ik u gediend heb, zelfs tot het uiterste van mijn vermogen toe, en dat met het beste, dat ik heb, kon verkrijgen, of u verschaffen in de gehele wereld; ook durf ik zeggen, dat de wetten en gewoonten, waaronder u nu zijt, en waardoor u mij hulde bewijst, u meer genoegen en tevredenheid geven, dan het paradijs, dat u in het eerst bewoonde, ooit gaf. Zo is uw vrijheid, gelijk u zelf zeer wel weet, door mij ook grotelijks vermeerderd en uitgebreid, daar ik u een *kort gehouden volk* vond. Ik heb geen verbod op u gelegd; u hebt geen wet, instelling of oordeel van mijnentwege, om u te verschrikken. Ik roep niemand van u tot verantwoording van uw daden, behalve de *dolleman* (geweten) - u weet, wie ik bedoel. Ik heb een iegelijk van u toegestaan te leven als een vorst in het zijne, zelfs met evenzo weinig opzicht van mij, als ikzelf van u heb.”

En zo stilde Diabolus de stad Mensziel en bracht haar tot rust, wanneer de Verslaggever soms haar verontrustte. Ja, en met zulke vervloekte redenen als deze, placht hij de stad in woede en dolle drift te zetten tegen die oude heer. Ja, het gemene volk was soms gezind om hem te doden. Dikwijls hebben zij gewenst (ik heb het zelf gehoord) dat hij duizend mijlen van hen verwijderd mocht leven; zijn gezelschap, zijn woorden, ja, als ze hem maar zagen, en vooral, wanneer zij zich herinnerden, hoe hij in oude tijden gewoon was hen te dreigen en te veroordelen (want in dit alles was hij nu zo verleid), dat alles verschrikte hen en deed hen hevig ontstellen.

Maar alle wensen waren te vergeefs; want ik weet niet hoe die oude heer bewaard werd als hij onder hen woonde, zo het niet was door de kracht en wijsheid van EL Schaddaï. Daarenboven was zijn huis zo sterk als een kasteel en stond dicht bij een sterkte van de stad. Bovendien kon hij, wanneer soms enigen van het gemeen, of het gespuis hem poogden van kant te maken, de sluizen opentrekken en zulke watervloeden binnenlaten, die alles rondom hem zouden doen verdrinken.

Doch wij willen de heer Verslaggever verlaten om te komen tot de heer **Wil-zij-wil** een ander van de adelstand in de beroemde stad Mensziel. Deze Wil-zij-wil was van zulk een hoge afkomst als iemand in Mensziel en was evenzeer, zo niet meer, een vrij heer dan velen van hen waren. Bovendien had hij, als ik mij de geschiedenis goed herinner, een voorrecht dat hem bijzonder eigendom gaf in de vermaarde stad Mensziel.

Nu, benevens dit alles was hij een man van grote kracht, vastberadenheid en moed, ook kon in zijn geval niemand hem ter zijde stellen. Maar ik zeg, of het nu kwam, omdat hij trots was op zijn staat, zijn voorrechten, kracht of wat ook - maar zeker was het uit trotsheid of zo iets - hij versmaadde het nu, een slaaf in Mensziel te zijn, en besloot daarom een bediening te bekleden onder Diabolus, opdat hij weer een

aanzienlijk regeerder en gouverneur in Mensziel mocht zijn, zoals hij eens geweest was.

En, stijfhoofd die hij was, hij begon derhalve direct. Want deze man was toen Diabolus zijn aanspraak aan de Oorpoort hield, een der eersten, die met zijn woorden instemden en zijn raad als heilzaam aannamen, en die genegen was de poort te openen en hem in de stad binnen te laten. Waarom Diabolus een genegenheid voor hem had en hem derhalve een post aanwees; maar de dapperheid en de moed van die man bemerkende, wenste hij hem tot een zijner groten te maken ten einde hem te gebruiken in zaken van het hoogste belang.

Daarom liet hij hem roepen en sprak met hem over de geheime zaak, die hij in het hart droeg. Maar er waren niet veel beweegredenen nodig om hem daartoe over te halen, want evenals hij in het eerst bereid was om Diabolus in de stad te laten, zo was hij nu gewillig om hem daar te dienen. Als nu de tiran de gewilligheid van de heer bemerkte om hem te dienen en dat zijn zin wel daarnaar overhelde, maakte hij hem dadelijk Kapitein van het Kasteel, Gouverneur van de muur en Bewaarder van de poorten van Mensziel. Ja er was een bepaling in deze opdracht, dat niets zonder hem mocht gedaan worden in de ganse stad Mensziel, zodat nu naast Diabolus niemand anders dan de Heer Wil-zij-wil het bevel had in de gehele stad Mensziel. Ook kon nu niets gedaan worden door de ganse stad, dan volgens zijn wil en welgevallen. Hij had ook zekere heer **Bedenken**, Rom. 8:7, tot zijn klerk. Een man, om zo te spreken, in alles aan zijn meester gelijk, want hij en zijn heer waren in beginsel één, en in de praktijk verschilden zij niet veel. En zo was nu Mensziel daartoe gebracht en gemaakt, dat zij de lusten van de wil en het bedenken des vleses uitvoeren moest.

Maar het wil mij niet uit de gedachten, hoe doldriftig deze Wil-zij-wil zich aanstelde, toen hem de macht in handen gegeven was. Eerst ontkende hij gladweg, dat hij enige volgzaamheid of dienst aan zijn vroegere Vorst en wettige Heer schuldig was. Daarna legde hij vervolgens een eed af en zwoer getrouwheid aan zijn grote meester Diabolus. En eindelijk in zijn plaatsen, bedieningen, bevorderingen en voorrechten bevestigd zijnde, o u kunt het niet bedenken, of u moest het gezien hebben, welk een vreemd werk deze werkman toen in de stad Mensziel uitvoerde!

Eerst haatte hij de heer Verslaggever tot de dood toe; hij kon hem noch onder zijn ogen dulden, noch één woord uit zijn mond aanhoren. Hij sloot zijn ogen, als hij hem zag, en stopte zijn oren, als hij hem hoorde spreken; ook kon hij niet verdragen, dat er zoveel als een stukje van EL Schaddai's wet ergens in de stad werd gezien. Bij voorbeeld, zijn klerk, de heer Bedenken had enige oude, gescheurde en uit elkaar getrokken perkamenten van de wet van de goede EL Schaddai in zijn huis, maar wanneer Wil-zij-wil die zag, wierp hij ze achter zijn rug. Neh. 9:26.

't Is waar, de heer Verslaggever had ook nog enige dier wetten in zijn studeerkamer, maar deze heer kon volstrekt niet daarbij komen. Hij dacht ook en zei meteen dat de

ramen van de oude Burgemeesterswoning rondom te licht waren, om van de Stad Mensziel tot voordeel te kunnen zijn. Het licht van een kaars kon hij zelfs niet verdragen. Nu, niets was de heer Wil-zij-wil naar de zin, dan datgene, wat Diabolus, zijn heer, goed aanstond. Er was niemand gelijk hij, om de edele inborst, het wijze gedrag en de grote heerlijkheid van de koning Diabolus op de straten rond te bazuinen. Hij placht door al de straten (de gedachten) van Mensziel rond te wandelen en om te zwerven, ten einde zijn heerlijke heer op te hemelen, en stelde zichzelf aan als een slaaf onder het lage en verachte gemene volk om zijn dapperen vorst op te vijzelen. En ik zeg, wanneer en waar hij deze vazallen (onderschikten) vond, placht hij zichzelf als hunner een aan te stellen. In alle bozen handel placht hij zonder uitnodiging aan 't werk te gaan, om zo zonder bevel boosheid te bedrijven.

De heer Wil-zij-wil had ook een plaatsvervanger onder zich, en zijn naam was heer Neiging; iemand, die ook zeer losbandig was in zijn grondregelen en die een leven leidde, dat daaraan beantwoordde. Rom. 1:25. Hij was ten enenmale overgegeven aan het vlees, en daarom noemde men hem **Boze-Neiging**. Deze persoon nu, en zekere **Vleselijke-lust**, de dochter van de heer Bedenken, (gelijk zoekt gelijk, zei de Duivel tot de Kolenbrander), verliefden op elkaar, raakten verloofd, en trouwden. Naar ik verstaan heb, hadden zij weldra verscheidene kinderen, zoals: **Onbeschaamd, Zwartmond en Haat-beproeving**; deze drie waren zwarte jongens. En nevens deze drie jongens hadden zij ook drie dochters als: **Waarheidverachter, Godversmader** en de naam der jongste was **Wraak**. Deze raakten allen in de stad getrouwd en gewonnen en brachten veel slecht gebroed voort, te veel om hier in te voegen. Doch dit in het voorbijgaan.

Als de Reus zich zelf aldus in de stad Mensziel versterkt, de een afgezet en de ander verheven had, naar het hem goed dacht, begon hij de verwoesting.

Nu stond er op de marktplaats in Mensziel en ook boven de poorten van het kasteel, een beeld van de gezegende Koning EL Schaddaï; dit beeld was zo juist en in goud gegraveerd, dat het EL Schaddaï op het volmaakst geleek, beter dan iets, dat er in de wereld bestond. Diabolus gaf boosaardig bevel, dat dit beeld zou vernield worden, wat goddeloos uitgevoerd werd door de hand van de heer **Onwaarheid**. Nu moet u weten, dat zodra het beeld van EL Schaddaï vernield was door de hand van de heer Onwaarheid naar het bevel van Diabolus, hij dezelfde heer Onwaarheid gebod in deszelfs plaats het afschuwelijke en afzichtelijke beeld van Diabolus op te richten, tot grote smaad van de vroegere Koning en tot verlaging van Zijn Stad Mensziel.

Bovendien richtte Diabolus een verwoesting aan onder alle overblijfselen van de wetten en inzettingen van EL Schaddaï, die in de stad Mensziel konden gevonden worden, te weten, dezulke welke zowel de leerstellingen der zeden, als alle burgerlijke en natuurlijke geschriften bevatten. Ook zocht hij de ernstige gedachten,

die daarop betrekking hadden, uit te blussen. Om kort te gaan, er was geen overblijfsel van het goede in Mensziel, dat hij en Wil-zij-wil niet zochten te vernietigen, want hun oogmerk was om Mensziel in een beest te veranderen, en haar te maken als een zinnelijk zwijn, door de hand van de heer Onwaarheid.

Toen hij nu zoveel wetten en goede ordonnantiën vernietigd had, als hij maar kon, bracht hij zijn oogmerk verder in volvoering (namelijk om Mensziel te vervreemden van EL Schaddaï, haar Koning), gebiedt hij dat zij zijn eigen ijdele besluiten, instellingen, en geboden oprichten in alle onderhorige plaatsen van het gebied van Mensziel. Namelijk, zulke die vrijheid gaven aan "de begeerlijkheden des vleses, de begeerlijkheden der ogen en de grootsheid des levens, " welke niet van EL Schaddaï zijn, maar van de wereld. 1 Joh. 2:16. Hij moedigde aan, begunstigde en bevorderde daar overdadigheid en alle goddeloosheid. Ja, nog veel meer deed Diabolus tot aanmoediging van de goddeloosheid in de stad Mensziel. Hij beloofde hen vrede, tevredenheid, vreugde en zaligheid als zij zijn bevelen betrachtten en dat zij nooit tot verantwoording zouden geroepen worden als zij het tegenovergestelde niet deden. En laat dit dienen om een proefje te geven aan hen, die gaarne horen verhalen van hetgeen buiten hun weten, gedaan werd in andere vergelegen landen.

Als nu Mensziel geheel tot zijn dienst stond en volkomen hem onderdanig was, werd daarbinnen niets meer gehoord of gezien dan datgene, wat strekte om hem te verheffen.

Maar als hij nu de Burgemeester onbekwaam gemaakt, de heer Verslaggever uit zijn ambtsbediening ontzet had, en ziende, dat de stad, voor hij er op afgang, de oudste was van alle Corporaties in de gehele wereld, en vrezende, dat zij hem, indien hij hun grootheid niet handhaafde, te enigen tijde zouden tegenwerpen, dat hij hen benadeelde, daarom, zeg ik, - opdat zij mochten zien, dat het zijn plan niet was om haar grootheid te verminderen, of om enige van hun voordelige dingen hun te ontnemen, - verkoos hij zelf voor hen een Burgemeester en een Verslaggever, en wel zulken, waarmee zij hartelijk tevreden waren en die ook hem wonder wel aanstonden.

De naam van de Burgemeester, die door Diabolus aangesteld was, was **Mijnheer Lusten**, een man, die ogen noch oren had; en wat hij deed, als mens of als ambtenaar, dat deed op natuurlijke wijze, even als de beesten doen. En dat, wat hem nog het meest verachtelijk maakte, (schoon niet in de ogen van Mensziel, maar wel in die van hen, die haar ondergang voorzagen en daarover smart gevoelden) was, dat hij nooit behagen vinden kon in het goede, maar wel in het kwade.

De Verslaggever was iemand, wiens naam was **Vergeet-het-goede**, en een zeer boze kwant was hij. Hij kon zich niets herinneren, dan 't geen kwaad was; ook deed hij dit met vermaak. Hij was van nature geneigd om dingen te doen, die schadelijk waren voor de stad Mensziel en voor allen, die daarin woonden. Daarom hadden

deze twee door hun macht en praktijk, voorbeeld en glimlachjes over het kwaad een veel grotere invloed en zetten het gewone volk op schadelijke wegen. Want wie kan niet begrijpen, dat, wanneer zij, die in de hoogste plaatsen gezeten zijn, verdorven zijn, en zichzelf verderven, dat zij dan de ganse streek en het gehele land, waar zij zijn, ook verderven?

Behalve deze, maakte Diabolus verscheidene inwoners tot kiesgerechtigde burgers en wethouders in Mensziel, zulke lieden, waaruit de stad, wanneer het nodig was, voor zich ambtenaren, Regenten en Overheidspersonen mocht verkiezen. En dit zijn de namen van de voornaamste van hen: de heer **Ongeloof**, de heer **Hoogmoed**, de heer **Zweren**, de heer **Hoererij**, de heer **Hardhart**, de heer **Meedogenloos**, de heer **Boosheid**, de heer **Leugenminnaar**, de heer **Valse-rede**, de heer **Dronkenschap**, de heer **Bedrog**, de heer **Godverzaker**, dertien in getal. De heer Ongeloof is de oudste en de heer Godverzaker is de jongste van het gezelschap.

Er was ook een verkiezing van gewone raadsleden en anderen, zoals schouten, sergeanten, dienders en andere lieden; doch zij allen waren gelijk de bovenvermelde, daar zij of vaders, broeders, neven of andere familiebetrekkingen van hen waren, welker namen ik, om der kortheid wil, nalaat te vermelden.

Als de Reus tot dusverre zijn werk voortgezet had, begon hij vervolgens enige sterkten in de stad te bouwen. Hij bouwde er drie, die onoverwinnelijk schenen te zijn. De eerste sterkte noemde hij het **fort Trotsering**, omdat het gebouwd werd om de gehele stad te beheersen en om haar te weerhouden van de kennis van haar oude Koning.

De tweede sterkte noemde hij het **fort Middernacht**, omdat het gebouwd was met het doel om Mensziel van de ware kennis van zichzelf af te houden.

De derde sterkte werd het **fort Zoete-zonde** genoemd, omdat hij daardoor Mensziel versterkte tegen alle begeerten naar het goede.

Het eerste van deze forten stond dicht bij de Oogpoort, opdat zoveel mogelijk alles wat licht was, daar verduisterd worden mocht. Het tweede was gebouwd dicht bij het oude kasteel, met het doel om zo het mogelijk ware, dat nog donkerder te maken. En het derde stond op de markt.

Hij, die Diabolus tot bevelhebber over het eerste dezer forten aanstelde, was zekere **Wrevel-tegen-God**, een zeer godslasterlijke ellendeling. Hij kwam met die ganse hoop, die eerst tegen Mensziel optrokken en hij zelf was een hunner. Hij, die tot gouverneur van het fort Middernacht was aangesteld, was zekere **Haat-het-licht**. Ook deze was een dergenen, die het eerst tegen de stad optogen. En hij, die tot bevelvoeder van het fort Zoete-zonde genaamd, aangesteld was, was iemand, wiens naam was **Min-het-Vlees**, die ook al een goddeloze snaak was, doch niet uit hetzelfde land afkomstig, waar de anderen vandaan kwamen. Deze schurk kon meer

zoetigheid vinden, wanneer hij aan een begeerlijkheid zoog, dan hij in het gehele paradijs Gods smaken kon.

En nu rekende Diabolus zich veilig, hij had Mensziel ingenomen. Hij had zichzelf daarin versterkt. Hij had de oude ambtenaren afgezet en nieuwe aangesteld. Hij had het beeld van EL Schaddaï vernietigd en zijn eigen beeld in die plaats opgericht. Hij had de oude wetboeken vernietigd en had zijn eigen ijdele leugens bevorderd. Hij had zich nieuwe overheidspersonen en nieuwe wethouders aangesteld. Hij had zich nieuwe sterkten gebouwd en had die voor zichzelf bezet met manschappen. Dit alles deed hij om zich te beveiligen, ingeval de goede EL Schaddaï of Zijn Zoon mocht komen om een aanval op hem te doen.

HOOFDSTUK 3

INHOUD

Bericht van de opstand gebracht aan het hof van Koning EL Schaddaï - Zijn grote gevoeligheid over de opstand - Zijn genadige bedoeling om Mensziel te herstellen - Enige wenken hierover bekend gemaakt - zorg van Diabolus om ze te onderdrukken - zijn listen om de stad te verzekeren, en haar te verhinderen om tot EL Schaddaï terug te keren.

Nu kunt u wel denken, dat het niet anders kon of lang voor deze tijd, moest door de een of ander aan de goede Koning EL Schaddaï geboodschapt worden, hoe Mensziel in het vasteland des Heelals verloren was, en dat de afvallige reus Diabolus, eens een van Zijn Majesteits dienaren, haar in opstand tegen de Koning voor zichzelf verzekerd had. Ja tijdingen werden daarvan aan de Koning gedaan, en dat in alle omstandigheden; als:

Ten eerste. Hoe Diabolus tegen Mensziel (zij waren een eenvoudig en onschuldig volk) optrok met list, sluwheid, leugen en bedrog.

Verder. Dat hij verraderlijk de zeer edele en dappere Kapitein Weerstand had gedood, toen hij met de overige lieden van de Stad op de poort stond.

Voorts. Hoe die brave Mijnheer Onschuld dood neerviel (zoals sommigen zeggen door een flauwte, of volgens anderen, omdat hij vergiftigd werd door de stinkende adem van zekere Kwade-rust) toen hij hoorde, hoe zijn rechtvaardige Heer en wettige Vorst EL Schaddaï beledigd werd door de mond van zulk een vuile Diabolist, als die schelm Kwade-rust was. De boodschapper verhaalde verder, dat, nadat deze Kwade-rust een korte aanspraak had gehouden tegen de stedelingen ten voordele van Diabolus, zijn meester, de eenvoudige stad geloofde, dat hetgeen gezegd was, waarheid was en met gemene toestemming de Oorpoort, de hoofdpoort van de stad, openzette en hem met zijn volk inlieten, om bezit te nemen van de beroemde stad Mensziel.

Hij toonde verder aan, hoe Diabolus de Burgemeester en de heer Verslaggever had behandeld, te weten, dat hij hen uit alle plaatsen van macht en vertrouwen had ontzet. Hij deelde ook mede, dat de heer Wil-zij-wil een rechte oproermaker en afvallige was geworden, en evenzo was het gesteld met zekere heer Bedenken, zijn klerk; dat deze twee de ganse Stad ronddoelden en rumoer maakten om de goddelozen hun wegen te leren.

Hij zei bovendien, dat deze Wil-zij-wil in groot vertrouwen was gezet; en in 't bijzonder, dat Diabolus al de sterke plaatsen van Mensziel in Wil-zij-wil's hand gesteld had, en dat de heer Neiging tot plaatsvervanger van de Heer Wil-zij-wil in

zijn meest oproerige zaken was aangesteld. Ja, zei de boodschapper, dit monster, heer Wil-zij-wil, heeft openlijk zijn Koning EL Schaddaï afgezworen en heeft afschuwelijk aan Diabolus trouw beloofd en zijn woord verpand.

"Ook heeft, benevens dit alles", zei de boodschapper, "de nieuwe koning, of liever de oproerige tiran, over de eens beroemde, maar nu ellendige stad Mensziel een eigen Burgemeester en een Verslaggever aangesteld. Tot Burgemeester heeft hij zekere heer Lusten en tot Verslaggever de heer Vergeet-het-goede, twee van de snoodsten uit de gehele stad Mensziel." Deze getrouwe boodschapper vervolgde aldus, en verhaalde welke nieuwe soort van stemhebbende burgers Diabolus gemaakt had; ook dat hij verscheidene sterke forten, torens en sterkten in Mensziel gebouwd had. Hij verhaalde ook (wat ik bijna vergeten had) hoe Diabolus de Stad Mensziel in de wapens gestoken had, om haar in zijn belang te beter in staat van tegenweer te stellen tegen EL Schaddaï, hun Koning, zo Hij eens kwam om hen tot hun vorige gehoorzaamheid terug te brengen.

Deze nieuwsbode deelde zijn verhaal niet onder vier ogen mee, maar in het open hof, daar de Koning en Zijn Zoon, de hoge heren, hoofdkapiteins en edelen (engelen) daar tegenwoordig waren om zijn verhaal aan te horen. Maar het zou iemand verbaasd hebben, indien hij daarbij tegenwoordig ware geweest, en gezien had welk een smart, droefheid en geesteskwalling onder alle rangen gevoeld werden toen zij de ganse geschiedenis hadden aangehoord en denken moesten, dat de beroemde stad Mensziel nu ingenomen was. Alleen de Koning en Zijn Zoon hadden dit alles reeds lang te voren voorzien; ja en ook voldoende hadden gezorgd voor de bevrijding van Mensziel, ofschoon zij niet iedereen daarvan hadden verhaald. Ja, omdat zij ook wilden delen in het betreuren van Mensziels ellende, daarom betreurden Zij ook, en dat wel in de hoogste mate, het verlies van Mensziel. De Koning sprak het openlijk uit, *"dat het Hem smartte aan zijn hart."* En u kunt er verzekerd van zijn, dat dit bij Zijn Zoon niet een greintje minder was. Gen. 6:5, 6. Alzo gaven zij allen rondom Hem de overtuiging, dat zij liefde hadden voor, en medelijden met de beroemde stad Mensziel.

Welnu, toen de Koning en Zijn Zoon in hun geheimkamer gegaan waren, beraadslaagden zij daar weer over hetgeen zij tevoren besloten hadden, te weten, dat zo Mensziel in tijds mocht verloren worden, zij also zeker weer zou hersteld worden. Hersteld, zeg ik op zulk een wijze, dat beide, de Koning en Zijn Zoon daarbij zichzelf eeuwige roem en heerlijkheid zouden verwerven. Waarom, na deze raadpleging, de Zoon van EL Schaddaï, een lief en bevallig Persoon, en daarbij Iemand, die steeds grote toegenegenheid had voor diegenen, die in bekommring zijn; maar ook iemand, die een dodelijke vijandschap tegen Diabolus in zijn hart droeg, omdat Hij daartoe voorgekend was en Diabolus naar zijn kroon en waardigheid stond. Deze Zoon van EL Schaddaï, zeg ik, die Zijn Vader beloofd had, dat Hij Zijn Knecht wilde

zijn om Mensziel weer te herstellen, bleef bij Zijn besluit; ook had Hij daarvan geen berouw Jes. 49:5; 1 Tim. 1:15; Hebr. 13:14.

De inhoud van die overeenkomst was deze, te weten: Dat op een zekere tijd, door Hen Beiden bepaald, de Zoon des Konings een reis zou doen in het land des Heelals (de aardbodem) en aldaar in een weg van gerechtigheid en rechtvaardigheid, door genoegdoening voor de dwaasheden van Mensziel, de grond leggen zou van haar volkomen bevrijding uit de hand van Diabolus en zijn dwingelandij. Daarenboven besloot Immanuël, om ter bekwamer tijd een oorlog te voeren tegen de reus Diabolus, zelfs wanneer hij in het volle bezit van de stad Mensziel was, en dat hij Hem door de sterkte van Zijn hand (de Heilige Geest) zou verdrijven uit zijn sterkte, zijn nest; en dat voor Zichzelf te nemen, om zijn woning te zijn.

Daar dit nu besloten was, werd er bevel gegeven aan de heer Oppersecretaris om een schoon verhaal op te stellen van wat er besloten was, en te maken, dat het zou afgekondigd worden in alle hoeken van het koninkrijk des Heelals. Een kort begrip van de inhoud kunt u, als u wilt, hier lezen. Het is als volgt:

"Een iegelijk, wie het aangaat, wete, dat de Zoon van EL Schaddaï, de grote Koning, door een verbond met Zijn Vader gehouden is, om Zijn Mensziel weer aan Zich te brengen. Ja, en haar ook door de kracht van Zijn gadeloze liefde, weer in een veel betere en meer gelukkige toestand te brengen, dan waarin zij verkeerde, vóór zij door Diabolus werd ingenomen."

Deze geschriften werden daarom in verscheiden plaatsen afgekondigd tot niet geringe kwelling van Diabolus, de tiran, want nu, zo dacht hij, zal ik in het nauw gebracht en mijn woonstede zal mij ontnomen worden.

Maar als deze zaak, ik bedoel dit voornemen van de Koning en Zijn Zoon, eerst bekend werd aan het hof, wie kan zeggen, hoe de hoge heren, de hoofdkapiteins en edele vorsten, die daar aanwezig waren, over deze zaak verwonderd waren! Eerst fluisterden zij het elkaar toe, en daarna weerklonk het door des Konings paleis. Allen stonden verbaasd over het heerlijke oogmerk, dat er tussen de Koning en Zijn Zoon bestond ten goede van de stad Mensziel. Ja, de hovelingen konden nauwelijks iets doen voor de Koning of Zijn Koninkrijk, of zij vermengden met hun daden een geroep over de liefde des Konings en Zijn Zoon, die zij van de Stad Mensziel toedroegen.

Ook konden deze heren, hoofd-kapiteins en vorsten zich niet tevreden stellen met dit nieuws aan het hof te houden; ja, vóór de berichten daarvan in orde gebracht waren, kwamen zij weer en verhaalden het nieuws in het Heelal.

Eindelijk, zoals ik zei, kwam het Diabolus ter ore, dat hem geen klein misnoegen bezorgde. Want u moet bedenken, dat het hem zeer verslagen maakte, toen hij

hoorde, welk een plan er tegen hem gemaakt was; doch nadat hij een weinig bij zichzelf nagedacht had, besloot hij deze vier dingen:

Ten eerste. Dat dit nieuws, deze goede tijding, zo het mogelijk ware, voor de oren van de stad Mensziel verborgen zou gehouden worden. “Want, zei hij, als zij eens zullen te weten komen, dat EL Schaddaï, hun vorige Koning en Immanuël, Zijn Zoon, het goede beramen voor de stad Mensziel, wat kan ik anders verwachten, dan dat Mensziel van onder mijn hand en mijn bestuur door een opstand zoekt te ontkomen om tot Hem weer te keren.”

Ten einde nu dit zijn oogmerk te bereiken vernieuwt hij zijn vleierij met de heer Wil-zij-wil, en geeft hem ook bepaalde last en bevel, dat hij dag en nacht de wacht zou houden aan al de poorten der stad, maar bijzonder aan de Oorpoort en de Oogpoort. Want ik hoor van een oogmerk, zei hij, om ons allen tot verraders te maken, en dat Mensziel weer tot zijn vorige dienstbaarheid moet teruggebracht worden.

“Ik hoop dat het maar losse geruchten zullen zijn, vervolgde hij; laat evenwel zulke tijdingen op generlei wijze in Mensziel binnenkomen, opdat het volk daardoor niet verslagen worde. Ik denk, mijnheer, dat het geen welkom nieuws voor u kan zijn; ten minste volstrekt niet voor mij, dat kan ik u verzekeren. En naar mijn mening behoort het op deze tijd al onze wijsheid en zorg te zijn, om aan al zulke geruchten, die strekken kunnen om ons volk te verontrusten, het hoofd in te drukken. Daarom wens ik, mijnheer, dat u in deze zaak zult doen, als ik zeg, laat er dagelijks sterke wachten gehouden worden aan iedere poort van de stad. Houd zulken staande en onderzoek hen goed, die, naar u merkt, van verre hierheen komen om te handelen. Laat hen op generlei wijze in Mensziel toe, tenzij u duidelijk zult bemerken, dat zij begunstigers zijn van ons heerlijk bestuur. Ik beveel bovendien, zei Diabolus, dat er gedurig verspieters de stad Mensziel op en neer wandelen, en laat hen macht hebben om te onderdrukken en te vernielen allen, die en zult bevinden tegen ons samen te spannen, of die zullen praten over hetgeen door EL Schaddaï en Immanuël is voorgenomen.

Dit werd dan zo gedaan; mijnheer Wil-zij-wil hoorde naar zijn heer en meester, handelde gewillig volgens zijn bevel, en met alle naarstigheit, die hij aanwenden kon, hield hij een ieder tegen, die naar buiten wilden gaan, of die met deze tijdingen de stad wilden binnenkomen.

Ten tweede. Als dit gedaan was, ontwierp Diabolus vervolgens een nieuwe eed en een gruwelijk verbond, en legde die het stadsvolk op, teneinde Mensziel voor zich zo zeker te maken als hij maar kon. Te weten, dat zij nooit hem noch zijn bestuur zouden ontlopen, noch hem verraden of zijn wetten zoeken te veranderen; maar dat zij hem zouden aannemen, belijden, bijstaan en erkennen als hun wettigen koning, trots een ieder, die nu of later door enig voorwendsel, wet, of titel, hoe ook genaamd, aanspraak maakt op de stad Mensziel, denkende naar ‘t schein, dat EL

Schaddaï geen macht had om hen te ontslaan van dit verbond met de dood, en deze overeenkomst met de hel Jes. 28:15. Ook stond het dwaze Mensziel niet eens besluiteloos over dit zeer monsterachtig verbond, maar zij verzwolgen het zonder kauwen, alsof het een sprout geweest was in de muil van een walvis.

Waren zij er verontrust over? Nee, zij pochten en roemden veeleer over hun zo brave getrouwheid aan de tiran, hun voorgewenden koning, en zwoeren, dat zij nooit veranderingen zouden worden, noch hun oude heer verlaten om een nieuwe.

Zo bond Diabolus het arme Mensziel vast. Maar de **Jaloersheid**, die meent, dat zij nooit sterk genoeg is, bracht hem daarna tot een anderen maatregel, welke, zo 't gelukken mocht, nog meer moest strekken om deze stad Mensziel te verontreinigen. Hij liet dan door de hand van zekeren heer **Vuil**, een afschuwelijk, onkuis, wulps stuk van beestachtigheid in schrift opstellen en aanplakken aan de poorten van het kasteel, waarbij hij toestond en verlot gaf aan al zijn trouwe en vertrouwde zonen in Mensziel, om te doen wat hun lusten en begeerlijkheden hen ingaven, en dat niemand hen daarin mocht beletten, hinderen of nagaan, op boete van daardoor huns vorsten ongenoegen op de hals te halen.

Dit nu deed hij om deze redenen:

1. Opdat de stad Mensziel hoe langer hoe zwakker mocht gemaakt worden, en zo te minder in staat om, zo de tijding kwam dat haar verlossing was voorgenomen, de waarheid daarvan te geloven, te hopen of daarin te bewilligen. Want de rede zegt: hoe groter de zondaar is, des te minder grond om op barmhartigheid en genade te hopen.
2. De tweede reden was, dat Immanuël, de Zoon van EL Schaddaï, hun Koning, als Hij de afzichtelijke en gruwelijke daden van de stad Mensziel zag, misschien berouw zou hebben, (schoon Hij een verbond gesloten had om hen te verlossen) dat verbond hunner verlossing na te komen. Want hij wist dat EL Schaddaï heilig was en Zijn Zoon Immanuël eveneens, ja dat wist hij door een pijnlijke ervaring, want om de zonden en goddeloosheid was hij, Diabolus, uit de hoogste plaats geworpen. Daarom wat was er meer op reden gegrond, dan dat hij besloot, dat het Mensziel om haar zonden evenzo gaan zou. Maar vrezende, dat deze knoop ook eens breken mocht, bedacht hij nog een ander plan, te weten:
3. Dat hij trachten zou alle harten in de stad Mensziel te vervullen met de gedachte, dat EL Schaddaï een leger op de been bracht, en komen zou om deze stad Mensziel om te keren en totaal te vernielen. Dit deed hij om de geruchten van haar bevrijding, die haar ter oren mochten komen, vóór te zijn. Want, zo dacht hij, als ik dit eerst rondgestrooid heb, zullen alle berichten, die later komen, hierdoor verzwolgen worden. Want wat zal Mensziel anders zeggen, wanneer zij horen zullen, dat zij moeten bevrijd worden, dan dat de ware mening is, dat EL Schaddaï plan heeft om hen te

vernien? Waarom Diabolus de gehele Stad samenroept op de marktplaats en hen daar met een bedrieglijke tong aldus aanspreekt:

“Mijn heren, en mijn zeer goede vrienden, u bent allen, gelijk u weet, mijn wettige onderdanen en inwoners van de beroemde stad Mensziel. U weet, hoe ik van de eerste dag af, dat ik bij u ben geweest tot heden toe, mezelf onder ulieden gedragen heb; en welk een vrijheid en grote voorrechten u genoten hebt onder mijn bestuur, zo ik hoop, tot uw en mijn eer, als ook tot uw tevredenheid en vermaak.

Nu dan, mijn beroemde Mensziel, er verbreidt zich een gerucht van onrust in de rondte, van onrust voor de stad Mensziel, hetgeen mij om uwentwil leed doet. Want ik heb juist nu van mijnheer Lucifer per post een bericht ontvangen (en hij heeft goede kennis van zaken) dat uw oude Koning EL Schaddaï een leger uitrust, om tegen u te komen ten einde u te verderven met wortel en tak. Dit, o Mensziel, is nu de reden, waarom ik u op deze tijd hier samen geroepen heb, namelijk om met u te overleggen wat in deze omstandigheden ons het best te doen staat. Wat mij aangaat, ik ben maar alleen en kan gemakkelijk met mijzelf te rade gaan, zo het mij lustte mijn eigen gemak te zoeken en mijn Mensziel te midden van alle gevaar achter te laten. Maar mijn hart is zó vast met u verenigd en zó onwillig ben ik om u te verlaten, dat ik gewillig ben met u te staan en te vallen, zelfs met het grootste gevaar, dat mij mocht overkomen. Wat zegt gij, o mijn Mensziel? Wilt u nu uw oude vriend verlaten, of bent u des zins en willens om mij bij te staan?”

Toen riepen zij samen als een enig man en als uit één mond: ‘Laat hem, die dit niet wil, de dood sterven.’

Daarop zei Diabolus weer: "Het is te vergeefs voor ons op genade te hopen, want deze Koning weet geen genade te bewijzen. Het is waar, misschien zal Hij, als Hij Zich eerst voor ons neerzet, van genade spreken, of die voorgeven, opdat Hij daardoor met meer gemak en minder moeite zichzelf weer meester van Mensziel maken mag. Wat Hij daarom ook zeggen moge, gelooft er geen tittel noch jota van, want al zulke taal dient slechts om ons te overheersen en om ons, terwijl wij in ons bloed wentelen, tot zegetekenen van Zijn genadeloze overwinning te maken. Daarom ben ik van oordeel, dat wij besluiten Hem tot de laatste man toe te weerstaan en Hem niet te *geloven* in elk geval, want door die deur zal ons gevaar naar binnen komen. Maar zullen wij ons door vleierij van het leven laten beroven? Ik hoop dat u te veel kennis hebt van de grondregelen der politiek, dan dat u zou dulden, dat het zo ellendig met u zou aflopen.

Doch onderstelt, dat Hij, zo Hij ons tot de overgave dwong, sommigen onzer bij het leven spaarde, of het leven van enigen dergenen, die onderdanen in Mensziel zijn, wat zal u dat baten, die de hoofden en voornaamsten van de Stad zijn. Vooral u, die ik verheven heb, en wier grootheid, daardoor is bevorderd, dat ge u zo getrouw jegens mij betoond hebt? En onderstelt wederom, dat Hij aan ieder uwer pardon schonk, wees evenwel verzekerd, dat Hij u weer brengen zal tot die dienstbaarheid,

waaronder u te voren gevangen was, of mogelijk in een dienstbaarheid, die nog erger is; en wat goed zal dan uw leven u doen? Zult u met Hem ook in dat vermaak leven, als u nu doet? Nee, nee, u moet gebonden worden door wetten, die u kwellen zullen, en genoodzaakt worden om te doen hetgeen u nu hatelijk is. Ik ben ten uw dienste zo u mij ten dienste staat. Ook is het beter dapper te sterven, dan als ellendige slaven te leven. Maar ik zeg, het leven van een slaaf zal nog te goed geacht worden voor Mensziel; bloed, bloed, niets dan bloed is er nu in elke klank van EL Schaddai's bazuin, die tegen het arme Mensziel geblazen wordt! Och, merkt er toch op; ik hoor, dat Hij nadert, en grijpt naar de wapenen, opdat ik u, terwijl u nog gelegene tijd hebt, enige krijgshandelingen leren moge. Wapenen voor u, heb ik bij mij en ook voldoende om Mensziel van top tot teen uit te rusten. Ook kunt u niet beschadigd worden, door hetgeen Zijn geweld kan doen, zo u die wel aangejord en vast om uw leden houdt. Komt daarom naar mijn kasteel; u zult welkom zijn en harnast uzelf tot de krijg. Ziedaar helm, borstplaat, zwaard en schild, ja wat niet al, waarmee u allen als mannen zult kunnen strijden.

1. "Mijn helm, anders genaamd een hoofdwapen, of *hoop dat het wel zal gaan ten laatste, wat voor een leven u ook moogt geleid hebben*. Dit is het wapen, dat zij hadden, die zeiden: "wij zullen vrede hebben; schoon wij wandelen naar het goeddunken van ons hart: om de dronkene te doen tot de dorstige. Deut. 29:19. Dit is een stuk wapen, dat wel beproefd is, en wie dit heeft en behouden kan, zal zolang hij het bezit, niet getroffen worden door pijl, schicht, zwaard of schild; trekt dit daarom aan, en u zult menige slag afwenden, mijn Mensziel!"
2. "Mijn borstplaat is een borstplaat van ijzer; ik heb het in mijn eigen land gesmeed en al mijn soldaten zijn daarmee gewapend. Vrij uit gezegd is het een hard hart, een hart, zo hard als ijzer, en zo ver van gevoel als een steen. Als u dat krijgt en behoudt, zal noch barmhartigheid u inwinnen, noch het oordeel u verschrikken. Openb. 9:9. Daarom is dit een stuk wapen, dat zeer nodig is om aan te doen voor allen, die EL Schaddai haten, en die onder mijn banier tegen Hem zouden willen vechten."

HOOFDSTUK 4

INHOUD

EL Schaddaï zendt een leger van veertig duizend man om Mensziel terug te brengen, onder het bevel van vier Kapiteins, Boanerges, Overtuiging, Oordeel en Uitvoering, die de bewoners met grote geestkracht aanspreken, maar met weinig vrucht. - Diabolus, Ongeloof, Kwade-rust en anderen komen tussenbeide om de onderwerping te voorkomen. - Vooroordeel verdedigt de Oorpoort met een macht van zestig dove mannen.

Gedurende al die tijd nu was de goede Koning, Koning EL Schaddaï bezig om een heirleger gereed te maken, en dat te zenden naar de stad Mensziel, ten einde haar weer te brengen van onder de tirannie van hun voorgewende koning Diabolus. Doch het dacht Hem goed, dit leger niet dadelijk te zenden door de hand en het geleide van de brave Immanuël, Zijn Zoon, maar onder de hand van enigen van Zijn dienaren, ten einde door hen eerst de toestand van Mensziel te onderzoeken en of zij door hen konden gewonnen worden voor de gehoorzaamheid van hun Koning. Het leger bestond uit meer dan veertig duizend, allen getrouwe mannen, want zij kwamen van des Konings eigen hof, en waren door Hem zelf uitgelezen.

Zij trokken op tegen Mensziel, onder geleide van vier kloekmoedige generaals; ieder van hen was een overste over tienduizend man en dit zijn hun namen en veldtekenen.

De naam des eersten was **Boanerges**; de naam des tweeden was Kapitein **Overtuiging**; de naam van de derden was Kapitein **Oordeel**, en de naam van de vierde was Kapitein **Uitvoering**. Dit waren de Kapiteins, die EL Schaddaï zond om Mensziel te herwinnen.

Deze vier kapiteins, zoals gezegd is, dacht de Koning goed in de eerste plaats tot Mensziel te zenden om een aanval op haar te beproeven. Want waarlijk, in al Zijn oorlogen placht hij gewoonlijk deze vier kapiteins vooruit te zenden, want het waren zeer dappere en ruw-gehouden mensen, mensen die geschikt waren om het ijs te breken en door middel van hun zwaard zich baan te maken; en hun mannen waren gelijk zichzelf. Ps. 60:4.

Aan elk van deze kapiteins gaf de Koning een banier, opdat zij die zouden ontrollen en laten waaien, zowel om de goedheid zijner zaak aan te duiden, als het recht dat Hij op Mensziel had.

- Eerst werden aan kapitein Boanerges, want hij was de voornaamste, aan hem, zeg ik, werden tien duizend man toegevoegd. Zijn vaandrig was Mijnheer

Donder, hij droeg het zwarte vaandel en zijn wapen was drie brandende bliksemflitsen. Markus 3:17.

- De tweede kapitein was kapitein Overtuiging, hem waren eveneens tien duizend man toegevoegd. Zijns vaandrags naam was Mijnheer **Droefheid**. Hij droeg de bleke, vale vlag; en zijn wapenschild was het Boek der Wet, geheel open geslagen, waaruit een vuurvlam voortkwam. Deut. 33:2.
- De derde kapitein was kapitein Oordeel; hem waren ook tien duizend man gegeven. Zijns vaandrags naam was Mijnheer **Vrees**. Hij droeg de rode vlag en zijn wapenschild was een brandende vurige oven. Matth. 13:40, 41.
- De vierde kapitein was kapitein Uitvoering (of Terechtstelling); hem waren ook tien duizend man toegevoegd. Zijn vaandeldrager was zekere Mijnheer **Gerechtigheid**. Hij droeg ook de rode banier en zijn wapenschild was een onvruchtbare boom met een bijl, die aan deszelfs wortel lag. Matth. 3:10.

Deze vier kapiteins, zoals ik zei, hadden elk voor zich tien duizend man onder hun bevelen, allen zeer getrouw aan hun Koning en zeer dapper in hun krijgsbedrijven.

Welnu, de kapiteins en hun machten, hun mannen en onderofficieren, eens door EL Schaddaï in het veld gebracht zijnde, en daarbij hun namen afgeroepen wordende, werden daar allen in zulke wapenen gestoken, als aan hun graad pasten en overeenkwamen met de dienst, dien zij nu voor hun Koning zouden verrichten. Als nu de Koning Zijn strijdmachten had gemonsterd, (want Hij is het, die het heir ten strijde monstert) gaf Hij aan elk der Kapiteins hun verschillende opdrachten met last en bevel, ten aanhore van al de soldaten, dat zij zouden acht geven, dat dezelve opdrachten getrouw en moedig zouden worden gedaan en uitgevoerd.

Hun opdrachten waren in hoofdzaak van dezelfde vorm, hoewel, wat de naam, titel, de plaats en de graad der Kapiteins aangaat, er enig, maar toch zeer gering verschil mocht zijn. En laat mij nu hier u een verslag geven van de zaak en de inhoud, in hun opdracht vervat.

De opdracht van de grote EL Schaddaï, de Koning van Mensziel, aan Zijn vertrouwde en edeln Kapitein, Kapitein Boanerges, aangaande het voeren van een oorlog tegen de stad Mensziel.

"O, gij Boanerges, een van mijn dappere en donderende kapiteins over een tienduizendtal van mijn dappere en getrouwe dienaren, u gaat met deze uw strijdmacht in mijn Naam naar de ongelukkige stad Mensziel, en wanneer u daar komt, bied hen eerst vredesvoorwaarden aan, Matth. 10:11; Luk. 10:5, en bevel hen, dat zij het juk en de tirannie van de goddeloze Diabolus afwerpende, tot Mij hun rechtmatig Vorst en Heer wederkeren. Beveel hen ook, dat zij zichzelf reinigen van alles, wat het zijn is, in de stad Mensziel, en zie voor uzelf toe, dat u een goede

voldoening hebt aangaande de waarheid van hun gehoorzaamheid. Wanneer u hen aldus bevolen hebt, en zij in waarheid zich daaraan onderwerpen, dan doet u alles wat in uw vermogen is, en maar enigszins kunt, om voor Mij een garnizoen op te richten in de beroemde stad Mensziel. Ook zult u niet de minste schade doen aan de geringste inboorling, die zich daarin beweegt of daarin adem haalt, zo zij zich aan Mij willen onderwerpen, doch behandel dezulke als uw vriend en broeder, want al dezulken bemin Ik, en zijn dierbaar in Mijn ogen. Zeg hen, dat Ik een tijd zal bepalen, om tot hen te komen en hen te laten weten, dat Ik barmhartig ben. 1 Thess. 2:7-11. Maar zo zij, ondanks uw dagvaardingen en het vertoon van uw gezag, zullen weerstaan en tegen u stand houden; en rebelleren, dan beveel Ik u dat u gebruik maakt van al uw list, macht, kracht en geweld om hen door de sterkte uwer hand ten onder te brengen. Vaartwel!"

Dus ziet u de inhoud van hun opdrachten, want zoals ik vooraf zei, wat de inhoud van die opdrachten aangaat, zij waren van alle kapiteins dezelfde.

Als derhalve, nu elk bevelhebber, zijn autoriteit of macht uit de hand van hun Koning ontvangen had, de dag aangewezen, en de plaats hunner samenkomst bepaald was, verscheen elk bevelhebber in zulk een dos, als aan zijn zaak en roeping paste. Dus trokken zij, na een nieuw onderhoud met EL Schaddaï, met vliegende vaandels op tegen de beroemde stad Mensziel. Kapitein Boanerges leidde de voorhoede; Kapitein Overtuiging en Kapitein Oordeel vormden het centrum of middelste gedeelte en Kapitein Uitvoering (Terechtstelling) deed de achterhoede optrekken, Efeze. 2:13, 17.

Daar zij nu een lange weg te gaan hadden, want de stad Mensziel lag verre verwijderd van het hof van EL Schaddaï, trokken zij door de streken en landen van vele volkeren, van welke zij niemand schade deden of mishandelden, maar waar zij ook kwamen, zegenden Hij hen. Ook leefden zij op des Konings kosten gedurende de ganse weg, die zij gingen.

Toen zij dus vele dagen gereisde hadden, kregen zij ten laatsten Mensziel in 't gezicht, hetwelk veroorzaakte dat de kapiteins, toen zij haar zagen, niet anders konden doen, dan van harte gedurende een poos de toestand van de stad beklagen, want zij zagen spoedig, hoe zij onderworpen was aan de wil, de wegen en oogmerken van Diabolus.

Welnu, om kort te gaan, de Kapiteins kwamen voor de stad, trokken op naar de **Oorpoort**, en zaten daar neer, want dat was de plaats des gehoors. Als zij nu hun tenten opgeslagen en zichzelf verschanst hadden, maakten zij zich gereed tot de aanval.

Het stadsvolk nu, zulk een dappere menigte ziende, die zo toegerust was, en zo uitstekend in krijgstucht; die hun glinsterende wapenen aanhadden en hun vliegende vaandels ontrolden, kon eerst niet anders doen, dan uit hun huizen komen om dat aan te staren.

Maar de slimme vos, Diabolus, vrezende, dat het volk na dit gezicht op een plotselinge opeising, de poorten voor de kapiteins zou openen, kwam met alle haast van zijn kasteel af en deed hen allen naar het midden van de Stad terugwijken, waar hij, toen hij ze daar had, deze leugenachtige en verleidelijke taal tegen hen voerde:

"Mijn heren, zei hij, schoon u mijn trouwe en welbeminde vrienden bent, kan ik nu niet anders, dan u een weinig berispen over uw zo onvoorzichtige daad, straks gepleegd, door uit te gaan om die grote en machtige strijdkracht aan te staren, die sedert gisteren voor uw poorten ligt, en zich nu verschanst heeft om een beleg tegen de beroemde stad Mensziel vol te houden. Weet u wie zij zijn, vanwaar zij komen en wat zij beogen door zich voor de stad Mensziel neer te zetten? Zij zijn het, van wie ik u lang te voren verhaald heb, dat zij zouden komen om deze stad te vernielen, en tegen wie ik u ten mijn koste heb zoeken te wapenen van top tot teen wat uw lichaam aangaat, benevens grote versterkingen voor uw gemoed.

Waarom dan hebt u niet liever, zelfs op hun eerste verschijning, een krijgsgeschrei aangeheven, de bakens aangestoken en de gehele stad om hunnentwil in alarm gebracht, opdat wij allen in een staat van verdediging mochten zijn en gereed om hen te ontvangen met de grootste uittartingen, dan hadt ge u mannen betoond, zoals ik gaarne heb, terwijl gij, door hetgeen u gedaan hebt, mij half bevreesd gemaakt hebt. Ik zeg half bevreesd, dat wanneer zij en wij een lans tegen elkaar zullen komen te drillen, ik bevinden zal dat u de moed ontbreekt om dat langer uit te houden. Waarom heb ik een wacht bevolen en dat u uw wachten aan de poorten zoudt verdubbelen? Waarom heb ik getracht, u zo hard te maken als ijzer en uw hart als een stuk van een onderste molensteen? Was dat, meent u, om uzelf als vrouwen te betonen en dat u zoudt uitgaan als een gezelschap onnozelen om uw doodvijanden aan te gapen? Foei, foei, stelt uzelf in staat van tegenweer, roert de trom, verzamelt u op een krijgshaftige wijze, opdat onze vijanden mogen weten, dat er, voor zij deze onze corporatie vermeesteren, dappere mannen in Mensziel zijn.

Ik zal nu aflaten van u te berispen en u niet verder meer bestraffen; maar ik gelast u, voortaan te zorgen, dat ik zulke daden niet meer van u zie. Laat niemand uwer voortaan ook maar het hoofd over de muren van de Stad Mensziel steken, zonder daartoe te voren verlof of bevel van mij gekregen te hebben. u hebt mij nu aangehoord; doet zoals ik u bevolen heb en u zult zodoende maken, dat ik met u zeker wonen en zorg dragen zal, zo voor mijzelve als ook voor uw veiligheid en eer. Vaartwel!"

Nu waren de stedelingen wonderlijk veranderd; zij waren als lieden, die van een panische schrik getroffen zijn; zij liepen af en aan door de straten van Mensziel, uitroepende: "Help, help! De lieden, die de wereld het onderst boven keren, zijn ook hier gekomen!" Niemand van hen kon zich daarna rustig en stil houden, maar als lieden, die van hun verstand beroofd zijn, riepen zij: De verdervers van onze vrede en ons volk zijn gekomen!

Dit vond ingang bij Diabolus. "Ja", zei hij tot zichzelf, "dit staat mij wel aan; nu gaat het, zoals ik het hebben wil; nu toont u uw gehoorzaamheid aan uw vorst; houdt u hier maar bij, en laten zij dan de stad maar innemen, zo zij kunnen."

Welnu, voordat des Konings krijgsmacht drie dagen voor Mensziel gelegen had, beval kapitein Boanerges zijn trompetter naar de Oorpoort af te gaan, om daar in de naam van de groten EL Schaddaï Mensziel aan te manen gehoor te verleen aan de boodschap, die hij, naar hem bevolen was, uit zijns Meesters naam hun had over te brengen. Dus ging de trompetter, wiens naam was **Geeft-acht-wat-u-hoort**, op naar de Oorpoort, zoals hem bevolen was; en daar blies hij op zijn trompet om gehoor te krijgen; doch er was niemand die verscheen, of die antwoord gaf, of acht daarop sloeg want aldus had Diabolus geboden.

Zo keerde dan de trompetter naar zijn kapitein terug, verhaalde hem wat hij gedaan had, en ook hoe het daar gegaan was. Daarover was de kapitein bedroefd, doch hij beval de trompetter naar zijn tent te gaan.

Wederom zond kapitein Boanerges zijn trompetter naar de Oorpoort om als te voren om gehoor te blazen. Doch weer hielden zij haar gesloten, kwamen niet uit, noch wilden zij hem antwoord geven, zo gehoorzaam waren zij aan het bevel van Diabolus, hun Koning.

Toen riepen de kapiteins en andere veldofficieren een krijgsraad bijeen om te beraadslagen wat verder gedaan moest worden om de stad Mensziel te herwinnen, en na enige geheime en grondige beraadslagingen over de inhoud van hun opdrachten, besloten zij nogmaals om de stad door de hand van bovengenoemde trompetter opnieuw om een gehoor aan te manen; doch zo zij nog weigerden, zeiden zij, en blijft volharden, dan besloten zij (en zij geboden de trompetter hun zulks mede te delen) dat zij dan zouden trachten door alle middelen, die zij konden aanwenden, hen met geweld te dwingen tot de gehoorzaamheid van hun Koning. Luk. 14:23.

Derhalve beval kapitein Boanerges zijn trompetter weer naar de Oorpoort te gaan en haar in de naam des groten Konings EL Schaddaï een zeer luide oproeping te doen om zonder uitstel tot de Oorpoort af te komen en daar gehoor te verleen aan de edelste kapiteins des Konings. Zo ging dan de trompetter heen en deed gelijk hem

bevolen was. Hij ging op tot de Oorpoort, blies op zijn trompet en deed Mensziel een derde aanmaning horen; bovendien zei hij, dat, zo zij dit nog zouden weigeren te doen, de kapiteins zijns Vorsten dan met macht tot hen zouden afkomen en trachten hen met geweld terug te brengen tot hun gehoorzaamheid. Jes. 58:1.

Toen stond mijnheer Wil-zij-wil op, die de gouverneur van de Stad was; deze Wil-zij-wil was die afvallige, van wien tevoren melding gemaakt is, en de bewaarder van Mensziels poorten. Hij vroeg dan met grote en snoevende woorden aan de trompetter wie hij was, van waar hij kwam en wat de reden was, dat hij aan de poort zulk een afgrijselijk geluid maakte, en zulke ondragelijke woorden tot de stad Mensziel sprak?

De trompetter antwoordde:

"Ik ben een dienstknecht van de zeer edelen kapitein, kapitein Boanerges, generaal van de strijdmachten van de grote Koning EL Schaddaï, tegen Wien beide u en de gehele stad Mensziel gerebelleerd en de verzenen opgeheven hebt. Mijn meester, de kapitein, heeft een bijzondere boodschap aan deze stad en aan u als een lid daarvan; zo u ze vredelijk aanhoort, zo is 't wel; zo niet, dan moet u nemen wat daarop volgt."

Daarop zei de heer Wil-zij-wil:

"Ik wil uw woorden voor mijn heer brengen en vernemen, wat hij daarvan zeggen zal.

Maar de trompetter antwoordde dadelijk daarop: "Onze boodschap is niet aan de reus Diabolus, maar aan de ellendige stad Mensziel gericht. Ook zullen wij volstrekt geen acht slaan op het antwoord, dat door hem of door iemand voor hem gegeven wordt. Wij zijn tot deze stad gezonden om haar te redden van onder zijn wrede tirannie en haar te bewegen zich te onderwerpen aan de alleruitnemendsten Koning EL Schaddaï, zoals zij in vorige tijden deed."

Toen zei de heer Wil-zij-wil: "Ik wil uw boodschap aan de stad overbrengen."

De trompetter antwoordde toen: "Mijnheer, misleid ons niet, want indien u dat doet, dan misleidt ge u zelf veel meer." Bovendien voegde hij er bij: "Want wij zijn besloten, dat wij, zo ge u niet op een vreedzame wijze onderwerpt, een oorlog tegen u voeren zullen, ten einde u met geweld ten onder te brengen. En dit zal u een teken zijn van de waarheid van hetgeen ik nu gezegd heb; u zult morgen de zwarte vlag zien, met haar fel brandende bliksemflitsen, geplaatst op de berg tot een teken van onze vijandelijke houding tegen uw vorst, en van onze besluiten om u weer te brengen aan uw Heer en wettige Koning."

Zo ging dan genoemde heer Wil-zij-wil van de muur af en de trompetter kwam in het kamp terug. Als nu de trompetter in het kamp teruggekomen was, kwamen de kapiteins en officieren van de machtigen Koning EL Schaddaï bijeen om te vernemen of hij gehoor verkregen had en welke uitwerking zijn boodschap gehad had.

Toen verhaalde de trompetter, zeggende: "Als ik mijn bazuin geblazen, en luide tot de stad om een gehoor geroepen had, kwam de heer Wil-zij-wil, de gouverneur van de Stad en die belast was met de zorg voor de poorten, te voorschijn toen hij mij hoorde blazen, en over de muur ziende, vroeg hij mij wie ik was, vanwaar ik kwam, en wat de oorzaak was, dat ik zulk een gedruis maakte? Dus vertelde ik hem mijn boodschap en in wiens naam ik die overbracht. Daarop zei hij: Ik zal het de gouverneur en de stad Mensziel meedelen; waarna ik toen tot mijn heren wederkeerde."

Daarop zei de brave Boanerges: Laat ons nu voor een poos stil in onze verschansingen blijven liggen en zien wat deze opstandelingen doen zullen.³ Als nu de tijd naderde, dat door Mensziel gehoor moest verleend worden aan de braven Boanerges en zijn gezellen, werd er bevolen, dat alle krijgsknechten door het gehele kamp van EL Schaddaï als een enig man in hun wapenen staan zouden en zich gereed maken om de stad Mensziel, indien zij mocht horen, in genade te ontvangen, maar indien niet, haar dan tot onderwerping te dwingen. Toen dan de dag gekomen was, bliezen de trompetters en dat wel door de gehele legerplaats, opdat de oorlogshelden gereed mochten zijn voor datgene wat het werk van de dag zou zijn. Maar toen zij, die in de stad Mensziel waren, het geklank der trompetten door de ganse legerplaats van EL Schaddaï hoorden, en niet anders denkende, dan dat het een bevel was om de stad te bestormen, geraakten zij eerst in een grote ontsteltenis des geestes, maar nadat zij weer een weinig bedaard waren, maakten zij alle toebereidselen, die zij konden, tot een oorlog zo zij bestormd werden of anders om zich te beveiligen.

Welnu, als de uiterste tijd gekomen was, besloot Boanerges hun antwoord te horen, waarom hij zijn trompetter weer uitzond om Mensziel te dagvaarden ten einde de boodschap aan te horen, die zij van EL Schaddaï hun gebracht hadden. De trompetter ging dan heen en blies; de stedelingen kwamen op maar verzekerden de Oorpoort zo goed als zij konden. Zach 7:11. Als zij nu boven op de muur gekomen waren, begeerde Boanerges de Burgemeester te zien, maar mijnheer Ongeloof was toen Burgemeester, want hij kwam in de plaats van de heer Lusten. Ongeloof dan kwam te voorschijn en liet zich boven de muur zien; maar toen kapitein Boanerges zijn ogen op hem geslagen had, riep hij luide uit: "Dit is hij niet; waar is mijnheer Verstand, de oude burgemeester van de stad Mensziel, want aan hem wilde ik mijn boodschap overbrengen!"

Toen zei de reus, want Diabolus was ook afgekomen tot de kapitein:

"Heer kapitein u hebt door uw stoutmoedigheid tenminste vier dagvaardingen aan Mensziel gedaan, om haar aan uw Koning te onderwerpen; op Wiens gezag, weet ik

³ Vleselijke zielen maken een verkeerde uitlegging van het doel ener evangelische bediening.

niet; ook wil ik daarover nu niet redetwisten; ik vraag daarom, wat is de rede van al deze drukte, en wat is uw plan, als u zelf het weet?"

Daarop richtte zich Boanerges, wiens het zwarte vaandel was, en wiens wapenschild de drie brandende bliksemflitsen voerde, zonder acht te geven op de reus of zijn aanspraak, tot de stad Mensziel:

"Zij het u bekend, o, ongelukkige en op roerige stad Mensziel, dat de allergeodertierendste Koning, de grote Koning EL Schaddai, mijn Meester, mij tot u gezonden heeft met de opdracht, (en meteen vertoonde hij zijn breed zegel aan de stad) om u tot zijn gehoorzaamheid terug te brengen. En Hij heeft mij bevolen, dat ik, ingeval ge u op mijn aanmaning overgeeft, mij jegens uw gedragen moet, als of u mijn vriend of broeder was; maar ook heeft Hij geboden, dat wij, zo u na aanmaning om u te onderwerpen, volhardt en rebelleert, zouden trachten u met geweld in te nemen."

Toen trad kapitein Overtuiging voorwaarts, - met zijn bleke vaandel en tot wapenschild had hij het wijd geopende wetboek, waaruit een vuurvlam schoot - en zei:

"Hoor, o Mensziel! Gij, o Mensziel waart eens beroemd om uw onschuld, maar nu bent u ontaard in leugen en bedrog Rom. 3:3, 10, 23; 16:17, 18. U hebt gehoord, wat mijn broeder, de Kapitein Boanerges, gezegd heeft, en het is u wijsheid en zal u gelukzaligheid zijn, indien ge u onderwerpt aan de voorwaarden van vrede en genade, en die aanneemt, wanneer zij u aangeboden worden. Vooral wanneer zij aangeboden worden door Hem, tegen Wie u gerebelleerd hebt; door Hem, die machtig is om u in stukken te scheuren, want zo is EL Schaddai onze Koning; ook kan niets voor Hem bestaan, wanneer Hij toornig is. Ps. 50:21, 22. Indien u zegt: wij hebben niet gezondigd, noch gerebelleerd tegen onzen Koning, dan zullen al uw daden, sedert de dag, waarop u zijn dienst verworpen hebt en daarin lag het begin van uw zonde genoegzaam tegen u getuigen. Wat betekent anders uw luisteren naar de tiran, en dat u hem tot uw koning aangenomen hebt? Wat beduidt anders uw verwerping van EL Schaddai's wetten en uw gehoorzaamheid aan Diabolus? Ja, wat wil het anders zeggen, dat u de wapenen hebt opgevat tegen, en uw poorten voor ons, de getrouwe dienaren van uw Koning, gesloten hebt? Laat u dan gezeggen, neem mijn broeders uitnodiging aan, laat de tijd der genade niet voorbijgaan, maar sluit spoedig een verdrag met uw wederpartijder. Luk. 12:58, 59.

O, Mensziel, laat uzelf niet van de genade afhouden, en laat u toch niet in duizend ellenden brengen door de vleiende listen van Diabolus. Misschien moge dat staaltje van bedrog trachten u te doen geloven, dat wij ons eigen voordeel in deze onzen dienst zoeken maar weet: de gehoorzaamheid aan onzen Koning en de liefde tot uw geluk, dat zijn de drijfveren van deze onze onderneming.

Wederom zeg ik u, o Mensziel, bedenk toch of het niet een verbazingwekkende genade van EL Schaddaï is, dat Hij zich zo zou vernederen als hij doet. Nu dan, door ons redeneert Hij met u op een smekende wijze en met zoete overtuigingen, dat ge u aan Hem zoudt onderwerpen. Heeft Hij behoefte aan u, zoals wij verzekerd zijn, dat u aan Hem hebt? Nee, nee; maar Hij is barmhartig en wil niet, dat Mensziel sterven zou, maar tot Hem wederkeren en leven." 2 Kor. 5:18-21.

Toen trad Kapitein Oordeel voor, wiens het rode vaandel was, en die tot een wapenschild de brandende vurige oven voerde, en hij zei:

"O, u inwoners van de stad Mensziel, die zolang in opstand en daden van verraad geleefd heb, tegen de Koning EL Schaddaï; weet, dat wij heden aan deze plaats en op deze wijze niet komen met een boodschap, die wij zelf verzonnen hebben, of om onzen eigen twist te wreken. Nee, het is de Koning, mijn Meester, die ons gezonden heeft om u tot gehoorzaamheid aan Hem terug te brengen, en zo u weigert u op een vreedzame wijze over te geven, hebben wij een opdracht om u daartoe te dwingen. En denk nooit bij uzelf, noch last de tiran Diabolus toe, dat hij u overrede om te denken, dat onze Koning door zijn macht niet in staat is om u ten onder te brengen of u onder zijn voeten te leggen, want Hij is de formeerder van alle dingen en zo Hij de bergen aanraakt, dan roken zij. Ook zal de poort van des Konings lankmoedigheid niet altijd openstaan, want de dag, die branden zal als een oven, is voor Hem, ja, die zal haastelijk komen, en sluimert niet. Mal. 4:1; 2 Petrus 2:3.

O Mensziel! Is het weinig in uw ogen, dat onze Koning u genade aanbiedt, en dat na zoveel tergingen? Ja, Hij houdt nog Zijn gouden scepter naar u uitgestrekt, en zal nog niet toelaten, dat Zijn poort voor u gesloten wordt. Wilt u Hem tergen, dat Hij dat doe? Zo ja, bedenk dan wat ik zeg: Voor u wordt zij in eeuwigheid niet meer opengedaan. Job. 36:14. Indien u zegt, dat u Hem niet zien zult, toch is er gericht voor Zijn aangezicht, daarom vertrouw op Hem. Ja, "omdat er grimmigheid is, wacht u, dat Hij u niet misschien met een klopp wegstote; zodat u een groot rantsoen er niet zou afbrengen." Job. 36:18. Zal Hij uw rijkdommen achten? Neen, noch goud, noch al de krachten der sterkte. "Hij heeft zijn troon bereid ten gerichte." Ps. 9:8. Want "Hij, de Heere, zal met vuur komen, en Zijn wagenen als een wervelwind; om met grimmigheid zijn toorn hiertoe te wenden en Zijn schelding met vuurvlammen." Jes. 66:15. Daarom, o Mensziel, geef acht, opdat, nadat u het oordeel der goddelozen hebt vervuld, de gerechtigheid en het oordeel u niet zullen vastgrijpen."

Terwijl nu Kapitein Oordeel zijn aanspraak tot de stad Mensziel hield, werd door enigen opgemerkt, dat Diabolus sidderde. Maar hij ging voort met zijn gelijkenis, en zei: "O, gij ongelukkige stad Mensziel! Wilt u nog niet uw poorten openzetten om ons te ontvangen, die de afgevaardigden zijn van uw Koning, en wel diegenen, welke zich zouden verheugen als zij zagen, dat u leeft? Zal uw hart bestaan? Zullen uw handen sterk zijn in de dagen, als Ik met u (in het oordeel) handelen zal? Ezech. 22:14. Ik zeg, kunt u het dragen als men u, evenals iemand zoeten wijn drinkt, zal

noodzaken om die zee van toorn leeg te drinken, welke onze Koning bereid heeft voor Diabolus en zijn engelen? Bedenk, o bedenk dat intijds."

Toen naderde de vierde kapitein, de edele Kapitein Uitvoering, en zei:

"O stad Mensziel! Eens zo beroemd, maar nu als een onvruchtbare tak; eens het vermaak der Hogen, maar nu een hol voor Diabolus: luister ook naar mij, en naar de woorden, die ik tot u spreken zal in de naam van de grote EL Schaddaï. Zie, "de bijl is alrede aan de wortel der bomen gelegd; elke boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen" Matth. 3:7-10. Gij, o stad Mensziel, zijt tot hiertoe deze onvruchtbare boom; u draagt niet anders dan doornen en distelen. Uw slechte vruchten zeggen vooruit, dat u geen goede boom zijt. "Uw druiven zijn druiven van gal, uw bessen zijn bitter." Deut. 32:32. U bent tegen uw Koning opgestaan, en zie! Wij, de kracht en macht van EL Schaddaï, zijn de bijl, die aan uw wortels gelegd is. Wat zegt u; wilt u wederkeren? Ik zeg wederom, zeg mij, voor dat de eerste slag gegeven wordt, wilt u wederkeren? Onze bijl moet eerst gelegd worden *bij* uw wortel, eer zij gelegd wordt *aan* uw wortel. Zij moet eerst gelegd worden *bij* uw wortel bij wijze van bedreiging, vóór zij gelegd wordt *aan* uw wortel, om de bedreiging uit te voeren, en tussen deze beide wordt vereist, dat u berouw toont, en dit is ook al de tijd, dien u hebt. Wat wilt u doen? Wilt u terugkeren of zal ik slaan? Als ik toesla, Mensziel, dan valt u terneer, want ik heb een opdracht, om zowel mijn bijl te leggen *bij* als *aan* uw wortel, niets zal de uitvoering verhinderen, dan u over te geven aan onzen Koning. Waartoe bent u nut, o Mensziel, indien de genade het niet verhindert, dan om uitgehouwen, in het vuur geworpen en verbrand te worden.

O Mensziel! Geduld en verdraagzaamheid duren niet eeuwig, misschien een jaar twee, drie; maar indien u door een opstand van drie jaren Hem tergt - en u hebt reeds meer dan dat gedaan - wat kan er dan anders volgen dan uitgehouwen te worden? Nee, "daarna zult gij hem uithouwen" Luk. 13:9. En denkt u, dat dit maar bedreigingen zijn, of dat onze Koning de macht niet heeft om Zijn woorden uit te voeren? O, Mensziel! U zult bevinden, dat er in de woorden van onze Koning, wanneer zij door de zondaars weinig of licht geacht worden, niet slechts bedreigingen zijn, maar brandende kolen vuurs. U hebt reeds lang nutteloos de grond ingenomen en wilt u nog zo voortgaan? Uw zonde heeft dit leger voor uw muren gebracht en zal het in uw stad het oordeel der uitvoering brengen? U hebt gehoord, wat de kapiteins gezegd hebben, maar u sluit nog steeds uw poorten. Spreek uit, Mensziel, wilt u zo blijven doen, of wilt u de vredesvoorwaarden aannemen?"

Deze goede toespraken van deze vier edele kapiteins weigerde de stad Mensziel te horen, maar toch sloeg een geklank daarvan tegen de Oorpoort, hoewel deszelfs kracht haar niet kon openbreken.

Eindelijk verzocht de stad een tijd om haar antwoorden op deze eisen gereed te maken.

De kapiteins vertelden hen toen: "Dat, zo zij zeker **Kwade-rust**, die in de stad was, tot hen zouden uitwerpen, opdat zij hem naar zijn werken mochten belonen, zij hen dan tijd tot bedenken wilden geven. Maar als zij hem niet tot hen over de muur van Mensziel wilden werpen, zij hen ook geen tijd van bedenken wilden laten. Want, zeiden zij, wij weten dat, zolang Kwade-rust in Mensziel ademhaalt, alle goede overleggingen verhinderd worden en daarop niets dan kwaad volgen kan."

Diabolus dan, die daar tegenwoordig was, ongenegen zijnde om zijn Kwade-rust te verliezen, omdat deze zijn redenaar was (en hij zou hem zeker verloren hebben, zo de kapiteins hem maar in hun vingers krijgen konden), Diabolus, zeg ik, was op dit ogenblik besloten hen zelf te antwoorden; maar toen van plan veranderende, beval hij de burgemeester, mijnheer Ongeloof, het te doen, zeggende: "Mijnheer, geef u deze schurken een antwoord, en spreek zo luid, dat Mensziel u moge horen en verstaan."

Toen begon Ongeloof, naar het bevel van Diabolus, en zei:

"Mijne heren u hebt hier, zoals wij zien, tot verontrusting van onzen vorst en tot overlast van de stad Mensziel, uzelf tegen haar gelegerd; doch wij willen niet eens weten, van waar u komt, noch geloven, wie u bent. Inderdaad, u verhaalt ons in uw verschrikkende aanspraak, dat u deze volmacht van EL Schaddaï hebt; maar met welk recht Hij u beveelt dat te doen, ziet, dat willen wij niet eens weten. Ook hebt u door bovengenoemde volmacht deze stad aangemaand om haar heer te verlaten, en zichzelf aan de grote EL Schaddaï, uw Koning, over te geven, opdat Hij haar bescherme, terwijl u haar vleiende vertelt, dat Hij, zo zij zulks doen wil, alle vorige beledigingen wil voorbijgaan en ze haar niet te last leggen. Verder hebt u ook tot schrik van de stad Mensziel, met grote en vreselijke verwoestingen bedreigd deze woonstede te straffen, als zij er niet in toestemt om te doen, zoals u wilt dat zij doen zal.

Nu, Kapiteins, van waar u ook komen moogt en hoe rechtmatig uw oogmerken ook wezen mogen, het zij u nu bekend, dat noch mijnheer Diabolus, noch ik, zijn dienaar, noch zelfs onze brave stad Mensziel acht geven op uw personen, uw boodschap, of zelfs op de Koning, die u, naar u zegt, gezonden heeft. Zijn macht, Zijn grootheid, Zijn wraak vrezen wij niet; ook willen wij ons volstrekt niet op uw aanmaning overgeven.

Wat de oorlog aangaat, welken u tegen ons dreigt te voeren, daarin moeten wij onszelven verdedigen, zo goed als wij kunnen, en weet, dat wij niet stil zitten om u tegenweer te bieden. En, om kort te gaan, want ik wil niet langdradig zijn, vertel ik u, dat wij u voor een of anderen hoop landlopers en vagebonden houden, die alle

gehoorzaamheid aan uw koning afgeworpen hebbende, op een oproerige wijze bij elkaar gekomen zijt en van plaats tot plaats ronddolen om te zien, of u door vleierij, waarin u uitgeslapen zijt, aan de een kant, of door bedreigingen, waarmee u ons denkt te verschrikken, aan de anderen kant, een of andere onnozele stad, plaats of landstreek, hun plaats kunt doen verlaten en aan u overlaten; maar Mensziel is zo dwaas niet.

Om te besluiten: wij vrezen u niet, wij zijn voor u niet bang, ook willen wij geen gehoor geven aan uw opeising; onze poorten zullen wij voor u gesloten houden, wij willen u uit onze plaats weren, ook zullen wij u niet lang voor ons laten zitten. Ons volk moet in vrede leven, uw verschijning hindert hen (Luk. 11:21; daarom, staat op, en vertrekt van hier met zak en pak, of wij zullen van de wallen op u schieten."

Deze rede, door de oude heer Ongeloof gehouden, werd door de doldriftige Wil-zij-wil ondersteund met de volgende woorden:

"Mijne heren, wij hebben uw aanmaning en het gedruis van uw dreigementen gehoord, alsook het geluid van uw opeising, maar wij vrezen uw macht niet, wij geven geen acht op uw bedreigingen, en zullen blijven zoals u ons vond. En wij bevelen u, dat u binnen de tijd van drie dagen aflaat u hier in deze streken weer te vertonen, of u zult weten, wat het is, te durven bestaan de leeuw Diabolus te wekken, wanneer hij slaapt in zijn stad Mensziel."

De verslaggever, wiens naam was Vergeet-het-goede voegde ook daarbij wat volgt:

"Mijne heren, deze heren hebben, gelijk u ziet, met vriendelijke en beleefde woorden uw ruwe en boze aanspraken beantwoord, bovendien hebben zij, naar ik verstaan heb, u verlof gegeven om vredig weg te trekken, gelijk u gekomen zijt. Neemt daarom hun vriendelijkheid ter harte en gaat heen. Wij zouden anders met kracht tegen u hebben kunnen uit trekken en gemaakt hebben, dat u de scherpte onzer zwaarden gevoeld hadt; maar daar wij zelf rust en vrede liefhebben, houden wij er niet van om anderen te schaden of overlast aan te doen." Toen juichte de stad Mensziel van vreugde, alsof zij door Diabolus en zijn troep een groot voordeel op de Kapiteins behaald hadden. Ook luidden zij de klokken, bedreven vreugde en dansten op de wallen. Diabolus keerde eveneens naar het kasteel terug en de Burgemeester, mét de Verslaggever gingen weer naar hun plaatsen. Maar de heer Wil-zij-wil droeg vooral zorg, dat de poorten verzekerd werden met dubbele wachten, dubbele grendelen, benevens dubbele sloten en bomen. En opdat vooral op de Oorpoort te meer acht gegeven mocht worden - want dat was de poort, waardoor des Konings strijdmachten het meest zochten binnen te treden - maakte de heer Wil-zij-wil zekere oude heer **Vooroordeel**, een boze en kwaadaardig gast, kapitein van de wacht aan die poort en stelde zestig man onder zijn macht, **Dove Lied** genaamd, mannen die zeer geschikt waren voor dien dienst, wyl zij zich niet bekreunden om de woorden der kapiteins, noch van hun soldaten.

HOOFDSTUK 5

INHOUD

De kapiteins besluiten hun slag te leveren - De stad biedt vastberaden tegenstand en de kapiteins betrekken hun winterkwartieren - Overlevering, Menselijke Wijsheid en Mensenlist nemen dienst onder Boanerges, maar worden gevangen genomen en naar Diabolus gevoerd; zij worden als zijn soldaten aangenomen onder kapitein Iets. - De vijandelijkheden worden vernieuwd en de stad wordt zeer verontrust - Een hongersnood en opstand in Mensziel - De stad vraagt om een samenspraak - Voorstellen worden gemaakt en verworpen - Verstand en Geweten twisten met Ongeloof - Een strijd ontstond daaruit en aan beide zijden wordt veel kwaad gedaan.

Als nu de kapiteins het antwoord der voornaamsten hoorden, dat zij geen gehoor konden krijgen van de oude ingeborenen van de stad, alsook dat Mensziel besloten was om 's Konings leger slag te leveren, maakten zij zich gereed om hen te ontvangen en het eens te beproeven door de kracht van hun arm.

Ten eerste maakten zij hun strijdmacht ontzaggelijker tegen de Oorpoort, want zij wisten, dat zij, zo zij die niet konden binnen dringen, geen goed op de stad konden doen. Toen dit gedaan was, stelden zij de overigen op hun plaatsen, waarna zij hun dit wachtwoord gaven: *gij moet wedergeboren worden.*

Toen bliezen zij met de bazuin, hetwelk de lieden in de stad hun beantwoordden met gejuich, bedreiging tegenbedreiging en zo begon de strijd.

Zij in de stad nu, hadden op de toren tegenover de Oorpoort twee grote kanonnen of stukken geplant; het een heette **Hooggevoelend** en het andere **Hardnekkig**. Op deze twee stukken vertrouwden zij zeer, zij waren gegoten in het kasteel door Diabolus' geschutgieter, wiens naam Mijnheer Opgeblazen was. En het waren zeer schadelijke stukken. Maar als de kapiteins hen zagen, waren zij zo bij de hand en waakzaam, dat, schoon hun schot soms sissend langs hun oren vloog, zij hen toch geen kwaad deden. De lieden van de Stad twijfelden niet, of zij zouden met deze twee kanonnen het kamp van EL Schaddai grotelijks beschadigen en de poort genoegzaam beveiligen, maar zij hadden niet veel reden om te pochen op de uitwerking, die zij hadden, zo als uit hetgeen volgt zal blijken.

De beroemde Stad Mensziel had ook nog enige kleine stukken geschut, die zij gebruikten tegen het kamp van EL Schaddai.

Die in het kamp lieten zo dapper en met even veel moed, die in waarheid dapperheid kon genoemd worden, hun strijdwapenen tegen de stad en de Oorpoort invliegen, want zij zagen, dat zij, zo zij de Oorpoort niet konden openbreken, te

vergeefs op de muren zouden beuken. Des Konings kapiteins nu hadden verscheidene slingers met zich meegebracht en twee of drie stormrammen; met hun slingers beukten zij huizen en velden de lieden van de Stad en met hun stormrammen zochten zij de Oorpoort open te breken.

Het kamp en de stad hadden verscheidene schermutselingen en scherpe ontmoetingen, terwijl de Kapiteins met hun werktuigen menige dappere poging deden om de toren omver te werpen of open te breken, die tegenover de Oorpoort stond en om door gezegde poort binnen te gaan.

Maar Mensziel hield door de woede van Diabolus, de dapperheid van de heer Wil-zij-wil en het gedrag van de oude Ongeloof, de Burgemeester en de heer Vergeet-het-goede, de Verslaggever, het zo lustig uit, dat opdracht en uitgaaf van dien zomeroorlog aan de zijde des Konings bijna geheel verloren scheen en dat het voordeel tot de zijde van Mensziel keerde. Maar toen de Kapiteins zagen hoe het stond, maakten zij een schonen aftocht en versterkten zich zelf in hun winterkwartieren. In dit jaar na, dit moet u bedenken, was aan beide zijden een groot verlies geleden, waarom, zo 't u behaagt, dit volgende korte verhaal u bericht zal geven.

Toen des Konings Kapiteins van de stad optrokken om tegen Mensziel te krijgen en zij het land doorkruisten, ontmoetten zij in het veld drie jonge snaken, die van plan waren om soldaat te worden; naar het scheen waren zij flinke gasten en lieden van moed en vernuft. Hun namen waren heer **Overlevering**, heer **Vleselijke Wijsheid** en **Mensenlist**. Zij kwamen dan tot de kapiteins en boden aan om onder EL Schaddaï te dienen. De Kapiteins verhaalden hen daarna van hun oogmerk, en verzochten hen niet al te vaardig in hun aanbod te wezen, maar die jonge lieden vertelden hen, dat zij tevoren de zaak goed overwogen hadden, en dat zij, toen zij hoorden dat zij voor zulk een oogmerk optrokken, hierheen gekomen waren met het doel om hen te ontmoeten, ten einde bij hun Excellenties in dienst te treden. Toen lijfde Kapitein Boanerges hen bij zijn compagnie in, wyl zij moedige lieden schenen, en zo trokken zij mede ten strijde.

Als nu de strijd begonnen was, gebeurde het, dat in een van de hevigste schermutselingen een Kompagie van des Heeren Wil-zij-wil's strijdknechten een uitval deed uit de hinderlaag van de stad en de achterhoede van Kapitein Boanerges knechten aanviel, waar deze drie snaken toevallig waren, die zij dan ook gevangen namen en hen wegvoerden in de stad. Lang waren zij daar nog niet geweest, of het begon ruchtbaar te worden in de straten der stad, dat er drie voorname personen uit het kamp van EL Schaddaï door de lieden van Wil-zij-wil waren gevangen genomen en gevankelijk binnengebracht. Eindelijk werd ook deze tijding gebracht aan Diabolus op het kasteel, te weten, wat de lieden van mijnheer Wil-zij wil gedaan, en

wie zij gevangen genomen hadden. Toen riep Diabolus de heer Wil-zij-wil, om zekerheid aangaande deze zaak te bekomen. Dus vraagde hij hem en hij deelde het Diabolus mede.

Daarop zond de Reus om de gevangenen. Als deze bij hem gekomen waren, vroeg hij hen, wie zij waren, vanwaar zij kwamen en wat zij in het kamp van EL Schaddaï gedaan hadden; hetgeen zij hem mededeelden. Toen zond hij hen weer in bewaring. Niet vele dagen daarna, zond hij weer bevel dat de gevangenen tot hem moesten komen, en vroeg hen of zij gewillig waren hem te willen dienen tegen hun vroegere Kapiteins. Zij vertelden hem toen, dat zij niet zo zeer bij de godsdienst leefden, als wel het noodlot der fortuin en dat zij ook gaarne hem zouden willen dienen, daar zijn heerschappij gewillig was om hen te onderhouden. Als deze dingen nu zo stonden, was er een zeker Kapitein Iets, een man, die veel in de stad Mensziel deed; tot deze Kapitein zond hij die lieden met een brief van zijn hand, opdat die heer hen in zijn compagnie zou opnemen. De inhoud van deze brief was aldus:

"Mijnheer Iets, mijn beminde!

De drie lieden, die deze brief overbrengen begeren mij in de oorlog te dienen, ik weet hen onder geen betere bevelhebber te plaatsen dan onder u, ontvang hen daarom in mijn naam, en wanneer de nood het vereist, gebruik hen dan tegen EL Schaddaï en Zijn knechten.

Vaarwel."

Zij kwamen dan tot hem en hij ontving hen; twee hunner stelde hij als sergeant aan, doch hij maakte de heer Mensenlist tot zijn wapendrager. Maar hiervan genoeg, laten wij nu tot het kamp terugkeren.

Zij uit het kamp deden ook enige aanvallen op de stad, die niet zonder uitwerking waren, want zij deden het dak van het huis van de oude Burgemeester Ongeloof instorten, waardoor hij meer aan hun aanvallen blootstond dan tevoren. Bijna hadden zij ook de heer Wil-zij-wil met een slinger plotseling neergeveld, maar hij deed zijn uiterste best om zich weer op te helpen. Maar zij gaven de leden van de raad een geduchte nederlaag, want met een enkel schot doodden zij er zes van, te weten: *heer Vloeken, heer Onkuis, heer Boosheid, heer Leugenminnaar, heer Dronkenschap en heer Bedrieger.*

Ook maakten zij de twee stukken, die op de toren tegenover de Oorpoort stonden, onbruikbaar en deden die plat in het slijk neerstorten.

Zoals ik u tevoren vertelde, waren des Konings edele kapiteins naar hun winterkwartieren afgetrokken, en hadden zij zich in hun handelingen zo versterkt, als het hun Koning het meeste voordeel, en hun vijanden de grootste last gaf, zodat zij passende en hevige beroeringen van de Stad Mensziel konden aandoen.

En dit hun oogmerk trof zodanig doel, dat zij, gelijk ik veilig zeggen mag, deden wat zij wilden om de belegerden te hinderen. Want nu kon Mensziel niet meer zo rustig en zeker slapen als voorheen, noch vredig zich aan hun uitspattingen overgeven, als in vervlogen tijden,⁴ daar zij van het kamp van EL Schaddaï zulke gedurige, hevige en schrikwekkende aanvallen moesten verduren, ja verschrikking op verschrikking, eerst aan de een poort, dan aan een andere, en dan weer aan alle poorten tegelijk, zodat haar vorige vrede gebroken was. Ja, zij werden zo gedurig verschrikt en dat nog wel als de nachten het langst waren en het weer zo koud en bij gevolg het jaargetijde tot verdediging het minst geschikt, dat die winter voor de stad Mensziel een winter op zich zelf was.

Nu eens schetterden de trompetten en dan weer wierpen de slingers steen in de stad. Soms liepen tienduizend van des Konings soldaten te middernacht rondom de muren van Mensziel, juichend en de stem verheffend tot de slag, dan weer verenigen in de stad gewond en hoorde men hun gekerm en klagelijk geluid tot grote ontsteltenis van de nu kwijnende stad Mensziel. Ja, zij waren zo benard door hen, die hen zo belegerden, dat ik durf zeggen, dat de rust van Diabolus hun koning in deze dagen zeer dikwijls verstoord werd.

In deze dagen begonnen, naar ik hoorde, nieuwe gedachten, die met elkaar in botsing kwamen, de gemoederen van de lieden van de Stad Mensziel te bezetten.

Enigen zeiden: "Zo is het geen leven."

Dan antwoordden anderen weer: "Dit zal wel spoedig weer overgaan."

Dan weer stond een ander op en antwoordde: "Laat ons tot koning EL Schaddaï wederkeren en aldus een einde aan deze moeilijkheden maken."

Dan kwam weer een vierde binnen, zeggende met vrees: "Ik twijfel of Hij ons wel zal ontvangen."

Ook de oude heer, de Verslaggever, welke die betrekking bekleedde, voor Diabolus de stad innam, begon ook overluid te spreken, en zijn woorden waren nu voor de stad Mensziel als zware donderslagen. Geen geluid was meer schrikwekkend voor Mensziel dan zijn stem, gevoegd bij het gedruis der soldaten en het gejuich der kapiteins.

Ook begon alles schaars in Mensziel te worden, nu de dingen, waar haar ziel begerig naar was, van haar waren weggegaan. Er lag een smet op al haar sierlijke dingen en er was 'verbranding in plaats van schoonheid'. Op de ingezetenen van Mensziel was rimpelachtigheid en de schaduw des doods liet haar tekenen zien. En nu, o, hoe blij zou Mensziel geweest zijn indien zij rust en vrede des gemoeds mocht genieten, al waren zij vergezeld met de geringste toestand ter wereld!

⁴ De uitwerkselen van gewone overtuigingen, als die blijvend zijn.

De kapiteins zonden ook in het hartje van deze winter door de mond van Boanerges' trompetter een opeising naar de stad, opdat zij zich aan de koning, de grote koning EL Schaddaï zou overgeven. Deze aanmaning zouden zij eens, twee, ja driemaal, niet wetende of er soms in Mensziel enige bereidwilligheid werd gevonden om zich aan hen over te geven, wanneer zij haar bij wijze van uitnodiging daartoe aanmaanden. Ja, voor zover als ik kon nagaan, zou de stad zich al eerder aan hen overgegeven hebben, ware zij daarin niet verhinderd geworden door de oude Ongeloof en de wankelende gedachten van de heer Wil-zij-wil.

Diabolus begon ook al op de been te komen, waarom Mensziel, niet eenstemmig zijnde omtrent de overgave, nog onder deze ontstellende verschrikkingen in benauwdheid liggen bleef.

Ik vertelde u daareven, dat die van des konings leger deze winter driemaal naar Mensziel hadden gezonden om zich te onderwerpen.

- *Ten eerste.* Toen de trompetter de eerste maal heenging, ging hij met woorden van vrede, hen vertellende "dat de kapiteins, de edele kapiteins van EL Schaddaï medelijden hadden met de nu verkwijnende stad Mensziel en haar ellende beklaagden en aangedaan waren, als zij zagen, dat zij hun eigen bevrijding zo zeer in de weg stonden. Bovendien zei hij, dat de kapiteins hem verzocht hadden hun te zeggen dat, zo het arme Mensziel zich nu wilde vernederen en wederkeren, hun vorige opstand en zeer beruchte verraderijen door hun barmhartige Koning zouden vergeven en vergeten worden ook." En hen verzocht hebbende, dat zij toch niet hun zelf in de weg zouden staan, dat zij zichzelf niet zouden tegenstaan, noch door hun eigen daden verloren gaan, keerde hij weer naar het kamp terug.
- *Ten tweede.* Als de trompetter ten tweeden male uitging, behandelde hij hen wat harder, want nadat hij op zijn trompet geblazen had, deelde hij hen mede, "dat hun volharding en hun opstand het gemoed der kapiteins maar opstookten en verhitten en dat zij besloten waren de stad te vermeesteren of hun beenderen voor de stadswallen te laten."
- *Ten derde.* Hij ging ten derde maal heen en behandelde hen nog harder, hen vertellende, "dat nademaal zij zo verschrikkelijk goddeloos geweest waren, hij nu niet wist - niet zeker wist - of de kapiteins geneigd waren genade te verlenen, of hen voor de vierschaar te dagen, slechts - zei hij - bevalen zij mij om u een aanmaning te doen om voor hen de poorten te openen." Zo keerde hij terug en ging in het kamp.

Deze drie opeisingen en hoofdzakelijk de twee laatsten ontstelden de stad zodanig dat zij nu met elkaar beraadslaagden. De uitslag hiervan was, dat mijnheer Wil-zij-wil zou opgaan naar de Oorpoort en daar met trompetgeschal de kapiteins van het

kamp tot een samenspraak zou oproepen. Welnu, de heer Wil-zij-wil trompette op de muur, de kapiteins kwamen op in hun harnassen met hun tienduizenden te voet. De stedelingen verhaalden toen de kapiteins, dat zij hun opeisingen hadden gehoord en overwogen en dat zij een overeenkomst wilden sluiten met hen en met hun koning EL Schaddaï op zulke voorwaarden, artikelen en voorstellen als zij met en door de order van hun Vorst hen zouden aanwijzen om te overdenken, te weten, dat zij op deze gronden er in zouden bewilligen om met hen één volk te zijn.

1. Zo diegenen van hun eigen compagnie zoals de tegenwoordige burgemeester en hun heer Vergeet-het-goede, benevens hun brave heer Wil-zij-wil onder EL Schaddaï nog de gouverneurs van de stad, het kasteel en de poorten van Mensziel mochten blijven.
2. Dat niemand, die nu onder hun grote reus Diabolus dient, door EL Schaddaï uit hun huizen, hoven of vrijheden, die zij tot hiertoe in de beroemde stad Mensziel hadden genoten, zou mogen ontzet worden.
3. Dat het hun zou toegestaan worden, dat zij van de stad Mensziel zekere rechten en privileges zouden mogen blijven behouden; te weten, de zodanigen, die hun vroeger toegestaan waren en in welker genot zij lang hebben geleefd onder de regering van hun koning Diabolus, die nu regeert, en lang hun enige heer en grote verdediger geweest is.
4. Dat geen nieuwe wetten, officier of uitvoerder der wet of bediening enige macht over hen hebben zou zonder hun eigen keus en toestemming.
Deze zijn onze voorstellen of vredesvoorwaarden; en op deze termen, zeiden zij, willen wij ons aan uw koning onderwerpen.

Maar als de kapiteins deze zwakke en vage aanbieding van de Stad Mensziel en hun trotse en stoute vragen gehoord hadden, richtten zij bij monde van hun edele kapitein, de kapitein Boanerges tot hen de volgende aanspraak:

"O, gij inwoners van de stad Mensziel, toen ik eerst het geluid uwer trompet om een samenspraak hoorde, was ik, naar ik zeggen kan, recht blij, en toen u zeide, dat u gewillig was om uzelf aan onze Koning en Heere te onderwerpen, was ik nog te meer blij. Maar nu u door uw zotteklap en dwaze voorstellen het struikelblok uwer goddeloosheid voor uw eigen aangezicht legt, is al mijn blijdschap in droefheid verkeerd en mijn hoopvolle verwachtingen van uw terugkeer en beklemmende in ondermijnende vrees. Ik vermoed, dat de oude Kwade-rust, de oude vijand van Mensziel, deze voorstellen opgesteld heeft, die u ons als voorwaarden ener overeenkomst voorstelt, maar zij verdienen niet gehoord te worden in de oren van iemand, die voorgeeft EL Schaddaï te dienen." Wij verwerpen dan gezamenlijk en dat met de grootste verachting en verfoeien die als de grootste goddeloosheid" 2 Tim 2:16.

Maar o Mensziel! Als ge uzelf in onze handen wilt overgeven, of liever in de handen van onze Koning, en Hem wilt overlaten om zulke voorwaarden met en voor u te maken, als in zijn ogen goed zal zijn, dan durf ik zeggen, dat zij zo zullen zijn, dat u ze het meest voordelig voor u zult vinden, dan zullen wij u ontvangen en in vrede met u leven. Maar als ge u niet in de handen van EL Schaddaï onze Koning wilt toevertrouwen, dan staan de zaken nog als vroeger en weten wij ook, wat wij te doen hebben."

Toen riep de oude Ongeloof, de burgemeester, uit en zei:

"Wie, die nog uit de handen zijner vijanden is, zoals u ziet, dat wij nu zijn, zal zo dwaas wezen de staf uit zijn eigen handen te geven en te leggen in de hand van ik weet niet, wie? Ik, wat mij aangaat, zal nooit toestemmen in zulke onbepaalde voorstellen. Kennen wij de handelwijze en manieren van uw Koning niet? Sommigen zeggen, dat Hij toornig wordt op Zijn onderdanen, zo zij slechts één haarbreedte bezijden de weg treden; en anderen, dat Hij van hen veel meer vergt, dan zij volbrengen kunnen. Daarom schijnt het wijs te zijn, o Mensziel dat u goed acht geeft, op wat u in deze zaak doet. Want als u eens toegeeft, levert u uzelf aan een ander over, en dan bent u niet meer uw eigen meester. Daarom is het de grootste dwaasheid ter wereld, om u over te geven op zulke onbepaalde voorwaarden. Want nu moogt u werkelijk berouw hebben, maar nooit zoudt u met recht kunnen klagen. En weet u waarlijk, wanneer u de Zijne zijt, wie van u Hij doden zal, en wie van u Hij zal laten leven, en of Hij niet misschien een ieder van ons zal afsnijden en uit zijn eigen land een ander nieuw volk zal zenden dat Hij in onze stad zal doen wonen?"

Deze aanspraak van de Burgemeester deed alles teniet en wierp hun hoop op een vergelijk neer.

Dus keerden de kapiteins tot hun verschansingen weer en tot hun tenten en tot hun krijgsmakkers, zoals zij waren, en de burgemeester tot zijn kasteel en tot zijn koning.

Diabolus nu had op zijn terugkomst gewacht, want hij had gehoord, dat zij hun punten hadden vastgehouden. Zodra hij de kamer van staat binnengetreden was, begroette Diabolus hem met: "Welkom, mijnheer, hoe gingen de zaken deze dag tussen ulieden?" Toen vertelde de oude Ongeloof hem met een diepe buiging, de gehele toedracht der zaak, zeggende: zo en zo zeiden de Kapiteins van EL Schaddaï, en zo en zo sprak ik.

Als hij dit alles aan Diabolus verhaald had was hij zeer blij dat te horen. Hij zei:

"Mijn Burgemeester, mijn getrouwe Ongeloof, ik heb uw getrouwheid reeds meer dan tienmaal op de proef gesteld, maar nooit nog heb ik u ontrouw bevonden. Ik

beloof u, zo wij deze oploop te boven komen, zal ik u tot een plaats van eer bevorderen, een plaats veel beter dan burgemeester van Mensziel te zijn. Ik wil u tot mijn universele Afgevaardigde maken en u zult naast mij alle natiën onder uw hand hebben. Ja en u zult banden op hen leggen, zodat zij u nooit zullen kunnen weerstaan, en niemand van onze leenmannen zal meer in vrijheid mogen wandelen, dan diegenen, die tevreden zijn om in uw boeien te gaan."

Nu ging de Burgemeester uit van Diabolus, alsof hij inderdaad een grote gunst van hem ontvangen had. Daarom ging hij met grote praal naar zijn woning, en meende zichzelf genoegzaam met de hoop te voeden, totdat de tijd zou aanbreken dat zijn grootheid zou vermeerderd worden.

Maar hoewel de Burgemeester en Diabolus het dus wel met elkaar konden vinden, toch bracht de afwijzing van de brave Kapiteins Mensziel aan het muiten.⁵

Want terwijl de oude Ongeloof het kasteel binnen ging om zijn heer geluk te wensen met hetgeen er gebeurd was, kwamen de oude Burgemeester, die er vroeger was vóór Diabolus op de stad afkwam, te weten: de heer Verstand en de oude Verslaggever, de heer Geweten, die kennis gekregen hadden van hetgeen er aan de Oorpoort voorgevallen was. Want u moet weten, dat men hen niet had toegelaten om bij de onderhandeling tegenwoordig te zijn, opdat zij geen partij zouden kiezen voor de kapiteins. Maar ik zeg, zij kregen kennis van het gebeurde en lieten zich veel daaraan gelegen liggen, waarom zij, nadat zij enigen van de stad bijeenverzameld hadden, hen begonnen bekend te maken met de redelijkheid van de eisen der edele kapiteins en met de nadelige gevolgen, die er op de rede van die oude Ongeloof, de burgemeester, te wachten waren. Te weten, hoe weinig eerbied hij hierin toonde, én jegens de kapiteins én jegens hun Koning, alsook hoe onoprecht hij hen van ontrouw en verraad beschuldigde, want wat deed hij anders - zeiden zij - in zijn woorden, als hij zei, dat hij niet wilde horen naar hun voorstellen; en voegde bovendien een onderstelling daarbij, dat EL Schaddai ons zou willen ombrengen, als Hij ons te voren had laten weten, dat Hij ons genade wilde bewijzen.

Als nu de menigte overtuigd was van het kwaad, dat de oude Ongeloof had aangericht, begonnen zij bij troepen samen te komen in alle plaatsen en op elke hoek van Mensziels straten, en begonnen eerst te mompelen en daarna openlijk uit te spreken, terwijl zij af en aan liepen, uitroepende als zij liepen: *O, gij brave kapiteins van EL Schaddai! Waren wij maar weer onder het bestuur der kapiteins en van EL Schaddai, hun Koning!*

Als de burgemeester vernomen had, dat Mensziel zo in oproer was, kwam hij af, om het volk tot bedaren te brengen, menende dat hij de hitte van het oproer wel kon

⁵ Het verstand en het geweten beginnen overtuigd te worden en brengen oproer in de ziel.

bekoelen door de grootheid en praal zijner vertoning. Maar toen zij hem zagen, liepen zij op hem toe, en zouden hem zonder twijfel kwaad gedaan hebben, had hij zich niet in zijn huis teruggetrokken. Echter deden zij een hevige aanval op zijn huis, waar hij in gevlucht was, om hetzelfde boven zijn hoofd af te breken, maar het gebouw was te sterk, zo dat zij hun oogmerk misten.

Als hij wat moed geschept had, sprak hij uit een raam het volk aldus aan: "Mijne heren, wat is de reden, dat er heden zulk een oproer in de stad is?"

VERSTAND. Toen antwoordde mijnheer Verstand: Dat komt, omdat u en uw meester niet recht handelen, zo als het u betaamde met de kapiteins van EL Schaddaï, want in drie dingen bent u schuldig:

1. *Ten eerste*, dat u de heer Geweten noch mij hebt willen toelaten tot het aanhoren van uw toespraak.
2. *Ten tweede*, dat u zulke vredesvoorwaarden aan de kapiteins hebt voorgesteld, dat zij op generlei wijze konden toegestaan worden, zo zij niet voor hadden, dat hun EL Schaddaï slechts een Vorst in naam zou geweest zijn, en dat Mensziel wettelijk de macht zou behouden om voor Hem in alle ongerechtigheid te blijven voortleven, zodat bijgevolg Diabolus hier inderdaad zou koning blijven en de andere (EL Schaddaï) slechts Koning in naam zijn.
3. *Ten derde*, omdat gij, nadat de kapiteins ons getoond hadden op welke voorwaarden zij ons in genade wilden aannemen, met uw ongezouten, goddeloze en ontijdige reden alles weer teniet gedaan hebt.

ONGELOOF. Als nu de oude Ongeloof deze aanspraak gehoord had, riep hij uit: "Verraad, verraad, te wapen, te wapen! O, gij getrouwe vrienden van Diabolus en Mensziel!"

VERSTAND. "Mijnheer, u moogt aan mijn woorden de betekenis geven, welke u verkiest, maar ik ben verzekerd, dat de kapiteins van zulk een hoge Heer, als de hunne is, een betere behandeling van uw hand verdienen."

ONGELOOF. Toen zei de oude Ongeloof: "Dit is maar weinig beter. Maar mijnheer, hernam hij, wat ik zei, sprak ik voor mijn koning, voor zijn bestuur, voor de rust van het volk, dat u door uw onwettige handelingen deze dag tegen ons in opstand gebracht hebt."

GEWETEN. Toen antwoordde de oude Verslaggever, wiens naam was heer Geweten en zei: "Mijnheer, u hoeft zo niet te smalen op hetgeen mijnheer Verstand gezegd heeft. Het is klaarblijkelijk genoeg, dat hij de waarheid gesproken heeft, en dat u een vijand van Mensziel bent, wees dan overtuigd van het kwaad uwer stoute en hoogdravende taal, en van de droefheid, die u de kapiteins

aangedaan hebt; ja ook van de schade die u daarmee aan Mensziel toegebracht hebt. Indien u de voorwaarden aangenomen hadt, het trompetgeschal en het krijgsgeschrei waren nu rondom de stad Mensziel allang gedaan geweest, maar dat vervaarlijk geluid duurt nu nog voort en uw gebrek aan wijsheid in uw aanspraak is daarvan de oorzaak."

ONGELOOF. Toen zei de oude Ongeloof: "Mijnheer, indien ik het beleef, zal ik uw boodschap aan Diabolus doen, en daar zult u wel een antwoord op uw woorden ontvangen. Intussen willen wij het goede voor de stad zoeken en u om geen raad vragen."

VERSTAND. "Mijnheer, uw vorst en u zijn beiden vreemdelingen in Mensziel, en behoren niet tot haar ingeborenen. En wie kan anders zeggen dan dat u, wanneer u ons in groter engten zult gebracht hebben, wanneer u zult zien, dat ge u niet anders beveiligen kunt, dan door de vlucht, ons verlaten zult en slechts voor uzelf zult zorgen, of ons in vlam zetten, en lopen in de rook of bij het licht van onze verbranding weg, om ons zo in onze ondergang achter te laten."

ONGELOOF. "Mijnheer, u vergeet dat u onder een gouverneur staat, en dat u uzelf als een onderdaan behoort te gedragen, en weet, dat wanneer mijnheer de koning zal horen wat er deze dag voorgevallen is, hij u weinig dank zal wijten voor uw moeite."

Onderwijl nu deze heren met elkaar dus stonden te redetwisten, kwamen de heer Wil-zij-wil, de heer Vooroordeel, de oude Kwade-rust en verscheidene van de nieuw aangestelde raadsleden en burgers van de wallen en de poorten van de Stad af en vroegen naar de oorzaak van dat oproer en die verwarring.

En daarop begon iedereen zijn eigen verhaal te doen, zodat er niets duidelijk kon verstaan worden. Toen werd er stilte bevolen en de oude vos Ongeloof begon te spreken.

"Mijnheer sprak hij, hier zijn een paar eigenzinnige heren, die als een vrucht hunner slechte inborst, en naar ik vrees, door de raad van zekere heer Ontevreden heden oproerig hun metgezellen tegen mij vergaderd hebben en alzo beproefden de stad in oproer te brengen tegen onze vorst."

Toen stonden al de Diabolisten, die daar tegenwoordig waren, op en bevestigden deze dingen, als waar zijnde.

Als nu zij, die aan de zijde van de heer Verstand en de heer Geweten waren, bemerkten, dat zij kans hadden aan het slechtste eind te komen, omdat kracht en macht aan de andere zijde waren, traden zij toe om hen te helpen en te troosten. Zo was er een groot gezelschap aan beide zijden.

Toen wilden zij, die aan Ongeloofs zijde stonden, de twee oude heren onmiddellijk naar de gevangenis laten voeren, maar die van de andere zijde, riepen dat dit niet zou gebeuren.

Daarop begonnen zij weer de partijen aan te roepen; de Diabolisten riepen de oude Ongeloof, Vergeet-het-goede en de nieuwe wethouders, benevens hun grote Diabolus.

De andere partij riep spoedig om EL Schaddaï, de Kapiteins, zijn wetten, hun goedertierenheid en prezen hun voorwaarden en wegen.

Zo duurde het geschermtsel een tijd voort; ten laatste kwam het van woorden tot slagen, die van beide zijden werden uitgedeeld.

De goede oude heer Geweten werd tweemaal terneergeslagen, door een van de Diabolisten, wiens naam was heer Verdooving. Mijnheer Verstand was bijna gedood geworden door een vuurroer, was het niet, dat hij, die schoot, niet goed mikken kon. Evenmin ontsnapte die van de andere zijde geheel, want er was zekere heer Doldriftig, een Diabolist, wiens hersenen uitgestoten waren door heer **Neiging**, de knecht van de heer Wil-zij-wil. En het deed mij lachen, toen ik zag hoe de oude heer Vooroordeel in het slijk was geschopt en neengerold. Want hoewel hij pas kort geleden tot Kapitein was aangesteld over een compagnie van Diabolisten tot schade en schande der stad, nu echter hadden zij hem onder hun voet gekregen. En ik wil u verzekeren, dat enigen van de partij van de heer Verstand hem de kop kloofden.

Mijnheer Iets ook. Deze was in het oproer een aanzienlijk man geworden; maar beide partijen waren tegen hem, omdat hij aan geen van beide getrouw was. Toch werd hem om zijn *eigenwijsheid* een been stuk geslagen en hij die dat deed, wenste dat het zijn nek geweest was.

Veel meer schade werd er nog aan beide zijden toegebracht, maar dit moet niet vergeten worden: het was nu een wonder om te zien hoe onverschillig mijnheer Wil-zij-wil was. Hij liet niet blijken, dat hij de een partij meer dan de andere was toegedaan, slechts werd opgemerkt, dat hij lachte als hij zag, hoe de oude Vooroordeel hals over kop in het slijk buitelde. En als Kapitein Iets voor hem uitstropelde, scheen hij maar weinig acht op hem te slaan.

HOOFDSTUK 6

INHOUD

Mijnheer Verstand en de heer Geweten in de gevangenis geworpen als bewerkers van het oproer. - Een samenkomst van de belegerende Kapiteins, die overeenkomen EL Schaddaï te smeken om verdere hulp. - Het smeekschrift overwogen aan het hof. - Immanuël, de Zoon des Konings wordt aangewezen om de stad te veroveren. - Hij trekt op met een groot leger en sluit Mensziel in, dat zeer tegen Hem versterkt is.

Als nu het oproer gestild was, zond Diabolus om de heer Verstand en de heer Geweten en sloot hen beiden in de gevangenis als de hoofdleiders en aanleggers van deze allerhevigste oploop in Mensziel. De stad nu begon weer tot bedaren te komen en de gevangenen werden hard behandeld, ja hij dacht hen van kant te helpen, maar de tegenwoordige toestand was daartoe niet gunstig, want de oorlog woedde in al haar poorten. Maar laat ons tot ons verhaal wederkeren.

Als de Kapiteins van de poorten afgetrokken waren en weer in hun legerplaats kwamen, riepen zij een krijgsraad bijeen om te beraadslagen wat hun verder te doen stond. Enigen zeiden: "Laat ons nu optrekken en op de stad aanvallen". Maar het grootste gedeelte dacht dat het eer beter was, dat men hun een nieuwe aanmaning toezond om zich over te geven, en de reden, waarom zij dachten dat dit het beste was, luide, dat voor zover zij dat konden bemerken, de stad meer toegenege was dan tevoren. "En indien wij, zeiden zij, nu sommigen zich enigszins genegen tonen, hun door hardheid afkeer inboezemen, dan worden zij meer verwijderd van ons om onze aanmaning op te volgen, dan wij wel zouden wensen."

Met deze raad verenigden zij zich allen en riepen een trompetter, legden de woorden in zijn mond, bepaalden zijn tijd en wensten hem Gods zegen toe.

Welnu, weinige uren waren pas verlopen, of de trompetter begaf zich op reis. Als hij nu aan de muur van de Stad genaderd was, richtte hij zijn koers naar de Oorpoort; daar blies hij op zijn trompet, zoals hem bevolen was. Zij dan, die daar binnen waren, kwamen uit om te zien wat er gaande was en de trompetter sprak hen aan als volgt:

"O gij hardnekkige en beklagenswaardige stad Mensziel, hoelang zult u uw zondige, zondige slechtheid beminnen en uw dwaas vermaak in uw versmading? Veracht u nu nog de aanbiedingen van vrede en bevrijding? Wilt u nog de gouden aanbiedingen van EL Schaddaï weigeren en vertrouwen op de leugens en valsheid van Diabolus!

Denkt u dat, wanneer EL Schaddaï u zal overwonnen hebben, de herinnering van dit uw gedrag jegens Hem, u vrede en gemak zal aan brengen; of dat u door uw snorkende woorden Hem kunt bang maken als een krekkel? Smeekt Hij nu omdat Hij u vreest? Denkt u dat u sterker bent dan Hij? Zie op naar de hemel en beschouw met aandacht de sterren; zijn zij niet hoog? Kunt u de zon in haar loop stuiten en de maan verhinderen, dat zij haar licht geeft? Kunt u het getal der sterren tellen, of de fonteinen des hemels stoppen? Kunt u de wateren der zee oproepen en maken dat zij het gelaat des aardrijks bedekken? Kunt u iedereen die trots is, aanschouwen en hem vernederen, of hun aangezichten in het geheim opbinden? Dit toch zijn enige van de werken onzes Konings, in Wiens Naam wij heden tot u komen, opdat u moogt gebracht worden onder Zijn oppergezag. In Zijn Naam dan sommeer ik u nogmaals om uzelf over te geven aan Zijn kapiteins."

Bij deze oproeping weren de inwoners van Mensziel naar het scheen, zeer verlegen en wisten niet wat zij zouden antwoorden, waarom Diabolus dadelijk verscheen en nam op zich om zelf te antwoorden. Aldus begon hij, maar richtte zijn aanspraak tot Mensziel:

"Mijne heren, zei hij, en mijn getrouwe onderdanen, indien het waar is wat deze opeiser gezegd heeft met betrekking tot de grootheid van hun Koning, dan zult u door zijn verschrikking altijd in dienstbaarheid gehouden worden en voor hem moeten kruipen. Ja, hoe kunt u nu, ofschoon Hij ver is, verdragen te moeten denken aan zulk een Machtigen? En zo u niet eens aan Hem denken kunt, nu Hij nog ver is, hoe kunt u dan bestaan in Zijn tegenwoordigheid? Ik uw vorst, ben gemeenzaam met u, en u moogt met mij spelen, zoals u met een sprinkhaan zou doen. Overweegt daarom, wat tot uw voordeel dient en denkt eens aan de voordelen, die ik u heb toegestaan.

Verder, indien alles waar is wat deze man gezegd heeft, hoe komt het dan dat de onderdanen van EL Schaddaï zo als slaven behandeld worden in alle plaatsen, waar zij komen? Niemand in de ganse wereld is zo ongelukkig als zij zijn, en niemand wordt zo met voeten getreden als zij. Bedenk u wel, mijn Mensziel. Mocht u zo ongezind zijn om mij te verlaten, als ik het ben om u vaarwel te zeggen! Maar bedenk, zeg ik, de bal ligt voor uw voeten. Vrijheid hebt gij, zo u ze weet te gebruiken, ja ook hebt u een koning, zo u slechts weet hem lief te hebben en hem te gehoorzamen."

Op dit gesprek verhardden de inwoners van Mensziel opnieuw hun harten, ja nog meer dan vroeger, tegen de kapiteins van EL Schaddaï. De gedachten aan Zijn grootheid verpletterden hen geheel, en de gedachten aan Zijn heiligheid deden hen in wanhoop wegzinken.

Daarom zonden zij, die tot partij van Diabolus behoorden, na een kort beraad deze boodschap door de trompetter terug: "Dat, wat hun betrof, zij besloten waren hun koning te handhaven, maar nooit om zich aan EL Schaddaï te onderwerpen."

Zo was het slechts te vergeefs hun enige verdere aanmaningen te doen, want zij wilden liever op de plaats sterven, dan zich overgeven. En nu scheen de zaken volkomen achteruit te zijn gegaan, en Mensziel buiten het bereik van aanmaning te zijn. De Kapiteins echter, die wisten wat hun Heer kon doen, wilden niet zo verslagen van hart zijn. Zij zonden hen daarom een andere aanmaning, scherper en strenger dan de vorige. Maar hoe meer tot hen gezonden werd, om zich met EL Schaddaï te verzoenen, hoe verder zij afweken. "Maar gelijk zij hen lieden riepen, also gingen zij van hun aangezicht weg, hoewel zij tot de Allerhoogste werden geroepen." Hoséa 11:2, 7.

Dus hielden zij op, deze weg verder met hen in te slaan en hielden er toe over, aan een ander middel te denken. Daarom vergaderden de kapiteins samen om een vrije overeenkomst te hebben, ten einde te weten, wat er nu gedaan moest worden om de stad te herwinnen en haar van het geweld van Diabolus te bevrijden. De een zei, op deze wijze en de andere, weer op die. Toen stond de recht edele kapitein Overtuiging op en zei:

"Mijn broederen, mijn mening is deze:

- *Ten eerste.* Dat wij aanhoudend onze slingers op de stad laten spelen en haar in een voortdurend alarm houden, door hen dag en nacht te kwellen, zodoende zullen wij de groei van hun zondigen geest belemmeren. Want zelfs een leeuw kan door aanhoudend kwellen getemd worden.
- *Ten tweede.* Als dit gedaan is, raad ik u, dat wij te saam een verzoekschrift opzenden aan onze Heer EL Schaddaï, waardoor wij, nadat wij onze Koning de toestand van Mensziel en der zaken hier hebben getoond, en vergeving afgesmeekt hebben, omdat wij niet beter geslaagd zijn, ernstig zijner Majesteits hulp willen inroepen en dat het Hem behagen moge, ons meer kracht en macht te zenden, benevens een of ander dapper en welberoemd bevelhebber om hen aan te voeren, opdat aldus Zijn Majesteit het voordeel van Zijn goede beginselen niet moge verliezen, maar zij de overwinning op de stad Mensziel mogen voltooien."

Deze aanspraak van de edele kapitein Overtuiging werd door allen als een enig man toegejuicht; zij kwamen overeen dat dadelijk een verzoekschrift zou worden opgesteld en door een geschikt man met spoed naar EL Schaddaï zou worden afgezonden.

De inhoud van het verzoekschrift was aldus:

“Allergenadigste en heerlijke Koning, de Heer der beste wereld en Bouwheer van de stad Mensziel!

Wij hebben, o geduchte Opperheer, op Uw bevel ons leven in de waagschaal gesteld en op Uw woord strijd gevoerd tegen de beroemde stad Mensziel. Wij zijn tegen haar opgetrokken, wij boden haar volgens onze last, haar eerst vredesvoorwaarden aan. Maar zij, o grote Koning, verachten onze raad en wilden onze bestraffing niet aannemen. Matth. 22:5; Spr. 1:25-30; Zach. 7:11-13. Zij sloten hun poorten en hielden ons buiten de stad. Ook monteerden zij hun stukken, zij zijn uit een hinderlaag op ons aangevallen, en hebben ons zoveel schade toegebracht als zij konden, maar wij zaten hen op de hielen, met alarm op alarm, hen vergeldende met zulke behandelingen als wij van hen ondervonden, en hebben ook al iets op de stad uitgericht.

Diabolus, Ongeloof en Wil-zij-wil zijn de grote tegenstanders van ons; nu zijn wij in onze winterkwartieren, maar zo, dat wij toch met een hoge hand de stad verontrusten en benauwen. Eens dachten wij: hadden wij slechts een degelijke vriend in de stad, die het geklank onzer aanmaning ondersteunde, zoals het haar behoort, dan zou het zich misschien overgegeven hebben. Maar daar waren niets dan vijanden, niemand die ten gunste van EL Schaddai tot de stad sprak, waarom, ofschoon wij gedaan hebben wat wij konden, Mensziel toch bleef in een staat van oproer tegen U.

Nu, o Koning der koningen, behage het u, het te vergeven, dat uw knechten zo weinig slaagden, dat zij niet gelukkiger zijn geweest in zulk een gewenst werk als de verovering van Mensziel. Zend dan, Heere, zo als wij nu smeken, meer strijdkrachten naar Mensziel, opdat zij moge ten onder gebracht worden, en een man aan hun hoofd, die de stedelingen beide beminnen en vrezen. Wij spreken niet alzo, omdat wij de oorlog willen laten - want wij zijn gewillig onze beenderen voor die plaats te laten - maar opdat de stad Mensziel voor uw Majesteit moge gewonnen worden. Ook vragen wij uw Majesteit om bespoediging in deze zaak, opdat wij, na haar overwinning, weer vrij mogen zijn om gezonden te worden en gebruikt tot andere Uwer genadige oogmerken. Amen.”

Het verzoekschrift aldus opgesteld, werd met haast naar de Koning afgezonden, door de hand van die vrome man, de heer **Liefde-tot-Mensziel**. Toen dit verzoekschrift aan het paleis des Konings aangekomen was, ... aan wie zou het anders overgegeven worden dan aan des Konings Zoon?

Hij dan nam het aan en las het, en daar de inhoud daarvan Hem wel aanstond, verbeterde hij die hier en daar en voegde zelf iets daaraan toe.

Nadat Hij aldus eigenhandig hier en daar verbeteringen en bijvoegingen had aangebracht, zoals Hij het passend oordeelde, bracht hij het schrift tot de Koning, Wie Hij het met gehoorzaamheid overgaf, onder Zijn autoriteit en Voorspraak.

De Koning nu was blij, toen Hij het smeekschrift inzag, maar hoeveel te meer, meent u, toen het door Zijn Zoon ondersteund werd? Het behaagde Hem zeer te horen, dat Zijn dienaren, die tegen Mensziel gelegerd waren, zo met hun hart in

hun werk waren en zo standvastig in hun besluiten en dat zij reeds enige grond op de stad Mensziel veroverd hadden.

Daarom riep de Koning Zijn Zoon Immanuël tot zich. Die zei: *"Hier ben ik, Mijn Vader"*.

Toen zei de Koning:

"U weet zo goed als Ik, de toestand van de stad Mensziel, en wat Wij voorgenomen hebben en U gedaan hebt om haar te verlossen. Kom dan, Mijn Zoon, en maak u gereed tot de oorlog want U zult afgaan naar Mijn legerplaats voor Mensziel. Ook zult u daar voorspoedig zijn, de overhand verkrijgen en de stad Mensziel overwinnen."

Toen zei des Konings Zoon: "Uw wet is in mijn hart. Ik heb vermaak om Uw wil te doen. Hebr. 10. Dit is de dag, waar naar Ik verlangd en het werk waarop ik al die tijd gewacht heb. Sta mij daarom toe de macht, die U in Uw wijsheid nodig oordeelt en Ik wil heengaan en Uw wegwijnende stad Mensziel verlossen van Diabolus en zijn macht. Het heeft Mijn hart daarbinnen dikwijls leed gedaan om de ongelukkige stad Mensziel, maar nu verheugt het zich, nu is Mijn hart blij. En daarbij huppelde Hij van vreugde over de bergen, zeggende: Ik heb in Mijn hart niets te dierbaar geacht voor Mensziel; de dag der wraak over u o Mensziel, is in Mijn hart, en blij ben ik dat Gij, Mijn Vader, Mij tot de overste Leidsman harer zaligheid gemaakt hebt. Hebr. 2:10. En nu zal ik beginnen te plagen allen, die een plaag voor Mijn stad Mensziel geweest zijn en zal haar verlossen uit hun handen."

Als nu de Zoon des Konings aldus tot zijn Vader gesproken had, vloog het alom door het hof als een bliksemstraal, zo snel, ja er werd over niets anders gesproken, dan over hetgeen Immanuël zou gaan doen voor de beroemde stad Mensziel.

Maar u kunt niet indenken, hoe de hovelingen zelfs ingenomen waren met des Vorsten oogmerk. Ja, zo aangedaan waren zij over dit werk en over de rechtvaardigheid van de oorlog, dat de grootste heren en edelen van het koninkrijk begerig waren naar een opdracht onder Immanuël om Hem te gaan helpen, ten einde de ongelukkige stad Mensziel weer voor EL Schaddaï te herwinnen.

Toen werd er besloten dat enigen zouden gaan om tijdingen naar het kamp te brengen, dat Immanuël zou komen om Mensziel te herwinnen, en dat hij zulk een machtige onoverwinnelijke strijdmacht met zich bracht, dat Hij niet kon weerstaan worden.

Maar o, hoe waren de groten aan het hof gereed om als lakeien te lopen, ten einde deze berichten over te brengen naar het kamp dat bij Mensziel was!

Als nu de kapiteins bemerkten, dat de Koning Immanuël, Zijn Zoon wilde zenden, en dat ook de Zoon lust had om door de grote EL Schaddaï Zijn Vader met deze boodschap afgezonden te worden, juichten zij ook zodat de aarde daarvan opspleet,

om te tonen hoe verheugd zij waren bij de gedachte dat Hij komen zou. Ja, de bergen beantwoordden hen met een echo en Diabolus zelf beefde en bibberde.

Want u moet weten dat, schoon de stad Mensziel zelf zich heel weinig (indien niets) bekommerde over het plan. Want, ach zij waren te ellendig verdwaasd, want zij behartigden hoofdzakelijk hun vermaak en hun lusten. Niettemin bekommerde Diabolus zich wel daarover, want hij had zijn spionnen gedurig overal, die hem van alles bericht brachten, en zij verhaalden hem, wat er aan het hof tegen hem gedaan werd en dat Immanuël binnen kort zeker komen zou met een geduchte krijgsmacht om hem te overwinnen. Ook was er niemand aan het hof, noch enig voornaam persoon in het koninkrijk, die Diabolus meer vreesde, dan deze Vorst. Want als u het herinnert, toonde ik u vroeger aan, dat Diabolus het gewicht Zijner hand reeds gevoeld had, zodat nu Hij het was, Die komen zou, dit Diabolus te meer bevreesd maakte.

Welnu u ziet hoe ik u verhaald heb, dat de Zoon des Konings werd belast om het hof te verlaten teneinde Mensziel te verlossen en dat Zijn Vader hem tot Kapitein van de strijdmacht had aangesteld.

Daar nu de tijd van Zijn vertrek gekomen was, maakte hij zich gereed om op te trekken en nam met Zich voor Zijn strijdmacht vijf edele kapiteins met hun troepen.

1. De eerste was die beroemde kapitein, de edele kapitein **Geloof**. Hij voerde het rode vaandel en de heer Belofte droeg het; en tot een wapen had hij *het heilige lam en het gouden schild*. En hij had tienduizend man onder zich. Joh. 1:29. Efeze. 6:16.
2. De tweede was de beroemde kapitein, kapitein **Goede-hoop**. Deze voerde het blauwe vaandel; zijn standaarddrager was zekere heer Verwachting, en tot een wapenschild had hij *de drie gouden ankers*. Ook hij had tienduizend man onder zich. Hebr. 6:19.
3. De derde kapitein, was die dappere kapitein, de kapitein **Liefde**. Zijn vaandeldrager was de heer Ontferming. Hij voerde het groene vaandel, en tot zijn wapenschild had hij *drie naakte weesjes aan het hart gedrukt*. Hij had mede tienduizend man onder zich. 1 Kor. 13.
4. De vierde was die dappere commandant, kapitein **Onschuldig**. Zijn vaandeldrager was zekere heer Argeloos. Hij had het witte vaandel en tot een wapen voerde hij *de drie gouden duiven*. Heb. 10:16.
5. De vijfde was de waarlijk getrouwe en welbeminte kapitein, kapitein **Geduld**. Zijn standaarddrager was de heer Lankmoedig, het zwarte vaandel was het zijn en tot zijn wapen had hij *drie pijlen door een gouden hart*. Hebr. 6:12.

Dit waren Immanuëls kapiteins, dit waren hun vaandeldragers, hun vaandels en hun wapenschilden, en dit waren de krijgers die onder hun bevel stonden.

Dus begaf, zoals meegedeeld werd, de dappere Vorst zich op mars ten einde naar de stad Mensziel te gaan. Kapitein Geloof leidde de voorhoede terwijl kapitein Geduld de achterhoede onder zijn bevelen had. Dus vormden de drie overigen met hun mannen het centrum, terwijl de Vorst zelf in wagen aan de spits voor hen heenreed. Maar toen zij hun tocht begonnen, o hoe schetterden de trompetten, hoe schitterden hun wapenen en hoe wapperden hun vaandels in de wind! De wapenrusting van de Vorst was geheel van goud en zij blonk gelijk de zon aan het uitspansel. De wapenen der kapiteins waren allen wel beproefd en blonken als de sterren. Ook waren er enigen van het hof, die als vrijwilligers meetrokken uit liefde voor de Koning EL Schaddaï en voor de gelukkige bevrijding van de stad Mensziel.

Immanuël als hij voortgetrokken was om de stad Mensziel te gaan herwinnen, nam naar het bevel van Zijn Vader, ook vier en veertig stormrammen mede, benevens twaalf slingers,⁶ om stenen rond te slingeren. Elk van deze was gemaakt van zuiver goud en deze droegen zij met zich in het hart en centrum van hun leger, als zij naar Mensziel optrokken.

Zo trokken zij voort, tot zij minder dan een mijl van de stad af waren en daar legerden zij zich tot de vier eerste kapiteins tot hen overkwamen om Hem met de zaken vertrouwd te maken.

Toen vervolgden zij hun reis naar de stad Mensziel en zij kwamen tot Mensziel. Maar toen de oude soldaten, die in het kamp waren, zagen dat zij nieuwe strijdkrachten gekregen hadden om hen te helpen, lieten zij zulk een vreugdegeschrei voor de muren van de Stad Mensziel horen, dat het Diabolus een nieuwe schrik aanjoeg.

Zo zaten zij dan weer voor de stad neer, ditmaal niet zoals de andere vier kapiteins gedaan hadden, te weten, slechts tegenover de poorten van Mensziel, maar zij omringden haar van alle zijden en bezetten haar van voren en van achteren, zodat Mensziel naar welke zijde zij ook uitzag, alle macht en kracht tegen haar gelegerd zag. Daarbij waren er bergen tegen haar opgeworpen. De berg **Genadig** lag aan de een kant en de berg **Rechtvaardig** aan de andere zijde, verder waren er verscheidene kleine heuvels en toegangen, als **Duidelijke-Waarheids-Heuvel** en de heuvel **Geen-Zonde** genoemd, waarop vele slingers tegen de stad geplaatst waren. Op de berg Genadig stonden er vier geplant, en op de berg Rechtvaardig stonden er even zoveel, terwijl de overigen behoorlijk geplant stonden op verschillende plaatsen rondom de stad. Vijf der beste stormrammen - dat is, van de grootsten - waren geplaatst op de berg **Horen**, een berg, die opgeworpen was dicht bij de Oorpoort, met het oogmerk om die open te breken.

⁶ Misschien een zinspeling op de 12 apostelen

Als nu de lieden van de Stad de menigte der soldaten zagen, die tegen hun stad opgetrokken waren, benevens de stormrammen en slingers, en de bergen waarop zij geplaatst waren, alsmede het glinsteren van de wapenen en het wapperen hunner vaandels, waren zij gedwongen om te overleggen wat zij doen zouden, doch zij konden nauwelijks tot stoutmoedige gedachten komen, maar begonnen veeleer te verflauwen. Want hoewel zij tevoren meenden dat zij voldoende beschut waren, nu echter betonen zij te bedenken, dat niemand wist wat hun lot of deel zou kunnen worden.

Als de goede Vorst, de stad Mensziel aldus belegerd had, hing hij ten eerste de witte vlag uit, die hij beval te planten tussen de gouden slingers, die op de berg Genadig stonden. En dit deed hij om twee redenen.

1. Om aan de stad Mensziel te doen begrijpen, dat Hij nog genadig kon en wilde zijn, zo zij tot Hem wederkeerden, en
2. Dat Hij hen te meer zonder verontschuldiging mocht laten, indien hij hen verdelgde, zo zij in hun opstand bleven volharden.

Dus werd de *witte* vlag met de drie gouden duiven daarop, twee dagen lang voor hen ontrolt, teneinde hen tijd en gelegenheid te geven om te overdenken. Maar zij, zoals tevoren gemeld is, gaven geen acht op dit gunstig teken van de Vorst en deden alsof het hun niet bekommerde.

Toen gaf Hij bevel, en zij plantten de *rode* vlag op de berg, Rechtvaardig geheten. Dit was de rode vlag van Kapitein Oordeel, wiens wapenschild was die brandende oven, en deze vlag ontrolde zich voor hen in de wind, verscheiden dagen achtereen.

Maar zie, juist zoals zij zich gedragen hadden, toen de witte vlag wapperde, zo deden zij ook toen de rode voor hen zich ontplooidde en Hij trok geen voordeel daarvan.

Wederom beval Hij, dat zijn dienaren de *zwarte* vlag der uitdaging, welke wapenschild was de drie brandende bliksemflitsen tegen hen zouden uitsteken. Maar Mensziel liet er zich even weinig aan gelegen liggen als aan die, welke voorafgingen.

Maar toen de Vorst zag, dat noch genade, noch oordeel, noch uitvoering van gerechtigheid tot het hart van Mensziel konden of wilden doordringen, was Hij door veel medelijden getroffen en zei: "Zeker, deze vreemde handelwijze van de stad Mensziel komt eerder voort uit onbekendheid met de gewoonten en oorlogsdaden, dan uit een heimelijke uittarting van ons, en versmading van hun eigen leven, of, als zij al hun eigen wijze van oorlogvoeren verstaan, toch kennen zij de gebruiken en plechtigheden niet van de oorlog, waarin wij gewikkeld zijn, wanneer Ik strijd voer tegen mijn vijand Diabolus."

Daarom zond Hij naar de stad Mensziel en liet hen weten, wat Hij door die tekenen en plechtigheden met de vlag bedoelde, en ook om van hen te vernemen welke van

de dingen zij zouden willen kiezen: *genade en barmhartigheid of gerechtigheid en het uitvoeren van het oordeel.*

Al die tijd hielden zij hun poorten gesloten met sloten, grendels en bomen, zo sterk en dicht als zij maar konden, ook waren hun wachten verdubbeld, en hun bewaking hadden zij zo sterk gemaakt als zij konden. Diabolus had ook elk hart, waar hij kon, moed ingesproken, ten einde de stad aan te moedigen om tegenstand te bieden.

De lieden van de Stad antwoordden de boodschapper van de Vorst in hoofdzaak, naar hetgeen hier volgt:

"Grote Heer, aangaande hetgeen u door uw boodschapper ons hebt te verstaan gegeven, of wij Uw genade willen aannemen of vallen door Uw gerechtigheid, wij zijn gebonden door de wet en de gewoonte dezer plaats, en kunnen U geen stellig antwoord geven. Want het is tegen de wet, het bestuur en de koninklijke rechten van onze vorst, om zonder hem vrede of oorlog te maken. Maar dit willen wij doen: wij willen verzoeken, dat onze vorst naar de wal gelieve af te komen, om daar op zulk een wijze met u te onderhandelen, als hij het passend zal oordelen en nuttig voor ons is."

Als de goede Vorst Immanuël dit antwoord hoorde en de slavernij en dienstbaarheid van dat volk zag, en hoe tevreden zij waren om in de ketenen van de tiran Diabolus te blijven, *smartte het Hem aan Zijn hart.* En inderdaad, wanneer Hij te enigen tijde bemerkte dat enigen tevreden waren onder de slavernij van de Reus, dan was Hij daarover zeer bewogen.

Maar om weer tot ons oogmerk te komen.

Nadat de stad dit bericht Diabolus aangebracht had en hem bovendien verteld had, dat de Vorst, die in het leger buiten de muur lag, hen met een antwoord wachtte, weigerde hij, en snoefde zo goed hij kon, maar inwendig was hij bang. Dan zal ik, zei hij, zelf afgaan naar de poorten en Hem zulk een antwoord geven, als ik passend oordelen zal.

Dus ging hij af naar de Mondpoort en daar begon hij tot Immanuël te spreken, maar in zulk een taal, die de stad niet verstond; de inhoud daarvan was als volgt:

"O, u grote Immanuël, Heer der ganse wereld, ik ken U, dat Gij de Zoon zijt van de grote EL Schaddaï! Waarom bent U gekomen om mij te kwellen, en om mij uit mijn bezitting te verdrijven? Deze stad Mensziel is, gelijk U zeer wel weet, mijn bezitting, en dat wel door een dubbel recht:

1. Zij is de mijne, door het recht van verovering, ik won haar in het open veld; en zal de machtigen zijn roof ontnomen worden of de wettig gevangene worden bevrijd?

2. Deze stad Mensziel is ook de mijne door haar onderwerping. Zij hebben de poorten van hun stad voor mij geopend; zij hebben mij trouw gezworen, en hebben mij openlijk verkoren om hun koning te zijn. Ook hebben zij hun Kasteel in mijn hand gegeven, ja zij hebben de gehele sterkte van Mensziel onder mij gesteld. Bovendien heeft deze stad Mensziel U verloochend, ja, zij hebben Uw wet, Uw Naam, Uw Beeld en alles dat van U is, achter hun rug geworpen, en hebben mijn wet, mijn naam, mijn beeld en alles dat slechts het mijne is, aangenomen en in hun binnenkamers opgericht. Vraag anders Uw Kapiteins en zij zullen u vertellen, dat Mensziel in antwoord op al hun opeisingen, liefde en onderdanigheid jegens mij getoond hebben, maar steeds verachting, smaad, verfoeiing en verwerping aan u en de uwen. Gij nu zijt de Enig Rechtvaardige en de Heilige en zult gene ongerechtigheid doen, ga daarom weg van mij, bid ik u en laat mij in mijn rechtvaardige erfenis met vrede."

Deze aanspraak werd gehouden in Diabolus' eigen taal. Want hoewel hij tot ieder in zijn eigen taal spreken kan, - anders zou hij hen niet kunnen verleiden, zoals hij doet, - toch heeft hij een taal, die hemzelf eigen is, en dat is de taal van de helse poel, de zwarte put. Daarom verstond de stad Mensziel, arme harten, hem niet, ook zagen zij niet hoe hij zich wong en kromde, als hij voor Immanuël, hun vorst, stond. Ja, al die tijd hielden zij hem voor iemand van zulk een kracht en macht, die bij gene mogelijkheid kon weerstaan worden. Waarom de inwoners, terwijl hij dus smeekte dat hij daar zijn woonstede mocht hebben en dat Immanuël ze hem door geweld niet mocht ontnemen, zelfs op zijn dapperheid roemden zeggende. "Wie kan strijd voeren tegen hem?"

Welnu, als deze gewaande koning een eind gemaakt had aan hetgeen hij zeggen wilde, stond Immanuël, de gouden Vorst, op en sprak. Dit was de inhoud zijner woorden:

"Gij bedrieger, zei hij, Ik heb uit Mijns Vaders Naam, uit Mijn eigen Naam en ten gunste en voordele van deze ongelukkige stad Mensziel, u iets te zeggen. Gij geeft voor, op de beklagenswaardige stad Mensziel een recht, een wettig recht te hebben, terwijl het uiterst klaarblijkelijk is voor het ganse hof Mijns Vaders, dat u door uw leugens en bedriegerijen toegang verkregen hebt door de poorten van Mensziel. U hebt Mijn Vader belogen, u hebt zijn wet leugenachtig gemaakt en zo hebt u het volk van Mensziel misleid. U geeft voor, dat het volk u als hun Koning, hun hoofdman en hun hoge, wettige heer heeft aangenomen, maar ook dat geschiedde door aanwending van bedrog en misleiding. Nu dan, in die leugen, loosheid, zondige arglistigheid en allerlei afzichtelijke huichelarij aan het hof Mijns Vaders voor eerlijkheid en recht zal doorgaan, - in welk hof u geoordeeld zult worden, - dan

wil Ik bekennen dat uw verovering wettig was. Maar helaas, welke dief, welke duivel, is er niet, die niet op deze wijze kan veroveren?

Maar Ik kan het laten blijken, o Diabolus, dat u met al uw ophef, als zou u Mensziel veroverd hebben, niets met waarheid kunt zeggen. Meent u dat het recht is, dat u Mijn Vader tot een leugenaar, en Hem bij Mensziel tot de grootste bedrieger der wereld maakt? En wat zegt u daarvan, dat u bij voorbedachte rade het rechte doel en oogmerk van Zijn wet hebt verdraaid. Was het ook goed gedaan, dat u een prooi maakte van de onschuld en de eenvoud van de nu ellendige stad Mensziel? Ja, u hebt hen overwonnen, door hen geluk te beloven, zo zij overtraden tegen de wet Mijns Vaders, terwijl u wist, en moest weten, al had u niet anders geraadpleegd dan uw eigen ondervinding, dat die weg hen ten verdere voerde.

Gij, o meester in vijandschap en goddeloosheid, hebt zelf Mijns Vaders beeld in Mensziel verwoest, en het uwe in haar plaats gesteld, tot grote smaad Mijns Vaders, tot vermeerdering uwer zonde en tot niet te waarden schade van de wegwijnende stad Mensziel. U hebt bovendien - alsof dit bij u maar kleinigheden zijn - niet slechts deze plaats verleid en verdorven, maar u hebt haar door uw leugens en uw bedrieglijk gedrag opgezet in vijandschap tegen haar eigen bevrijding. Hoe hebt u haar opgeruid tegen de Kapiteins Mijns Vaders, en hen hebt doen vechten tegen degenen, die uitgezonden waren door Hem, om hen te bevrijden van hun dienstbaarheid! Alle deze dingen hebt u gedaan en nog zo veel meer tegen beter weten aan en tot smaad van Mijn Vader en Zijn wet! Ja, en met het doel om de ellendige stad Mensziel voor eeuwig te brengen onder Zijn misnoegen. Daarom ben ik neergekomen om dit ongelijk, Mijn Vader aangedaan, te wreken, en u te straffen voor de lasteringen, waarmee u Mensziel Zijn Naam hebt doen lasteren. Ja, op uw kop, gij vorst van de helse poel wil ik het vergelden.

Wat Mij betreft, o Diabolus, Ik ben tegen u gekomen met wettige macht om door de sterkte Mijner hand de stad Mensziel uit uw brandende klauwen te redden. Want deze stad Mensziel is de Mijne, o Diabolus en dat met een onbetwifelbaar recht, zoals allen zullen zien, die de oudste en geloofwaardigste archieven vlijtig onderzocht hebben. Ik zal Mijn aanspraak erop bepleiten tot beschaming uws aangezichts.

- *Ten eerste.* Want de stad Mensziel werd door Mijn Vader met Zijn eigen hand gebouwd en verfraaid. Ook bouwde Hij het paleis, dat in het midden van de Stad is, tot zijn eigen vermaak. De stad Mensziel behoort alzo aan Mijn Vader en dat met een onbetwistbaar recht; die dit weerspreekt, liegt tegen zijn eigen ziel.
- *Ten tweede.* O, gij vader der leugen, deze stad is de Mijne.
 1. Omdat ik Mijns Vaders erfgenaam ben, Zijn Eniggeborene, het enig Vermaak Zijns harten. Ik ben daarom tegen u opgetrokken in Mijn eigen recht, om insgelijks Mijn eigen erfenis uit uw hand te hernemen. Hebr. 1:2; Joh. 16:15.

2. Maar verder, daar ik een recht en aanspraak op Mensziel heb, omdat Ik Mijsn Vaders erfgenaam ben, heb ik ook aanspraak op Mensziel door Mijsn Vaders gave. *Zij was de Zijne en Hij heeft ze Mij gegeven.* Joh. 17:6. Nooit heb ik Mijn Vader te enigen tijd beledigd, dat Hij ze mij zou ontnemen en u geven. Ook was ik niet door bankroet te gaan genoodzaakt, mijn geliefde stad Mensziel te verkopen of u ten verkoop aan te bieden. Jes. 50:1. Mensziel is Mijn begeerte, mijn vermaak en de vreugde mijsn harten. Maar:
3. Mensziel is ook de Mijne door kooprecht. Ik heb haar gekocht, o Diabolus; ik heb haar voor Mijzelf gekocht. Nu, daar zij Mijn Vader en mij toebehoorde, omdat Ik Zijn erfgenaam ben, en daar ik haar ook de Mijne gemaakt heb, uit kracht van een grote koopprijs, volgt daaruit, dat de stad Mensziel de Mijne is volgens alle wettige rechten; en dat gij een overweldiger, een dwingeland zijt, omdat u haar in uw bezit houdt. De toedracht van deze koop, waarmee ik haar kocht was aldus: Mensziel had tegen Mijn Vader overtreden; Mijn Vader nu had gezegd, dat zij sterven zou, ten dage als zij Zijn wet schond. Nu is het eerder mogelijk dat hemel en aarde voorbijgaan, dan dat Mijn Vader Zijn woord kan breken, Matth. 5:18, waarom Ik, toen Mensziel werkelijk gezondigd had, door naar uw leugen te horen, bij Mijn Vader tussentrad en Borg werd bij Hem door lichaam voor lichaam, ziel voor ziel te stellen, opdat ik Mensziels overtredingen vergoeden zou; en Mijn Vader nam dat aan. Als nu de bepaalde tijd gekomen was, gaf Ik lichaam voor lichaam en ziel voor ziel, leven voor leven, bloed voor bloed en zo kocht Ik Mijn geliefde Mensziel.
4. Ook heb ik dit niet ten halve gedaan; Mijsn Vaders wet en gerechtigheid, die beide in de bedreiging op de overtreding betrokken waren, zijn nu beide voldaan en Hij is zeer wel tevreden, dat Mensziel zou verlost worden.
5. Ook ben ik te deze dage niet tegen u opgetrokken dan op bevel Mijsn Vaders. Hij was het, Die tot Mij zei: *Ga af en verlos Mensziel!* Daarom zij het u bekend o gij fontein des bedrogs en zij het de dwaze stad Mensziel ook bekend, dat ik heden ten dage niet zonder Mijn Vader tegen u uitgegaan ben.”

En nu, zei de Vorst met Zijn Gouden hoofd. "Ik heb een woord aan de stad Mensziel!"

Maar zodra vermeld werd, dat Hij een woord te spreken had tot de verdwaasde stad Mensziel, werden de poorten van een dubbele wacht voorzien en alle lieden werd bevolen Hem geen gehoor te verlenen. Toch ging Hij voort en zei:

“O ongelukkige stad Mensziel, ik kan niet anders dan met medelijden en ontferming over u bewogen zijn. U hebt Diabolus als uw koning aangenomen en zijt een voedster en dienaar van Diabolisten geworden en vijand van uw Soevereine

Heer. Uw poorten hebt u voor hem geopend, maar u hebt ze voor Mij vast toegesloten. U hebt hem gehoor verleend, maar u hebt uw oren voor Mijn geroep gestopt. Hij heeft u ten verderve gevoerd, en u hebt uw verderf en hem, beide ontvangen. Ik ben tot u gekomen om u redding aan te bieden, maar u slaat geen acht op Mij. Daarbij hebt u als met heiligschendende handen uzelf en alles, wat in u van Mij was, genomen en hebt het alles mijn vijand gegeven, ja aan de grootste vijand, die Mijn Vader heeft. U hebt voor hem gebogen en uzelf aan hem onderworpen; u hebt beloofd en gezworen, dat u de zijne bent.

Arme Mensziel! Wat zal Ik aan u doen? Zal Ik u redden? Zal Ik u verderven? Wat zal Ik aan u doen? Zal Ik op u aanvallen en u tot stof vermalen of u maken tot een gedenkstuk van de rijkste genade? Wat zal ik aan u doen? Hoor daarom, u stad Mensziel, hoor naar Mijn woord en gij zult leven. Ik ben barmhartig o Mensziel en u zult bevinden, dat Ik zo ben; sluit mij niet buiten uw poorten. Hoogl. 5:2.

O, Mensziel, het is noch Mijn last, noch Mijn bedoeling om u enig leed te doen; waarom vlucht u zo ver van uw Vriend en hecht u zo vast aan uw vijand? In waarheid, Ik wil omdat het tot uw welzijn is, dat u berouw had over uw zonden, maar wanhoop aan het leven niet. Deze grote kracht is niet tegen u opgekomen om u kwaad te doen, maar om u van uw dienstbaarheid te verlossen en om u tot uw gehoorzaamheid weer te brengen. Luk. 9:56; Joh. 12:47.

Mijn opdracht is eigenlijk om oorlog te voeren tegen Diabolus, uw koning, en tegen alle Diabolisten met hem, want hij is de sterk-gewapende man, die het huis bewaart, en Ik wil hem er uitdrijven, zijn buit moet ik verdelen, zijn wapenrusting moet ik hem ontnemen, uit zijn sterkte moet ik hem verdrijven en haar weer tot een woning voor Mezelf maken. En dit, o Mensziel, zal Diabolus weten, wanneer hij er toe gebracht zal worden, mij in ketenen te volgen, en wanneer Mensziel zich zal verheugen zulks te zien.

Ik kon, zo Ik nu Mijn sterkte wilde voortbrengen, maken dat hij u dadelijk verliet en vertrok, maar het is in Mijn hart, zo met hem te handelen, dat de rechtvaardigheid van de oorlog, die ik tegen hem voeren zal, door allen mag gezien en erkend worden. Hij heeft Mensziel door bedrog ingenomen en houdt haar door geweld en list, maar ik zal hem arm en naakt maken in de ogen van alle aanschouwers. Al mijn woorden zijn waar; Ik ben machtig om te verlossen en Ik wil Mijn Mensziel van zijn hand bevrijden.”

Deze toespraak was hoofdzakelijk voor Mensziel bestemd, maar Mensziel wilde die niet aanhoren. Zij sloten de Oorpoort dicht, zij grendelden haar toe, zij hielden haar gesloten en gegrendeld. Zij zetten een wacht daarbij en geboden dat geen inwoner van Mensziel tot Hem zou uitgaan, noch dat iemand uit het kamp in de stad zou toegelaten worden. Dit alles deden zij; zo afschuwelijk had Diabolus hen betoverd om zulks te doen, en voor hem zoeken te doen tegen hun wettige Heer en Vorst, waarom noch man, noch stem, noch enig geluid van iemand, die tot dat heerlijke leger behoorde in de stad komen mocht.

HOOFDSTUK 7

Immanuël maakt zich gereed om te krijgen tegen Mensziel. - Diabolus zendt de heer Onbuigzaam met vredesvoorstellen. - Deze voorstellen worden allen verworpen omdat zij onterend voor Immanuël zijn. - Wederom stelt Diabolus voor een vrede te sluiten door hervorming, aanbiedende dat hij Immanuëls afgezant wil worden in die zaak. - Dit voorstel ook verworpen. - Nieuwe toerusting voor de strijd gemaakt - Diabolus, die verwachtte genoodzaakt te worden om de stad te verlaten, richt veel kwaad aan. - De Oorpoort hevig aangevallen door de stormrammen, bezwijkt eindelijk en wordt aan stukken gebroken. - Immanuëls strijdmachten trekken de stad binnen en nemen bezit van des Verslaggevers huis. - Verscheidene misdadige Diabolisten worden gedood.

Als nu Immanuël zag, dat Mensziel zodanig in de zonde gewikkeld was, roept Hij Zijn legermacht bijeen, daar nu ook zijn woorden waren veracht en vaardigde een bevel uit door zijn ganse leger, om gereed te zijn tegen de vastgestelde tijd. Nu, voor zover er geen wettige weg was om de stad Mensziel te nemen, dan door de poorten binnen te geraken en de Oorpoort als de voornaamste, daarom beval hij Zijn kapiteins en commandeurs, dat zij hun stormrammen zouden brengen, benevens hun slingers en hun soldaten en die te plaatsen voor de Oogpoort en de Oorpoort, om de stad in te nemen. Als Immanuël alle dingen in gereedheid gebracht had om Diabolus slag te leveren, zond Hij wederom, ten einde van de stad Mensziel te weten, of zij zich op een vreedzame wijze wilden overgeven, dan of zij nog besloten waren Hem te noodzaken het uiterste te beproeven. Toen riepen zij behalve Diabolus, hun koning, een krijgsraad bijeen, en besloten tot zekere voorstellen, die Immanuël zouden aangeboden worden. Indien Hij ze wilde aannemen, dan zouden zij zich met hem verenigen; en de volgende vraag was, wie met deze boodschap zou gezonden worden. Nu was er in de stad Mensziel een oud man, een Diabolist, en zijn naam was mijnheer **Onbuigzaam**, een stijf man in zijn doen, en die veel voor Diabolus deed. Daarom zonden zij hem en legden hem de woorden in zijn mond, die hij zeggen moest.

Hij ging dan heen en kwam tot Immanuël in het kamp; en als hij daar gekomen was werd er een tijd aangewezen om hem gehoor te verlenen. Hij kwam dan op die tijd en na een paar duivelse plechtigheden begon hij aldus en zei:
"Grote Heer, moge het allen mensen bekend zijn, hoe goedhartig de vorst mijn meester is! Hij heeft mij gezonden om u te vertellen dat hij, liever dan ten strijde gaan, zeer gewillig is om de een helft van de stad Mensziel in uw hand te geven.

Titus 1:16. Ik wenste daarom wel te weten of uw Hoogheid dit voorstel wil aannemen."

Toen zei Immanuël: "De gehele stad is de Mijne, door schenking en koop, daarom wil Ik nooit de andere helft daarvan verliezen."

Daarop zei de heer Onbuigzaam: "Mijnheer, mijn meester heeft gezegd, dat hij er mee tevreden zal zijn, als U de naam en titel hebt van *Heer over alles* en hij slechts een gedeelte mag bezitten." Luk. 13:25.

Immanuël antwoordde: "De gehele stad is *werkelijk* de Mijne, niet slechts in naam of woord, daarom wil ik de enige Heer en bezitter van alles zijn, of ik wil niets van Mensziel hebben."

Toen zei de heer Onbuigzaam weer: "Mijnheer, aanmerkt toch de welwillendheid mijns meesters! Hij zegt, dat hij tevreden wil zijn, zo hem slechts een of andere plaats in Mensziel toegewezen wordt om daar stil voor zichzelf te leven en u zult de Heer zijn van al het overige. Hand. 5:1 - 5.

Toen zei de Gouden Vorst: *Alles wat de Vader Mij gegeven heeft, zal tot Mij komen, en van alles wat de Vader Mij gegeven heeft, wil Ik niets verliezen; neen geen hoeft, zelfs geen haar.* Daarom wil ik hem niets toestaan, neen zelfs niet de kleinste hoek in Mensziel om daarin te wonen. Ik wil alles voor Mezelf bezitten."

Verder zei Onbuigzaam: "Maar mijnheer, onderstel, dat mijn meester u de gehele stad overgaf, alleen onder deze voorwaarde, dat hij zo nu en dan, als hij in dit land komt, ter wille van oude kennis als een reizend man voor een paar dagen, of een tiental dagen, of een maand of zo, moge ontvangen worden; kan deze kleine zaak niet worden toegestaan?"

Toen zei Immanuël: "Neen, hij overkwam David als een reizend man, ook bleef hij niet lang bij hem, en toch had dat bezoek David bijna zijn ziel gekost. 2 Sam. 12:1 - 5. Ik wil niet toestaan, dat hij daar ooit de minste herberg vinden zal."

De heer Onbuigzaam hernam: "Mijnheer, u schijnt zeer hard te zijn. Onderstel, dat mijn meester alles gaf, wat Mijnheer daar zegt, uitgenomen alleen, dat zijn vrienden en maagschap in Mensziel vrijheid hebben mogen om daar handel te drijven en hun tegenwoordige woonsteden mogen behouden, kan dat dan niet worden toegestaan, Mijnheer?"

Immanuël zei: "Nee; dat is tegen de wil Mijns Vaders, want alle en allerlei Diabolisten, die er nu in zijn en die te enigen tijde in Mensziel zullen gevonden worden, zullen niet slechts hun landerijen en hun vrijheden verliezen, maar ook hun leven." Rom. 6:13; Gal. 5:25; Col. 3:5.

Daarop zei de heer Onbuigzaam weer: "Maar, Mijnheer, mag mijn grote meester en heer, indien hij alles aan u overgeeft, dan niet met brieven, met boodschappers, met toevallige gelegenheden en dergelijke middelen een soort van oude vriendschap met Mensziel onderhouden? Joh. 10:8.

Immanuël antwoordde: "Nee, volstrekt niet, want indien iemand zulke gemeenschap, vriendschap, vertrouwelijkheid of kennis onderhoudt, op welke wijze ook, zo zal zulks strekken tot verderf van Mensziel, tot vervreemding van haar genegenheden jegens mij, en het zal haar vrede met Mijn Vader in gevaar brengen."

De heer Onbuigzaam voegde er nog verder bij, zeggende: "Maar, grote Heer, dewijl mijn meester vele vrienden in Mensziel heeft en wel dezulken die hem zeer waard zijn, mag hij dan niet, indien hij van hen scheidt, naar de goedheid en vriendschap, die hij voor hen koestert, aan hen iets geven, zoals hij passend oordeelt, tot een teken van zijn liefde en vriendschap, die hij voor hen had, opdat Mensziel, wanneer hij zal weggegaan zijn, zulke tekenen van vriendschap, die zij eens van haar oude vriend ontving, moge aanzien en aan hem denken, die eens haar Koning was en aan de vrolijke tijden, die zij soms met elkaar doorgebracht hadden, toen hij en zij tezamen in vrede leefden."

Toen zei Immanuël: "Nee, want zo Mensziel de Mijne zal worden, zal ik niet toelaten of toestaan, dat er het kleinste stukje, splintertje of stofje van Diabolus zou achtergelaten worden, dat aan iemand in Mensziel als tekens of gaven was geschonken geworden om daardoor de afzichtelijke gemeenschap in herinnering te brengen, die er bestond tussen haar en hem. Rom. 6:12, 13.

"Welnu, Mijnheer, zei de heer Onbuigzaam, ik heb nog een ding u voor te stellen en dan ben ik aan het einde van mijn opdracht. Onderstel dat, wanneer mijn meester van Mensziel weggegaan is, er enigen in de stad zullen wonen, die zulke zaken van hoog belang te doen hebben, dat zo zij nagelaten werden, de partij zou verloren zijn; en onderstel verder Mijnheer, dat niemand in dat geval zo goed kan helpen dan mijn meester en heer; mag dan bij zulk een dringende gelegenheid niet om mijn meester gezonden worden? Of zo hij in de stad niet mag toegelaten worden, mag hij dan de betrokken persoon ontmoeten in een van de dorpen dicht bij Mensziel ten einde daar elkaar te helpen en daar over de zaak te raadplegen. 2 Kon 1:3, 6, 7.

Dit was het laatste verstrikkende voorstel, dat de heer Onbuigzaam Immanuël had voor te stellen ten gunste van zijn gebieders Diabolus. Maar Immanuël wilde het niet toestaan, want Hij zei: Er kan geen geval, gene zaak of ding gebeuren in Mensziel, wanneer uw meester zal weggegaan zijn, dat niet door Mijn Vader kan verholpen of behandeld worden; bovendien zal het een grote oneer zijn voor Mijns Vaders wijsheid en verstand om aan iemand uit Mensziel toe te laten, dat hij naar Diabolus ging om raad, wanneer zij te voren vermaand worden, in alles door gebeden en smekingen hun verzoek bekend te maken aan Mijn Vader. 1 Sam. 28:15. 2 Kon. 1:2, 3. En verder zou dit, indien het toegestaan werd, niet anders zijn dan toe te laten, dat Diabolus en de Diabolisten een geopende deur zouden vinden in Mensziel, om saam te spannen en allerlei verraderlijke oogmerken te smeden, tot droefheid van Mijn Vader en mij, en tot algehele verwoesting van Mensziel.”

Als de heer Onbuigzaam dit antwoord gehoord had, nam hij afscheid van Mensziel en vertrok, zeggende dat hij zijn meester van deze gehele onderhandeling bericht zou doen. Hij vertrok dan en kwam tot Diabolus in Mensziel, en verhaalde hem de gehele toedracht en hoe Immanuël niet wilde toelaten, nee volstrekt niet wilde toestaan, dat hij, wanneer hij eens er uit gegaan was, ooit weer iets zou te doen hebben, hetzij in Mensziel of met iemand die in de stad Mensziel behoorde.

Toen Mensziel en Diabolus dit verhaal der dingen hoorden, besloten zij met gemeen overleg hun best te doen, teneinde Immanuël buiten de stad te houden, en zonden de oude Kwade-rust, van wien u tevoren reeds gehoord hebt om dit aan de Vorst en zijn Kapiteins te zeggen.

Dus ging de oude heer op de trans van de Oorpoort en riep tot het kamp om gehoor. Toen zij hem audiëntie verleend hadden, zei hij: "Mij is van mijn hoge heer en meester bevolen u te verzoeken aan uw Vorst te zeggen, dat Mensziel en haar koning besloten zijn met elkaar te staan en te vallen en dat het vergeefs is voor uw vorst te denken dat Hij ooit Mensziel in zijn macht zal krijgen, tenzij Hij haar met geweld kan innemen."

Daarom gingen enigen heen en deelden Immanuël mede, wat de oude Kwade-rust, een Diabolist in Mensziel, gezegd had.

Toen zei de Vorst: "Dan moet ik de kracht van Mijn zwaard beproeven, want Ik wil om al de oproeren en terugstotingen, die Mensziel tegen Mij begaan heeft, het beleg niet opbreken, en wegtrekken, maar Ik wil zeker Mijn Mensziel innemen en haar bevrijden van de hand van haar vijand." Efeze. 6:17.

En daarop vaardigde Hij een bevel uit, dat kapitein Boanerges, kapitein Overtuiging; kapitein Oordeel en kapitein Uitvoering terstond zouden optrekken naar de Oorpoort, en met schetterende trompetten, vliegende vaandels en een krijgsgeschrei ten strijde trekken. Ook begeerde Hij dat kapitein Geloof zich met hen zou verenigen. Bovendien gaf Immanuël bevel dat kapitein Goede-Hoop en kapitein

Liefde ook zouden optrekken tot voor de Oogpoort. Hij beval ook dat de overigen zijner kapiteins en hun knechten zich zó rondom de stad zouden legeren, dat zij het meeste voordeel op de vijand zouden kunnen behalen; en alles werd gedaan, zoals Hij bevolen had.

Toen beval Hij dat een wachtwoord zou gegeven worden, en dat woord was op die tijd "*Immanuël*".

Toen werd er alarm geslagen, de stormrammen werden bespeeld, de slingers wierpen ondertussen stenen in de stad, en aldus begon de strijd.

Diabolus zelf nu voerde de lieden van de Stad aan in de oorlog en dat wel aan iedere poort, waarom hun weerstand zo veel te krachtiger, helser en schadelijker was voor Immanuël.

Aldus werd de goede Vorst gedurende verscheiden dagen door Diabolus en Mensziel bezig gehouden en onthaald. En het was een gezicht, waardig om te zien, hoe de kapiteins van EL Schaddai zich in deze oorlog gedroegen.

Wat kapitein Boanerges aangaat, de anderen niet te na gesproken, deze deed eerst drie zeer hevige aanvallen achter elkaar op de Oorpoort, zodat haar posten dreunden. Kapitein Overtuiging trok zo snel hij kon met Boanerges op, en beiden, bemerkende dat de poort begon toe te geven, bevalen dat de stormrammen nog eens tegen haar zouden spelen. Kapitein Overtuiging nu, die zeer dicht aan de poort gegaan was, werd met grote kracht teruggedreven en ontving drie wonden in de mond. En zij, die als vrijwilligers rondreden, gingen rondom teneinde de kapiteins aan te moedigen.

Om de dapperheid van de twee kapiteins, waarvan boven melding gemaakt is, riep de Vorst hen tot zich naar Zijn paviljoen en beval, dat zij een poos zouden rust nemen en dat zij met het een en ander zouden worden verkwikt. Ook gaf de Vorst aan elk van hen een gouden keten en verzocht hen toch goedsmoeds te zijn.

Ook stonden kapitein Goede-Hoop en kapitein Liefde niet achter in deze zeer wanhopige strijd want zij gedroegen zich zo dapper aan de Oogpoort, dat zij die bijna geheel opengebroke hadden. Ook zij ontvingen een beloning van hun Vorst, alsook de overigen der kapiteins, omdat zij zich dapper gedragen hadden rondom de stad.

In deze strijd werden verscheiden officieren van Diabolus verslagen en enigen van de lieden van de Stad gewond. Onder de officieren was zekere kapitein **Roemende** gedood. Deze Roemende dacht, dat niemand de posten van de Oorpoort kon doen waggelen, noch het hart van Diabolus doen beven.

Naast hem werd ook zekere kapitein **Zeker** verslagen. Deze Zeker placht te zeggen, dat de blinden en lammen in Mensziel in staat waren om de poorten van de Stad tegen Immanuëls leger te verdedigen. 2 Sam. 5:6. Kapitein Overtuiging, kloofde

deze kapitein Zeker het hoofd met een tweesnijdend zwaard, toen hij zelf drie wonden in zijn mond ontving.

Behalve deze was er ook zekere kapitein **Pocher**, een zeer snode boef, en hij was kapitein over een bende, die vuurbranden, pijlen en dood om zich verspreidden. Hij ontving ook door de hand van kapitein Goede-hoop bij de Oogpoort een dodelijke wonde in zijn borst.

Bovendien was er nog zekere heer **Gevoel**, hij was wel geen kapitein, doch een grote stokebrand om Mensziel tot opstand aan te moedigen; deze heer ontving een wond in het oog door de hand van een van Boanerges soldaten, en zou door de kapitein zelf wel gedood zijn geworden, ware het niet, dat hij zich plotseling teruggetrokken had.

Maar nooit in mijn leven zag ik Wil-zij-wil zo gedwee. Hij was niet in staat om te doen zoals hij gewoon was, en enigen zeggen, dat hij ook een wond in het been kreeg, en dat enigen der lieden uit het leger van de Vorst hem zeker hadden zien strompelen, toen hij later op de muur wandelde.

Ik zal u geen bijzondere melding maken van de soldaten, die in de stad waren gedood, Want velen waren verminkt en verwond en gedood. Toen zij zagen, dat de posten van de Oorpoort waggelden, dat ook de Oogpoort bijna opengebroken was, en dat hun kapiteins gedood waren, lieten vele Diabolisten de moed zakken, ook werden velen terneer geveld door de kracht der steenworpen uit de gouden slingers, die in het midden van de stad Mensziel hun uitwerking deden gevoelen.

Onder de lieden van de Stad was zekere **Goedhater** (hij was een ingezetene maar tevens een Diabolist) die ook een dodelijke wonde in Mensziel ontving, maar hij stierf zo spoedig niet. De heer Kwade-rust die degene was, welke met Diabolus kwam, toen hij het eerst ondernam de stad in te nemen, ontving ook een smartelijke wonde in zijn hoofd; enigen zeggen dat zijn hersenpan verbrijzeld werd. Dat heb ik wel opgemerkt, dat hij later nooit in staat was, dat kwaad aan Mensziel te doen, hetwelk hij in vroegere tijden gedaan had. Ook sloegen de oude Vooroordeel en de heer Iets op de vlucht.

Als nu deze aanval geëindigd was, beval de Vorst, dat nog eens de witte vlag zou geplaat worden op de berg Genadig, in het gezicht van de stad Mensziel, om te tonen, dat Immanuël nog genade had voor de ongelukkige stad Mensziel.

Toen Diabolus de witte vlag weer zag uitwaaien en wetende, dat dit niet voor hem was, maar voor Mensziel, vormde hij in zijn gedachte een ander plan, om dat uit te voeren, te weten om te zien of Immanuël zijn beleg zou opbreken en weggaan op

belofte van hervorming. Dus kwam hij op een avond af tot de poort, een geruime poos na zonsondergang en riep om een gesprek met Immanuël te mogen hebben, die dadelijk afkwam naar de poort en Diabolus zei tot Hem:

"Naardien U door uw witte vlag, het doet voorkomen, dat U gans genegen zijt tot vrede en rust, achtte ik het raadzaam om u bekend te maken, dat wij gereed zijn die aan te nemen op zulke voorwaarden, als u zult kunnen toestaan. Ik weet dat U gesteld bent op Godsvrucht en dat heiligheid U behaagt, ja, dat Uw grote doel, waarom U een oorlog tegen Mensziel voert, is, dat zij *een heilige woonstede* wezen moge. Welnu, laat Uw strijdmacht van de stad aftrekken, en ik zal maken, dat Mensziel zich buigt naar Uw wil. Dan zal ik alle daden van vijandschap tegen U doen ophouden en ben ik gewillig om Uw afgezant te worden en wil nu U dienen in de stad Mensziel, zoals ik vroeger tegen U geweest ben. En meer in het bijzonder:

1. Wil ik Mensziel bewegen om U als hun Heer te ontvangen en ik weet, dat zij het te gereder doen zullen, wanneer zij zullen begrepen hebben, dat ik Uw afgezant ben.
2. Ik wil hun aantonen, waarin zij gedwaald hebben, en dat de overtreding de weg ten leven verspert.
3. Wil ik hun tonen de heilige wet, waarnaar zij zich moeten gedragen, zelfs die wet, welke zij overtreden hebben.
4. Ik zal hun de noodzakelijkheid inprenten van een hervorming overeenkomstig Uw wet.
5. En bovendien, opdat geen van deze dingen mogen worden nagelaten, zal ik op mijn eigen kosten en last een voldoende bediening en een genoegzaam aantal leraren in Mensziel aanstellen en onderhouden.
6. U zult als een teken van onze onderwerping, aanhoudend jaar op jaar van ons ontvangen wat U billijk zult achten om ons op te leggen en van ons te heffen als een teken van onze onderwerping aan U.

Toen antwoordde Immanuël hem:

"O gij, vol bedrog, hoe veranderlijk zijn uw handelingen! Hoe dikwijls bent u veranderd en weer veranderd, opdat u Mijn Mensziel in uw bezit zou mogen houden, hoewel Ik de rechtmatige Erfgenaam daarvan ben, gelijk tevoren duidelijk is aangetoond. Dikwijls reeds hebt ge uw voorstellen gemaakt, ook is dit laatste geen haar beter dan de vorige. En daar het u niet gelukte om te verleiden, toen ge u in uw zwarte gedaante vertoonde, hebt ge u nu veranderd in een engel des lichts en zoudt u enkel om te verleiden een dienaar der gerechtigheid willen worden 2 Kor. 11:14.

Maar weet, o, Diabolus, dat uw voorstellen niet in aanmerking moeten genomen worden, want u doet niets dan bedriegen. U hebt noch een geweten voor God, noch liefde voor de stad Mensziel; waaruit zouden deze uw gezegden anders

voortkomen dan uit zondige list en bedrog? Hij, die uit list en wil voorstelt, wat hem behaagt opdat hij daarmee diegenen moge verderven die hem geloven, is af te wijzen en te verwerpen met alles wat hij zegt. Maar zo de gerechtigheid zulk een sierlijk ding in uw ogen is, hoe kwam het dan, dat de goddeloosheid voorheen u zo aankleefde? Doch dit in het voorbijgaan.

Gij spreekt nu van een hervorming in Mensziel en dat uzelf, als Ik het goedvind, u aan het hoofd van die hervorming plaatsen wilt, hoewel u weet, dat de grootste voordelen, die een mens aan de wet en de gerechtigheid ontleent, niet meer gelden tot wegneming van de vloek, die op Mensziel rust, dan niets met al. Want een wet, die door Mensziel geschonden is, die tevoren op een onderstelling dat zij zou overtreden worden, de vloek Gods over haar uitgesproken had, kan haar nimmer door haar gehoorzaamheid aan de wet, van die vloek verlossen. Om nu niets te zeggen van een hervorming, die men in Mensziel te verwachten heeft, wanneer de duivel de verbeteraar der ondeugd is geworden, weet u wel dat alles wat u nu gezegd hebt over deze zaak, niets anders is dan leugen en bedrog, en gelijk de eerste part, dien u speelde, zo is ook de laatste. Velen zijn er die u spoedig ontmaskeren wanneer u hun uw gespleten klauw laat zien, maar in uw wit gesmaad, uw licht en uw gedaanteverandering wordt u van weinigen gekend. Maar u zult niet zo handelen met mijn Mensziel, o Diabolus, want nog altijd heb Ik Mijn Mensziel lief. Daar benevens ben ik niet gekomen om Mensziel tot werken aan te zetten ten einde daardoor te leven - zou Ik aldus doen, dan zou Ik zijn als u - maar Ik ben gekomen, opdat zij door Mij en door hetgeen Ik gedaan heb en doen zal voor Mensziel, met Mijn Vader moge verzoend worden hoewel zij door hun zonde, Hem tot toorn hebben verwekt en zij door de wet geen genade verwerven kunnen.

U spreekt van deze stad aan het goede te onderwerpen daar niemand het van uw hand begeert. Ik ben door Mijn Vader gezonden om haar voor mezelf in bezit te nemen en om haar te besturen door de bekwaamheid Mijner hand tot zulk een gelijkvormigheid met Hem als in Zijn oog aangenaam zal zijn. Daarom wil Ik haar voor Mezelf bezitten; Ik wil u van uw bezit ontroven en u uitwerpen. Ik wil Mijn eigen standaard in haar midden planten, ook wil Ik haar door nieuwe wetten, nieuwe dienaren, nieuwe beweegredenen en nieuwe wegen regeren. Ja, Ik wil deze stad neerwerpen en haar weer opbouwen, en zij zal zijn als of zij niet geweest was, en dan zal zij de roem van het ganse heelal zijn.”

Als Diabolus dit hoorde en bemerkte, dat hij ontmaskerd was in al zijn bedriegerijen, raakte hij verward en geheel in de engte, maar daar hij de fontein der goddeloosheid, woede en boosheid tegen EL Schaddai en Zijn Zoon zelf was, wat zou hij anders doen dan zich waar Hij kon te sterken, ten einde dien edele Vorst Immanuël een nieuwe slag te leveren?

“Zo moet er dan nog een strijd plaats hebben voor de stad Mensziel ingenomen is. Gaat dan op de bergen, gij, die gaarne krijgsbedrijven ziet, en ziet hoe aan de beide zijden een dodelijke strijd wordt gestreden; terwijl de een de stad Mensziel zoekt te behouden, tracht de ander zich van die beroemde stad meester te maken.”

Diabolus dan, die zich van de wal teruggetrokken had naar zijn sterkte, die in het hart van de stad Mensziel lag, en Immanuël die ook tot Zijn legerkamp was teruggekeerd, stelden zich beiden elk op zijn bijzondere wijze in staat van tegenweer.

Diabolus, die wanhoopte, dat hij de beroemde Mensziel langer in zijn macht kon houden, besloot, zo hij werkelijk nog wat doen kon, het leger van de Vorst en van de Stad Mensziel zoveel kwaad aan te doen als hij maar kon. Want helaas! Niet het geluk van de onnozele stad Mensziel werd door Diabolus beoogd, maar wel haar diepste verderf en haar verwoesting, zoals nu duidelijk te zien is. Daarom beval hij zijn officieren, dat zij, wanneer zij zagen dat zij de stad niet langer konden behouden, haar alle letsel en schade zouden aandoen, zoveel als zij konden: en mannen, vrouwen en kinderen zouden verscheuren en vernielen Marc. 9:26, 27. “Want, zei hij, wij doen beter dat wij de stad slechten en haar verlaten als een woeste steenhoop, dan haar zo te verlaten opdat zij een woonstede zij voor Immanuël.”

Immanuël daarentegen, die wist dat de volgende slag daarop zou uitlopen, dat Hij meester zou zijn van de plaats, gaf een koninklijk bevel uit aan al Zijn officieren, hoge kapiteins en krijgslieden, om zichzelf zeker als krijgslieden te gedragen tegen Diabolus, en al de Diabolisten, maar gunstig, barmhartig en teder omtrent al de oude inwoners van Mensziel. “Richt derhalve, zo sprak de edele Vorst, het heetst geweld van de strijd tegen Diabolus en zijn lieden.”

Als nu de dag gekomen was, en het bevel gegeven werd, schikte ‘s Vorsten leger zich dapper in de wapenen en richtten als tevoren hun grote macht tegen de Oorpoort en de Oogpoort. Het wachtwoord was toen: ***"Mensziel is herwonnen."***

Zó deden zij hun aanval op de stad. Zo snel als hij kon, bood Diabolus met zijn grote macht van binnen weerstand, en zijn hoge heren en hoofdkapiteins vochten voor een tijd zeer hardnekkig tegen het leger van de Vorst.

Maar na drie of vier merkwaardige aanvallen, die de Vorst en Zijn edele kapiteins op de Oorpoort deden, werd zij opengebrouwen en de bomen en grendelen, waarmee men gewoon was haar stevig te sluiten voor de Vorst, werden in duizend stukken gebrouwen.

Toen bliezen des Vorsten trompetters, de kapiteins juichten, de stad beefde en Diabolus trok zich in zijn sterkte terug. Welnu, toen des Vorsten strijdmacht de

poort had opengebrouwen, daagde Hij zelf op en plaatste Zijn troon in de poort, ook plaatste Hij Zijn standaard daarbij op een berg, die tevoren door Zijn knechten daar opgeworpen was, om de machtige slingers daarop te stellen. Deze berg werd genoemd de berg **Hoor-goed**. Dáár derhalve woonde de Vorst, te weten dicht bij de ingang der poort. Ook beval Hij, dat de gouden slingers nog op de stad zouden blijven doorspelen, vooral op het kasteel, omdat Diabolus zich daarin teruggetrokken had, teneinde daar een schuilplaats te vinden.

Van de Oorpoort nu liep de straat rechtuit, zelfs tot aan het huis van de heer Verslaggever die dat ambt bekleedde, vóór Diabolus de stad innam, en dicht bij zijn huis stond het kasteel, hetwelk Diabolus nu al lang tot zijn duister hol gemaakt had. De kapiteins dan zuiverden spoedig die straat door middel van hun slingers, zodat de weg klaar was tot aan het hart van de stad. Toen beval de Vorst, dat kapitein Boanerges, kapitein Overtuiging, en kapitein Oordeel dadelijk naar de stad zouden opmarcheren tot aan de poort van die oude heer! (Het geweten.)

Toen trokken de kapiteins in zeer krijgshaftige houding de stad Mensziel binnen; met vliegende vaandels trokken zij op naar des Verslaggevers huis. Dat huis was bijna evenzo sterk als het kasteel. Zij namen ook stormrammen met zich mede om die tegen de poorten van het kasteel te stellen.

Als zij nu aan het huis van de heer Geweten gekomen waren, klopten zij aan en vroegen om binnen gelaten te worden. De oude heer nu, toen nog niet volkomen hun oogmerk verstaande, hield gedurende dit gehele gevecht zijn poorten gesloten. Boanerges vroeg dan om binnengelaten te worden door zijn poorten. Maar daar niemand antwoordde, gaf hij een stoot met de kop van een stormram, en dat deed de oude heer beven, en zijn huis schudden en dreunen.

Toen kwam de heer Verslaggever af naar de poort en, zoals hij doen kon, vroeg hij met bevende lippen, *wie daar was?*

Boanerges antwoordde: “Wij zijn de kapiteins en bevelhebbers van de groten EL Schaddaï en van de gezegende Immanuël, Zijn Zoon, en wij vragen bezit van uw huis tot gebruik voor onze edele Vorst.”

En daarop beukte de ram nog eens op de poort, hetgeen de oude heer nog te meer deed beven, toch durfde hij niet nalaten de poort te openen.

Daarop trokken des konings strijdmachten binnen, namelijk de drie kapiteins bovengenoemd. Des Verslaggevers huis nu was een zeer geschikte plaats voor Immanuël. Niet alleen omdat het nabij het kasteel lag en sterk was, maar ook omdat het ruim was en de voorhof uitmaakte van het kasteel, het hol waarin Diabolus nu zat, want hij was nu bang om uit zijn sterkte tevoorschijn te komen.

Wat de heer Verslaggever aangaat, de kapiteins gedroegen zich zeer geheimzinnig jegens hem; nu wist hij nog niets van de grote oogmerken van Immanuël, zodat hij niet wist welk oordeel te vellen, noch wat het einde zijn zou van zulke donderende beginselen. Weldra verbreidde zich het gerucht door de ganse stad, hoe des Verslaggevers huis werd in bezit genomen, zijn kamers bezet en zijn paleis tot een oorlogszetel of hoofdkwartier werd gemaakt. En niet zodra had het gerucht zich naar buiten verspreid of zij waren op het bericht zeer ontsteld en gaven het aan anderen van hun vrienden te kennen.

En daar gelijk u weet, een sneeuwbal onder het voortrollen niets verliest, zo was in korte tijd de ganse stad met dit voorval vervuld en meenden dat zij van de Vorst niets anders dan vernieling moesten verwachten.

En de grond van deze zaak was deze: De Verslaggever was bang, de Verslaggever beefde en de kapiteins gedroegen zich vreemd jegens de Verslaggever. Dus kwamen velen om te zien; maar toen zij met eigen ogen zagen, dat de kapiteins in het paleis waren en dat hun stormrammen immer doorspeelden op de poorten van het kasteel, teneinde ze neer te beuken, waren zij in hun vreze nog meer benard en geraakten in verbaasdheid. En, gelijk ik zei, de man uit dat huis vermeerderde hun angst zeer, want wie ook tot hem kwam of met hem sprak, hij placht niet anders te zeggen, hen te vertellen, of te horen dan *dat dood en vernieling Mensziel nu wachtten*.

"Want, " zei de oude heer "gij allen gevoelt wel, dat wij allen verraders geworden zijn van de eertijds verachten, maar nu zeer roemrijke en heerlijke Vorst Immanuël, Die ons niet alleen nauw belegerd heeft, maar heeft Zich ook met geweld toegang door onze poorten verschaft. Bovendien vliedt Diabolus voor Hem, en Hij heeft, zoals u ziet, van mijn huis een sterkte gemaakt tegen het kasteel, waar hij is. Ik, wat mij aangaat, heb grotelijks overtreden, en zo iemand rein is in deze, het is goed voor hem. Maar ik zeg, dat ik grotelijks overtreden heb, daarin dat ik gezwegen heb, toen ik had moeten spreken, en dat ik gerechtigheid heb tegengestaan, toen ik ze had moeten uitoefenen. 't Is waar, ik heb al iets geleden van de handen van Diabolus, omdat ik voor de wetten van Koning EL Schaddaï uitkwam, maar ach, helaas! wat heeft dat te betekenen? Zal dat vergoeding aanbrengen voor de opstand en het verraad, die ik gepleegd heb, en die ik zonder weerspreking heb laten plegen in de stad Mensziel? O, ik beef als ik denk wat het einde wezen zal van dit zo schrikkelijk en zo ellendig begin."

Ondertussen nu deze dappere kapiteins aldus bezig waren in het huis van de oude Verslaggever, was Kapitein Uitvoering even druk bezig in andere delen van de stad, door de achterstraten en de muren in verzekering te brengen. Hij jaagde ook de heer Wil-zij-wil erbarmelijk achterna. Hij gunde hem in geen hoekje rust. Hij vervolgde hem zo zeer, dat hij al zijn volk van hem verdreef en maakte, dat hij blij was zo hij

zijn hoofd in een gat mocht bergen. Ook sloeg deze dappere strijder drie van des heren Wil-zij-wil's officieren ter aarde neer.

De een was de oude heer **Vooroordeel**, wien in een oproer de schedel gekloofd werd; deze man was door de heer Wil-zij-wil tot bewaarder van de Oorpoort aangesteld en viel door de hand van Kapitein Uitvoering.

Er was ook een zeker heer **Achterlijk-in-alles-behalve-kwaad**, die mede een van de heer Wil-zij-wil's officieren was; deze heer was de kapitein der twee stukken geschut die eens op de top van de Oorpoort geplaatst stonden; ook hij werd door de hand van Kapitein Uitvoering ter aarde geslagen.

Behalve deze twee was er nog een ander, een derde, en zijn naam was Kapitein **Verrader**, een snode man was hij, maar iemand, in wien de heer Wil-zij-wil zeer veel vertrouwen stelde, ook deze sloeg kapitein Uitvoering met de overigen ter aarde.

Ook richtte hij een zeer groot bloedbad aan onder de soldaten van de heer Wil-zij-wil, door velen te doden, die stout en onversaagd waren, en door velen te verwonden, die voor Diabolus vaardig en wakker waren. Maar deze lieden waren Diabolisten, van de ingeborenen van Mensziel werd niemand beschadigd.

Andere krijgsdaden werden eveneens door de andere kapiteins gedaan, zoals aan de Oogpoort, waar kapitein Goede-Hoop en kapitein Liefde hun post hadden, en waar een groot voordeel behaald werd. Want kapitein Goede-Hoop sloeg zekere kapitein **Blinddoek** met eigen hand. Deze Blinddoek was bewaarder van die poort en kapitein over duizend man; zij waren het die met strijdhamers vochten; ook vervolgde hij deze lieden, doodde velen, verwondde er meer en maakte dat de anderen hun hoofden in hoeken en gaten zochten te verbergen.

Ook was er aan die poort de heer Kwade-rust, van wien u tevoren al gehoord hebt. Hij was een oud man en zijn baard reikte nederwaarts tot aan zijn gordel. Hij was dezelfde, die Diabolus' redenaar was. Hij deed veel kwaad in de stad Mensziel en hij viel door de hand van Kapitein Goede-Hoop.

Wat zal ik zeggen, de Diabolisten lagen in die dagen dood in elke hoek, hoewel er nog veel te veel in leven waren in de stad Mensziel.

HOOFDSTUK 8

De voornaamste inwoners houden een samenkomst en komen overeen de Vorst om hun leven te smeken - De poorten van het Kasteel opengebroken - Immanuël trekt Mensziel binnen - Diabolus wordt gevangengenomen en in ketenen geklonken - De inwoners grotelijks beangst, smeken onophoudelijk - Eindelijk wordt een vrije vergiffenis verkregen, waaruit een algemene blijdschap ontstaat.

De oude Verslaggever nu, en mijnheer Verstand, benevens enige anderen van de hoofden der stad, te weten, zij die wisten, dat zij moesten staan of vallen met de beroemde stad Mensziel, kwamen op zekeren dag bijeen en nadat men beraadslaagd had, kwamen zij gezamenlijk overeen om een smeekschrift op te stellen en dat naar Immanuël te zenden, terwijl hij nu zat in de poort van Mensziel. Dus stelden zij dan hun verzoekschrift aan Immanuël op, waarvan de inhoud was als volgt:

"Dat zij, de oude inwoners van de nu zo betreurenswaardige stad Mensziel hun zonden beleden, en leed droegen omdat zij zijn Vorstelijke Majesteit hadden beledigd en smeekten dat Hij hun het leven wilde sparen."

Op dit smeekschrift gaf Hij in 't geheel geen antwoord en juist dat hinderde hen zoveel te meer. Al die tijd nu speelden de kapiteins, die in des Verslaggevers huis waren, met de stormrammen op de poorten van het kasteel om die neer te werpen. Na veel tijd, moeite en werk werd dan de poort van het kasteel **Onneembaar of Ondoordringbaar** genaamd, opengestoten en in vele splinters gebroken, en zo was er een weg gemaakt op naar de sterkte, waarin Diabolus zich zelf verstoken had.

Toen werd er een bericht afgezonden naar de Oorpoort, want Immanuël was daar altijd nog, om Hem te laten weten, dat er een weg gemaakt was door de poorten van Mensziels kasteel.

Maar o, hoe schetterden op die tijding de trompetten door des Vorsten kamp, omdat de oorlog nu bijna geëindigd was en Mensziel zelf spoedig in vrijheid zou gesteld worden!

De Vorst rees toen op van de plaats waar hij was en nam zulke van Zijn lieden met Zich mee, die voor die tocht het meest geschikt waren, en trok op door de straten van mensziel naar het huis van de oude Verslaggever.

Nu was de Vorst zelf gekleed in een gouden wapenrusting en aldus trok Hij op naar de stad met Zijn Standaard, die voor Hem uit gedragen werd. Maar langs de ganse weg, die Hij ging, hield Hij Zijn gelaat zeer verborgen, zodat het volk niet kon zeggen, of zij in Zijn blikken liefde of haat moesten lezen.

Als Hij nu de straat doortrok, kwam het stadsvolk uit door elke deur om te zien en moesten wel getroffen worden door Zijn Persoon en Zijn glans, maar zij verwonderden zich over de verborgenheid van Zijn gelaat. Want vooralsnog sprak Hij meer tot hen door Zijn daden en handeling en dan door woorden of blikken.

Maar zoals allen in zulke gevallen geneigd zijn te doen, zo deed Mensziel ook, zij legden het gedrag van Immanuël jegens hen uit, als de broeders van Jozef zijn gedrag jegens hen, namelijk geheel anders dan het was. Want, zo dachten zij, als Immanuël ons beminde, zou hij ons zulks tonen door woord of gedrag, maar dat doet Hij niet, daarom haat Immanuël ons. Als nu Immanuël ons haat, dan zal Mensziel gedood worden, dan zal Mensziel tot een drekhoop gesteld worden.

Zij wisten, dat zij Zijns Vaders Wet overtreden hadden, door gemene zaak te maken met Diabolus, Zijn vijand. Zij wisten ook dat Vorst Immanuël met dat alles bekend was, want zij waren overtuigd, dat Hij was als een Engel Gods, om te weten alle dingen die op de aarde gedaan worden. En dit deed hen bedenken, dat hun gedrag ellendig was en dat de goede Vorst hen allen verdelen zou. En welke tijd, zo dachten zij, is daartoe geschikter, dan dit ogenblik waarop hij de teugel van Mensziel in handen heeft.

En dit merkte ik in het bijzonder op, dat de inwoners ondanks dit alles, niets konden doen; nee als zij Hem door de stad zagen trekken, konden zij niet anders doen, dan zich krommen en buigen en waren gereed om het stof zijner voeten te lekken. Ook wensten zij duizend malen, dat Hij hun Vorst en Overste worden mocht en zij in Zijn bescherming mochten delen. Zij plachten ook tot elkaar te spreken over de heerlijkheid van Zijn Persoon en hoezeer Hij in heerlijkheid en dapperheid de groten der wereld overtrof. Maar arme harten, wat hunzelve betrof, hun gedachten veranderden dikwijls en vervielen tot alle uitersten. Ja, door haar werking voorwaarts en achterwaarts geslingerd, werd Mensziel als een voortgezweepte bal, en als een rollend lichaam voor de wervelwind. Jes. 17:13; 22:18.

Als Hij nu aan de poorten van het kasteel gekomen was, beval Hij Diabolus te voorschijn te komen en zich zelf in Zijn handen over te geven. Maar o, hoe onwillig was dat beest om te verschijnen! Hoe bekreunde hij zich daarover! Hoe wrong hij zich; hoe kromde hij zich! Toch moest hij voor de Vorst komen. Toen beval Immanuël dat zij Diabolus zouden grijpen. Zij grepen hem en bonden hem vast in ketenen, om hem des te zekerder te bewaren voor het oordeel dat Hij over hem bepaald had. Maar Diabolus stond op om voor zichzelf te smeken, dat Immanuël hem niet zou zenden naar de afgrond, maar hem toestaan, in vrede uit Mensziel te vertrekken.

Als nu Immanuël hem gegrepen en in ketenen geklonken had, leidde hij hem naar de marktplaats, en dáár ontdeed Hij hem ten aanschouwe van Mensziel van zijn wapenrusting, waarop hij zich tevoren zo zeer verhief.

Dit nu was een der overwinningen die Immanuël op zijn vijand behaalde. En ondertussen de reus alle wapenen ontnomen werden, bliezen de trompetters van de Gouden Vorst op hun instrumenten, ook juichten de kapiteins en de soldaten zongen van vreugde.

Toen werd Mensziel opgeroepen, om de aanvang van Immanuëls overwinning te aanschouwen op hem, in wie zij zoveel vertrouwd hadden en op wie zij zich zo zeer hadden beroemd in de dagen toen hij hen vleide.

Als Hij nu Diabolus naakt uitgeschud had voor de ogen van Mensziel en voor zijns bevelhebbers, beval Hij daarna, dat Diabolus met ketenen aan de wielen van Zijn wagen zou gebonden worden. En als Hij een gedeelte van Zijn strijdmacht, te weten, kapitein Boanerges en kapitein Overtuiging, als een wacht aan de poorten van het kasteel had achtergelaten, opdat men tegenstand zonde kunnen bieden, indien enigen van die Diabolus vroeger volgden het mochten beproeven om het kasteel in bezit te nemen, reed hij in triomf over Diabolus door de ganse stad Mensziel en trok zo daaruit en door de Oogpoort heen, ging Hij naar de vlakke, waar Zijn kamp lag. Efeze. 4.

Maar u kunt het niet bedenken, of u zou er bij moeten geweest zijn, zoals ik, wat een vreugdegeschrei er was in Immanuëls kamp, toen zij zagen, hoe de tiran was gebonden door de hand van hun edele Vorst en gehecht aan de wielen van Zijn wagen! En zij zeiden: *Hij heeft de gevangenis gevangen genomen en de overheden en machten heeft Hij uitgetogen. Diabolus is aan de kracht van zijn zwaard onderworpen en tot een voorwerp van alle verachting gemaakt.* (Psalm 68)

Zij die als Vrijwilligers meetogen en die neerkwamen om de strijd te zien, juichten ook met een grote stem en zongen met zulke melodieuze tonen, dat zij die in de hoogste plaatsen wonen, hun vensteren openden, hun hoofden naar buiten staken en neerzagen om te zien wat de oorzaak van deze heerlijkheid was. Luk. 15:7-10.

Ook de stedelingen, zovelen als er van hen dit gezicht zagen, waren, als zij dit zagen, als het ware tussen de aarde en de hemel. Het is waar, zij konden niet zeggen, wat de uitkomst der zaken voor hen zou zijn, maar alles werd op zulk een uitnemende wijze gedaan, en ik kan niet zeggen hoe, maar de zaken zoals zij behandeld werden schenen die van de Stad toe te lachen, zodat hun ogen, hun harten en hun geest, benevens alles wat zij hadden, getroffen waren en gehouden werden als zij Immanuëls wijze van doen zagen.

Als nu de dappere en brave Vorst dit gedeelte Zijner overwinningen op Diabolus, Zijn vijand, volbracht had, stelde Hij hem in deze verachting en schande openlijk ten toon, en hem gelast hebbende om nooit meer bezit van Mensziel te nemen, ging hij uit van Immanuël uit het midden van zijn kamp om de woeste plaatsen te beërven, in een zout land, zoekende rust, maar die nergens vindende. Matth. 12:43.

Kapitein Boanerges nu en kapitein Overtuiging waren beiden mannen van een zeer grote majesteit, hun aangezichten waren als de aangezichten der leeuwen en hun woorden als het geruis der zee. Jes. 5:29-30, en zij hadden nog steeds hun kwartier in huis van de heer Geweten, van wien boven melding gemaakt is. Als dan de hoge en machtige Vorst aldus zijn overwinning op Diabolus geëindigd had, hadden de stedelingen beter gelegenheid om de daden van deze edele kapiteins te zien en te beschouwen. Maar de kapiteins gedroegen zich zo ontzagwekkend en geducht in al wat zij deden. En u moogt er zeker van zijn, dat zij bijzondere last hadden om zo te handelen, dat zij de stad in gedurige hartroeringen hielden en maakten dat in hun vermoeden, het welzijn van Mensziel voor de toekomst voor hen zeer twijfelachtig stond, zo dat zij voor een geruime tijd niet wisten te zeggen wat rust, of gemak of vrede of hoop betekende.

De Vorst hield zich ook nog niet op in de stad, maar bleef in Zijn koninklijke tent in de legerplaats en te midden van Zijns Vaders strijdmachten.

Op zekeren gelegen tijd, zond Hij een bijzondere last aan kapitein Boanerges om geheel Mensziel, de gezamenlijke inwoners van de Stad op te roepen in de tuin van het kasteel, om dan op dat tijdstip en in die plaats voor hun ogen de heer Verstand, de heer Geweten en die beruchte heer Wil-zij-wil te nemen en hen alle drie in bewaring te stellen, en dat zij een sterke wacht daar bij hen zouden stellen, totdat zijn welgevallen omtrent hen verder zou bekend gemaakt worden. Dit bevel, uitgevoerd zijnde door de kapiteins, vermeerderde daardoor de vrees van Mensziel niet weinig, want nu, naar zij meenden, stond hun vrees, die zij vroeger koesterden omtrent de ondergang van Mensziel volkomen vast.

Wat nu hun hoofd en hart het meest ontstelde was de dood, die zij zouden sterven, en hoe lang die dood wel zou duren. Ja, zij waren bang, dat Immanuël hen zou bevelen, naar de afgrond heen te varen, de plaats waarvoor de vorst Diabolus zelf vreesde, want zij wisten, dat zij dat hadden verdiend. Dat zij moesten sterven door het zwaard, in het gezicht van de stad en van de open weg van ongenade, door de hand van een zo goed en zo heilig Vorst, dat ook hinderde hen zeer. De stad was ook grotelijks verontrust over de mensen, die naar het bevel bewaard werden, aangezien zij haar steun en leidlieden waren en omdat zij geloofden dat, zo deze lieden werden afgesneden, hun terechtstelling slechts het begin van de ondergang van de Stad Mensziel zijn zou.

Wat zouden zij dan anders doen, dan met de mannen in de gevangenis een verzoekschrift opstellen aan de Vorst en dat te zenden aan Immanuël door de hand van de heer **Begeerte-tot-leven**.

Deze dan ging heen en kwam aan de kwartieren des Vorsten en gaf Hem hun verzoekschrift over; de inhoud daarvan was:

“Grote wonderbare Koning, overwinnaar van Diabolus en van de stad Mensziel! Wij de ellendige inwoners van die zeer beklagenswaardige plaats, smeken u nederig, dat wij genade mogen vinden in Uw ogen, en gedenk toch onze vorige overtredingen niet, noch de zonden van de voornaamsten onzer stad, maar spaar ons naar de grootheid Uwer barmhartigheid en laat ons niet sterven maar leven voor Uw aangezicht, zo zullen wij gewillig zijn om u te dienen; of indien het U behagen mocht, om de kruimkens onder Uw tafel op te lezen. Amen”

De drager van het verzoekschrift ging, zoals reeds gezegd is, met zijn verzoekschrift naar de Vorst en de Vorst nam het in Zijn hand, maar zond hem zonder boodschap terug.

Dit bedroefde de stad Mensziel zeer, maar, toch opmerkende dat zij nu òf smeken òf sterven moesten - want nu konden zij niet wat anders doen - hielden zij samen raad en zonden weer een ander verzoekschrift, en dit verzoekschrift had in vorm en inhoud veel van het vorige.

Maar toen het verzoekschrift was opgesteld, rees de volgende vraag: door wiens hand zij het zouden zenden? Want zij wilden het niet zenden door de hand van hem, dien zij de eerste keer gezonden hadden, want zij dachten dat de Vorst enigszins was beledigd door de wijze van zijn gedrag jegens Hem. Dus trachtten zij kapitein Overtuiging tot hun boodschapper te maken. Maar hij zei, dat hij Immanuël noch durfde noch wilde smeken voor verraders, noch bij de Vorst als advocaat optreden voor oproerlingen. Niettemin, zei hij, is onze Vorst goedertieren en u kunt het eens beproeven om het te zenden door de hand van iemand uit de stad, mits hij tot Hem ga met een koord om zijn hals en op niets anders pleite dan op genade.

Welnu, zij maakten door vrees hun uitstel zolang als zij konden en langer dan men behoorde uit te stellen, maar ten laatste vrezende voor gevaar in dezen, vonden zij goed, hoewel met veel verflauwing des gemoeds, hun verzoekschrift te zenden door de hand van de heer **Ontwaakte-begeerten**. Waarop zij de heer Ontwaakte-begeerten ontboden. Deze heer nu woonde in een zeer gering hutje in Mensziel en hij kwam op zijner burens verzoek. Zij dan verhaalden hem, wat zij gedaan hadden en wat zij in zake het verzoekschrift wensten te doen, en dat zij van hem wensten, dat hij daarmee naar de Vorst ging.

Toen zei de heer Ontwaakte-begeerten: “Waarom zou ik niet doen al wat ik kan, om zulk een beroemde stad als Mensziel te redden van een verdiende ondergang?”

Zij gaven hem dan het verzoekschrift over, en vertelden hem hoe hij zich voor de Vorst moest gedragen en wensten hem tienduizendmaal een goede uitslag toe.

Hij komt dan aan des Vorsten tent, zoals de eerste en vroeg om Zijn Majesteit te mogen spreken. Deze boodschap werd aan Immanuël gebracht en de Vorst kwam tot de man uit. Als nu de heer Ontwaakte-begeerte de Vorst zag, viel hij met zijn aangezicht plotseling ter aarde en riep uit: "*O dat Mensziel moge leven voor U!*" En dit zeggende overhandigde hij het verzoekschrift.

Als nu de Vorst het gelezen had, verwijderde hij zich voor een poosje en weende, maar Zichzelf bedwingende, keerde Hij weer tot de man terug, die al die tijd schreiende aan Zijn voeten gelegen had, zoals de eerste, en zei tot hem: "*Gij nu, ga heen tot uw plaats, en Ik zal uw verzoek in overweging nemen.*"

Nu kunt u denken, dat de lieden van Mensziel, die hem uitgezonden hadden, eensdeels uit schuldgevoel en anderdeels uit vrees dat hun verzoekschrift mocht van de hand gewezen worden, niet anders konden dan met verlangen uitzien en tegelijk met vreemde werkingen in hun hart om te weten wat van hun verzoek zou komen. Ten laatste zagen zij hun boodschapper terugkeren; zodra hij aangekomen was, vroegen zij hem, hoe het met hem gegaan was, wat Immanuël had gezegd en hoe het met het verzoekschrift was afgelopen. Maar hij deelde hen mede, dat hij zwijgen zou tot hij aan de gevangenis kwam, bij de heer Burgemeester, de heer Wil-zij-wil en de heer Verslaggever. Dus ging hu voorwaarts naar het gevangenhuis, waar de lieden van Mensziel gebonden lagen. Maar o, wat een menigte liep hem achterna om te horen wat de boodschapper te zeggen had!

Als hij daar was aangekomen en zichzelf vertoond had aan de traliën van de kerker, zag mijnheer de Burgemeester zo bleek als een doek, ook beefde de Verslaggever, maar zij vroegen hem en zeiden: "Kom, waarde heer, wat heeft de grote Vorst tot u gezegd?"

Toen zei de heer Ontwaakte-begeerten: Als ik genaderd was aan mijns Heeren tent, riep ik en Hij kwam te voorschijn, toen knielde ik aan Zijn voeten neer en gaf Hem mijn verzoekschrift over, want de grootheid van Zijn Persoon en de heerlijkheid van Zijn gelaat wilden mij niet toelaten, dat ik langer op mijn been stond. Als Hij nu het verzoekschrift aannam, riep ik uit: *O, dat Mensziel moge leven voor Uw aangezicht!*

Toen Hij nu een wijle daarin gezien had, keerde Hij zich om en zei tot Zijn dienaar: "Ga heen en keer weer naar uw plaats en ik zal uw verzoekschrift in overweging nemen."

De boodschapper voegde daarbij en zei: "De Vorst, tot Wie u mij gezonden hebt, is zulk een, wat schoonheid en heerlijkheid aangaat, dat wie Hem ziet, Hem beide beminnen en vrezen moet. Ik, wat mij aangaat, kan niet anders doen, maar ik weet niet, wat het einde van deze dingen zijn zal."

Op dit antwoord stonden zij allen versted, zowel zij, die in de gevangenis waren, als de lieden, die de boodschapper hierheen gevolgd waren om het nieuws te vernemen, ook wisten zij niet hoe en op welke wijze zij de woorden moesten uitleggen, die de Vorst gesproken had.

Toen nu de gevangenis een weinig van de drang verlost was, begonnen de gevangenen onder elkaar Immanuëls woorden uit te leggen.

Mijnheer de Burgemeester zei, dat het antwoord geen schrikwekkende gedaante had, maar Wil-zij-wil zei dat het wat kwaads beduidde, terwijl de Verslaggever aanmerkte dat het een voorspraak des doods was.

Die wat achtergebleven waren en die achteraan stonden, konden dus niet zo goed horen, wat de gevangenen gezegd hadden, enigen vingen een brokstuk op van deze zin, anderen weer verstonden een gedeelte van een andere zin; enigen vingen op wat de boodschapper had gesproken en anderen weer hadden het oordeel der gevangenen daarover gehoord Bijgevolg wist niemand het ware.

Maar u kunt u niet verbeelden wat dit volk te doen maakte en wat een ontsteltenis er nu in Mensziel heerste! Want, die nu iets gehoord hadden, van hetgeen er gezegd was, liepen de ganse stad door, de een riep dit, de ander weer het tegenovergestelde en beiden waren bij zichzelf verzekerd, dat zij de waarheid vertelden. Want, zeiden zij, wij hoorden met eigen oren wat er gezegd werd en daarom kunnen wij niet bedrogen zijn. De een placht te zeggen: wij moeten allen gedood worden. Een ander sprak: wij moeten allen gered worden. En een derde zei steeds, dat de Vorst zich niet om Mensziel wilde bekreunen. Terwijl een vierde verhaalde, dat de gevangenen spoedig ter dood moesten worden gebracht. En zoals ik zei, iedereen stond er sterk op, dat hij zijn verhaal het getrouwst meedeelde en dat alle anderen het mis hadden. Daarom had Mensziel nu moeite, en niet één die wist waar hij rust zou vinden voor het hol van zijn voet. Want als men nu bij de een kwam, die verhaalde het zo, en als hij heenging en zijn buurman hoorde verhalen, zeker hij zou geheel het tegendeel zeggen en beiden stonden er voor in, dat hetgeen hij zei de waarheid was. Ja, enigen van hen hadden het zo begrepen, dat de Vorst plan had om Mensziel aan het zwaard over te geven.

En nu begon het donker te worden, waarom het arme Mensziel die ganse nacht in een droeve neerslachtigheid verkeerde, totdat de morgen aanbrak.

Maar, voor zoveel ik kon te weten komen, door de beste informaties die ik kon inwinnen, ontstond al deze opschudding door de woorden van de Verslaggever, toen hij zei, *dat naar zijn oordeel het antwoord des Vorsten een boodschap des doods was.* Dit was het, dat de stad als in vlam zette, en dat Mensziel schrik aanjoeg, want Mensziel was in vroegere tijden gewoon, het er voor te houden, dat de heer Verslaggever een ziener was en dat zijn uitspraak gelijk stond met de beste Godsspraak; en zo was Mensziel zichzelf tot een schrik.

En nu begonnen zij te gevoelen wat de uitwerkselen waren van hun hardnekkige opstand en hun onwettige tegenstand tegen hun Vorst. Ik zeg, zij begonnen de uitwerkselen daarvan te gevoelen door schuld en vrees, die hen nu als opgezwolgen hadden. En wie waren meer door het een beroerd dan zij, die het meest schuldig waren in het andere, te weten, de hoofden van de stad Mensziel.

Om kort te zijn; toen de algemene schrik wat uit de stad verdween was, en de gevangenen zich een weinig hersteld hadden, grepen zij weer moed en besloten de Vorst nogmaals om hun leven te smeken.

Dus stelden zij een derde verzoekschrift op; de inhoud daarvan was als volgt:

"Vorst Immanuël de Grote Heer van het ganse heelal en Meester der barmhartigheid.

Wij, uw arme, ellendige, ongelukkige stad Mensziel, belijden voor uw grote en roemrijke Majesteit, dat wij gezondigd hebben tegen Uw Vader en U, en niet meer waardig zijn Uw Mensziel genaamd te worden, maar veeleer in de poel geworpen te worden. Indien U ons wilt veroordelen tot de afgrond, wij kunnen niet anders zeggen dan dat Gij rechtvaardig zijt. Wij kunnen niet klagen over hetgeen U doet of hoe U met ons handelt. Maar o, dat de genade regere en uitgebreid worde ook tot ons! O, laat Uw ontferming over ons komen en bevrijd ons van onze overtredingen en wij zullen zingen van Uw barmhartigheid en Uw oordelen. Amen."

Dit verzoekschrift, toen het opgesteld was, werd bestemd om gezonden te worden aan de Vorst, zoals de voorgaanden; maar wie zou het overbrengen, dat was de vraag. Enigen zeiden laat hem, die eerst ging, weer gaan; maar anderen dachten het niet goed, zulks te doen, en wel omdat hij geen beteren uitslag gehad had.

Nu was er een oud man, in de stad, wiens naam was heer **Goed-werk**, die alleen de naam, maar niet de natuur der zaken had. Enigen waren er voor hem te zenden, maar de heer Verslaggever was er volstrekt niet voor, want zei hij: "nu wij pleiten om genade, en die hebben wij nodig, waarom zouden wij ons verzoekschrift dan zenden door de hand van een man, die zulk een naam draagt? Zijn naam zou het verzoekschrift tegenspreken, zouden wij een Goedwerk tot onze boodschapper maken, daar ons verzoekschrift om genade roept?"

Daarbij zei de oude heer, "zo nu de Vorst, als hij het verzoekschrift in ontvangst neemt, eens vraagde: Hoe is uw naam? Gelijk niemand anders denken kan of Hij zal zulks doen, en hij zou zeggen: *de oude Goedwerk*, wat meent u, zou Immanuël wel anders hierop antwoorden dan: *Ei, leeft de oude Goedwerk nog steeds in Mensziel, laat dan de oude Goedwerk u uit uw benauwdheden verlossen!* En als Hij dat zegt, ben ik zeker dat wij verloren zijn, ja duizend zulke oude Goedwerken zullen Mensziel niet kunnen redden."

Nadat de Verslaggever aldus zijn reden te kennen gegeven had, waarom de oude Goedwerk met dit verzoekschrift niet zou heengaan tot Immanuël, stelden de

overigen der gevangenen en hoofden van Mensziel zich daar ook tegen, en zo werd de oude Goedwerk ter zijde gesteld en zij kwamen overeen de heer Ontwaakte-begeerten nogmaals te zenden.

Dus ontboden zij hem en begeerden van hem, dat hij ten tweeden male met hun verzoekschrift naar de Vorst zou gaan, en hij deelde hen dadelijk mede, dat hij daartoe bereid was. Maar zij verzochten hem, dat hij toch alleszins zorg zou dragen dat hij noch door woord noch door gedrag de Vorst enig misnoegen gaf. Want als u dat doet, zeiden zij, “kunnen wij u wel vertellen, dat u Mensziel daardoor tot de uiterste verwoesting zult kunnen brengen.”

De heer Ontwaakte-begeerten nu, als hij zag, dat hij met zijn boodschap moest heengaan, verzocht, dat zij wilden toestaan dat de heer **Natte-ogen** met hem mocht gaan. Deze heer Natte-ogen nu, was een naaste buurman van de heer Begeerten, een arm man en van een verbroken geest, maar toch iemand, die zeer wel bij een verzoekschrift zijn woord kon doen. Zij stonden het toe, dat hij met hem zou gaan. Dus begaven zij zich tot hun taak. De heer Begeerten deed *een strop om zijn hals* en de heer Natte-ogen ging met ineengewrongen handen. Zo gingen zij naar des Vorsten tent.

Als zij nu zo ten derden male heengingen met hun verzoekschrift, waren zij niet zonder gedachten of zij misschien door hun herhaald komen de Vorst tot last zouden zijn. Daarom maakten zij, toen zij aan de deur van Zijn tent gekomen waren, eerst een verontschuldiging voor zich zelf en ‘dat zij zo dikwijls de Vorst kwamen storen, en zij zeiden dat zij heden niet hierheen gekomen waren omdat zij er vermaak in vonden om Hem moeilijk te vallen of omdat zij welgevallen hadden in zichzelf te horen spreken, maar dat de nood hen drong om tot zijn Majesteit te komen. Zij konden, zeiden zij, gene rust vinden, des daags noch des nachts, wegens hun overtredingen tegen EL Schaddaï en tegen Immanuël, Zijn Zoon.’

Zij vreesden ook, dat Ontwaakte-begeerten de laatste maal door enig wangedrag aan zijn Hoogheid enig misnoegen mocht gegeven hebben, en dat dit de oorzaak was geweest, dat hij van zulk een barmhartig Vorst, zo ledig en zonder gunstbewijs terug keerde. Daarom wierp, als zij deze verontschuldiging gemaakt hadden, de heer Ontwaakte-begeerten zich knielend op de grond, zoals de eerste maal, aan de voeten van de machtige Vorst, zeggende: O, *dat Mensziel moge leven voor uw aangezicht!* En aldus overhandigde hij het verzoekschrift.

Als de Vorst dan het verzoekschrift gelezen had, wendde Hij zich een weinig ter zijde, zoals te voren en teruggekeerd zijnde tot de plaats, waar de smekeling op de grond lag, vroeg Hij hem, ‘hoe zijn naam was, en wat de reden was, waarom hij boven de gehele menigte in Mensziel tot Hem met zulk een boodschap was uitgezonden geworden.’

Toen zei de man tot de Vorst:

"O dat mijn Heer toch niet toorne en waarom vraagt mijn Heer naar de naam van zulk een dode hond als ik ben? Ga dit, bid ik u toch voorbij, en geef geen acht op wie ik ben, omdat er, gelijk U zeer wel weet, een grote ongelijkheid is tussen U en mij. Waarom de lieden van de Stad mij verkozen om met deze boodschap tot mijn Heer gezonden te worden, dat is hun zelf het best bekend, doch het zou niet kunnen zijn, omdat zij meenden, dat ik in gunst zou staan bij mijn Heer. Wat mij aangaat, ik heb mijzelf niet lief, wie zou mij dan beminnen? Toch wenste ik gaarne te leven, en dat begeer ik ook voor de stedelingen. En omdat beide zij en ik schuldig zijn aan grote overtredingen, daarom hebben zij mij gezonden, en ik ben gekomen uit hun naam om mijn Heer om genade te smeken. Laat het U daarom behagen U te neigen tot barmhartigheid, maar vraag niet, wat Uuw knechten zijn."

Toen zei de Vorst:

"En wie is hij dan, die uw metgezel geworden is in deze zo gewichtige zaak? Dus verhaalde de heer Begeerten aan Immanuël 'dat hij zijn arme buurman was en een van zijn allergeezaamste vrienden, en zijn naam, zei hij, zo die uw hoogste Majesteit behaagt te weten is Natte-ogen uit de stad Mensziel. Ik weet wel dat er velen van die naam zijn, die niet deugen, maar ik hoop dat het mijn Heere niet mishagen moge, dat ik mijn arme buurman meegenomen heb.'

Toen viel de heer Natte-ogen op zijn aangezicht ter aarde en maakte zijn verontschuldiging omdat hij met zijn buurman tot zijn Heere gekomen was:

"O mijn Heer, zei Hij, wat ik ben, weet ik zelf niet, ook niet of mijn naam geveinsd is of waar, vooral wanneer ik begin te bedenken wat enigen gezegd hebben, namelijk, dat mij deze naam gegeven werd omdat de heer **Berouw** mijn vader was. Goede lieden hebben soms slechte kinderen en de oprechten gewinnen dikwijls huichelaars. Ook mijn moeder noemde mij met deze naam, van mijn geboorte af, maar of dat was, omdat mijn hersenen zo vochtig waren of omdat mijn hart zo week was, dat kan ik niet zeggen. Ik zie slijk in mijn eigen tranen en vuil op de bodem van al mijn gebeden. Maar ik smEEK U - en al die tijd schreide deze heer - dat U toch onze overtredingen niet gedenkt, noch misnoegen opneemt over de ongeschiktheid Uwer knechten, maar dat U de zonden van Mensziel genadig voorbij wilt gaan, en haar niet langer moogt afhouden van de verheerlijking Uwer genade."

Op zijn verzoek, stonden zij op en beiden stonden bevende voor Hem.

En Hij sprak tot hen als volgt:

"De stad Mensziel heeft smartelijk tegen Mijn Vader gerebelleerd, daarin dat zij Hem als hun Koning verworpen hebben en zichzelf tot hun hoofdman een leugenaar, een moordenaar en een verachten slaaf hebben verkozen. Want deze Diabolus, uw zogenaamde koning, schoon eens door u zo hoog geacht, verwekte een opstand

tegen Mijn Vader en mij, zelfs in ons paleis en hoogste hof, menende, dat hij prins en koning worden zou. Maar daar tijdig ontdekt en gegrepen zijnde, en om zijn goddeloosheid in ketenen geklonken en opgesloten in de poel, met degenen, die zijn medegenoten waren, bood hij zichzelf u aan en u hebt hem ontvangen. Nu is dit een lange tijd een belediging voor Mijn Vader geweest, waarom Mijn Vader een machtig leger tot u afzond om u onder zijn gehoorzaamheid terug te brengen. Maar u weet, hoe deze mannen, hun kapiteins en hun raad door u zijn geacht geworden en wat zij van uw hand hebben ontvangen. U stond tegen hen op, u hebt uw poorten voor hen gesloten, u hebt hen de strijd aangeboden, u hen bevochten, en u greepde wapenen tegen hen vóór Diabolus. Dus zonden zij tot Mijn Vader om meer strijdmacht en Ik en Mijn mannen zijn gekomen om u te onderwerpen. Maar gelijk u de dienstknechten hebt behandeld, zo hebt u ook met hun Heer gedaan. U stond op een vijandige houding tegen mij, u sloot uw poorten voor mij, u hebt Mij een doof oor toegewend, en wederstond Mij zolang u kon. Maar nu heb Ik de stad overwonnen. Hebt u om genade tot Mij geroepen zolang u hoop hadt, dat u het tegen Mij zou kunnen uithouden? Maar nu Ik de stad ingenomen heb, roept gij. Doch waarom riep u niet eerder, toen de witte vlag Mijner genade, de rode vlag der gerechtigheid en de zwarte vlag, die met de uitvoering dreigde, uitgestoken werden om u daartoe te roepen? Nu Ik uw Diabolus heb overwonnen, nu komt u tot Mij om genade, maar waarom hielp u Mij niet tegen die machtige reus? Nochtans wil Ik uw verzoekschrift in overweging nemen en zal daarop antwoorden, zoals het tot Mijn verheerlijking strekken zal.

Ga, zeg dat kapitein Boanerges en kapitein Overtuiging de gevangenen tot Mij uitbrengen tegen morgen in Mijn legerplaats en zeg tevens aan kapitein Oordeel en kapitein Uitvoering, dat zij in het kasteel moeten blijven en geef goed acht voor uzelf, dat u alles rustig houdt in Mensziel, totdat u nader bevel van Mij ontvangt."

En daarop wendde Hij zich van hen af en ging weer naar Zijn koninklijke tent.

Als nu de gevangenen dit antwoord van de vorst ontvangen hadden, gingen zij zoals de eerste maal, weer naar hun makkers terug. Maar zij waren nog niet ver gegaan of hun gedachten begonnen in hun gemoed te werken, dat de Vorst nog geen plan had om genade aan Mensziel te bewijzen. Aldus gingen zij heen naar de plaats, waar de gevangenen gebonden lagen, maar deze overleggingen van hun gemoed hoe het toch wel met Mensziel zou aflopen, hadden zulk een sterke werking op hen, dat zij, toen zij gekomen waren tot degenen, die hen uitgezonden hadden, daardoor nauwelijks in staat waren om hun boodschap over te brengen.

Doch zij kwamen ten laatste aan de poorten van de Stad - de stedelingen nu wachtten reeds met grote begeerte hun terugkomst af - waar velen hen tegemoet gingen om te weten, welk antwoord op het verzoekschrift gegeven was. Toen riepen zij tot degenen, die afgezonden waren: "Welk nieuws brengt u van de Vorst? En wat

heeft Immanuël gezegd?” Maar zij zeiden, dat zij even als de vorige maal moesten opgaan naar de gevangenis, om daar hun boodschap af te leggen. Dus gingen zij heen naar de gevangenis met een grote menigte op de hielen.

Toen zij nu genaderd waren aan de poorten der gevangenis, verhaalden zij het eerste gedeelte van Immanuëls reden aan de gevangenen, te weten, hoe Hij gesproken had van hun ontrouw aan Zijn Vader en Hemzelf, en hoe zij Diabolus verkozen, en zich bij hem aangesloten en voor hem gevochten en naar hem geluisterd hadden; hoe zij door hem zijn geregeerd geworden, maar dat zij Hem en Zijn mannen hadden veracht.

Dit deed de gevangenen verbleken; maar de boodschappers gingen voort en zeiden: ‘Hij, de Vorst zei bovendien, dat Hij toch hun verzoekschrift in overweging wilde nemen en zulk een antwoord daarop geven zou, als met Zijn heerlijkheid zou kunnen bestaan.’

En als deze woorden gesproken werden liet de heer Natte-Ogen een diepe zucht. Hierop waren zij allen met verbaasdheid getroffen zodat zij niet wisten wat te zeggen. De vrees had hen ook op een wonderlijke wijze aangegrepen en de dood scheen al op hun oogleden te zetelen.

Nu was er in het gezelschap een zeer scherpzinnig man, een man van lage afkomst en zijn naam was de **Oude-Onderzoekende**. Deze man vroeg de bringers van het verzoekschrift of zij elk stukje en elk gedeelte van hetgeen Immanuël gezegd had, hadden meegedeeld, en zij antwoorden: Waarlijk nee.

Toen zei Onderzoekende: Ik dacht dat ook wel, zeg mij, wat zei Hij nog meer tot u? Toen zwegen zij een poosje, maar ten laatste brachten zij alles voor de dag, zeggende: De Vorst heeft ons bevolen dat wij kapitein Boanerges en kapitein Overtuiging zouden zeggen, dat zij morgen de gevangenen tot Hem zonden uitbrengen en dat kapitein Oordeel en kapitein Uitvoering zorg zouden dragen voor het kasteel en de stad, tot dat zij nadere bevelen van Hem zouden ontvangen hebben. Zij zeiden ook dat, toen de Vorst hen bevolen had alzo te doen, Hij hun zijn rug toekeerde en weer in zijn koninklijke legertent ging.

Maar ach! hoe brak deze terugkomst en vooral dit laatste woord, dat de gevangenen bij de Vorst in het leger moesten komen, hun lenden aan stukken, waarom zij dan als uit een mond een geschrei aanhieven, dat tot de hemel opsteeg.

Hierna bereiden alle drie zich tot de dood en de Verslaggever zei tot hen: Dit was het wat ik gevreesd heb. Want zij besloten daaruit, dat zij morgen, eer de zon onderging, al uit de wereld zouden zijn. De ganse stad dacht ook niet anders dan dat elk op zijn tijd en op zijn beurt, hetzelfde lot zou moeten ondergaan, waarom de stad Mensziel die nacht in weeklagen doorbracht, in zak en as.

Als nu de tijd genaderd was, dat de gevangenen tot de Vorst moesten afgaan, kleedden zij zich in rouwgewaad met stroppen om hun halzen. Ook vertoonde zich de gehele stad Mensziel op de muur, allen in treurgewaad gekleed of zij niet misschien de Vorst, als Hij dat zag, tot medelijden konden bewegen. Maar o hoe gedroegen zich de bemoeiallen die in de stad waren! Zij liepen bij troepjes door de straten her- en derwaarts, uitroepende op een onstuimige wijze als zij gingen, de een op deze, de ander weer op een tegenoverstelde wijze, tot bijna algehele verwarring van Mensziel.

Nu, de tijd is gekomen, dat de gevangenen naar het kamp moesten afgaan om voor de Vorst te verschijnen. De wijze van hun afgaan was aldus: Kapitein Boanerges ging met een wacht voor hen uit, en kapitein Overtuiging kwam achteraan, terwijl de gevangenen in het midden liepen en in ketenen geklonken waren. Aldus, zeg ik, liepen de gevangenen in het midden en de wacht liep vóór en achter hen met vliegende vaandels, maar de gevangenen gingen met neerslachtigheid voort. Of meer in bijzonderheden aldus: de gevangenen gingen af, gekleed in treurgewaad. Zij hadden zich stroppen aangedaan, en voortgaande, sloegen zij op hun borst, doch durfden de ogen niet ten hemel opheffen. Aldus gingen zij uit door de poort van Mensziel, totdat zij kwamen in het midden van des Vorsten leger, welks aanblik en heerlijkheid hun treurigheid grotelijks verhoogde. Nu konden zij zich niet langer inhouden, maar riepen luidkeels: *O, ongelukkige mensen! O ellendige inwoners van Mensziel!* Hun ketenen vermengden nog hun smartelijk geklank met het geroep der gevangenen en maakten het geluid des te klagelijker.

Toen zij aan de deur van des Vorsten veldtent gekomen waren, wierpen zij zich aan die plaats op hun knieën. Daarop ging er een naar binnen en meldde zijn Heer, dat de gevangenen afgekomen waren.

De Vorst besteed toen een statietroon, en liet de gevangenen binnenkomen. Deze, als zij kwamen, beefden voor Hem en schaamte bedekte hun aangezichten. Als zij nu nader kwamen tot de plaats waar Hij zat, wierpen zij zich voor Hem neer.

Toen zei de Vorst tot kapitein Boanerges. “Gebied de gevangenen, dat zij staan op hun voeten.”

Nu stonden zij voor Hem te sidderen en Hij zei: “Bent u die mannen, welke voorheen dienaren waren van EL Schaddaï?”

En zij zeiden: “Ja Heere, ja.”

Daarop zei de Vorst weer: “Bent u die lieden, welke zich lieten verleiden en verontreinigen door die afschuwelijke Diabolus?”

En zij zeiden: “Wij deden meer dan dit toe te laten, Heere! want wij verkozen het eigenwillig.”

De Vorst vroeg verder, zeggende: “Zou u tevreden geweest zijn, zo uw slavernij voortbestaan had onder zijn tirannie zolang uw leven zou duren?”

Daarop zeiden de gevangenen: “Ja, Heere, ja, want zijn wegen waren aangenaam voor ons vlees, en wij waren vervreemd geworden van een betere staat.”

“En wenste u hartelijk, zei Hij, dat Ik, toen Ik optrok tegen deze stad Mensziel, de overwinning *niet* op u behalen mocht?”

“Ja, Heere, ja”, zeiden zij.

Toen zei de Vorst: “En welke straf, denkt gij, verdient u van Mij te ontvangen voor deze en andere uwer grote en zware zonden?”

En zij zeiden: “Zowel de dood als de afgrond, Heere, want wij hebben niets minder verdiend.”

Hij vroeg verder, of zij nog iets voor zichzelf te zeggen hadden, opdat het vonnis, wat zij beleden hadden verdiend te hebben, niet aan hen zou voltrokken worden?

En zij zeiden: “Wij kunnen niets zeggen Heere; Gij zijt rechtvaardig; wat ons aangaat, wij hebben gezondigd.”

Toen zei de Vorst: “En waartoe dienen die koorden om uw halzen?”

De gevangenen antwoordden, dat deze koorden ons allen binden moeten aan de plaats der terechtstelling, indien het U niet behaagt, genade te verlenen.”

Dus vroeg Hij verder, of al de mensen in de stad Mensziel hetzelfde beleden als zij?”

En zij antwoordden: “Al de ingeborenen Heere, maar aangaande de Diabolisten die in onze stad kwamen, toen de tiran ons in bezit nam, wij kunnen niets voor hen zeggen.”

Toen beval de Vorst, dat een heraut zou geroepen worden en dat hij midden in en door het ganse legerkamp van Immanuël zou afkondigen, en dat met trompetgeschal, dat de Vorst, de zoon van EL Schaddaï, in Zijns Vaders Naam en tot Zijns Vaders verheerlijking een volkomen onderwerping en overwinning van en over de stad Mensziel bevochten had en dat de gevangenen Hem zouden volgen en daarop “Amen” zeggen zouden.

En dit had plaats, zoals Hij bevolen had. En nu klonk de muziek die in de hogere streken gehoord werd, zeer melodisch. De kapiteins, die in het kamp waren, juichten en de soldaten zongen hun Vorst overwinningsliederen toe, de vaandels wapperden in de wind en overal heerste grote vreugde. Alleen ontbrak zij alsnog in de harten der mannen van Mensziel.

Toen ontbood de Vorst de gevangenen om te komen en weer voor Hem te staan; en zij kwamen en stonden te beven. En Hij zei tot hen: ***“Ik heb macht en bevel van Mijn Vader om de zonden, overtredingen, goddeloosheden, die u en de gehele stad Mensziel van tijd tot tijd gepleegd hebt, tegen Mijn Vader en Mij, te vergeven, en diensvolgens vergeef Ik ze u.”***

En als Hij dat gezegd had, schonk Hij hun een grote algemene vergiffenisbrief op perkament geschreven en bezegeld met zeven Zegelen. Terwijl Hij zowel de heer

Burgemeester, de heer Wil-zij-wil als de heer Verslaggever beval die af te kondigen en te doen afkondigen tegen morgen als de zon opgaat, door de ganse stad Mensziel. Bovendien ontdeed de Vorst de gevangenen van hun treurgewaad en gaf hun "schoonheid voor as en vreugdeolie voor treurigheid en het gewaad des lofs voor een bezwaarden geest." Jes. 61:3.

Daarop gaf Hij aan die drie elk kleinodiën van goud en kostelijke stenen, en nam hun koorden weg en hing gouden ketenen om hun halzen en deed ringen in hun oren.

Als nu de gevangenen de aangename woorden van Vorst Immanuël hoorden en gezien hadden alles wat aan hen gedaan werd, vielen zij bijna in zwijm, want de genade, de weldaad, de vergiffenis was plotseling en zó groot, dat zij niet in staat waren om onder dit alles op te staan zonder waggelen.

Ja, de heer Wil-zij-wil viel geheel in zwijm, maar de Vorst ging op hem toe, ondersteunde hem met zijn eeuwige armen, omhelsde hem en kustte hem, en verzocht hem goedsmoeds te zijn, want alles zou vervuld worden naar zijn woord. Hij kustte en omhelsde met een vriendelijke lach de andere twee, die Wil-zij-wil's gezellen waren, zeggende: "Neemt deze aan als verdere tekenen van Mijn liefde, gunst en medegevoel jegens u. En Ik belast u, dat u heer Verslaggever, in de stad Mensziel vertelt, wat u gehoord en gezien hebt."

Toen werden hun boeien (zonden en schulden) voor hun aangezicht in stukken gebroken en in de lucht geworpen, en hun voetstappen werden ruim gemaakt onder hen. Ps. 18:37. Daarop vielen zij neer aan de voeten van de Vorst en kusten Zijn voeten en maakten die nat met tranen. Ook riepen zij uit met een zeer sterke stem, zeggende: *Geloofd zij de heerlijkheid des Heeren uit Zijn plaats.* Ezech. 3:12. Voorts werd hun geboden op te staan en naar de stad te gaan, en aan Mensziel te verhalen, wat de Vorst gedaan had. Hij beval ook, dat er een met een pijp en een trom mee zou gaan en voor hen uitgaande zou spelen langs de ganse weg door de stad. ***Toen werd vervuld, wat zij nooit hadden gezocht, en zij waren in het bezit gesteld van datgene, wat zij nooit gedroomd hadden.*** De Vorst riep ook de edelen kapitein Geloof en beval hem dat hij en enige van zijn officieren voor de edellieden van Mensziel zouden heentrekken en met vliegende vaandels de stad zouden ingaan. Hij gaf ook kapitein Geloof in last dat hij op hetzelfde ogenblik, dat de Verslaggever de algemene pardonbrief in de stad las met vliegende vaandels door zijn tienduizenden gevolgd zou binnentreden door de Oogpoort; en dat hij zou gaan tot hij door de grote straat tot aan de poorten van het kasteel kwam en dat hijzelf daarvan bezit zou nemen tegen de tijd dat zijn Heer daar kwam. Hij beval bovendien dat hij kapitein Oordeel en kapitein Uitvoering zou verzoeken de sterkte aan Hem over te laten en van Mensziel terug te trekken om met haast tot de Vorst in het kamp weer te keren.

HOOFDSTUK 9

De in vrijheid gestelde gevangenen keren tot Mensziel weer, waar zij met grote vreugde ontvangen worden. - De inwoners verzoeken Immanuël om onder hen te komen wonen. - Hij staat hun bede toe. - Maakt een zegepralende uitkomst, te midden van het vreugdegejuich des volks. - De stad wordt herbouwd in nieuwe vorm en het Beeld van EL Schaddaï wordt weer opgericht.

Welnu, ik verhaalde u dan te voren hoe de gevangenen onderhouden werden door de edelen Vorst Immanuël en hoe zij zich voor Hem gedroegen, als ook hoe Hij hen weer huiswaarts zond en hoe pijp en trommel voor hen heengingen. En u moet nu denken, dat de lieden uit de stad, die al die tijd hun doodvonnis verwachtten te horen, niet anders konden dan gekweld worden door een treurigheid van geest en door gedachten die als dorens prikten. Zij konden ook hun gedachten niet op een punt vestigen; de wind blies bij hen allen naar grote onzekerheden, ja hun harten waren als een balans die uit haar rust gebracht was door een bevende hand. Maar ten laatste, als zij menigmaal starogend over de muur van Mensziel keken, meenden zij enigen te zien, die naar de stad terugkeerden en dachten weer: wie zouden zij toch zijn, wie zouden zij zijn?

Eindelijk ontwaarden zij, dat het de gevangenen waren. En kunt ge u verbeelden hoe hun harten van verwondering getroffen waren, vooral toen zij ook bemerkten in welk een kledij en met welk een eer zij huiswaarts gezonden waren? Zij gingen af in het legerkamp in het zwart, maar zij kwamen naar de stad terug in witte klederen; zij gingen af in het kamp met koorden om hun halzen, zij kwamen terug met gouden ketenen behangen; zij gingen af in het kamp met hun voeten in kluisters, maar kwamen terug met hun voetstappen verruimd onder zich; zij gingen ook af in het kamp, niet anders verwachtende dan de dood, maar zij keerden van daar weer met een verzekering des levens; zij gingen af naar het kamp met bezwaarde harten, maar kwamen terug met een pijp en tamboer, die voor hen heengingen.

Dus waagde het de arme en waggelende stad Mensziel zodra zij aan de Oogpoort gekomen waren, te juichen en zij juichten zo luid, dat de kapiteins in des Vorsten leger op het geluid daarvan opsprongen.

Wel, die arme harten! Wie kon het hen kwalijk nemen, daar hun dode vrienden weer tot het leven teruggekeerd waren? Want het was voor hen als het leven uit de dood, toen zij de Oudsten van de Stad Mensziel zagen schitteren in zulk een pracht. Zij verwachtten niets anders dan de bijl en het blok, maar zie, vreugde en blijdschap, troost en bemoediging en zulke heerlijke melodieuze tonen van hen te ontvangen, dat was voldoende om een ziek mens gezond te maken.

Zodra zij naderbij gekomen waren, groetten zij elkaar met: *Welkom, welkom! En gezegend zij Hij die u gespaard heeft.* Jes. 33:24. Ook voegden zij er bij: "Wij zien, dat

het goed met u is, maar hoe moet het met de stad Mensziel gaan; en zal het welgaan met de stad Mensziel!”

Zo vraagden zij. Toen antwoordde hun de verslaggever en de heer Burgemeester: “O, Tijding, blijde tijding; goede tijding van een goede en grote blijdschap voor het arme Mensziel!”

Daarop begonnen zij weer te juichen, zodat het de aarde deed weergalmen. Hierna vroegen zij nu meer in het bijzonder hoe de zaken in het kamp gegaan waren en welk een boodschap zij van Immanuël aan de stad hadden. Dus verhaalden zij hun alle voorvallen, die hen in het kamp overkomen waren en alles wat de Vorst hen aangedaan had. Dit maakte dat Mensziel de wijsheid en de genade van de Vorst Immanuël bewonderde. Daarop verhaalden zij hen, wat zij van Zijn handen voor de gehele stad Mensziel ontvangen hadden. De Verslaggever bracht het in deze woorden over: *Pardon, Pardon, Pardon voor Mensziel; en dat zal Mensziel morgen weten!* Toen gaf hij bevel en zij gingen en riepen Mensziel op om tegen morgen op de marktplaats samen te komen en daar hun algemeen pardon te horen lezen.

Maar wie kan bedenken, wat een omkering, wat een verandering, wat een verwisseling deze kleine aanwijzing der zaken maakte in de toestand en aanblik van Mensziel! Niemand in Mensziel kon die nacht van vreugde slapen; in elk huis was daar vreugde en muziek, gezang en vrolijkheid, verhalen en aanhoren van Mensziels geluk was toen alles wat Mensziel te doen had. Dit was de inhoud van al hun zangen: *O, meer hiervan bij 't opgaan van de zon; ja morgen hiervan meer!* Wie dacht gisteren, placht iemand te zeggen, dat deze dag zulk een dag voor ons zijn zou? En wie, die onze gevangenen in ketenen zag afgaan, dacht, dat zij zouden terugkeren met gouden ketenen, omhangen! Ja, zij, die zichzelf veroordeelden, als zij gingen om door hun rechter veroordeeld te worden, werden door zijn mond vrijgesproken, niet omdat zij onschuldig waren, maar omdat de Vorst barmhartig was, en werden huiswaarts gezonden met pijp en tamboer voorop. Maar is dit het gewone doen der Vorsten? Zijn zij gewoon om zulke gunsten te betonen aan verraders? Nee, dat is slechts aan EL Schaddaï bijzonder eigen en aan Immanuël Zijn Zoon.

De morgen nu brak haastig aan, waarom de heer Wil-zij-wil en de heer Verslaggever afkwamen naar de marktplaats tegen de tijd, die de Vorst vastgesteld had, waar de stedelingen reeds op hen wachtten. Toen zij kwamen, verschenen zij in dien tooi en in die heerlijkheid, met welke de Vorst hen de vorige dag had bekleed en de straat werd door hun heerlijkheid verlicht. Dus trokken de Burgemeester, de Verslaggever en de heer Wil-zij-wil af naar de Mondpoort, omdat daar van oude tijden af de plaats was, waar zij gewoon waren publieke zaken voor te lezen. Zo gingen zij dan daarheen af in hun klederen en hun handtrom ging voor hen uit. De gretigheid nu van het volk om de gehele zaak te weten was zeer groot.

Toen rees de Verslaggever op zijn voeten en wenkte eerst met de hand om stilte, waarna hij met luider stem de pardonbrief voorlas. Maar toen Hij kwam aan deze woorden: *De Heere, de Heere God, barmhartig en genadig, die de goddeloosheid, overtreding en zonde vergeeft*. Ex. 34:6, en aan deze: *alle zonde en lastering zal vergeven worden* enz., Markus 3:28, konden zij zich niet langer weerhouden, maar sprongen op van vreugde. Want u moet weten dat daarmee een ieders naam in Mensziel in verband stond; ook vormden de Zegels van de pardonbrief een groots gezicht.

Als nu de Verslaggever een einde gemaakt had aan het lezen van de pardonbrief, liepen de lieden van de Stad boven op de wallen van Mensziel en sprongen en huppelden daar van vreugde en bogen zich zeven maal met hun aangezichten naar Immanuëls tent gekeerd en juichten luide van vreugde, en zeiden: *Dat Immanuël voor eeuwig leve!* Toen werd de jongen lieden bevel gegeven, dat zij van vreugde de klokken zouden luiden. De klokken midden dan en het volk zong en er werd muziek gemaakt in elke woning van Mensziel.

Als nu de Vorst de drie gevangenen van Mensziel met vreugde onder begeleiding van pijp en tamboer naar huis gezonden had, beval Hij zijn kapiteins, benevens de veldofficieren en de soldaten in zijn ganse leger, gereed te zijn tegen die morgen, wanneer de Verslaggever de pardonbrief in Mensziel zou lezen, om naar Zijn wil te doen.

Toen die morgen, zoals ik u getoond heb, gekomen was, en de Verslaggever juist geëindigd had de pardonbrief te lezen, beval Immanuël dat al de trompetten in het legerkamp zouden schallen, dat de vaandels zouden worden ontrold, de ene helft op de berg Genadig, en de andere helft op de berg Rechtvaardig. Voorts beval Hij dat al de kapiteins zichzelf in hun harnassen zouden vertonen en dat de soldaten van vreugde zouden juichen. Kapitein Geloof, ofschoon in het kasteel, was ook niet stil op zulk een dag, maar van de top der sterkte vertoonde hij zich met trompetgeschal aan Mensziel en aan het legerkamp van de Vorst.

Aldus heb Ik u de wijze en de weg getoond, die Immanuël insloeg om de stad Mensziel te heroveren van onder de hand en macht van de tiran Diabolus.

Toen nu de Vorst deze uitwendige plechtigheden zijner vreugde voleindigd had, beval hij wederom dat zijn Kapiteins en soldaten aan Mensziel enige oorlogsfeiten zouden laten zien. Dus begonnen zij dadelijk daarmee. Maar o, met hoeveel behendigheid, vlugheid, vaardigheid en dapperheid vertoonden deze militaire lieden hun bedrevenheid in oorlogsdaden aan de nu verbaasd staande stad Mensziel! Zij maakten tochten, tegentochten, zij openden zich ter rechter- en ter linker zijde, zij scheidden zich in delen en onderdelen, zij sloten zich aaneen, zij marcheerden door elkaar, maakten goed hun front- en achterhoede met hun rechter- en linkervleugel, en nog twintig dingen meer, met die juistheid, dat allen weer stonden, zoals zij eerst

gestaan hadden, zodat zij de harten van allen, die in Mensziel waren, innamen, ja bekoorden om dat te aanschouwen. En voeg hierbij de behandeling van hun wapenen en hun oorlogstuigen, welke wonderlijk aangrijpend was voor Mensziel; en voor mij.

Toen dit gedaan was, kwam de ganze stad Mensziel uit als een enig man tot de Vorst in het legerkamp om Hem te danken, en Hem te loven voor zijn overvloedige gunst en om Hem te smeken, dat het zijn Genade behagen moge, naar Mensziel te komen met Zijn mannen, om daar voor eeuwig Zijn kwartieren te betrekken. En dit deden zij op de nederigste wijze, daar zij zich zeven malen voor Hem bogen tot de grond toe.

Toen zei Hij: *Vrede zij u allen.* Daarop kwam de stad nader en roerden met de hand de top Zijns gouden scepters aan en zij zeiden: “*Och, dat Vorst Immanuël benevens Zijn kapiteins en krijgsknechten eeuwig in Mensziel woonden!* En dat Zijn stormrammen en slingers mochten gebracht worden binnen in haar tot gebruik en dienst van de Vorst en tot hulp en sterkte van Mensziel. Want zeiden zij, wij hebben plaats voor U, wij hebben plaats voor Uw mannen, wij hebben ook plaats voor Uw oorlogswapenen en een gebouw om dat tot magazijn in te richten voor Uw wagens. Och, doe het Immanuël, en U zult voor eeuwig Koning en Overste in Mensziel zijn. Ja, regeer ons ook naar al de wensen Uwer ziel en stel van Uw Kapiteins en oorlogshelden tot gouverneurs en prinsen onder U aan en wij willen Uw dienstknechten worden en zullen leven naar Uw wetten.”

Zij voegden er nog meer bij en smeekten Zijn Majesteit zulks in overweging te nemen. "want, zeiden zij, als U na al deze genade aan ons, Uw ellendige stad Mensziel bewezen, en Uw kapiteins nu van ons weg zult trekken, dan zal de stad Mensziel sterven. Ja, gezegende Immanuël, zeiden zij, als U van ons zou weggaan, nu U zoveel goeds voor ons gedaan hebt, en zoveel barmhartigheid aan ons bewezen hebt, wat zou er anders uit volgen, dan dat onze vreugde zou zijn, alsof zij niet geweest ware, en onze vijanden zullen ten tweede male ons overkomen met meer woede dan de eerste keer. Daarom smeken wij U, o Gij, die de lust onzer ogen zijt, en de Sterkte en het leven van onze arme stad, neem toch deze voorslag aan, die wij nu onze Heere gedaan hebben. Kom en woon in het midden van ons en laat ons Uw volk zijn. Ook weten wij niet Heere, of niet nog vele Diabolisten tot heden toe op de loer liggen in de stad Mensziel, en zij zullen ons verraden en overleveren in de hand van Diabolus. Indien u ons verlaten zult en wie weet, welke oogmerken, samenzweringen en samenspanningen zij reeds onder elkaar tegen deze dingen gevormd hebben, en afkerig zijn wij om weer in zijn afschuwelijke handen te vullen. Laat het daarom U behagen ons paleis aan te nemen als Uw woonplaats, en de huizen der beste lieden in de stad tot ontvangst van Uw soldaten en wat het hunne is.”

Toen zei de Vorst: "Indien Ik in uw stad kom, wilt u dan toelaten, dat Ik voortzette al wat in Mijn hart is tegen Mijn en uw vijanden, ja wilt u Mij helpen in zulke ondernemingen?"

Zij antwoordden: "Wij weten niet wat wij zullen doen; er was eens een tijd, dat wij niet dachten ooit zulke verraders tegen EL Schaddai te zullen worden, als wij nu bewezen hebben te zijn geweest. Wat zullen wij dan onzen Heere zeggen? Dat Hij geen vertrouwen stelle in zijn heiligen, laat de Vorst intrek nemen in ons Kasteel en dat Hij van onze stad een garnizoensplaats make en dat Hij zijn edele kapiteins benevens zijn dappere soldaten over ons stelle. Ja, dat hij ons overwinne door zijn liefde en ons overmeestere door zijn genade en dan zeker zal Hij met ons zijn en ons helpen, zoals Hij met ons was en ons hielp, toen aan dien morgen de pardonbrief ons voorgelezen werd, en wij zullen ons schikken naar deze onzen Heer en naar zijn wegen en instemmen met zijn woord tegen de machtigen.

Nog een enkel woord en Uw knechten hebben geëindigd en willen onze Heer hiermee niet verder lastig vallen. Wij kennen de diepte der wijsheid van U, onze Vorst, niet. Wie, die zich door zijn rede liet leiden, kon gedacht hebben, dat er zoveel zoets, als wij nu genieten, zou zijn voortgekomen uit die bittere beproevingen, waarmee wij in het eerst op de proef werden gesteld? Maar, Heere, laat het licht voorgaan en de liefde achtervolgen, ja, neem ons bij de hand en leid ons naar Uw raad. En laat dit altijd ons bijblijven, dat alle dingen zullen medewerken ten goede voor Uw dienstknechten en kom naar ons Mensziel en doe zoals het U behaagt. Ja, Heere, kom tot ons Mensziel, en doe wat U wilt, zo U ons bewaart van te zondigen en ons dienstbaar maakt aan Uw majesteit."

Toen zei de Vorst weer tot de stad Mensziel: "Gaat keert in vrede naar uw huizen weer. Ik wil gaarne hierin overeenkomstig uw wensen handelen. Ik zal mijn koninklijke legertent opbreken. Ik zal tegen morgen mijn strijdmachten opstellen voor de Oogpoort en zo wil Ik voorwaarts trekken tot in de stad Mensziel. Ik wil Zelf uw kasteel van Mensziel in bezit nemen en wil Mijn soldaten over u stellen. Ja, Ik wil nu dingen in Mensziel doen, die niet hun vergeleken worden met iets in enige natie of enig land of koninkrijk onder de hemel."

Daarop juichten de mannen van Mensziel met groot gejuich en keerden in vrede naar hun woningen terug. Ook verhaalden zij aan hun verwanten en vrienden van het goede, dat Immanuël aan Mensziel beloofd had. "En morgen, zeiden zij, wil Hij onze stad binnentrekken en Zijn woning vestigen in Mensziel, zo Hij als Zijn mannen."

Toen gingen de inwoners van Mensziel met haast uit naar de groene bomen en naar de weiden, om takken en bloemen te vergaderen, om daarmee de straten te

bestrooien tegen de tijd dat hun Vorst, de Zoon van EL Schaddaï zou komen. Ook maakten zij guirlandes en ander sierlijk werk om aan te duiden hoe blij zij waren en zouden zijn als zij hun Immanuël binnen Mensziel ontvingen; ja, zij bestrooiden de straat geheel van de Oogpoort af tot aan de poort van het Kasteel, de plaats waar de Vorst zou zijn. Ook bestelden zij voor Zijn aankomst zoveel speellieden als de stad Mensziel kon leveren, opdat zij mochten spelen voor Hem, als Hij naar het kasteel, Zijn woning, doortrok.

Op de vastgestelde tijd naderde Hij de stad Mensziel en de poorten werden voor Hem opengezet. Daar ontmoetten Hem ook de oudsten en aanzienlijksten van Mensziel om Hem met een "duizendmaal welkom" te begroeten.

Toen stond Hij op en trad Mensziel binnen, Hij en alle Zijn knechten. De oudsten van mensziel gingen al dansende voor Hem uit tot Hij aan de poorten van het kasteel kwam.

Aldus was Zijn opgang daarheen: Hij was gekleed in Zijn gouden wapenrusting en reed in Zijn koninklijke wagen, de trompetten schalden voor Hem uit, de vaandels waren ontrold, Zijn tienduizenden volgden Hem op de voet en de oudsten van Mensziel dansten voor Hem uit. Nu waren de muren van Mensziel vol met het getrappel zijner inwoners, die daarop liepen om de nadering van de gezegende Vorst en Zijn koninklijk leger te zien. Ook waren de vensterbanken, ramen, balkons en toppen der huizen alle gevuld met mensen van alle soort om te zien hoe hun stad met het goede zou worden vervuld. Als Hij nu zover in de stad gekomen was tot aan des Verslaggevers huis, beval Hij, dat iemand zou afgaan naar kapitein Geloof, om te weten of het kasteel gereed was om Zijn Koninklijke Tegenwoordigheid te ontvangen, want de voorbereiding daartoe was overgelaten aan die kapitein, en de boodschap kwam terug, dat alles in gereedheid was. Hand. 15:9.

Toen werd kapitein Geloof bevolen, dat hij ook met zijn macht zou te voorschijn komen, ten einde de Vorst te ontmoeten; wat geschiedde zoals Hij Hem bevolen had; en hij leidde Hem het kasteel binnen. Efeze 3:17. Als dit geschied was, overnachtte de Vorst die nacht in het kasteel met Zijn machtige kapiteins en krijgsknechten, tot vreugde van de stad Mensziel.

De naaste zorg nu van de stedelingen was, hoe zij de kapiteins en krijgsknechten van des Vorsten leger onder elkaar zouden inkwartieren, en die zorg was niet hoe zij hen buiten hun huizen zouden kunnen houden, maar hoe zij hun huizen met hen zouden vullen. Want iedereen in Mensziel had nu zulk een achtting voor Immanuël en Zijn mannen, dat niets hen meer smartte, dan dat zij, ieder voor zich, geen ruimte genoeg hadden om des Vorsten gehele leger bij zich te ontvangen. Ja, zij rekenden het een eer hen te mogen dienen en plachten in die dagen als lakeien te lopen. Ten laatste kwamen zij tot dit besluit:

1. Dat Kapitein Onschuld Zijn kwartier in het huis van de heer Rede vinden zou.
2. Dat kapitein Geduld ten huize van de heer Begeerte zijn intrek vinden zou. Deze heer Begeerte was vroeger de klerk van de heer Wil-zij-wil, tijdens de jongste opstand.
3. Er werd bevolen dat kapitein Liefde zou kwartieren in het huis van de heer Genegenheid.
4. Dat kapitein Goede-Hoop bij de Burgemeester huisvesting zou verleend worden.
5. Dat het huis van de Verslaggever aangaat, omdat zijn huis dicht bij het kasteel lag en omdat de Vorst hem geboden had, dat hij zo 't nodig was, Mensziel met een alarmkreet zou oproepen, daarom wenste hij, dat kapitein Boanerges en kapitein Overtuiging bij hem zouden ingekwartierd worden, en al hun mannen met hen.
6. Aangaande kapitein Oordeel en kapitein Uitvoering, de heer Wil-zij-wil nam hen en hun mannen bij zich in huis, omdat hij onder de Vorst nu voor het goede van de stad Mensziel zorgen moest, zoals hij tevoren onder de tiran Diabolus tot Mensziels schade en schande geregeerd had. Rom. 6:19. Efeze. 3:17. In het overige gedeelte van Mensziel vonden Immanuëls strijdmachten hun kwartieren, maar kapitein Geloof en zijn mannen bleven nog in het kasteel.

Aldus waren de Vorst, Zijn kapiteins en Zijn soldaten in Mensziel gehuisvest.

De oudsten en aanzienlijken van de Stad Mensziel nu dachten, dat zij de vorst Immanuël nooit moede zouden worden; Zijn persoon, Zijn daden, Zijn woorden en gedrag waren zo aangenaam, zo innemend, zo begerlijk voor hen. Daarom smeekten zij Hem, dat, hoewel het kasteel Zijn residentieplaats was, en wensten dat Hij daar eeuwig wonen mocht, Hij toch dikwijls de straten, huizen en mensen van Mensziel mocht bezoeken. Want, zeiden zij, “Gevreesde Soeverein! Uw tegenwoordigheid, Uw blikken, Uw vriendelijke lach, Uw woorden zijn het leven en de kracht en de zenuwen van de Stad Mensziel.

Daarbij smeekten zij, dat zij zonder moeilijkheid of verhindering steeds toegang tot Hem hebben mochten. Daarom beval Hij dat de poorten steeds zouden openstaan, opdat zij daar Zijn wijze van doen, de versterkingen der plaats en het koninklijk paleis des Vorsten zien mochten. Wanneer Hij sprak hielden allen hun monden dicht en luisterden toe, en wanneer Hij wandelde, dan was het hun vermaak Hem in Zijn gangen na te doen.

Eens op een tijd nu bereidde Immanuël een feest voor de stad Mensziel, en op de dag des feestes was het stadsvolk naar het kasteel gegaan om aan Zijn feestmaal deel

te nemen. En Hij onthaalde hen op allerlei uitlands voedsel, voedsel dat niet groeide op de velden van Mensziel, nog in het gehele koninkrijk des Heelals. Het was voedsel, dat van Zijns Vaders hof afkomstig was, en zo werd er schotel na schotel hen voorgezet, en hun werd geboden, dat zij daarvan vrijelijk eten zouden. Maar toch, wanneer een verse schotel hen voorgezet werd, plachten zij fluisterende tot elkaar te zeggen: *Wat is dat?* Ex. 16:15. Want zij wisten niet, hoe zij het noemen zouden. Zij dronken ook van het water, dat wijn gemaakt was, en werden zeer vrolijk met Hem. Ook was er muziek zolang men aan tafel zat, en de mens at engelenvoedsel en honing, dat Hem uit de rotssteen gegeven werd. Aldus at Mensziel het voedsel, dat aan het hof bijzonder eigen was, ja zij hadden nu in de volheid daarvan. Ps. 78:24, 25.

Ik moet niet vergeten u te vertellen, dat de muzikanten die hier aan tafel waren, geen muzikanten waren uit dit land, noch die van de stad Mensziel, maar zij waren de meesters der zangen, die gezongen werden aan het hof van EL Schaddaï.

Als nu het feestmaal geëindigd was, dacht Immanuël het goed, de stad Mensziel te onderhouden met enige vreemde raadsels over geheimen, opgesteld door Zijn Vaders secretaris, door het verstand en vernuft van EL Schaddaï. Dergelijke zijn er niet in enig koninkrijk. Deze raadsels waren gemaakt op de Koning EL Schaddaï Zelf, en op Immanuël, Zijn Zoon en op Zijn oorlogen en handelingen met Mensziel. Immanuël legde ook zelf hen enige van deze raadselen uit. Maar o, hoe werden zij dan opgeklaard! Zij zagen, wat zij nooit gezien hadden, zij konden nooit gedacht hebben, dat zulke zeldzaamheden verborgen konden liggen in zo weinige en zulke gewone woorden.

Ik heb u tevoren verhaald, op wie deze raadsels betrekking hadden, en toen zij uitgelegd werden, zag het volk klaarblijkelijk, dat het zo was. Ja, zij merkten daaruit op, dat de zaken zelf een soort van afbeelding waren, en dat wel van Immanuël Zelf. Want als zij lazen in de schets, waarin de raadsels geschreven waren, en dan het aangezicht des vorsten aanzagen, dan geleken de zaken zo op elkaar, dat Mensziel niet kon nalaten te zeggen, dat is het Lam, dat is de Offerande, dat is de Rots, dat is de Rode Koe, dat is de Deur, en dat is de Weg en nog vele andere dingen meer.

En aldus liet hij de stad Mensziel heengaan. Maar kunt ge u voorstellen hoe het volk der corporatie ingenomen was met dit onderhoud? O, zij waren verrukt van vreugde, zij waren door verwondering getroffen, terwijl zij zagen en begrepen en opmerkten hoe Immanuël hen overal onderhield en welke geheimen Hij hen openbaarde. Toen zij thuis waren en in hun meest verwijderde plaatsen hoorden zij niet anders dan van Hem en van Zijn daden zingen. Ja, zo ingenomen waren de stedelingen met hun Vorst, dat zij van Hem plachten te zingen in de slaap.

Nu was het in het hart van de Vorst Immanuël, om de stad Mensziel opnieuw te fatsoeneren en om haar in zulk een staat te brengen, als Hem het meest behagen kon en het best overeenkwam met het voordeel en de zekerheid van de nu bloeiende stad Mensziel. Hij voorzag ook tegen opstand inwendig en invallen van buiten; zulk een liefde droeg Hij der beroemde stad Mensziel toe. Daarom beval hij het eerst van al, dat de grote slingers, die van Zijns Vaders hof medegenomen waren, toen Hij ten oorlog naar mensziel afkwam, zouden opgesteld worden, enigen op de borstweringen van het kasteel, anderen op de torens, want er waren torens in de stad Mensziel, torens, die nieuw gebouwd waren toen Immanuël daarheen toog.

Ook was er een Werktuig⁷ door Immanuël uitgevonden dat dienen moest om steen van het kasteel van Mensziel door de Mondpoort te werpen, een werktuig, dat niet kon weerstaan worden, noch Zijn uitwerking miste, waarom het, wegens de wonderlijke uitwerkselen, die het had, wanneer het gebruikt werd, geen naam droeg, en het werd toevertrouwd aan de zorg en de behandeling van de dappere kapitein, de kapitein Geloof, in geval van oorlog.

Hierna riep Immanuël de heer Wil-zij-wil tot zich en beval hem, zorg te dragen voor de poorten, de muur en de torens van Mensziel. Ook gaf de Vorst hem de militie in zijn hand en gaf hem bijzondere last om alle opstand en muiterij, die in Mensziel mocht ontstaan tegen de vrede van onze Heer de Koning, en de vrede en de rust van de Stad Mensziel, te weerstaan. Hij droeg hem ook op, dat, zo hij iemand van de Diabolisten vond, die in een of andere hoek van de stad Mensziel op de loer lagen, hij die dadelijk zou grijpen, tot staan brengen of Hem in veilige bewaring stellen, opdat tegen Hem moge gedaan worden overeenkomstig de wet.

Toen riep Hij de heer Verstand tot zich, die de oude Burgemeester was, en van zijn post afgezet was geworden, toen Diabolus de stad innam, en stelde hem weer in Zijn vorige bediening, en dit werd zijn plaats gedurende de ganse tijd zijns levens. Hij beval hem ook, dat deze Hem een paleis zou bouwen in de nabijheid van de Oorpoort en dat hij het bouwen zou in de gedaante van een verdedigingstoren. Hij gebod hem ook, dat hij al de dagen zijns levens lezen zou in *de Openbaring der geheimnissen*, opdat hij weten mocht hoe hij zijn bediening naar behoren zou kunnen waarnemen. Ook stelde Hij de heer **Kennis** tot Verslaggever aan, niet uit verachting van de oude heer Geweten, die tevoren Verslaggever geweest was, maar omdat het Zijn vorstelijk oogmerk was, de heer Geweten met een andere bediening te bekleden, waarvan Hij de oude heer zei, dat hij hierna meer daarvan weten zou.

Daarom beval hij, dat het beeld van Diabolus zou afgenomen worden van de plaats, waar het opgericht was, en dat zij het geheel zouden vernielen, door het tot gruis te

⁷ Het schijnt Zijn Geest te zijn

slaan en het in de wind te strooien buiten de muren der stad. En dat het beeld van EL Schaddai, Zijn Vader, weer zou opgericht worden met het Zijne boven de poorten van het Kasteel. En dat het schoner zou gevormd worden dan ooit te voren, voor zover beide, Zijn Vader en Hijzelf met meer genade en barmhartigheid tot Mensziel waren gekomen dan vóór dezen. Openb. 22:4. Ook wilde Hij, dat Zijn naam sierlijk zou gegraveerd worden op het front van de stad en dat het zou gedaan worden in het fijnste goud, tot eer van de stad Mensziel.

HOOFDSTUK 10

De sterkten van Diabolus vernield. - Ongeloof, Vergeet-het-goede, Lusten en andere Diabolisten gevat, verhoord en terechtgesteld tot grote vreugde van Mensziel.

Nadat dit geschied was, gaf Immanuël bevel, dat die drie grote Diabolisten zouden gevat worden, namelijk de twee, die onlangs Burgemeesters waren geweest; te weten de heer Ongeloof, de heer Lusten en de heer Vergeet-het-goede, de Verslaggever. Behalve deze waren er enigen dergenen, die Diabolus tot burgers en Wethouders in Mensziel aangesteld had en die belast waren om aan de hand van de nu dappere en nu zeer edele en brave heer Wil-zij-wil het opzicht te hebben. En dit zijn hun namen: Wethouder **Atheïst** of Godlooचनाar, Wethouder **Hardhart** en Wethouder **Valse-Vrede**.

De Burgers waren heer **Onwaarheid**, heer **Meedogenloos**, heer **Hovaardig** en dergelijke. Deze werden in verzekerde bewaring gezet; en de naam des gevangenvaarders was heer **Trouwman**. Deze Trouwman was van degenen, die Immanuël medegenomen had van Zijns Vaders hof, toen hij de eerste maal tegen Diabolus in de stad Mensziel oorlog voerde.

Hierna gaf de Vorst last, dat de drie sterkten welke de Diabolisten op bevel van Diabolus in Mensziel gebouwd hadden, zouden gesloopt en geheel geslecht worden. Over welke sterkten, en hun tranen, benevens hun kapiteins en gouverneurs, u een weinig tevoren gelezen hebt. Maar dit werk duurde lang, wegens de uitgestrektheid der plaatsen en omdat de stenen, het hout, het ijzer en alle puin buiten de stad moest gebracht worden.

Als dit gedaan was, gaf de Vorst bevel dat de Burgemeester en Wethouders van Mensziel een gerechtshof zouden bijeenroepen voor het verhoor en de terechtstelling van de Diabolisten in de stad, welke zich nu bevonden onder de bewaring van de heer Trouwman, de gevangenvaarder.

Toen nu de tijd gekomen was en het gerechtshof samengesteld was, werd er bevel gegeven aan de heer Trouwman, de gevangenvaarder, om de gevangenen voor de balie af te brengen. Daarop werden de gevangenen afgebracht, geboeid, en aan elkaar geketend, zoals de gewoonte van de Stad Mensziel was. Als zij nu voor de Burgemeester, de Verslaggever en de overigen der achtbare vierschaar gesteld waren, werden de rechters op de lijst der gezworenen geplaatst en daarna de getuigen beëdigd. De namen der rechters waren: heer Geloof, heer Trouwhartig, heer Oprecht, heer **Haat-het-kwade**, heer **Godliefhebber**, heer **Zie-naar-waarheid**, heer

Hemelsgezind, heer **Matig**, heer **Dankbaar**, heer **Goedwerk**, heer **Ijver-voor-God** en heer **Nederig**. De namen der getuigen waren: heer **Weet-alles**, heer **Zeg-waar**, heer **Leugenhater**, benevens de heer Wil-zij-wil en zijn mannen, als het nodig was.

Aldus werden de gevangenen voor de balie geplaatst; toen zei de heer **Doe-recht**, want hij was de stadsschrijver: “Zet **Atheïst** (godloochenaar) voor de balie, gevangenebewaarder!”

Toen werd hij voor de balie gesteld. Verder zei de schrijver: “Atheïst, steek uw hand op! U bent hier aangeklaagd onder de naam van Atheïst, een indringer van de Stad Mensziel, want u hebt verderfelijk en op een goddeloze wijze geleerd, dat er geen God is, en derhalve geen acht gegeven om de godsdienst waar te nemen. Dit hebt u gedaan tegen het wezen, de eer en de roem des Konings en tegen de vrede en de veiligheid van de stad Mensziel. Wat zegt u; bent u schuldig aan hetgeen men u te last legt of niet?”

ATHEÏST. “Niet schuldig”.

UITROEPER. Roep de heer Weet-alles, de heer Zeg-waar en de heer Leugenhater in het hof. Dus werden zij geroepen, en zij verschenen.

SCHRIJVER. Toen zei de schrijver: “Gij, de getuigen voor de Koning, ziet de gevangene aan de balie eens aan, kent u hem?”

WEET-ALLES. Daarop zei de heer Weet-alles: “Ja, mijnheer, wij kennen hem, zijn naam is Atheïst. Hij is gedurende vele jaren een verpestende schurk geweest in de ellendige stad Mensziel.”

SCHRIJVER. “Bent u zeker, dat u hem kent?”

WEET-ALLES. “Hem kennen! Ja, mijnheer. Ik ben voorheen te dikwijls in zijn gezelschap geweest om hem nu niet te kennen. Hij is een Diabolist. Ik ken zowel zijn grootvader als zijn vader.”

SCHRIJVER. “Goed gezegd. Hij staat hier beschuldigd onder naam van Atheïst, enz. en wordt aangeklaagd dat hij heeft gehandhaafd en geleerd, dat er geen God is en daarom geen acht gegeven had om enigen godsdienst te betrachten. Wat zegt gij, getuigen des Konings, hierop? Is hij schuldig of niet?”

WEET-ALLES. “Mijnheer. Ik en hij samen waren eens in de Schurkenlaan, en op die tijd sprak hij vrij uit over enige meningen, en toen hoorde ik hem daar zeggen, dat hij voor zich geloofde, dat er geen God was. Maar zei hij, ik kan wel zeggen, dat

er een is, en ook even godsdienstig zijn, als het gezelschap waarin ik mij bevind, en de omstandigheid van andere dingen, zei hij, mij daartoe zullen noodzaken.”

SCHRIJVER. “Weet u het zeker, dat u hem dat hebt horen zeggen?”

WEET-ALLES. “Ik zweer het u. Ik hoorde hem zo spreken.”

Toen zei de Schrijver: “Mijnheer Zeg-waar, wat zegt hij voor des Konings rechters, aangaande de gevangene aan de balie?”

ZEG-WAAR. “Mijnheer. Ik was vroeger een groot kameraad van hem, waarover ik nu berouw heb, en ik heb hem dikwijls horen zeggen, en dat met zeer grote opgeblazenheid, dat hij geloofde, dat er noch God, noch engel, noch geest was.”

SCHRIJVER. “Waar hebt u hem zulks horen zeggen?”

ZEG-WAAR. “In Zwartmondslaan en in de Lasterstraat en in nog veel andere plaatsen meer.”

SCHRIJVER. “Hebt u veel kennis aan hem?”

ZEG-WAAR. “Ik weet, dat hij een Diabolist is, de zoon van een Diabolist, en een afschuwelijk man, omdat hij de Godheid loochent; zijns vaders naam was Nooit-goed, en hij had meer kinderen dan deze Atheïst. Ik heb niets meer te zeggen.”

SCHRIJVER. “Mijnheer Leugenhater, zie de gevangene bij de balie eens aan; kent u hem?”

LEUGENHATER. “Mijnheer! Deze Atheïst is een van de vuilste ongelukkigen, die ik ooit nabij kwam, of waarmee ik ooit in mijn leven te doen heb gehad. Ik heb hem horen zeggen, dat er geen God was; ook heb ik hem horen zeggen, dat er geen toekomstige wereld was noch zou, noch straf hiernamaals; en bovendien hoorde ik hem zeggen, dat men even goed naar een hoerhuis kon gaan, dan een preek gaan horen.”

SCHRIJVER. “Waar hebt u hem deze dingen horen zeggen?”

LEUGENHATER. “In de Dronkaardstraat, juist op het einde van de Schurkenlaan, in een huis waar de heer Goddeloosheid woonde.”

SCHRIJVER. “Stel hem terzijde, gevangenbewaarder, en plaats de heer **Lusten** voor de balie.”

“Mijnheer Lusten, u wordt hier aangeklaagd onder de naam van Lusten, een indringer in de stad Mensziel, want u hebt duivels en verraderlijk geleerd, door daden en vuile woorden, dat het wettig en goed is voor de mens, om zijn vleselijke lusten de teugel te vieren; en dat gij, wat u aangaat, uzelf niet enig zondig genot ontzegd hebt, noch wilt ontzeggen, zolang uw naam Lusten is. Wat zegt u, bent u schuldig aan het u ten laste gelegde, of niet?”

LUSTEN. “Mijnheer, zei de heer Lusten toen, ik ben een man van hoge geboorte en ben gewoon geweest, de vermaken en tijdverdrijvingen der grootheid te genieten. Ik ben niet gewoon geweest dat men mij beknorde om hetgeen ik deed, maar men liet mij toe mijn wil te volgen alsof die een wet ware. En het schijnt mij vreemd toe, dat ik heden daarom zou ondervraagd worden naar datgene wat niet slechts ik, maar ook alle mensen, hetzij bedekt, hetzij openlijk begunstigen, beminnen of goedkeuren.”

SCHRIJVER. “Mijnheer, wij bekommeren ons niet over uw grootheid, ofschoon hoe hoger geplaatst, hoe beter u hadt moeten zijn; maar wij hebben te doen, en u ook, met een aanklacht, die tegen u is ingebracht. Wat zegt u, bent u daaraan schuldig of niet?”

LUSTEN. “Niet schuldig”.

SCHRIJVER. “O, uitroeper, roep eens de getuigen, dat zij voorkomen en hun getuigenis afleggen.”

UITROEPER. “Heren, gij getuigen voor de Koning, komt binnen en legt uw getuigenis af voor onze Heere, de Koning, tegen de gevangene aan de balie.”

SCHRIJVER. “Kom mijnheer Weet-alles, zie de gevangene eens aan, die daar voor de balie staat; kent u hem?”

WEET-ALLES. “Ja, mijnheer, ik ken hem.”

SCHRIJVER. “Hoe is zijn naam?”

WEET-ALLES. “Zijn naam is Lusten, hij was de zoon van zekere Beestachtig, en zijn moeder bracht hem in de Vleesstraat ter wereld; zij was de dochter van zekere Kwade-Vleselijke-Lust. Ik ken hun ganse geslacht.”

SCHRIJVER. “Goed gezegd. U hebt hier zijn beschuldiging gehoord; wat zegt u daarvan, is hij schuldig aan de dingen, die hem te last gelegd zijn, of niet?”

WEET-ALLES. “Mijnheer, hij is, zoals hij zegt, werkelijk een groot man geweest; en wel groter naar zijn goddeloosheid, dan naar zijn stamboom, ja duizendmaal meer.”

SCHRIJVER. “Maar wat weet u van zijn bijzondere daden, en vooral met betrekking tot zijn beschuldiging?”

WEET-ALLES. “Ik weet, dat hij een zweerder, een leugenaar, een sabbatschender is. Ik ken hem als een hoereerder en als een onrein mens. Ik weet dat hij schuldig is aan een menigte misdaden. Hij is naar ik weet een zeer vuil man geweest.”

SCHRIJVER. “Maar waar bedreef hij gewoonlijk zijn gruweldaden, in geheime hoeken, of meer in ‘t openbaar en zonder schaamte?”

WEET-ALLES. “Door de ganse stad, mijnheer!”

SCHRIJVER. “Kom, heer Zeg-waar, wat hebt u te zeggen voor onze Heere, de Koning, tegen de gevangene voor de balie.”

ZEG-WAAR. “Mijnheer, Ik weet, dat alles, wat de eerste getuige gezegd heeft, waar is en nog veel meer bovendien.”

SCHRIJVER. “Mijnheer Lusten, hoort u wat deze heren zeggen?”

LUSTEN. Ik was steeds van mening, dat het gelukkigste leven, hetwelk iemand op aarde leiden kon, was, zich van niets te onthouden, dat hij in de wereld wenste; nooit heb ik anders geleefd dan volgens deze mijn denkwijze, maar heb geleefd gedurende al mijn dagen in de genegenheid tot mijn begrippen. Ook was ik nooit zo kleinzielig, toen ik zelf zulk een zoetheid daarin gevonden had, om ze niet aan anderen aan te bevelen.”

GERECHTSHOF. Toen zei het hof: “Wij hebben genoeg uit zijn eigen mond gehoord om hem te veroordelen, stel hem daarom ter zijde, cipier, en laat de heer Ongeloof voor de balie komen.”

Ongeloof wordt voor de balie gesteld.

SCHRIJVER. “Mijnheer Ongeloof, u wordt hier beschuldigd onder de naam van Ongeloof, als een indringer in de stad Mensziel, want u hebt bedrieglijk en

goddeloos, en dat nog wel toen u officier in Mensziel waart, het hoofd geboden aan de kapiteins des groten Konings EL Schaddaï, toen zij kwamen en bezit vroegen van de stad Mensziel. Ja u hebt tegenstand geboden aan de naam, de strijdmacht en het doel van de Koning en hebt evenals Diabolus uw kapitein, de stad Mensziel oproerig gemaakt en aangemoedigd, om tegenstand te bieden en de voorzeide macht des Konings te weerstaan. Wat zegt u op deze beschuldiging; bent u aan die zaken schuldig of niet?"

Toen zei Ongeloof: Ik ken EL Schaddaï niet. Ik bemin mijn oude Vorst. Ik beschouwde het als mijn plicht, aan het vertrouwen in mij gesteld, getrouw te zijn, en te doen wat ik kon om de gemoederen van de lieden van de Stad Mensziel aan te zetten om het uiterste te beproeven, om uitlanders en vreemden te weerstaan en met macht tegen hen te strijden. Ik heb nooit en zal nooit mijn denkwijze veranderen uit vrees voor moeite, hoewel u nu de plaats en de macht in handen hebt.

HOF. Daarop zei het hof: "De man is, gelijk u ziet, niet te verbeteren, hij blijft zijn schurkerijen door trotsheid van woorden handhaven en zijn weerspanning met onbeschaamd vertrouwen; en daarom stel hem ter zijde gevangenbewaarder, en plaats de heer Vergeet-het-goede voor de balie.

Vergeet-het-goede wordt voor de balie geplaatst.

SCHRIJVER. "Mijnheer Vergeet-het-goede, u wordt hier beschuldigd onder de naam van Vergeet-het-goede, als een indringer in de stad Mensziel, omdat gij, toen alle zaken van de stad Mensziel in uw hand waren, op verregaande wijze vergeten hebt hen te dienen in hetgene goed is, en gemene zaak gemaakt hebt met Diabolus tegen EL Schaddaï, de Koning, tegen zijn kapiteins en al zijn krijgers, tot oneer van EL Schaddaï, tot verbreking van zijn wetten en de beroemde stad Mensziel in gevaar van vernieling gebracht te hebben. Wat zegt u op deze beschuldiging? Bent u schuldig of niet schuldig?"

Toen zei Vergeet-het-goede: "Heren, en op dit oogenblik mijn rechters, aangaande de beschuldiging, waarmee ik van verscheidene misdaden voor u aangeklaagd ben, ik bid u, schrijf mijn vergeetachtigheid toe aan mijn leeftijd en niet aan mijn wil, aan de zwakheid van mijn hoofd en niet aan de zorgeloosheid mijns harten en dan hoop ik, dat ik door uw liefde moge vrijgesproken worden van zware straf, ofschoon ik schuldig ben."

Daarop zei het hof: "Vergeet-het-goede, Vergeet-het-goede! Uw vergeetachtigheid omtrent het goede was niet slechts uit zwakheid, maar uit opzet, en daarom hadt u een af keer om deugdzame dingen in uw hart te bewaren. Wat slecht was, kon u

onthouden, maar wat goed was, dat kon u niet in gedachtenis houden, daarom maakt u gebruik van uw ouderdom en uw voorgewende zwakheid, om daarmee het hof te verblinden, en als een mantel om daarmee uw schurkerij te bedekken. Maar laat ons horen, wat de getuigen te zeggen hebben voor de Koning, tegen de gevangene aan de balie; is hij schuldig aan deze zaken of niet?”

LEUGENHATER. “Mijnheer, ik heb deze Vergeet-het-goede horen zeggen, dat hij nooit aan hetgeen goed is denken kon, neen, zelfs ziet gedurende een kwartier.”

SCHRIJVER. “Waar hebt u hem dat horen zeggen?”

LEUGENHATER. “In de Alles-laag-laan; in het huis naast het Teken-van-het-Geweten-door-een-brandijzer-toegeschroeid.”

SCHRIJVER. “Mijnheer Weet-alles, wat kunt u zeggen voor onzen Heere, de Koning, tegen de gevangene aan de balie?”

WEET-ALLES. “Mijnheer, ik ken deze man wel. Hij is een Diabolist, de zoon van een Diabolist; zijns vaders naam was Hebt-niets-lief. En wat hem aangaat, ik heb hem dikwijls horen zeggen, dat hij zelfs de gedachten aan het goede, de lastigste dingen ter wereld achtte.”

SCHRIJVER. “Waar hebt u hem deze woorden horen zeggen?”

WEET-ALLES. “In de Vleeslaan, recht tegenover de kerk.”

Toen zei de Schrijver: “Kom mijnheer Zeg-waar, leg uw getuigenis af ten aanzien van de gevangene aan de balie over datgene, waarvoor hij hier staat, gelijk u ziet, en waarvan hij beschuldigd is voor dit achtbare gerechtshof.”

ZEG-WAAR. “Mijnheer, ik heb hem dikwijls horen zeggen, dat hij liever dacht over het vuilste ding dan over hetgeen er in de heilige Schriften staat.”

SCHRIJVER. “Waar hebt u hem zulke grievende woorden horen zeggen?”

ZEG-WAAR. “Waar? Op zeer veel plaatsen; bijzonder in de Walglijke straat in het huis van zekeren Schaamteloos, en in de Vuilnislaan waar de Verwerper uithangt, naar de Afgang-in-de-poel.”

HOF. “Mijn heren, u hebt de beschuldiging gehoord, benevens zijn verdediging en het getuigenis van de getuigen.”

Cipier, stel de heer **Hardhart** aan de balie!

Hij wordt aan de balie gesteld.

SCHRIJVER. “Mijnheer Hardhart, u wordt hier beschuldigd onder de naam van Hardhart, en als een indringer in de stad Mensziel, omdat u op de wanhopigste en de meest goddeloze wijze de stad Mensziel bezette met verharding en verstoktheid en haar afkerig maakte van wroeging en berouw over het kwaad gedurende de tijd van hun afval van en hun opstand tegen de gezegenden Koning EL Schaddaï. Wat zegt u op deze beschuldiging? Bent u schuldig of niet schuldig?”

HARDHART. “Mijnheer, ik heb nooit in mijn gehele leven geweten, wat wroeging of berouw betekende. Ik ben onvatbaar voor indrukken; ik geef om niemand; ook kan ik niet getroffen worden over de smarten der mensen; hun gekerm kan niet tot mijn hart doordringen; of ik kwaad doe of verongelijk, voor mij is het muziek, als het anderen doet treuren.”

HOF. “U ziet, dat de man een rechte Diabolist is, en hij heeft het zelf getuigd. Plaats hem terzijde, Cipier, en stel de heer **Valse-Vrede** aan de balie.”

SCHRIJVER. “Mijnheer Valse-Vrede, u bent hier aangeklaagd onder de naam van Valse-Vrede, een indringer in de stad Mensziel, want u bracht en hield op een goddeloze en satanische wijze de stad Mensziel, zowel in haar afval als in haar helse opstand, in een valse en gevaarlijke vrede zonder grond, en in een verdoemenswaardige zekerheid tot oneer van de Koning, tot overtreding van zijn wetten en tot grote schade van de stad Mensziel. Wat zegt u? Bent u schuldig aan deze last of niet?”

Toen zei de heer Valse-Vrede: “Mijn heren, en u die nu aangewezen zijt om mijn rechters te zijn, ik beken dat mijn naam is mijnheer Vrede, maar ik ontken ten stelligste dat mijn naam Valse-Vrede is. Als het uw Achtbaren behaagt, dat zij dan om iemand zenden, die mij door en door kennen, of de vroedvrouw laten komen, die mijn moeder van mij verlostte, of de getuigen, die bij mijn doop tegenwoordig waren; enigen van hen, of zij allen zullen bewijzen, dat mijn naam niet Valse-Vrede, maar Vrede is. Daarom kan ik niet bekennen aan deze aanklacht schuldig te zijn, aangezien mijn naam hierin niet genoemd wordt. En zoals mijn ware naam is, zo zijn ook mijn hoedanigheden. Ik was steeds een man, die er van hield in vrede te leven, en wat ik zelf gaarne had, dat mochten, zo ik meende, ook anderen wel genieten. Daarom, wanneer ik iemand mijner burens zag tobben met een onrustige

geest, trachtte ik hem te helpen, zoveel ik kon, en ik zou menig voorbeeld van deze mijn goede gemoedsgesteldheid kunnen geven, als:

1. Toen in het begin onze stad Mensziel van de wegen van EL Schaddaï afweek, hadden sommigen van hen later onrustige gedachten in zichzelf over hetgeen zij gedaan hadden, maar ik, als iemand, wien het hinderde hen zo onrustig te zien, zocht dadelijk naar middelen om hen weer gevestigd te stellen.
2. Indien, toen de wegen der Oude Wereld en van Sodom in de mode waren, er iets gebeurde, dat diegene hinderde, welke de gewoonten der tegenwoordige tijden genegen waren, werkte ik om hen weer gerust te stellen en om te maken dat zij zonder stoornis konden handelen.
3. Om nader tot de zaak te komen; toen de oorlog uitbarstte tussen EL Schaddaï en Diabolus, en ik soms iemand uit de stad Mensziel zag, die voor vernieling vreesde, trachtte ik dikwijls hen door een of andere manier, bedrog of vond weer tot bedaren te brengen. Daarom, wijl ik altijd een man van zulk een deugdzaame gemoedsgesteldheid geweest ben, gelijk enigen zeggen dat een vreedestichter is, en zo een vreedestichter zulk een verdienstelijk man is, als enigen de stoutheid gehad hebben te bevestigen, laat mij dan, mijn heren, door u, die een grote naam hebt om het recht en gerechtigheid in Mensziel te oefenen, geacht worden als een man, die deze onmenselijke wijze van behandeling niet verdiend, maar schenk mij de vrijheid en ook de vergunning, om de schade te zoeken van diegenen, die mijn beschuldigers zijn geweest.

Toen zei de schrijver: “Uitroeper! Stel een openbare bekendmaking op.”

UITROEPER. “O, ja, voor zoveel de gevangene voor de balie heeft ontkend, dat de naam, die in de aanklacht vermeld is, zijn naam is, verzoekt het hof, dat, zo er enigen in deze plaats zijn, die inlichtingen kunnen geven aan het hof over de oorspronkelijke en rechte naam van de gevangene, zij dan mogen verschijnen en hun getuigenis afleggen, want de gevangene houdt zijn eigen onschuld staande.

Daarop verscheen er twee voor het hof en verzochten dat zij verlof mochten hebben om te spreken van wat zij wisten met betrekking tot de gevangene voor de balie.

De naam des een was Waarheids-vorser en de naam des anderen Waarheids-getuige. Het hof dan vroeg aan deze mensen, of zij de gevangene kenden; wat zij aangaande hem konden meedelen. Want, zeiden zij, hij blijft bij zijn eigen rechtvaardiging.

Toen zei de heer Waarheids-vorser: “Mijnheer, ik ...

HOF. Houd op, neem hem de eed af; toen namen zij hem de eed af. Dus ging hij voort.

VORSER. Mijnheer, ik ken de man, en heb hem gekend van kindsbeen af en kan bewijzen, dat zijn naam Valse-vrede is. Ik heb ook zijn vader gekend; zijn naam was Mijnheer Vleier en zijn moeder, voor zij getrouwd was, droeg de naam van Mejuffrouw Susser; en deze twee, toen zij bij elkaar kwamen, gewonnen spoedig deze zoon, en toen hij geboren was, noemden zij zijn naam Valse-Vrede. Ik was zijn speelmakker, slechts was ik wat ouder dan hij, en wanneer zijn moeder hem soms van zijn spel naar huis riep, placht zij te zeggen: 'Valse-Vrede, Valse-Vrede, kom spoedig thuis of ik zal je halen'. Ja, ik kende hem, toen hij nog een zuigeling was, en ofschoon ik toen nog maar klein was, toch kan ik mij nog herinneren, dat, wanneer zijn moeder soms met hem aan de deur zat, of met hem op haar armen speelde, zij hem twintig maal achter elkaar bij zijn naam noemde als: "Mijn kleine Valse-Vredetje, mijn lieve Valse-Vredetje, o, mijn lieve guit Valse-Vredetje." En dan weer: o, mijn kleine vogel Valse-Vrede, wat houd ik toch veel van mijn kind. De doopgetuigen weten ook dat het zo is, al heeft hij de onbeschaamdheid het voor het hof in het openbaar te ontkennen.

Daarop werd de heer Waarheidsgetuige opgeroepen om te zeggen wat hij van hem wist. Zij namen hem de eed af.

Toen zei mijnheer Waarheidsgetuige: "Mijnheer, alles wat de vorige getuige gesproken heeft is waar; zijn naam is Valse-Vrede, en hij is de zoon van heer Vleier en Mejuffrouw Susser, zijn moeder. Ik heb in vorige tijden wel gezien dat hij boos werd op diegenen, welke hem anders noemden dan Valse-Vrede, want dan zei hij, dat al dezulken hem bespotten en uitscholden, maar dit was in de tijd toen mijnheer Valse-Vrede een groot man was en de Diabolisten de brave lieden in Mensziel waren."

HOF. "Mijn heren, u hebt gehoord, wat deze twee mensen onder ede hebben gesproken tegen de gevangene voor de balie. En nu, gij heer Valse-Vrede, u hebt ontkend dat uw naam Valse-Vrede is, en toch hoort u nu dat deze brave lieden onder ede hebben verklaard, dat dit uw naam is. Wat uw verontschuldiging aangaat, daarin bent u geheel buiten uw beschuldiging gegaan, u wordt niet beschuldigd omdat u kwaad gedaan hebt, omdat u een man des vredes zijt, of een vrede-stichter onder uw burenen, maar omdat u goddelooslijk en satanisch de stad Mensziel beide onder haar afval van en in haar opstand tegen haar Koning gebracht en gehouden hebt in een valse, leugenachtige en verdoemelijke vrede, in strijd met de wet van EL Schaddaï, en omdat u aldus de toen ellendige stad Mensziel in gevaar van vernieling hebt gebracht.

Alles wat u ter verontschuldiging voor uzelf gesproken hebt is, dat u uw naam verloochend hebt, enz.; maar hier hebben wij, gelijk u ziet, getuigen om te bewijzen, dat u die man zijt. Want de Vrede, waarop ge u zozeer beroemt, onder uw burenen te stichten, is een vrede, die niet vergezeld is van waarheid en heiligheid. Want zulk een vrede zonder deze grondslag is op een leugen gegrond, en is beide bedrieglijk en verdoemelijk, zoals ook de grote EL Schaddaï gezegd heeft. Daarom heeft uw pleit u niet bevrijd van datgene, wat u door deze beschuldiging is ten laste gelegd; maar heeft eerder alles tegen u bevestigd. Maar u zult de handen zeer ruim hebben; laat ons de getuigen roepen, die de daadzaak zullen bevestigen en laat ons zien wat zij te zeggen hebben voor onze Heere de Koning en tegen de gevangene voor de balie.”

SCHRIJVER. “Mijnheer Weet-alles, wat zegt u voor onze Heer de Koning tegen de gevangene aan de balie?”

WEET-ALLES. “Mijnheer, deze man heeft, naar ik weet, sedert lange tijd zijn werk er van gemaakt om de stad Mensziel te midden van al haar goddeloosheid, slechtheid, en kwellingen in een zondige gerustheid te houden, en heeft gezegd, zodat ik het hoorde: Kom, kom, laat ons vlieden van alle moeite, op welke grond het ook kome en laat ons een rustig en vreedzaam leven zoeken, al ontbreekt er ook een goede grond aan.”

SCHRIJVER. “Kom, mijnheer Leugenhater, wat hebt u te zeggen?”

LEUGENHATER. “Mijnheer, ik heb hem horen zeggen, dat vrede, al is het dan ook in de weg der ongerechtigheid, beter is dan onvrede met waarheid.”

SCHRIJVER. “Waar hebt u hem dit horen zeggen?”

LEUGENHATER. “Ik heb het hem horen zeggen in de Dwaasheidhof ten huize van zekere heer Onnozel, naast het uithangbord van de Zelfbedrieger. Ja, hij heeft dit naar ik weet, op die plaats wel twintig malen gezegd.”

SCHRIJVER. “Wij kunnen andere getuigen wel ontberen, dit bewijs is duidelijk en volledig. Stel hem terzijde, cipier, en plaats de heer **Onwaarheid** aan de balie.”

Mijnheer Onwaarheid, u bent hier aangeklaagd onder de naam van Onwaarheid, en een indringer in Mensziel, want u hebt altijd, tot oneer van EL Schaddaï en op gevaar af, de stad Mensziel tot algehele vernieling te voeren, uw best gedaan om de overblijfselen van de wet en het beeld van EL Schaddaï, na haar diepen afval van haar Koning en haar overgang tot Diabolus, de boosaardigen tiran, te verwoesten en geheel te verderven. Wat zegt u? Bent u schuldig aan deze dingen, of niet?”

ONWAARHEID. “Niet schuldig, mijnheer!”

Toen werden de getuigen geroepen en mijnheer Weet-alles legde het eerst getuigenis tegen hem af.

WEET ALLES. “Mijnheer, deze man heeft het beeld van EL Schaddaï omvergehaald; ja, hij is het, die dit met eigen hand deed. Ik stond er zelf bij en zag dat hij het deed en hij deed het op bevel van Diabolus. Ja, deze heer Onwaarheid deed meer dan dat, hij richtte ook het met horens voorziene beeld van het beest Diabolus op, en stelde dat op dezelfde plaats. Hij is het ook, die, op verzoek van Diabolus, zoveel hij kon, de overblijfselen van des Konings wet en alles wat hij in Mensziel bemachtigen kon, verscheurde en vernietigde.”

SCHRIJVER. “Waren er nog anderen dan u, die hem dit hebben zien doen?”

LEUGENHATER. “Ik zag het, mijnheer, en veel meer andere lieden ook. Want dit werd niet heimelijk gedaan of in een hoek, maar openlijk voor aller oog, ja, hij verkoos zelfs het openlijk te doen, want hij vond daarin zijn vermaak.”

SCHRIJVER. “Mijnheer Onwaarheid, hoe kon u de onbeschaamdheid hebben om uzelf onschuldig te verklaren, daar u zo klaarblijkelijk de dader van alle deze goddeloosheid waart?”

ONWAARHEID. “Mijnheer, ik meende dat ik iets moest zeggen, en zoals mijn naam is, zo spreek ik. Ik ben voorheen daardoor zeer voorspoedig geweest, en meende dat ik door onwaarheid te spreken nu dezelfde voordelen zou ingeogst hebben.”

SCHRIJVER. Stel hem terzijde, cipier, en plaats heer **Meedogenloos** aan de balie.

“Mijnheer Meedogenloos, u bent hier aangeklaagd onder de naam Meedogenloos, als een indringer in de stad Mensziel, omdat u op een verraderlijke en zeer goddeloze wijze alle harten voor medelijden gesloten hebt en niet wilde toelaten, dat Mensziel haar eigen ellende zou betreuren, toen zij afvallig was geworden van haar wettige Koning, maar haar gemoed hebt doen afwijken en te allen tijde afkerig hebt gemaakt van die gedachten, die uit zich zelf geschikt waren om haar tot berouw te leiden. Wat zegt u op deze beschuldiging? Schuldig of niet schuldig?”

“Niet schuldig aan meedogenloosheid; alles, wat ik deed was om op te vrolijken, zoals mijn naam aanduidt, want mijn naam is niet Meedogenloos, maar **Opvrolijker** en ik kon het onmogelijk aanzien, dat Mensziel tot naargeestigheid overhelde.”

SCHRIJVER. “Wat! verloochent u uw naam en zegt gij, dat die niet Meedogenloos maar Opvrolijker is? Roep de getuigen. Gij getuigen, wat zegt u op deze verontschuldiging?”

WEET-ALLES. “Mijnheer! Zijn naam is Meedogenloos; aldus heeft hij zijn naam getekend in alle brieven aangaande zaken, waarmee hij te doen had. Maar deze Diabolisten houden ervan hun namen te veranderen: de heer Hebzuchtig dekt zich met de naam Goede-Zuinigheid of zo iets. De heer Hoogmoed kan, als het nodig is, zichzelf heer Netjes, heer Smaakvol of dergelijke namen geven, en zo met al de overigen van hen.”

SCHRIJVER. “Mijnheer Zeg-waar, wat zegt u?”

ZEG-WAAR. “Zijn naam is Meedogenloos, mijnheer. Ik heb hem van kind af gekend en hij heeft alle goddeloosheid gepleegd, waarvan hij in zijn aanklacht wordt beschuldigd; maar er is een gezelschap van zulk dag, die niet bekend zijn met het gevaar van verloren te gaan, daarom noemen zij al diegenen naargeestig, die ernstige gedachten koesteren, hoe zij die staat zouden kunnen ontvliden.”

SCHRIJVER. Cipier, stel de heer **Hovaardig** voor de balie.

“Mijnheer Hovaardig, u bent hier aangeklaagd onder de naam van Hovaardig, als een indringer in Mensziel, omdat u op de meest verraderlijke en duivelse wijze de stad Mensziel geleerd hebt zich hooghartig en onverzettelijk te gedragen jegens de opeisingen, die hun gedaan werden door de kapiteins van de Koning EL Schaddaï. Ook hebt u de stad geleerd om op een verachtelijke en lage wijze van hun Koning EL Schaddaï te spreken en hebt hen bovendien door woord en voorbeeld aangemoedigd om de wapenen op te vatten, zowel tegen de Koning, als tegen Zijn Zoon Immanuël. Wat zegt u, bent u schuldig aan deze dingen, of niet?”

HOVAARDIG. “Heren! Ik ben altijd een man van moed en dapperheid geweest, en niet gewoon om zelfs onder de donkerste wolken te kruipen en mijn hoofd te laten hangen als een riet; ook vond ik er nooit behagen in om mensen met de hoed in de hand te zien buigen voor diegenen, welke hen tegenstonden, ja, al scheen hun tegenstanders ook tienmaal de overhand over hen te hebben. Nooit nam ik in aanmerking, wie mijn vijand was, noch wat de zaak was, waarin ik betrokken was. Het was mij genoeg, mij dapper te gedragen, ik vocht als een man en kwam als overwinnaar uit de strijd.”

HOF. “Mijnheer Hoogmoedig, u bent hier niet aangeklaagd, omdat u een dapper man zijt geweest, noch wegens uw moed en onwrikbaarheid in tijden van nood, maar omdat u gebruik gemaakt hebt van deze uw voorgewende dapperheid om de stad Mensziel tot daden van oproer te brengen, zowel tegen de grote Koning als tegen Zijn Zoon Immanuël. Dit is de misdaad en de zaak waarvan u in en door deze aanklacht wordt beschuldigd.”

Maar hij antwoordde daar niet op.

Als nu het hof tot zover de gevangenen aan de balie in verhoor had genomen, verwezen zij hen naar de uitspraak der gezworenen, tot wie zij zich richtten met de volgende woorden:

“Heren van het gerecht, u bent hier geweest en hebt deze mannen gezien, u hebt hun beschuldigingen gehoord: hun verontschuldigen tevens en wat de getuigen tegen hen hebben getuigd; wat nu nog te doen overblijft is, dat ge u in een of andere plaats afzondert, waar u zonder hinder en verwarring kunt overwegen, welke uitspraak u naar waarheid en gerechtigheid moet inbrengen voor de Koning tegen hen, en dus zult u dien overeenkomstig uw uitspraak inleveren.”

Toen verwijderde zich de Jury of gezworenen, te weten: Mijnheer Geloof, Mijnheer Trouwhartig, Mijnheer Oprecht, Mijnheer Haat-het-kwade, Mijnheer Liefde-tot-God, Mijnheer Zie-naar-Waarheid, Mijnheer Hemelsgezind, Mijnheer Matig, Mijnheer Dankbaar, Mijnheer Nederig, Mijnheer Goed-werk, en Mijnheer IJver-voor-God, om naar hun werk te gaan. Als zij nu met elkaar zich afgezonderd hadden, begonnen zij onder elkaar te spreken, ten einde hun uitspraak of hun vonnis op te stellen.

Aldus begon Mijnheer Geloof, want hij was de president:

“Heren, zei hij, wat de gevangenen aan de balie betreft, ik voor mij geloof, dat zij allen de dood verdiend hebben.

Zeer waar, zei Mijnheer Trouwhartig, ik deel geheel uw mening.

O, wat een genade is het, zei Mijnheer Haat-het-kwade, dat zulke schurken als deze gevat zijn!

Ja, ja, zei Mijnheer Liefde-tot-God, deze dag is een van de heerlijkste, die ik ooit in mijn leven beleefd heb.

Toen zei Mijnheer Zie-naar-waarheid, ik weet, dat zo wij hen ter dood veroordelen, onze uitspraak voor EL Schaddaï zelf gelden zal.

Dat betwijfel ik ook volstrekt niet, zei Mijnheer Hemelsgezind; bovendien zei hij: Wanneer al zulke beesten als deze zijn, uit Mensziel uitgeworpen zullen zijn, wat een beminnelijke stad zal zij dan zijn!

Toen zei Mijnheer Matig: Het is mijn wijze niet om mijn oordeel met rasheid uit te spreken, doch wat deze lieden aangaat, hun misdaden zijn zo wereldkundig, en de getuigenis zo tastbaar, dat die man willens blind moest zijn, die zei, dat de gevangenen niet behoorden te sterven.

Gezegend zij de Heere, zei Mijnheer Dankbaar, dat de verraders zich in verzekerde bewaring bevinden.

En ik voeg mij hierin bij u op mijn blote knieën, zei Mijnheer Nederig.

Ik ben ook blij, zei Mijnheer Goedwerk.

Toen zei de vurige en trouwhartige heer IJver-voor-God: Snijd hen af, zij zijn de pest geweest en hebben de verwoesting van Mensziel gezocht!”

Als zij nu allen in hun uitspraak overeenstemden, verscheen zij terstond voor het hof.

SCHRIJVER. “Heren van ‘t gerecht, antwoordt allen op uw namen: Mijnheer Geloof, een; Mijnheer Trouwhartig, twee; Mijnheer Oprecht, drie; Mijnheer Haat-het-kwade, vier; Mijnheer Liefde-tot-God, vijf; Mijnheer Zie-naar-waarheid, zes; Mijnheer Hemelsgezind, zeven; Mijnheer Matig, acht; Mijnheer Dankbaar, negen; Mijnheer Nederig, tien; Mijnheer Goed-werk, elf; en Mijnheer IJver-voor-God, twaalf. Gij mannen, vroom en trouw, wees eensgezind in uw uitspraak, bent u allen één van gevoelen?”

JURY. Ja, mijnheer.

SCHRIJVER. Wie zal voor u spreken?

JURY. Onze president.

SCHRIJVER. “Gij heren van ‘t gerecht, voor onze Heere, de Koning aangewezen om hier uitspraak te doen in een zaak van leven of dood, hebt het verhoor van elk dezer mannen, de gevangenen voor de balie, gehoord. Wat zegt gij, zijn zij schuldig aan die zaken en misdaden waarvan zij hier beschuldigd worden, of zijn zij niet schuldig?”

PRESIDENT. “Schuldig, mijnheer!”

SCHRIJVER. “Zorg voor de gevangenen, cipier!”

Dit geschiedde in de morgen, en des namiddags ontvingen zij het vonnis des doods overeenkomstig de wet.

Als nu de gevangenebewaarder zulk een last ontvangen had, zette hij hen allen in de binnenste gevangenis, om hen daar te bewaren tot de dag der terechtstelling, hetgeen aan de morgen van de volgende dag zou plaats hebben.

Doch zie nu wat er gebeurde. Een der gevangenen, Ongeloof genaamd, brak in het tijdsverloop tussen de tijd, dat hij zijn vonnis ontvangen had en de tijd der terechtstelling uit de gevangenis, ontvluchtte, pakte zich weg buiten de stad Mensziel en lag in zulke plaatsen en schuilhoeken, waar hij kon, op de loer, totdat hij weer een gelegenheid zou gevonden hebben om van de Stad Mensziel schade en kwaad te doen, omdat zij aldus met hem gehandeld hadden, zoals zij gedaan hadden.

Als nu mijnheer Trouwman, de cipier, bemerkte had, dat hij zijn gevangene verloren had, was hij in een grote angst, omdat die gevangene, om zo te spreken, de ergste van de bende was. Dus gaat hij heen en maakt eerst de Burgemeester, de heer Verslaggever, en de heer Wil-zij-wil met het geval bekend, ten einde van hen een bevel te ontvangen om hem te zoeken in de gehele stad Mensziel. Zo ontving hij dan een bevel, en men zocht overal maar men kon in de gehele stad Mensziel zulk een man niet vinden.

Al wat men kon te weten komen was, dat hij een poosje aan de buitenzijde van de stad op de loer gelegen had, en dat de een en de ander hem hier en daar even gezien had, toen hij uit de stad Mensziel ontvluchtte; een of twee personen bevestigden ook, dat zij hem buiten de stad hadden gezien, als hij met snelle draf over de vlakke liep.

Als hij nu weggegaan was, bevestigde zekere heer Zag, dat hij over dorre plaatsen ronddoelde, tot hij Diabolus, zijn vriend, ontmoette, en waar zouden zij elkaar anders ontmoeten, dan juist op de Hellepoortsheuvel?

Maar o, wat een betreurenswaardige geschiedenis verhaalde die oude heer aan Diabolus van de treurige veranderingen, welke Immanuël in Mensziel gemaakt had! Zoals ten eerste: hoe Mensziel na enig uitstel een algemene vergiffenis van de hand van Immanuël ontvangen had en dat zij Hem uitgenodigd hadden in de stad te komen en dat zij Hem het Kasteel in zijn bezit gegeven hadden. "Bovendien zei hij, dat zij Zijn soldaten in de stad geroepen hadden, en gestreefd hadden, wie de meesten van hen zou inkwartieren, ook onthaalden zij Hem met muziek, zang en dans. Maar, zei Ongeloof, wat voor mij de pijnlijkste kwelling uitmaakt is, dat Hij, o vader, uw beeld omver gehaald en het Zijne daarvoor in de plaats gesteld, uw dienaren afgezet en de Zijne in hun plaats aangesteld heeft. Ja, en Wil-zij-wil, die oproermaker, die zoals men zou gedacht hebben, nooit ons zou verlaten hebben, staat nu bij Immanuël in zulk een grote gunst, als hij ooit bij u genoten heeft. Maar benevens dit alles heeft deze Wil-zij-wil een bijzondere opdracht van zijn Meester ontvangen, om op te sporen, te vatten en ter dood te brengen alle en allerlei Diabolisten, die hij in Mensziel vinden zou. Ja en deze Wil-zij-wil heeft reeds acht van mijn meesters trouwste vrienden in Mensziel gevat en gevangen gezet. Ja, verder

mijnheer, ik zeg het met smart, zijn zij allen aangeklaagd, veroordeeld en ik vrees ook, in Mensziel terechtgesteld. Ik sprak u, mijnheer, van acht; en ik zelf was de negende, die zeker diezelfde beker zou hebben moeten drinken, was het niet, dat ik door list, gelijk u ziet, van hen ontvlucht was.”

Toen Diabolus deze treurige geschiedenis gehoord had, gilte hij en snoof de wind op gelijk een draak, en maakte door zijn gebrul, dat de hemel donker zag; ook zwoer hij, dat hij zijn best zou doen om zich daarvoor op Mensziel te wreken. Dus besloten zij, beide hij en zijn oude vriend Ongeloof om in het brede te beraadslagen, hoe zij de stad Mensziel weer in hun macht zouden kunnen krijgen.

Deze tijd nu, was de dag aangebroken waarop de gevangenen in Mensziel moesten terechtgesteld worden Rom. 8:13. Zij werden dan, en dat wel door Mensziel op de meest plechtige wijze, naar het kruis op de marktplaats gevoerd. Rom. 6:12-14. Want de Vorst had gezegd, dat dit gedaan zou worden door de hand van de stad Mensziel, opdat Hij mocht zien, zei Hij, of mijn nu verlost Mensziel gereed is om Mijn woord te bewaren en Mijn bevelen te doen, en opdat ik Mensziel moge zegenen in het verrichten van deze daad. Een bewijs van Oprechtheid behaagt mij zeer, laat Mensziel daarom eerst haar handen slaan aan deze Diabolisten om hen te verderven. Gal. 5:24.

De stad Mensziel dan sloeg hen naar het woord van hun Vorst. Maar toen de gevangenen naar de kruispaal gebracht werden om te sterven, kunt u nauwelijks geloven wat een moeilijke taak Mensziel had om de Diabolisten ter dood te brengen. Want die lieden, wetende dat zij sterven moesten, en elk voor zich een onverzoenlijke haat in hun hart tegen Mensziel koesterende, wat deden zij anders dan moed grijpen bij de paal, en weerstonden daar de lieden van de Stad Mensziel? Daarom waren de lieden van Mensziel genoodzaakt om de hulp in te roepen van de kapiteins en de krijgsknechten. De grote EL Schaddai nu, had een Secretaris in de stad en hij had de lieden van Mensziel zeer lief; ook bevond Hij zich op de plaats der terechtstelling. Als Hij nu de mannen van Mensziel tegen de worstelingen en de teugelloosheid der gevangenen hoorde roepen, rees hij op van Zijn plaats en kwam en legde Zijn handen op de handen der mannen van Mensziel. Alzo kruisigden zij de Diabolisten, die een pest, een smart en een belediging voor de stad Mensziel geweest waren Rom. 8:13.

HOOFDSTUK 11

De heer Bevinding tot ambtenaar aangesteld. - De vrijdom van de stad vernieuwd en door bijzondere voorrechten vergroot. - De bediening des evangelies geregeld ingesteld onder het bestuur van de Secretaris de heer Geweten tot prediker aangesteld en zijn plicht is 't bijzonder omschreven. - Aanwijzingen hoe de bedienaren zich moesten gedragen. - De inwoners worden in witte klederen gekleed en ontvangen vele andere onderscheidingsgunsten van de Vorst. - Gods-vrede wordt aangewezen om te besturen. - Het weergaloos geluk van de stad.

Als nu dat goede werk gedaan was, kwam de Vorst af om de mannen van Mensziel te zien, te bezoeken en liefderijk met hen te spreken, alsook om hun handen tot zulk een werk te sterken. En Hij zei tot hen, dat Hij door deze hun handeling hen beproefd had, en bevonden had, dat zij Zijn Ppersoon beminden, Zijn wetten betrachtten, en eerbied hadden voor Zijn eer. Bovendien zei Hij, om hun te tonen dat zij hierbij niet zouden verliezen, noch hun stad verzwakt hadden omdat zij hen kwijt waren, dat Hij een andere Kapitein over hen wilde aanstellen en dat wel een uit hun midden. Voorts zou deze Kapitein de bestuurder zijn over duizend, tot welzijn en voordeel van de nu bloeiende stad Mensziel.

Dus riep Hij een tot zich, wiens naam was **Wachtende**, en gebod hem dadelijk op te gaan naar de poort van het Kasteel en daar te vragen naar zekeren heer **Bevinding**, die dien edele Kapitein, de Kapitein Geloof vergezelt, en verzoek hem dadelijk tot mij af te komen. De boodschapper dan, die de goede Vorst Immanuël vergezelde, ging en zei gelijk hem bevolen was. De jonge edelman nu was daar om te zien hoe de kapitein zijn mannen in de tuin van het kasteel oefende en monsterde. Toen zei mijnheer Wachtende tot hem: "Mijnheer, de Vorst verlangt, dat u dadelijk tot Zijn Hoogheid zou afkomen." Dus bracht hij hem af tot Immanuël, en hij kwam en boog zich voor Hem neer. De lieden van de Stad kenden de heer Bevinding zeer goed, want hij was in de stad Mensziel geboren en opgevoed; ook wisten zij dat hij een man van beleid, van dapperheid en voorzichtig in alle zaken was. Ook was hij een schoon man, van goede naam, en zeer gelukkig in zijn ondernemingen.

Daarom waren de harten van de mensen van de Stad van vreugde in verrukking, toen zij zagen dat de Vorst zelf zo ingenomen was met de heer Bevinding, zodat Hij hem noodwendig tot kapitein over een bende knechten wilde aanstellen. Zij bogen eenparig hun knieën voor Immanuël en riepen met gejuich: *Dat Immanuël eeuwig leve!*

Toen zei de Vorst tot de jongen heer, wiens naam was Bevinding: "Ik heb goedgevonden u met een plaats van vertrouwen en eer in deze mijn stad Mensziel te bekleden."

Daarop boog de jonge man zijn hoofd en aanbad Hem. Het is, zei Immanuël, dat u kapitein zoudt zijn over duizend man in mijn beminde stad Mensziel. Toen zei de kapitein: *De Koning leve!*

De Vorst gaf dadelijk bevel aan des Konings Secretaris, dat hij voor mijnheer Bevinding een opdracht zou opstellen om hem tot kapitein aan te stellen over duizend man, en laat dat stuk tot mij gebracht worden opdat ik er mijn zegel ook onder plaatsen moge. En dit werd uitgevoerd zoals bevolen was.

De opdracht werd opgesteld, tot Immanuël gebracht en Hij zette Zijn zegel daarop. Toen zond Hij het stuk door de hand van de heer Wachtend naar de kapitein. Zodra nu de kapitein zijn opdracht ontvangen had, liet hij de trompet blazen ten einde vrijwilligers te werven en jonge lieden kwamen snel naar hem toegelopen, ja de grootste en voornaamste mannen in de stad zonden hun zoons om onder zijn bevelen ingelijfd te worden.

Aldus kwam kapitein Bevinding onder bevel van Immanuël, voor het welzijn van de stad Mensziel. Hij had tot zijn luitenant zekere heer Verstandig en tot zijn ambtenaar de heer Geheugen. Zijn onderofficieren behoef ik niet te noemen. Zijn vaandels waren de witte kleuren voor de stad Mensziel en zijn wapenschild was "de dode leeuw en de dode beer." 1 Sam. 17:36, 37. Daarop keerde de Vorst naar Zijn koninklijk paleis terug.

Als Hij nu daarheen teruggekeerd was, gingen de oudsten van de stad Mensziel, te weten, de Burgemeester, de Verslaggever, en de heer Wil-zij-wil om Hem geluk te wensen en meer bijzonder om Hem te danken voor Zijn liefde, zorg, en Zijn teder mededogen, welke Hij betoond had aan Zijn eeuwig aan Zich verplicht hebbende stad Mensziel. En na een poos waarin zij een genoeglijk onderhoud met elkaar hadden, eindigden de stedelingen plechtig hun plechtigheid en keerden weer naar hun plaatsen terug.

Ook bepaalde Immanuël op dat ogenblik een dag, waarop Hij hun voorrechten wilde vernieuwen, ja waarop hij die vernieuwen en uitbreiden wilde, door verscheidene fouten daar in te verbeteren opdat het juk van Mensziel nog zachter mocht Zijn. Matth. 11:28-30. En dit deed Hij, zonder dat zij het Hem gevraagd hadden, enkel uit eigen vrijen wil en Zijn edele geest.

Als Hij hun oude schenkingsbrief had laten halen en ingezien had, legde Hij die ter zijde en zei: "Datgene nu wat oud is en verouderd is nabij de verdwijning." Hebr. 8:13.

Ook zei Hij: "De stad Mensziel zal een andere, betere giffbrief hebben, een nieuwe, meer stevig en vast." Als schets daarvan moge het volgende dienen:

"Ik Immanuël, Vorst des Vredes en die de stad Mensziel grotelijks bemint, geef in de Naam Mijns Vaders en uit eigen goedertierenheid, en waarborg en vermaak aan Mijn geliefde stad Mensziel:

- *Ten eerste.* Vrije, volledige en eeuwige vergiffenis van alle kwaad, leed en beledigingen, door hen Mijn Vader, Mij, Hun naburen of Hunzelf aangedaan. Hebr. 8:12.
- *Ten tweede.* Ik geef hun de heilige wet, en Mmijn testament, met alles wat daarin vervat is, om hun tot een eeuwige verkwikking en troost te zijn. Job 15:8-14.
- *Ten derde.* Ook geef ik hun een gedeelte van dezelfde volmaaktheid en goedheid, die in Mijns Vaders hart en Mijn hart woont. 2 Petrus 1:4; 2 Kor. 7:1; 1 Joh. 4:16.
- *Ten vierde.* Ik geef, verzeker en schenk hun uit vrije genade de wereld en wat daarin is, hun ten goede, en zij zullen zulke macht daarover hebben, als bestaanbaar zal zijn met de eer Mijns Vaders, met Mijn eer, en hun geluk. Ja, ik sta hun al de weldaden des levens en des doods toe, zo ook van alle tegenwoordige en toekomstige dingen. 1 Kor. 3:21, 22. Dit voorrecht zal geen andere stad, vlek of woonstede genieten dan slechts Mijn Mensziel alleen.
- *Ten vijfde.* Ik geef en sta hun toe een vrije toegang tot Mij in Mijn paleis, wat jaargetijde het ook zij, zowel in Mijn paleis Daarboven als hier beneden om aan Mij hun behoeften kenbaar te maken, Hebr. 10:19, 20; en Ik geef hun bovendien de belofte, dat ik hun smeking zal horen en al hun smarten zal lenigen, Matth. 7:7.
- *Ten zesde.* Ik geef, waarborg en schenk Mensziel volmacht en autoriteit om op te zoeken, te vatten, tot slaaf te maken en te doden, alle en allerlei Diabolisten, die te enigen, waar ook, zwerende zouden gevonden worden in of om de stad Mensziel.
- *Ten zevende.* Verder sta ik toe aan Mijn geliefde stad Mensziel, dat zij gemachtigd zullen zijn om niet toe te laten, dat enig uitlander of vreemdeling, of hun zaad zou vrij zijn in en van de gezegende stad Mensziel, noch te delen in haar heerlijke voorrechten Efeze. 4:22; doch dat alle gunsten, voorrechten en vrijheden, die ik der beroemde stad Mensziel geschonken heb, zullen zijn voor haar oude ingeborenen en trouwe inwoners, voor hen zeg ik, en voor hun zaad na hen. Col. 3:5-9. Maar alle Diabolisten, van wat soort, geboorte, land of koninkrijk ook, zullen van het delen daarin worden uitgesloten.”

Als nu de stad Mensziel hun genadige schenkingsbrief van de hand van Immanuël ontvangen had, die op zichzelf *oneindig groter is*, dan u door deze dorre schets is voorgesteld brachten zij die ten gehore, naar de marktplaats, en daar las de heer Verslaggever die schenkingsbrief in de tegenwoordigheid van al het volk. 2 Kor. 3:3; Jer. 31:33.

Toen dit gedaan was, werd hij naar de poorten van het kasteel teruggebracht, en zijn inhoud werd op deszelfs poorten sierlijk gegraveerd in letters van goud, opdat de

stad Mensziel benevens al de inwoners dien altijd zouden kunnen zien, of daarheen gaan konden, opdat zij zouden kunnen zien welk een gezegende vrijdom hun Vorst aan hen geschonken had, opdat hun vreugde in zichzelf mocht vermeederen en opdat hun liefde tot hun grote en goede Immanuël mocht worden vernieuwd. Hebr. 8:10.

Maar welk een vreugde, wat een geluk, wat een troost meent u, hadden nu de harten van de lieden van Mensziel bezet! De klokken luiden, de speellieden speelden, en het volk danste, de kapiteins hieven vreugdekreten aan, de vlaggen wapperden in de wind, en de zilveren trompetten schetterden, terwijl nu de Diabolisten blij waren, zo zij nu hun hoofden verbergen konden, want zij zagen er uit gelijk degenen, die van overlang dood waren geweest.

Als nu dit voorbij was, ontbood de Vorst opnieuw de oudsten van de stad Mensziel, en had een onderhoud met hen over een bediening, die Hij plan had onder hen te vestigen, zulk een bediening, die hun zou kunnen verklaren en onderwijzen de dingen welke hun tegenwoordige en toekomstige staat of toestand aangingen. “Want, zei Hij, gijlieden uit uzelf, zonder dat u leraars en herders hebt, zult niet in staat zijn om de wil Mijns Vaders te weten, en als u die niet weet, zeker zult u dan ook de wil Mijns Vaders niet kunnen volbrengen.” Jes. 10:23. 1 Kor. 2:14.

En als de oudsten van Mensziel dit nieuws aan het volk overbrachten, liep de gehele stad samen, want het stond hun wonder wel aan, gelijk ook alles, wat de Vorst nu deed, hun aangenaam was. En allen gezamenlijk smeekten Zijn Majesteit, dat Hij terstond zulk een bediening onder hen mocht vestigen, die hen zowel de wet als het oordeel, de inzettingen als de geboden zou kunnen onderwijzen, opdat zij mochten onderwezen worden in alle goede en heilzame dingen.

Hij deelde hen mee, dat Hij hen hun verzoek wilde toestaan, en twee personen onder hen wilde aanstellen, de een, die van Zijns Vaders Hof kwam en de ander, die een ingeborene van Mensziel is.

“Hij, die van het Hof komt, zei Hij, is een Persoon van niet minder hoedanigheid en waardigheid, dan Mijn Vader en ik en hij is **de Heer Oppersecretaris** van Mijns Vaders huis, want Hij is en is altijd geweest, de Hoofdvoorschrijver van alle wetten Mijns Vaders. Een Persoon volkomen goed bedreven in alle geheimenissen en kennis der geheimenissen, zoals Mijn Vader is of Ikzelf ben. Inderdaad, Hij is één met Ons in natuur, alsook in liefde tot Mensziel, getrouw zijnde aan en in de eeuwige belangen van de Stad Mensziel.

En deze is degene, zei de Vorst, die uw Hoofdleraar moet zijn, want Hij is het, en Hij alleen, die u duidelijk in alle hoge en bovennatuurlijke dingen kan onderwijzen 1 Thess. 1:5, 6. Hij, en Hij alleen is het, die de wijze en wegen Mijns Vaders aan het hof kent, ook kan niemand gelijk Hij tonen, hoe het hart Mijns Vaders is,

gedurende alle tijden, in alle dingen, bij alle gelegenheden jegens Mensziel. En daar niemand de dingen des mensen weet, dan de geest des mensen, die in hem is, zo ook weet niemand de dingen Mijns Vaders, dan deze hoge en machtige Secretaris.

Ook kan niemand dan Hij aan Mensziel mededelen, hoe en wat zij zullen doen om in de liefde Mijns Vaders te blijven. Hij is het ook, die vergeten dingen weer in uw geheugen terugroepen en die u de toekomstige dingen kan bekend maken. Deze Leraar moet noodzakelijk boven uw andere leraar staan, zowel in uw genegenheden als in uw oordeel. Rom. 8:26. Zijn Persoonlijke waardigheid, de heerlijkheid van Zijn onderwijzing, alsook de grote vaardigheid, die Hij bezit om u te helpen in het maken en opstellen van verzoekschriften aan Mijn Vader tot uw hulp en tot Zijn vermaak, Judas 1:20; Efeze. 6:18, moeten u verplichtingen opleggen om Hem te beminnen, Hem te vrezen en zorg te dragen, dat u Hem niet bedroeft. Openb. 2:7, 11, 17, 29; Efeze. 4:30.

Deze Persoon kan leven en kracht leggen in alles wat Hij zegt, ja, ook wekken in de harten. Deze Persoon kan u tot zieners maken en u doen profeteren wat hierna wezen zal, Hand. 21:10, 11. Door deze Persoon moet u al uw verzoekschriften opstellen voor Mijn Vader en mij, en laat niets de stad of het kasteel van Mensziel binnenkomen, zonder eerst Zijn oordeel en raad ingewonnen te hebben, want dat zou deze edele Persoon kunnen mishagen en bedroeven. Jes. 63:10. Draag zorg, zeg ik, dat u deze Leraar niet bedroeft. Want als u dat doet, zou hij u kunnen tegenstaan, en zo Hij door uw gedrag eens mocht geweken zijn, om zich tegen u in slagorde te stellen, dat zal u meer in ellende dompelen, dan wanneer twaalf legioenen van Mijns Vaders hof gezonden werden om u de oorlog aan te doen. Maar, gelijk ik zei, als u naar Hem horen zult en Hem beminnen, als ge u aan Zijn lering zult onderwerpen, en Zijn omgang zult zoeken, en de gemeenschap met Hem zult onderhouden, dan zult u Hem tienmaal beter vinden, dan de gehele wereld voor iemand wezen kan. Ja, Hij zal de liefde Mijns Vaders in uw harten uitstorten, en Mensziel zal de wijste en meeste gezegende van alle volken zijn. 1 Kor. 13, 14. Rom. 6:6.

Toen liet de Vorst de oude heer roepen, die voorheen de Verslaggever van Mensziel geweest was, mijnheer Geweten genaamd, en deelde hem mede, dat, aangezien hij goed bedreven was in de wet en het bestuur van de Stad Mensziel, en ook in goede naam stond, en op een geschikte wijze hun Zijns Vaders wil kon bekend maken in alle aardse en huiselijke zaken, Hij hem daarom ook maken wilde tot een leraar voor en in de goede stad Mensziel, in al de wetten, inzettingen en oordelen van de beroemde stad Mensziel. “En u moet, zei de Vorst, u bepalen tot het leren van zedelijke deugden, van burgerlijke en natuurlijke plichten, maar u moet niet trachten u uit te geven voor iemand die de hoge en bovennatuurlijke geheimnissen, welke in de boezem van EL Schaddaï, Mijn Vader verborgen zijn, zal openbaren, want deze

dingen weet niemand, en kunnen door niemand geopenbaard worden, dan alleen door de Secretaris van Mijn Vader.

U bent een inboorling van de stad Mensziel, maar de Heer Secretaris is een ingeborene met Mijn Vader, waarom hij kennis heeft van de dingen en de wil Mijns Vaders, gelijk u kennis hebt van de wetten en gewoonten der stad. Daarom, o mijnheer Geweten, ofschoon ik u gesteld heb tot een leraar en prediker in de stad Mensziel, toch moet gij, wat aangaat de dingen, welke de Heer Secretaris weet, en die Hij aan dit volk zal verkondigen, Zijn leerling zijn, gelijk ook de overigen van Mensziel.

U moet daarom in alle hoge en bovennatuurlijke zaken tot Hem gaan om onderricht en kennis. Want hoewel er een geest in de mens is, toch moet de inwerking van deze Persoon hem verstand geven. Job 33:8. Daarom, o mijnheer Verslaggever, gedraag u onderworpen en wees nederig, en gedenk steeds dat de Diabolisten, die hun eerste bediening niet hielden, maar hun eigen plaats verlaten hebben, nu gevangen zitten in de put des afgronds; wees dus tevreden met uw staat. Ik heb u aangesteld tot Mijns Vaders plaatsbekleder op aarde in zulke dingen, waarvan ik hier boven melding maakte. En gij, aanvaard die macht om ze te leren aan Mensziel, ja om die hen op te leggen met gesels en kastijdingen, zo zij niet gewillig zullen horen om uw bevelen te doen. En nu, mijnheer Verslaggever, omdat u oud bent en door vele verkeerdheden verzwakt, daarom geef ik u verlof en vergunning om, wanneer u ook wilt, naar Mijn fontein, Mijn waterleiding te gaan en daar vrijelijk te drinken van het bloed Mijner druif, want mijn waterleiding geeft altijd wijn. Als u aldus handelt, zult u van uw hart alle vuile, ruwe en schadelijke luimen verdrijven. Ook zal zij uw ogen verlichten en uw geheugen sterken tot het bevatten en bewaren van alles, wat des Konings meest edele Secretaris leert.” Hebr. 5:14.

Als nu de Vorst aldus de heer Verslaggever (die eens die post bekleed had) in de plaats en bediening van een leraar in Mensziel bevestigd had, en deze man die dankbaar had aangenomen, richtte Immanuël zich in een bijzondere aanspraak tot de stedelingen zelf.

“Aanschouwt, zei de Vorst tot Mensziel, Mijn liefde en zorgen jegens u. Ik heb bij alles dat geschied is, deze genade toegevoegd, om u predikers te kiezen: de zeer Edele Secretaris om u te onderwijzen in alle hoge en verhevene geheimnissen; en deze heer, naar de heer Geweten wijzende, om u te onderrichten in alle menselijke en huiselijke zaken, want daarin ligt zijn werk. Hij is, door hetgeen ik gezegd heb, niet beperkt om aan Mensziel iets mede te delen, dat hij uit de mond van de heer Oppersecretaris gehoord en ontvangen heeft, slechts zal hij niet trachten zich aan te matigen om een openbaarder te zijn van die hoge geheimnissen, want die te openen en die aan Mensziel te ontdekken, staat slechts

in de macht, autoriteit en het vernuft van de Heer Oppersecretaris zelf. Van die dingen mag hij spreken, gelijk ook de overigen van de stad Mensziel doen mogen, ja, zij mogen, zo de gelegenheid zich voordoet, die elkaar op het gemoed drukken, tot voordeel van allen. Deze dingen dan, wenste ik, dat zij door u werden in acht genomen en gedaan, want zij dienen voor uw leven en de verlenging uwer dagen.

Nog een zaak aan Mijn geliefde Verslaggever en aan de gehele stad Mensziel. U moet u niet verlaten op iets van hetgeen hij in last heeft om u te leren, om daarop uw vertrouwen en verwachting aangaande de toekomstige wereld te bouwen. Van de toekomstige wereld, zeg ik, want ik heb Mij voorgenomen een andere wereld aan Mensziel te geven, als deze met hen is versleten, maar hiervoor moet u geheel en alleen uw toevlucht nemen tot en staat maken op Zijn leer; dat is uw Leraar in de eerste plaats. Ja, de heer Verslaggever zelf moet geen leven zoeken in datgene wat hijzelf openbaart, zijn afhankelijkheid moet dienaangaande gevestigd zijn in de leer van die andere Prediker. Laat de heer Verslaggever zich ook wachten om enige andere leer of punt van leer aan te nemen, die hem niet meegedeeld is door de Leraar, die boven hem staat, zelfs niet binnen de perken van zijn eigen formele kennis.”

Nadat de Vorst dus alle dingen in Mensziel geregeld had, ging Hij voort met aan de oudsten van de Stad een nodige waarschuwing te geven, te weten, hoe zij zich zouden gedragen jegens de hoge en edele kapiteins, die Hij van zijns Vaders hof had gezonden of medegebracht in de beroemde stad Mensziel.

“Deze Kapiteins, zei Hij, beminnen de stad Mensziel, en zijn uitgelezen mannen, uit velen gekozen, als mannen die het best geschikt zijn om de stad Mensziel te bewaren en die zeer getrouwelijk willen dienen in de oorlogen van EL Schaddaï tegen de Diabolisten. Ik gelast u daarom, zei Hij, o inwoners van de nu bloeiende stad Mensziel, dat ge u niet ruw en ongenegen gedraagt jegens mijn kapiteins of hun mannen, daar, gelijk Ik zei, zij uitgelezen en verkoren lieden zijn, mensen uit velen gekozen voor het welzijn van de stad Mensziel. Ik zeg, ik gelast u, dat ge u niet onwillig jegens hen gedraagt, want hoewel zij harten en aangezichten hebben als leeuwen, wanneer zij te enigen tijde opgeroepen worden om ten strijde te trekken tegen des Konings vijanden en die van de stad Mensziel, toch zou een kleine onvriendelijke behandeling vanwege de stad Mensziel hun aangedaan, hun aangezichten treurig en neerslachtig maken, en hun moed verzwakken en wegnemen. Daarom, o Mijn beminden, gedraag u niet onvriendelijk jegens Mijn dappere kapiteins en moedige krijgslieden, maar bemint hen, voedt hen, ondersteunt hen, en draagt hen in uw harten, dan zullen zij niet slechts voor uw vechten, maar maken dat van u vlieden alle Diabolisten, die zo mogelijk uw diepste verderf zoeken en willen.

Als derhalve iemand van hen te enigen tijde mocht ziek zijn of zwak en bijgevolg niet in staat om het ambt der liefde te volbrengen, dat zij van harte gewillig zijn om te vervullen - en ook zullen vervullen wanneer zij gezond zijn - minacht hen dan niet, veracht hen evenmin, maar versterkt hen veeleer, moedigt hen aan, al zijn zij zwak en op het punt van te sterven. Hebr. 12:12. Want zij zijn uw beschuttingen en uw wacht, uw muur, uw poorten, uw sloten en uw grendelen. En hoewel zij maar zwak zijn, zij maar weinig kunnen doen, en eerder nodig hebben van u geholpen te worden, dan dat u grote dingen van hen zou verwachten, toch weet u welke daden, welke feiten en dappere dingen zij kunnen en willen doen voor u, wanneer zij gezond zijn.

Bovendien, als zij zwak zijn, kan de stad Mensziel niet sterk zijn; als zij sterk zijn dan kan Mensziel niet zwak zijn; uw veiligheid ligt derhalve in hun gezondheid en in uw goedwilligheid jegens hen. Jes. 35:3. Onthoudt ook, dat zo zij ziek zijn, zij die ongesteldheid van de stad Mensziel gekregen hebben. Openb. 3:2; 1 Thess. 5:14.

Deze dingen heb ik tot u gesproken, omdat Mij uw geluk en uw eer ter harte gaat. Draag daarom zorg, o Mijn Mensziel, dat u stipt zijt in alle dingen, die ik u bevolen heb, niet alleen als een stad, en aldus aan uw ambtenaren en wachten en hoofdambtenaren, maar ook aan u als volk, welks welzijn als enkelvoudige personen afhangt van de betrachting der bevelen en geboden van hun Heer.

Voorts, o Mijn Mensziel, ik waarschuw u voor datgene, waarvoor u niet tegenstaande die hervorming, welke heden onder u uitgewerkt is, noodzakelijk gewaarschuwd worden moet. Luistert daarom vlijtig naar mij. Ik weet nu zeker en u zult hierna weten, dat er nog enigen der Diabolisten in de stad Mensziel overgebleven zijn. Diabolisten die halstarrig en onverzoenlijk zijn en die reeds, terwijl Ik bij u ben, en nog meer wanneer Ik van u zal weggegaan zijn, studeren, zamenscholingen maken, trachten en gezamenlijk pogingen aanwenden om u tot verwoesting en aldus tot een toestand erger dan de Egyptische slavernij te brengen. Zij zijn de verklaarde vrienden van Diabolus, wees daarom omzichtig, zij woonden voor deze met hun vorst in het kasteel, toen Ongeloof de Burgemeester van deze stad was. Markus 7:21, 22. Maar sinds Ik hier gekomen ben, liggen zij meer daarbuiten, en bij de muren en hebben daar holen voor zich gemaakt en spelonken en gaten en sterkten daarin.

Daarom, o Mensziel, wat dit aangaat, zal uw werk zo veel te moeilijker en zwaarder zijn, Rom. 7:18, namelijk om hen te grijpen, te vernederen en te doden naar de wil Mijns Vaders. Ook kunt u niet geheel van hen bevrijd worden, tenzij u de muren uwer stad slecht, hetgeen Ik volstrekt niet wil, dat u doen zult. Vraagt u Mij, wat wij dan zullen doen? Wel, wees wakker en gedraagt u als mannen; houdt hun sterkten in het oog, speurt hun holen na, valt hen aan, en maakt geen vrede met hen. Waar zij ook ronddolen, loeren of verblijven, en welke vredesvoorwaarden zij u ook aanbieden, verafschuw hen en alles zal wel zijn

tussen mij en u. En opdat u hen te beter moogt onderscheiden van diegenen, welke ingeborenen van Mensziel zijn, zal ik u deze korte lijst geven van de namen hunner voornaamsten, welke zijn als volgt: Heer Afgoderij, heer Overspel, heer Moord, heer Boosheid, heer Wulpsheid, heer Bedrog, heer Boos-oog, heer Dronkenschap, heer Zwelger, heer Afgodendienaar, heer Toverij, heer Veranderlijk, heer Naijver, heer Wraak, heer Twist, heer Oproer, en heer Ketterij. Dit zijn enigen van de voornaamste, o Mensziel, van degenen die u voor altijd zoeken te verderven. Deze, zeg ik, zijn de insluipers in Mensziel. Maar lees vooral goed in de wet uws Konings en daar zult u hun gelaatsuitdrukking in beschreven vinden en verder karakteristieke aantekeningen aangaande die lieden, waardoor zij zeker kunnen gekend worden.

Deze, o Mijn Mensziel, (en ik wenste hartelijk dat u het mocht weten) zullen, zo het hun toegelaten wordt om rondom de stad te lopen en te dwalen, zoals zij wel wilden, spoedig als adders uw ingewanden doorknagen, ja uw kapiteins vergiften, de zenuwen van uw soldaten doorsnijden, de bomen en grendels van uw poorten verbreken en uw, nu zeer bloeiende stad Mensziel veranderen in een steenhoop. Opdat ge u daarom moedig gedraagt om deze schurken te grijpen, waar u die ook moogt vinden, daarom geef ik aan u heer Burgemeester, mijnheer Wil-zij-wil en mijnheer Verslaggever, benevens aan al de inwoners van de Stad Mensziel volmacht en opdracht om op te sporen, te grijpen en te laten ter dood brengen aan het kruis, alle en allerlei Diabolisten, wanneer en waar u hen ook vindt, naar binnen loerende, of zwerfende rondom de wallen van de Stad Mensziel.

Ik verhaalde u tevoren, dat Ik een vaste en geregelde prediking onder u had ingevoerd; niet, dat u slechts deze bij u hebt, want mijn vier eerste kapiteins, welke tegen de meester en heer der Diabolisten, die in Mensziel was optrokken, kunnen, als het nodig is en zo hun gevraagd wordt, en willen niet slechts in het verborgen, maar in het openbaar aan de gemeente beide goede en heilzame leringen verkondigen, die u in de weg zullen leiden. Ja, zij zullen een wekelijkse en zo 't nodig is een dagelijkse prediking houden in u, o Mensziel, en zullen u onderwijzen in zulke nuttige lessen, dat die, zo u daarop acht neemt, u tot aan uw einde zullen goeddoen. En neemt daarop vooral acht, dat u de lieden niet spaart, die u in last hebt te grijpen en te kruisigen.

Gelijk ik u nu de landlopers en rondzwerfers bij name voor ogen gesteld heb, zo wil ik u ook zeggen, dat onder u ook enigen van hen zullen binnensluipen om u te bedriegen, zelfs onder dezulken die, maar slechts in schijn, zeer vurig en ijverig zijn in de godsdienst. En zij, als u niet waakt, zullen u een kwaad doen, zoals ge u nu niet denken kunt. Deze, gelijk Ik zei, zullen zichzelf aan u vertonen in een andere gedaante, dan degenen die u boven beschreven zijn. Daarom o Mensziel! waakt en zijt nuchter en laat u niet misleiden!"

Als nu de Vorst tot dusverre de stad Mensziel in nieuwe vorm gebracht had en hen had onderwezen in zulke zaken, die voor hen nuttig waren te weten, bepaalde Hij een andere dag, waarop Hij voornemens was, van de Stad Mensziel een ander ereteken te geven als het stadsvolk tezamen gekomen was, een teken, waardoor zij van alle volken, natiën en tongen, die er in het Koninkrijk des Heelals zijn, zouden onderscheiden zijn.

Het duurde nu niet lang, vóór de vastgestelde dag gekomen was, en de Vorst en Zijn volk in het paleis des Konings tezamen kwamen, waar Immanuël eerst een korte aanspraak tot hen richtte, en hun toen deed naar hetgeen Hij hun gezegd had, en aan hen volbracht, hetgeen Hij had beloofd.

“Mijn Mensziel, zei Hij, hetgeen Ik nu gereed sta te doen, is aan de wereld te laten weten, dat gij de Mijne zijt en u ook in uw eigen ogen te doen onderscheiden van alle valse verraders, die onder u mochten insluipen.”

Toen beval Hij, dat degenen die Hem vergezelden, zouden heengaan en uit Zijn schatkamer zouden hervorbrengen die witte en blinkende klederen, welke Ik, zei Hij, heb verworven en bijeengebracht heb voor mijn Mensziel.

Dus werden de witte klederen uit zijn schatkamer gehaald en voor de ogen des volks neergelegd. Ook werd het hun toegestaan dat zij die zouden nemen en aandoen naar hun grootte en statuur. Aldus werd het volk met witte klederen bekleed, met fijn linnen, wit en rein. Openb. 19:8.

Daarop zei de vorst tot hen:

“Dit o Mensziel is mijn livrei en het teken, waardoor de Mijnen gekend worden van dienaren van anderen. Ja, dat is het wat Ik toesta aan allen die de Mijne zijn, en zonder die kleding en dat teken wordt het niemand toegestaan om mijn aangezicht te zien. Draag ze daarom terwille van Mij, die ze aan u gaf; en ook zo u wilt, dat de wereld u als de Mijne kennen zal.”

Maar nu! Kunt ge u voorstellen hoe Mensziel blonk? Zij was schoon als de zon, rein als de maan, en verschrikkelijk als een leger met banieren. Hoogl. 6.

De Vorst ging verder en zei:

Geen Vorst, potentaat, of machtige in het heelal, schenkt zulk een livrei dan Ikzelf, zie daarom zult gij, gelijk Ik zei, daaraan gekend worden als de Mijne te zijn. En nu, zei Hij, Ik heb u Mijn liverij gegeven. Laat ik u ook aangaande die kleding bevelen geven, en draag zorg, dat u goed acht geeft op Mijn woorden:

- *Ten eerste.* Draagt die kleding dagelijks, dag aan dag, opdat u niet te enige tijde anderen zou toeschijnen, alsof u niet van de Mijne waart.
- *Ten tweede.* Houdt die steeds wit, want, zo zij bevekt zijn, dan is dat een oneer voor Mij. Pred. 9:8
- *Ten derde.* Wilt ze daarom van de grond opgorden en laat ze niet in aanraking komen met stof en slijk.
- *Ten vierde.* Draagt zorg, dat u ze niet verliest, opdat u niet naakt wandelt en zij uw schaamte zien. Openb. 3:2.
- *Ten vijfde.* Maar zo u ze mocht bevekken, zo u ze mocht onrein maken - hetgeen Ik volstrekt niet wil dat u doen zult, maar de vorst Diabolus zou blij zijn zo u zulks deed - spoed u dan om te doen, hetgeen in Mijn wet geschreven is, opdat u moogt staan en niet vallen voor Mij en voor Mijn troon. Luk. 21:36. Ook is dit de weg om te maken, dat Ik u niet verlaat noch u verloochen, terwijl Ik hier ben, maar opdat ik in deze stad Mensziel eeuwig wonen moge. Openb. 7:15-17.

En nu was Mensziel en deszelfs inwoners als *het zegel op Immanuëls rechterhand!* Waar was er nu een stad, een vlek, een gemeente, die met Mensziel kon vergeleken worden? Een stad, verlost uit de hand en uit de macht van Diabolus-een stad, door koning EL Schaddai bemind, en waarheen Hij Immanuël zond om haar te herwinnen op de Vorst van de helse poel, ja, een stad, waarin Immanuël graag woonde, en die Hij Zich tot Zijn koninklijke woonplaats koos; een stad, welke Hij voor zichzelf versterkte, en welke Hij onneembaar maakte door de kracht van Zijn leger? Wat zal ik zeggen? Mensziel heeft nu een zeer heerlijk Vorst, gouden kapiteins en krijgslieden, beproefde wapenen, en klederen zo wit als sneeuw. Ook moeten deze weldaden niet klein, maar groot geschat worden. Kan de stad Mensziel ze op die prijs stellen en ze aanwenden tot dat doel en oogmerk, waartoe ze hen gegeven zijn?

Als nu de Vorst aldus de hervorming van de stad volbracht had, beval Hij dat zij Zijn standaard zouden plaatsen op de borstweringen van het kasteel, om te tonen dat Hij groot vermaak vond in het werk Zijner handen en in het goede, dat Hij voor de beroemde en bloeiende stad Mensziel uitgewerkt had. En toen:

Ten eerste. Bracht Hij hen dikwijls een bezoek, nu niet slechts een dag, maar de Oudsten van Mensziel moesten tot Hem komen in zijn paleis, of Hij ging tot hen. Nu moesten zij samen wandelen en spreken met elkaar over al de grote dingen, die hij gedaan had en nog verder beloofde voor de stad Mensziel te doen. 2 Kor. 6:16. Zo placht Hij dikwijls te doen met de Burgemeester, de heer Wil-zij-wil en de eerwaarden ondergeschikte prediker, de heer Geweten en de heer Verslaggever. Maar o, hoe genadig, hoe beminnelijk, hoe vriendelijk en teder gedroeg deze gezegende Vorst zich nu jegens de stad Mensziel! In alle straten, tuinen,

boomgaarden, en andere plaatsen waar Hij kwam, zouden zeker de armen Zijn gunst en zegen genieten; ja Hij kuste hen; en als zij ziek waren, legde Hij hen de handen op en maakte hen gezond.

De kapiteins placht Hij dagelijks, ja soms elk uur door Zijn tegenwoordigheid en goede woorden aan te moedigen, want u moet weten, dat een glimlach van Hem hen meer kracht schonk, en meer leven en sterkte, dan iets anders onder de hemel kon gedaan hebben. Ook wilde de Vorst hen nu onthalen, en gedurig met hen feest houden. Nauwelijks verliep er een week, of een maaltijd moest er plaats gehad hebben, waaraan Hij met hen deelnam. 1 Kor. 5:8.

Gij herinnert u, dat wij enige bladzijden vroeger melding gemaakt hebben van een feest, dat zij samen vierden, maar dat zij nu samen feestvierden, was een meer gewone zaak. Elke dag was nu voor Mensziel een feestdag. Ook zond Hij hen, wanneer zij naar hun plaatsen terugkeerden, nooit ledig heen, ieder van hen moest een ring, een gouden keten, een armband, een witten steen of iets anders hebben, zo dierbaar was Mensziel Hem nu; zo beminnelijk was Mensziel in Zijn ogen.

Ten tweede. Wanneer de oudsten en de lieden van de Stad niet tot Hem kwamen, placht Hij hen veel levensmiddelen te zenden, vlees dat van het hof kwam, alsook wijn en brood die toebereid waren voor zijns Vaders tafel, zodat wie het ook zag, beleed dat zo iets niet te zien was in enig koninkrijk.

Ten derde. Indien Mensziel Hem niet zo dikwijls bezocht als Hij dat wel wenste, placht Hij tot hen uit te gaan, aan hun deuren aan te kloppen en toegang te vragen, opdat de vriendschap mocht onderhouden worden tussen hen en Hem. Als zij hoorden en Hem opendeden, zoals zij gewoonlijk deden als zij thuis waren, dan vernieuwde Hij Zijn vorige liefde, en bevestigde die ook met vele nieuwe tekenen van aanhoudende gunst. Openb. 3:20. Hoogl. 5:2

En was het niet verwonderlijk om aan te zien, dat in diezelfde plaats, waar Diabolus enigen tijd zijn woning had en zijn Diabolisten onderhield tot algemene vernieling van Mensziel, de Vorst der vorsten met hen zat te eten en te drinken, terwijl al Zijn machtige kapiteins, krijgslieden, trompetters, benevens de zangers en zangeressen van Zijn Vader rondom stonden om Hem te dienen!

Nu liep Mensziels beker over, nu vloeiden haar waterwellen van zoeten wijn; nu at zij het fijnste der tarwe, en dronk melk en honing uit de rots. Nu zei zij: *Hoe groot is Zijn goedertierenheid, want Ik vond genade en gunst in Zijn ogen; hoe gelukkig ben ik nu!*

De gezegende Vorst stelde ook een nieuwe ambtenaar in de stad aan, en deze was een goed man, zijn naam was heer Gods-vrede. Col. 3:16. Deze man werd gesteld over mijnheer Wil-zij-wil, de Burgemeester, de heer Verslaggever, de ondergeschikte

Prediker, de heer Geheugen en over al de ingeborenen van de stad Mensziel. Hij was zelf geen ingeborene van de stad, maar kwam met Vorst Immanuël van het hof. Hij was een goede kennis van kapitein Geloof en kapitein Goede-hoop; enigen zeggen, dat zij bloedverwanten waren; en ik ben ook van die mening. Rom. 15:13. Deze man werd, gelijk ik zei, tot gouverneur van de stad in het algemeen aangesteld, maar bijzonder over het kasteel, en kapitein Geloof was hem daar tot een helper.

En het trok vooral mijn aandacht, dat zolang alle dingen in Mensziel gingen, zoals deze goedgehartige man wilde, de stad in een allergelukkigste toestand was. Er waren nu geen onenigheden, noch twisten, noch verzettelijkheden, noch ontrouwe daden in de gehele stad Mensziel; iedereen in Mensziel bemoeide zich met zijn eigen zaken. De edelen, de officieren, de soldaten en allen in die plaats behielden hun bediening. En wat de vrouwen en kinderen in de stad aangaat, zij vervolgden hun zaken met vreugde, zij werkten en zongen, ja werkten en zongen van de morgen tot avond, zodat nu door de gehele stad Mensziel niets dan harmonie, rust, en gezondheid gevonden werd. En dit duurde die ganse zomer door.

HOOFDSTUK 12

Vleselijke-gerustheid neemt de overhand in de stad, een verkoeling vond plaats tussen de inwoners en Immanuël, Die daardoor grotelijks beledigd zijnde, Zich terugtrok. - Godsvreze, die de oorzaak van Zijn verwijdering ontdekt, vuurt het volk aan om de heer Vleselijke-gerustheid te doden. - Maatregelen worden genomen om Immanuël te bewegen om terug te keren.

Er was een man in de stad Mensziel en zijn naam was heer **Vleselijke-gerustheid**. Deze man bracht na al die gunstbewijzen, dezer stad bewezen, de stad Mensziel in grote en smartelijke slavernij en dienstbaarheid. Een kort verhaal van hem en zijn daden volgt hier:

Toen Diabolus eerst bezit nam van de stad Mensziel, bracht hij een groot aantal Diabolisten met zich derwaarts mede, mensen juist als hijzelf was. Onder deze lieden nu, was er een wiens naam was heer **Zelfbedrog**; een voornaam en wakker man was hij, zoals de stad Mensziel in die dagen maar een bevatte. Diabolus dan, bemerkende dat die man werkzaam en moedig was, zond hem op menige wanhopige oogmerken uit, welke hij beter behandelde, en meer naar de zin van zijn heer, dan de meesten van diegenen, welke uit de hollen met hem gekomen waren, doen konden. Daar hij hem zo geschikt voor zijn oogmerk vond, zo bediende hij zich het liefst van hem en gaf hem een rang naast de grote heer Wil-zij-wil, van wie wij tevoren zoveel geschreven hebben. De heer Wil-zij-wil nu, in die dagen zeer wel met hem en met zijn heldendaden ingenomen zijnde, gaf hem zijn dochter Mejuffrouw **Vrees-niets** tot vrouw. Bij deze Juffrouw Vrees-niets gewon deze heer Zelfbedrog die heer Vleselijke-gerustheid. Aangezien er in Mensziel toen zulke vreemde soorten van vermenging bestonden, was het hun zeer moeilijke in sommige gevallen om uit te vinden wie ingeborenen waren, en wie niet. Want heer Vleselijke-gerustheid was een spruit van mijnheer Wil-zij-wil van moeders zijde, schoon hij tot zijn vader een Diabolist van nature bezat.

Welnu! Deze Vleselijke-gerustheid aardde sterk naar zijn vader en zijn moeder, hij was Zelfbedrog, hij vreesde niets, ook was hij een zeer werkzaam man. Niets nieuws kon er zijn, niets geleerd worden, niets veranderd, of over veranderingen gesproken worden in de stad Mensziel of gewis heer Vleselijke-gerustheid stond aan het hoofd of voegde zich er bij. Maar zeker placht hij diegenen af te wijzen, welke hij de zwakste keurde, en voegde zich altijd op zijn wijze bij hen, die hij als de sterkste zijde veronderstelde te zijn. Toen nu EL Schaddaï, de Machtige, en Immanuël, Zijn Zoon, oorlog voerden tegen Mensziel om haar in te nemen, was deze heer Vleselijke-gerustheid toen in de stad en was een groot man van zaken onder het volk, hen

aanmoedigende in hun opstand, en hen opzettende om zich te verhardden in het weerstaan van des Konings krijgsmachten. Maar toen hij zag, dat de stad Mensziel ingenomen en veranderd was tot gebruik van de heerlijke Vorst Immanuël en toen hij ook zag, wat er van Diabolus geworden was en hoe hij van zijn rustplaats gejaagd en genoodzaakt was het kasteel met de grootste smaad en verachting te verlaten; alsook dat de stad wel bezet was met kapiteins, oorlogswerktuigen en soldaten en ook krijgsbenodigdheden, wat zou hij anders doen dan sluw in het rond gluipen, en evenals hij Diabolus gediend had tegen de goede Vorst, zo veinsde hij, dat hij de Vorst tegen Zijn vijanden dienen wilde. En daar hij intussen enige oppervlakkige kennis van Immanuëls zaken opgedaan had, en moedig was, waagde hij zich in het gezelschap der stedelingen en trachtte aldus onder hen te keuvelen. Hij wist, dat de macht en sterkte van Mensziel groot was, en dat het voor het volk niet anders dan aangenaam zijn kon, als hij hun macht en glorie uitgalmde.

Daarom begint hij zijn verhaal met de macht en sterkte van Mensziel, en bevestigde dat zij onneembaar was. Nu eens prees hij de kapiteins en hun slingers en hun rammen, dan weer riep hij over hun versterkingen en sterkten, en eindelijk de verzekeringen, die zij hadden van hun Vorst, dat Mensziel voor eeuwig gelukkig zijn zou. En toen hij zag, dat enigen der lieden van de stad gestreeld en ingenomen waren met zijn gesprek, stelde hij zich zulks tot zijn taak, en van straat tot straat voortwandelede en van huis tot huis, en van man tot man gaande, bracht hij Mensziel ertoe, dat zij dansten naar zijn pijpen en bijna even vleselijk gerust werd als hijzelf. Zo kwamen zij van praten tot feestvieren en van feestvieren tot vermaak en zo tot andere zaken. Immanuël nu was nog in de stad Mensziel en Hij sloeg wijselijk hun daden gade. De Burgemeester, de heer Wil-zij-wil en de heer Verslaggever waren ook allen ingenomen met de woorden van deze babbelende Diabolistische heer, vergetende dat hun Vorst hen vooraf gewaarschuwd had om acht te geven, dat zij niet bedrogen werden door enigen Diabolistische list. Hij had hen verder meegedeeld, dat de zekerheid van de nu bloeiende stad Mensziel, niet zo zeer lag in haar tegenwoordige versterkingen en kracht als wel daarin, dat zij zulk een gebruik maakte van hetgeen zij had, als Immanuël Zich mocht verbinden om in haar kasteel te wonen.

Want de rechte leer van Immanuël was, dat de stad Mensziel zou zorg dragen, dat zij Zijns Vaders liefde en de Zijne niet zouden vergeten; alsook dat zij zich zouden gedragen om steeds aanhoudend zichzelf daarin te houden. Dit nu was de weg niet om dat te doen, namelijk om een band van liefde te sluiten met een der Diabolisten, en met zulk een ook, als heer Vleselijke-gerustheid was, om door hem bij de neus op en neer geleid te worden.

Zij behoorden naar hun Vorst gehoord, hun Vorst gevreesd, hun Vorst bemind en deze ondeugende bende ter dood gestenigd te hebben, en zorg gedragen hebben om

te hebben gewandeld in de wegen, door hun vorst voorgeschreven, want 'dan zou hun vrede geweest zijn als een rivier, en hun gerechtigheid als de golven der zee.'

Als dan Immanuël bemerkte, dat door de sluwheid van heer Vleselijke-gerustheid de harten van de lieden van Mensziel verkoelden en in hun werkdadige liefde jegens Hem verminderden, beklagde Hij hen en betreurden hun staat met de Secretaris zeggende: *Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had, en dat Mensziel in Mijn wegen gewandeld had! Ik zou hen gespijsd hebben met het vette der tarwe, ja, Ik zou hen verzadigd hebben met honing uit de rotssteen* Ps. 81:14 en 17.

Hierna zei Hij in Zijn hart: Ik wil terugkeren naar het Hof en weer naar Mijn plaats gaan, totdat Mensziel haar belediging zal opmerken en erkennen. En zo deed Hij. De oorzaak en wijze van Zijn weggaan van hen was aldus:

De oorzaak was, omdat Mensziel Hem veronachtzaamde, zoals in deze bijzonderheden wordt aangeduid.

1. Zij hielden op met Hem te bezoeken zoals vroeger; zij kwamen niet naar Zijn koninklijk paleis gelijk voorheen.
2. Zij gaven er niet om, en sloegen er ook geen acht op, of Hij kwam of niet kwam om hem te bezoeken.
3. De liefdemaaltijden die gewoonlijk gehouden werden tussen hun Vorst en hen, werden, ofschoon Hij die nog voor hen aanrichtte, door hen verwaarloosd, en kwamen niet om aan te zitten ook waren zij daarmee niet meer ingenomen.
4. Zij kwamen niet om Zijn raad in te winnen maar begonnen stijfhoofdig te worden en vertrouwden op zichzelf, besluitende dat zij nu sterk en onoverwinnelijk waren, en dat Mensziel zeker woonde en buiten alle bereik van de vijand was, en dat haar staat noodzakelijk voor eeuwig onveranderlijk was.

Nu, zoals gezegd is, Immanuël, bemerkende dat de stad Mensziel door de list van de heer Vleselijke-gerustheid afgetrokken was geworden van hun afhankelijkheid van Hem, en door Hem ook van Zijn Vader, en vertrouwde op datgene wat door hen Beiden aan haar gegeven was, betreurde Hij, gelijk ik zei, eerst haar staat, waarna Hij middelen aanwendde om hen te doen verstaan, dat de weg waarin zij gingen gevaarlijk was. Want Hij zond de heer Oppersecretaaris tot hen om hen zulke wegen te verbieden, maar beide keren, dat Hij tot hen kwam vond Hij hen aan tafel in mijnheer Vleselijke-gerustheids pronkkamer. En daar Hij ook bemerkte dat zij onwillig waren, om te spreken over zaken die hun welzijn raakten, bedroefde het Hem en Hij ging weg.

Toen Hij dit aan Vorst Immanuël had meegedeeld, voelde Hij zich beledigd, ook smartte het Hem, en zo maakte Hij zich gereed om naar Zijns Vaders Hof terug te keren.

De wijze nu, waarop Hij wegtrok, zoals ik boven zei, was aldus:

1. Zelfs toen Hij nog met hen in Mensziel was, hield Hij zich afgezonderd en meer teruggetrokken dan vroeger.
2. Zijn spraak was nu niet zo aangenaam en gemeenzaam als vroeger, zo Hij nog eens in hun gezelschap kwam.
3. Ook zond Hij niet meer zoals in verlopen tijden aan Mensziel, die lekkere stukjes van zijn tafel, zoals Hij gewoon was te doen.
4. Wanneer zij kwamen om Hem te bezoeken, zoals zij nu en dan wel wilden doen, konden zij niet zo gemakkelijk met Hem spreken, als zij vonden dat zij in verlopen tijden met Hem konden doen. Zij konden nu eens, ja tweemaal aankloppen, maar het scheen of Hij in 't geheel geen acht op hen sloeg, terwijl Hij vroeger op het geruis van hun voeten opstond en toeliep om hen halverwege te ontmoeten, hen te vatten en hen aan Zijn boezem te leggen.

Maar aldus gedroeg Immanuël Zich nu, en door dit Zijn gedrag zocht Hij hen tot bezinning te brengen, opdat zij tot Hem wederkeerden. Maar helaas! Zij merkten niet op, zij kenden Zijn wegen niet, zij gaven er geen acht op. Zij werden door deze handelingen niet getroffen, noch door ware herinnering van vroegere gunstbewijzen. Wat kon Hij dan anders doen, dan op een heimelijke wijze Zich verwijderen, eerst uit Zijn paleis, daarna tot aan de poorten van de stad? En zo ging Hij weg van Mensziel, totdat zij hun belediging Hem aangedaan, zouden bekennen en met meer ernst Zijn aangezicht zoeken. Hoséa 5:15.

De heer Gods-vrede legde ook Zijn ambt neer en wilde voor het tegenwoordige niet langer in de stad Mensziel werken. Ezech 11:21. Aldus wandelen zij met Hem in tegenheid en Hij weer bij wijze van wedervergelding, wandelde met hen in tegenheid. Lev 26:21-24.

Maar helaas, onderwijl waren zij zo verhard in hun weg en hadden zij de leer van de heer Vleselijke-gerustheid zo ingedronken, dat het vertrek van hun Vorst hen niet roerde, en toen Hij weg was, herinnerden zij zich Zijner niet en daarom werd Zijn afwezigheid niet door hen betreurd, Jer. 2:32.

Er was nu eens een dag, waarop deze oude heer Vleselijke-gerustheid weer een feestmaal voor de stad Mensziel aanrichtte, en er was op die tijd in de stad zekere heer **Godsvreze**, iemand die nu zeer weinig geacht was, schoon hij vroeger een gezocht man was. De oude Vleselijke-gerustheid had lust om zo 't mogelijk was, deze man eens beet te nemen en losbandig te maken, en te bedriegen, zoals hij de overige deed. Daarom nodigt hij hem uit tot het feest met zijn bureu. Als nu de dag gekomen was, maakten zij zich gereed. Hij gaat en verschijnt met de overigen der gasten, en allen gezeten zijnde aan de tafel, aten en dronken zij en werden vrolijk, ja allen behalve deze een man. Want de heer Godsvreze zat als een vreemde en at niet,

noch was hij vrolijk. Als de heer Vleselijke-gerustheid dit bemerkte, richtte hij zich in een aanspraak aldus tot hem:

Vleselijke-gerustheid. “Mijnheer Godsvreze, bent u niet wel? U schijnt ziek te zijn naar lichaam of geest, of wel naar beide. Ik heb een hartsterking van mijnheer Vergeet-het-goede’s maaksel, die, mijnheer, als u er een mondje vol van nemen wilt, - naar ik hoop - u vrolijk en blijde zal maken, en derhalve meer geschikt voor ons, feestvierende makkers.”

Tot wie de goede oude heer bescheiden sprak:

GODSVREZE. “Mijnheer, ik dank u voor alle hoffelijke en burgerlijke deugden, maar aan uw hartsterking heb ik geen lust. Maar een woord tot de ingeborenen van Mensziel, tot u, gij oudsten en hoofden van Mensziel, *het is vreemd voor mij, dat ik u zo vrolijk en blijde zie, nu de stad Mensziel in zulk een vreselijke toestand is.*”

Toen zei de heer Vleselijke-gerustheid: “U hebt slaap, waarde heer, naar ik vrees. Wees zo goed en leg u neer en doe een dutje, wij zullen ondertussen ons vrolijk maken.”

GODSVREZE. Daarop zei de vrome man het volgende: “Mijnheer, indien het u niet aan een rechtschapen hart ontbrak, zou u niet kunnen doen, gelijk u gedaan hebt en nog doet.”

De heer Vleselijke-gerustheid zei toen: *waarom?*

GODSVREZE. “Nee, val mij als ‘t u belieft niet in de rede. Het is waar, de stad Mensziel was sterk en onder zekere voorwaarde, onneembaar, maar u en de mensen dezer stad hebben haar verzwakt, en zij ligt nu open voor haar vijanden; ook is het nu geen tijd om te vleien of te zwijgen. U bent het, mijnheer Vleselijke-gerustheid, die opzettelijk Mensziel beroofd hebt en haar heerlijkheid van haar hebt verdreven. U hebt haar torens omvergeworpen; u hebt haar poorten afgebroken; u hebt haar sloten en grendels bedorven.

En nu om mezelf nader te verklaren: Van die tijd af, dat gij, mijne heren van Mensziel en gij, mijnheer zo groot werden, van die tijd af, is de Sterkte van Mensziel beledigd geworden, en nu is Hij opgestaan en weggegaan. Zo iemand de waarheid van mijn woorden mocht in twijfel trekken, dan wil ik hem antwoorden door deze en dergelijke vragen: *Waar is Vorst Immanuel?* Wanneer heeft een man of een vrouw Hem gezien? Wanneer hebt u van Hem gehoord of enige van Zijn lekkernijen geproefd? U houdt nu feestmaal met dit Diabolistisch monster, maar hij is uw vorst niet. Ik zeg daarom, ofschoon de vijanden van buiten u niet tot hun prooi hadden

kunnen maken, als u had acht gegeven, dat sedert u tegen uw Vorst gezondigd hebt, uw vijanden daar binnen toch te sterk voor u zijn geweest.”

Toen zei mijnheer Vleselijke-gerustheid. “Foei, foei, mijnheer Godsvreze. Foei, zult u dan nooit uw vreesachtigheid afwerpen? Bent u bang, dat u van een mus zult schrikken. Wie heeft u kwaad gedaan? Zie toch, ik ben op uw zijde, slechts bent u geneigd om te twifelen en ik om te vertrouwen. Bovendien, is dan deze tijd zo slecht? Een feestmaal is aangericht om vrolijk te zijn, waarom toch breekt gij, tot uw schande en onze hindernis, zo uit in zulk een hartstochtelijke naargeestige taal, terwijl u zou eten en drinken en vrolijk zijn?”

Daarop zei heer Godsvreze weer: Ik mag wel treurig gestemd zijn, want Immanuël is van Mensziel weggegaan. Ik zeg wederom, Hij is weggegaan, en gij, mijnheer, zijt de man, die Hem weggedreven hebt. Ja, Hij is heengegaan, zonder dat Hij ook de edelen van Mensziel van Zijn weggaan heeft gesproken; en als dat geen teken is van Zijn toorn dan ben ik niet bekend met de manieren der Godzaligheid.

En nu, mijn heren en edelen - want mijn taal is nog tot u - uw toenemende afwijking van Hem, zette Hem gaandeweg aan om van u te vertrekken. Hetgeen Hij eerst deed voor een tijd, of u daardoor niet misschien gevoelig zou gemaakt worden, en de band zou worden vernieuwd, door uzelf te vernederen. Maar toen Hij zag dat niemand opmerkte, noch deze vreselijke beginselen Zijner wraak en Zijn oordeel ter harte nam, ging Hij weg uit Zijn plaats; en dit zag ik met mijn eigen ogen. Daarom is, nu u zo roemt, uw Sterkte weg; u bent gelijk de man, die zijn lokken verloren heeft, welke te voren om zijn schouderen golfd. U mag met deze heer uws feestmaals u wijs maken, en besluiten te doen als op andere tijden; maar daar u zonder de Vorst niets doen kunt, en Hij van u weggegaan is, verander daarom uw feestmaal in zuchten en uw vrolijkheid in geklag.”

Toen de ondergeschikte Prediker, de oude heer Geweten genaamd, en die oud-Verslaggever van Mensziel was, ontstelde over hetgeen gezegd werd, begon hij het aldus te ondersteunen.

GEWETEN. “Waarlijk, mijn broeders, zei hij, ik vrees dat mijnheer Godsvreze ons de waarheid zegt. Ik, wat mij aangaat, heb mijn Vorst gedurende een lange tijd niet gezien. Ik voor mij kan mij de dag niet herinneren. Ook kan ik mijnheer Godsvreze's vragen niet beantwoorden. Ik vrees en ben bang, dat alles slecht met Mensziel staat.”

GODSVREZE. “Nee, ik weet, dat u Hem niet in Mensziel vinden zult, want Hij is vertrokken en weggegaan, ja, gegaan om de zonden van de Oudsten en omdat zij Zijn genade vergolden met hun niet te dulden onvriendelijkheid.”

Toen zag de ondergeschikte Prediker eruit, als of hij dood aan de tafel zou neervallen, zo ook allen die daarbij tegenwoordig waren, uitgezonderd de heer des huizes, begonnen er bleek en ontdaan uit te zien. Maar zichzelf een weinig hersteld hebbende en gezamenlijk overeenkomende om de heer Godsvreze en zijn woorden te geloven, begonnen zij te beraadslagen, wat hun het best te doen stond, (De heer Vleselijke-gerustheid was in zijn ontwijkkamertje gegaan, want hij hield niet van zulke droefgeestige handelingen) zowel aan die man, omdat hij hen in het kwade meegesleept had, als ook om Immanuëls liefde weer te gewinnen. En tevens, kwam dat woord van hun Vorst zeer warm in hun gemoederen, hetgeen Hij hen bevolen had te doen, aan dezulken, die valse profeten waren, welke zouden opstaan om de stad Mensziel te verleiden.

Dus namen zij heer Vleselijke-gerustheid want zij besloten dat hij zúlkeen zijn moest, en verbrandden zijn huis boven hem met vuur; want ook hij was van nature een Diabolist.

Als nu dit geëindigd en voorbij was, haastten zij zich om Immanuël, hun Vorst te bezoeken. En zij zochten Hem, doch vonden Hem niet. Hoogl. 5:6.

Toen waren zij meer bevestigd omtrent de waarheid van de woorden van de heer Godsvreze's en begonnen ook ernstig zichzelf te beschuldigen om hun zo lage en goddeloze daden. Want zij kwamen nu tot het besluit, dat het hun schuld was, dat hun Vorst hen verlaten had.

Zij besloten dan samen naar de Heer Oppersecretaaris te gaan, tot Hem, Dien zij te voren weigerden te horen, tot Hem, Dien zij door hun handelingen hadden bedroefd. Want Hij was een Ziener en kon zeggen, waar Immanuël was, en hoe zij een verzoekschrift tot Hem zouden kunnen zenden. Maar de Heer Secretaris wilde hen niet tot een samenkomst over deze zaak toelaten, noch hun toegang verleen tot Zijn Koninklijke woonplaats, noch tot hen uitkomen om hun zijn aangezicht te laten zien of hun raad geven. Jes. 63:10; Efeze. 4:30; 1 Thess. 5:19.

En nu werd het een dag, donker en naar, een dag van wolken en dikke duisternis voor Mensziel. Nu zagen zij, dat zij dwaas geweest waren, en begonnen te begrijpen wat het gezelschap en zot geklap van de heer Vleselijke-gerustheid uitgewerkt had en tot welk een grote schade zijn snoevende woorden Mensziel gebracht hadden. Maar wat dit hun verder kosten zou, dat wisten zij niet.

De heer Godsvreze begon nu weer in naam te komen bij de lieden van de stad, ja zij stonden op het punt van hem als een profeet te beschouwen.

Als nu de Sabbat-dag aangebroken was, gingen zij op om hun ondergeschikte **Prediker** te horen. Maar o, hoe donderde en bliksemde hij die dag! Zijn tekst was de

woorden uit de profeet Jona: "Die de valse ijdelheden onderhouden verlaten hunlieder weldadigheid." Hoofdstuk 2:8. Maar er lag toen zoveel kracht en energie in die preek, en zulk een neerslachtigheid was er in het gelaat der lieden op te merken op die dag, dat dergelijke zelden is gehoord en gezien.

Het volk dan, was, toen de preek geëindigd was, nauwelijks in staat om naar hun huizen terug te keren, of in de daaropvolgende week weer aan hun bezigheden te gaan, zo waren zij door die prediking aangedaan, en zo begerig om de prediking te horen, omdat zij getroffen waren, dat zij niet wisten wat te doen. Hoséa 5:13.

Hij maakte aan Mensziel niet alleen haar zonde bekend, maar hij stond voor hen te beven, omdat hij het zelf gevoelde, en steeds uit zichzelf roepende: 'Ongelukkige man, die ik ben, dat ik zulk goddeloos stuk zou doen! Dat ik, een Prediker, wie de Vorst aanstelde om Mensziel Zijn wet te leren, hier gevoelloos en zot leefde, en de eerste bevonden ben in de overtreding. Deze overtreding viel ook voor binnen mijn gebied, ik had luide moeten spreken tegen de goddeloosheid, maar ik liet Mensziel daarin rondwentelen, totdat zij Immanuël van haar grenzen verdreven had.'

Van deze dingen beschuldigde hij ook alle heren en edelen van Mensziel, zodat zij uiterst verontrust werden. Psalm 88.

Omstreeks deze tijd heerste er een grote ziekte in de stad Mensziel, en de meeste inwoners waren grotelijks bedroefd, ja, ook de kapiteins en de krijgslieden werden daardoor in een twijfelende staat gebracht en dat gedurende een lange tijd, zodat er bij een inval, niets met vrucht kon gedaan worden, noch door de stedelingen noch door de velddienaars. O, hoeveel bleke aangezichten, slappe handen, zwakke knieën, en waggelende mensen kon men nu op de straten van Mensziel zien wandelen!

Hier werd gezocht en daar gehijgd en ginds lagen zij, die op het punt stonden in zwijm te vallen. Hebr. 12:12, 13; Openb. 3:2. Ook de klederen, welke Immanuël hun gegeven had, waren in een treurige toestand; enigen waren gescheurd, anderen getornd, en allen in een onreine toestand; enige hingen zo los om hun leden, dat ze hun werden afgerukt door de eerste de beste struik, waar zij aankwamen.

Nadat zij enigen tijd in deze treurige en nare toestand hadden doorgebracht, riep de ondergeschikte Prediker een vastendag uit, en dat zij zichzelf zouden vernederen, wijl zij zo goddeloos tegen de grote EL Schaddaï en Zijn Zoon gehandeld hadden, en hij verzocht dat Kapitein Boanerges prediken zou.

Hij bewilligde daarin, en de dag waarop hij prediken zou, was aangebroken. Zijn tekst was: "Houw hem uit, waarom beslaat hij onnuttelijk de aarde?" Hij hield een zeer scherpe predicatie tegen Mensziel.

Eerst toonde hij aan, wat de aanleiding tot die woorden was, vervolgens toonde hij aan, wat in die tekst vervat was, te weten, berouw of algehele vernieling. Verder wees hij ook aan, op Wiens machtiging dit woord werd uitgesproken, namelijk op die van

EL Schaddaï zelf. En eindelijk toonde hij de reden aan van de afloop en toen besloot hij zijn prediking. Maar hij was zeer gepast in de toepassing zodat hij het arme Mensziel deed beven. Want deze prediking, zowel als de vorige, had een goede uitwerking op de harten der lieden van Mensziel, ja zij droeg er grotelijks toe bij om diegenen wakker te houden, welke door de voorgaande prediking waren wakker geschud. Zodat er nu door de gehele stad weinig of niets anders te zien was, dan smart, berouw en leed.

Na de prediking nu vergaderden zij samen en beraadslaagden wat hun het best te doen stond. “Maar, zei de ondergeschikte Prediker, ik wil niets eigendunkelijk doen, zonder de raad te vragen van mijn buurman mijnheer Godsvreze. Want zo hij tevoren meer had van de geest van onze Vorst en van die Geest beter begrip had dan wij, twijfel ik niet of hij zal Die ook nu bezitten, temeer nu wij tot de deugd wederkeren.

Dus riepen en zonden zij om de heer Godsvreze, en hij verscheen dadelijk; toen verlangden zij dat hij verder zijn mening tonen zou over hetgeen hun het best te doen stond. Daarop sprak de oude heer als volgt: “Het is mijn mening, dat deze stad Mensziel, in deze dag van haar ellende een nederig verzoekschrift behoorde op te stellen en te zenden aan haar beledigde Vorst Immanuël, opdat Hij in Zijn gunst en genade moge wederkeren tot u en niet eeuwig Zijn toorn behoude.”

Als nu de stedelingen deze aanspraak gehoord hadden, voegden zij zich gezamenlijk naar zijn raad; dus stelden zij dadelijk hun verzoekschrift op.

De volgende vraag was: maar wie zal het verzoekschrift overbrengen? Ten laatste kwamen zij allen overeen, dat zij het door de handen van de Burgemeester zenden zouden. Hij dan nam die dienst op zich en maakte zich voor zijn reis gereed. Hij ging en kwam aan het hof van EL Schaddaï, waarheen Immanuël, de Vorst van Mensziel, gegaan was. Maar de poort was gesloten en een scherpe wacht werd daaraan gebonden, zodat de drager van het verzoekschrift genoodzaakt was voor een geruime tijd buiten te staan. Klaagl. 3:8. Toen verlangde hij, dat iemand tot de Vorst zou ingaan, om Hem te melden, wie er aan de poort stond en wat zijn zaak was.

Dus ging iemand binnen en verhaalde aan EL Schaddaï en aan Immanuël, Zijn Zoon, dat de Burgemeester van de stad Mensziel buiten aan de poort van des Konings hof stond, wensende toegelaten te worden in de tegenwoordigheid van de Vorst, de Zoon des Konings. Hij verhaalde ook wat des Burgemeesters boodschap was, zowel aan de Koning als aan Zijn Zoon Immanuël. Maar de Vorst wilde niet afkomen, noch toestaan, dat de poort voor hem zou geopend worden, maar zond hem een antwoord van de volgende inhoud: “*Zij hebben mij de rug toegekeerd en niet hun aangezicht, maar nu in de tijd hunner moeite zeggen zij tot mij: Sta op en red ons.*” Klaagl. 3:44. Maar kunnen zij nu niet tot de heer Vleselijke-gerustheid gaan, tot wie zij gingen toen zij van Mij afweken en hem tot hun leidsman, hun heer en hun

beschermer maken, nu zij in moeite zijn? Waarom zoeken zij in hun moeite Mij nu op, terwijl zij in hun voorspoed afweken.” Jer. 2:27, 28.

Dit antwoord maakte dat des Burgemeesters aangezicht betrok; het verontrustte hem, het sloeg hem ter neer, het deed hem pijn. En nu begon hij weer te zien, wat het was, gemeenzaam te zijn met Diabolisten, zoals de heer Vleselijke-gerustheid was. Toen hij zag, dat vooralsnog van het hof weinig hulp te verwachten was, zowel voor hem zelf als voor zijn vrienden in Mensziel, sloeg hij op zijn borst en keerde wenende terug, terwijl hij al gaande de treurige toestand van Mensziel beweedde.

Welnu, toen hij in het gezicht van de stad gekomen was, gingen de Oudsten en hoofden des volks van Mensziel uit naar de poort om hem te ontmoeten en hem te begroeten, en te vernemen, hoe het hem aan het hof gegaan was.

Maar hij deed hun zijn verhaal op zulk een droevige wijze, dat zij allen hun stem ophieven en klaagden en weenden. Daarom strooiden zij as en stof op hun hoofden, en deden zakken om hun lendenen, en gingen al roepende door de stad Mensziel. Toen de overigen van het stadsvolk dat zagen, klaagden zij allen en weenden. Deze dag was derhalve een dag van bestraffing en moeite en angst voor de stad Mensziel, en ook van grote ellende.

Als zij na enige tijd zich wat bedwongen hadden, kwamen zij weer tezamen, om te beraadslagen, wat er nu door hen moest gedaan worden, en zij namen, gelijk tevoren, raad bij die eerwaarden heer Godsvreze, die hen vertelde, dat er geen betere weg was, dan te doen, zoals zij gedaan hadden. Ook wilde hij niet, dat zij geheel zouden ontmoedigd worden, door hetgeen hun aan het Hof wedervaren was. Ja, al mochten verscheiden van hun verzoekschriften beantwoord worden met niets anders dan stilzwijgen of bestraffing. Want, zei hij, ‘het is de weg van de wijze Salomo, om de mensen te leren wachten en geduld te oefenen, en het behoort ook de weg te zijn van hen, die in nood verkeren, om gewillig zijn tijd af te wachten.’

Toen grepen zij moed, en zonden herhaaldelijk hun verzoekschriften, want er brak nu geen dag of zelfs geen uur boven Mensziels hoofd aan, waarin men niet de een of andere rijdende post op de weg ontmoette, die op de hoorn blies, van Mensziel af tot aan het hof des Konings toe, allen met verzoekschriften, ten gunste van, en om des Vorsten terugkeer tot Mensziel. De weg, zei ik, was nu vol boodschappers, die gingen en wederkeerden en elkaar ontmoetten, enigen van het hof en anderen van Mensziel komende; en dit was het werk van de ellendige stad Mensziel gedurende die lange scherpe, koude en vervelende winter.

Nu, indien u het niet vergeten hebt, zult ge u nog herinneren, dat ik u tevoren verteld heb, dat, nadat Immanuël Mensziel had ingenomen, ja, nadat hij de stad weer in een andere vorm gebracht had, er in verscheidene holen en gaten van die

corporatie velen van de oude Diabolisten overgebleven waren, die òf met de tiran binnenkwamen, toen hij de stad overweldigde en innam, òf die daar door onwettige vermenging geboren en opgevoed zijn. En de gaten, hopen en plaatsen, waar zij op de loer liggen, waren in, onder, of omtrent de muur der stad. Enige van hun namen zijn: heer **Hoerering**, heer **Overspel**, heer **Moord**, heer **Nijd**, heer **Wellust**, heer **Bedrog**, heer **Boos-oog**, heer **Lastering**, en die afzichtelijke schurk, die oude en gevaarlijke heer **Gierigheid**.

Deze, gelijk ik u zei, en velen meer, hadden toen hun woning in de stad Mensziel, en dat nog wel, nadat Immanuël hun vorst Diabolus uit het Kasteel verdreven had. Tegen deze Diabolisten, gaf de goede vorst een machtiging aan de heer Wil-zij-wil en anderen, ja, aan de gehele stad Mensziel om enigen of allen, die zij in handen krijgen konden, te zoeken, te vatten, in verzekerde bewaring te zetten en te doden, omdat zij van nature Diabolisten waren, vijanden van de Vorst, en die de gezegende stad Mensziel zochten te verwoesten.

Maar de stad Mensziel gaf geen gevolg aan deze machtiging en liet na, deze Diabolisten te zoeken, te grijpen, in de gevangenis te zetten en te doden. Wat doen dus deze schurken anders, dan langzamerhand moed grijpen om hun hoofden op te steken en zichzelf te vertonen aan de inwoners van de stad.

Ja, zo mij verhaald werd, werden enige der lieden van Mensziel zo gemeenzaam met enigen van hen, tot droefheid van de corporatie, zoals u verder horen zult op zijn tijd en zijn plaats.

HOOFDSTUK 13.

De Diabolisten scheppen moed uit het vertrek van Immanuël en samenzweringen worden in de hel gevormd om een tegen-omwenteling in Mensziel te bewerken. - Gierigheid, Wellust en Driftig worden, wijl zij hun namen veranderden, in fatsoenlijke families binnengeleid, waar zij hun meesters bederven, en ongelooflijk veel kwaad aanrichten. - Een leger van twintigduizend twijfelaars gelicht om de stad bij verrassing in te nemen.

Welnu, de Diabolistische heren, die achtergebleven waren, bemerkende dat Mensziel door te zondigen, Immanuël, hun Vorst, beledigd had, en dat Hij Zichzelf verwijderd had en gegaan was, wat doen zij anders, dan een complot smeden tot verwoesting van de Stad Mensziel?

Eens op een tijd dan kwamen zij samen aan de sterkte van zekere heer **Misdaad**, die ook een Diabolist was, en daar hielden zij samen raad, hoe zij de stad Mensziel weer zouden kunnen overleveren in de handen van Diabolus. De een nu raadde dit aan, de andere weer wat anders, een ieder naar zijn eigen goedvinden. Ten laatste stelde heer Wellust voor of het niet het beste was, dat enigen van degenen, welke Diabolisten in Mensziel waren, in de eerste plaats zouden trachten, zichzelf als dienstknechten aan te bieden bij enigen van de ingeborenen van de stad. “Want, zei hij, als zij dat doen, en Mensziel zal hen aannemen, dan kunnen zij voor ons en voor Diabolus onze heer, de inneming van de stad Mensziel gemakkelijker maken, dan die anders zijn zal.”

Maar toen stond de heer Moord op en zei: “Dit kan op dit ogenblik niet geschieden, want Mensziel is nu in een soort van woede omdat zij door onze vriend, heer Vleselijke-gerustheid reeds is verstrikt geworden, en er toe gebracht om hun Vorst te beledigen, en hoe zal zij zich weer met haar Heer verzoenen, anders dan door de voornaamsten dezer lieden? Bovendien weten wij, dat zij in last hebben om ons te grijpen en te doden, waar zij ons ook zullen vinden. Laat ons daarom zo slim zijn als de vossen; wanneer wij dood zijn kunnen wij hun geen kwaad doen, maar misschien wel als wij leven.”

Als zij dus de zaak met het voor en tegen hadden overwogen, kwamen zij gezamenlijk overeen, dat in hun naam dadelijk een brief tot Diabolus zou gezonden worden, waarin zij hem de toestand van Mensziel zouden voorstellen, en hoezeer zij onder het ongenoegen van haar Vorst ligt. Ook kunnen wij, zeiden enigen, hem onze plannen mededelen en zijn raad over dit geval inwinnen. Dus werd er dadelijk een brief opgesteld, welks inhoud was als volgt:

Aan onzen groten Heer, de vorst Diabolus, wonende beneden in de helse spelonk.

"O grote vader en machtige vorst Diabolus!"

Wij, uw trouwe Diabolisten, die nog in de oproerige stad Mensziel zijn, en ons aanzijn van u, en ons voedsel uit uw hand ontvangen hebben, kunnen niet verduren om rustig en vredig aan te zien, hoe u onder de inwoners in deze stad wordt veracht, in ongenade gevallen en met verwijtingen wordt overladen; ook is uw lange afwezigheid volstrekt niet aangenaam voor ons, maar grotelijks ons tot nadeel.

De reden van dit ons schrijven aan onze heer is, dat wij niet geheel en al zonder hoop zijn, dat deze stad weer uw woonstede worden moge, want zij is grotelijks afgeweken van haar Vorst Immanuël en Hij is opgestaan en van hen weggegaan. Ja, hoewel zij zenden en herhaaldelijk zenden dat Hij tot hen moge terugkeren, toch kunnen zij Hem nog niet daartoe overhalen, noch goede woorden van Hem bekomen.

Er is onlangs ook een zeer grote ziekte en zwakheid onder hen uitgebroken, en zij heerst er nog, en dat niet slechts onder de armste klasse der stad, maar vooral ook onder de heren, kapiteins en voornaamste edellieden in die plaats; alleen wij, die van nature tot de Diabolisten behoren, blijven gezond, levendig en sterk. Zodat wij oordelen, dat zij door haar grote overtreding aan de ene kant, en door haar gevaarlijke ziekte aan de andere kant, open ligt voor uw hand en macht. Indien het daarom bestaan kan met uw afschuwelijke list en met de sluwheid der overige vorsten met u, om te komen en een poging te doen om Mensziel te heroveren, laat ons het dan weten, en wij zullen met al onze macht gereed staan om haar in uw hand over te leveren. En zo hetgeen wij gezegd hebben, door uw vaderschap niet voor het beste en meest geschikte, dat er gedaan moet worden, geacht wordt, laat ons uw gevoelens met een paar woorden weten, en wij zijn allen gereed om uw raad te volgen, en ons leven en wat wij meer hebben in de waagschaal te stellen.

Gegeven onder onze handen op de dag en datum boven genoemd, na een geheime beraadslaging in het huis van de heer **Kwaad**, die nog leeft en zijn plaats heeft in onze begerlijke stad Mensziel."

Als de heer Onheilig - want hij was de drager - met zijn brief aan de Hellepoortsheuvel gekomen was, klopte hij aan de koperen poorten om binnengelaten te worden.

Toen deed Cerberus⁸, de portier - want hij was de wachter aan die poort, - voor de heer Onheilig open, aan wie hij zijn brief overhandigde, die hij van de Diabolisten in Mensziel had medegebracht.

⁸ De poortwachter van Pluto's paleis, met drie hoofden, en elk haar was een slang. Enigen veronderstellen dat zij de wereld, het vlees en de duivel voorstellen, of de verslinder der mensen.

Hij dan bracht de brief binnen en stelde die Diabolus zijn heer, ter hand en zei: Tijding, mijnheer, van Mensziel, van onze trouwe vrienden in Mensziel. Daarop kwamen uit alle plaatsen van het hol Beëlzebul, Lucifer, Apollyon, benevens de overigen van dat gespuis samen, om te horen welk nieuws er van Mensziel gekomen was. De brief werd dan opengebrouwen en gelezen en Cerberus stond er bij.

Als nu de brief openlijk gelezen werd en de inhoud daarvan bekend was geworden in alle hoeken van het hol, werd er bevel gegeven, dat zonder uitstel of oponthoud de Doodsmansklok zou geluid worden ten teken van vreugde. De klok dan werd geluid en de vorsten verheugden zich, dat Mensziel waarschijnlijk ten verderve komen zou. De klepel nu van de klok liet horen: *De stad Mensziel komt bij ons wonen, maak plaats voor de stad Mensziel.* Deze klok dan luidden zij, omdat zij hoopten, dat zij Mensziel weer in hun macht zouden krijgen.

Als zij nu deze hun afzichtelijke plechtigheid geëindigd hadden, kwamen zij weer samen om te beraadslagen, over het antwoord, dat zij zouden zenden aan hun vrienden in Mensziel. Enigen raadden dit, anderen weer wat anders; maar omdat de zaak spoed eiste, lieten zij ten laatste de gehele zaak aan de vorst Diabolus over, daar zij hem de meest geschikte heer van de plaats oordeelden. Dus stelde hij de brief op, zoals hij passend oordeelde, in antwoord op de brief, die heer Onheilig gebracht had, en zond die aan de Diabolisten, welke in Mensziel woonden, door dezelfde hand, die de hun tot hem gebracht had. Dit was de inhoud ervan:

"Aan onze afstammelingen, de hoge en machtige Diabolisten, die nog in de stad Mensziel wonen, Diabolus de grote vorst van Mensziel, wenst een goede uitslag en besluit van die vele dappere ondernemingen, samenzweringen, en oogmerken, die u uit liefde en eerbied tot en voor onze eer in uw harten hebt voorgenomen om uit te voeren tegen Mensziel.

Geliefde kinderen en leerlingen, mijnheer Hoereri, Overspel, en de overigen! Wij hebben hier in onze treurige spelonk, tot onze grote vreugde en tevredenheid uw welkome brief ontvangen door de hand van onze getrouwe heer Onheilig. Om te tonen, hoe aangenaam uw tijdingen waren, luidden wij van blijdschap onze klok, want wij waren zo verheugd als wij maar zijn konden, toen wij bemerkten, dat wij nog vrienden in Mensziel hadden, en wel dezulken, die onze eer en wraak zochten en de ondergang van de stad Mensziel. Wij waren ook verheugd te horen, dat zij in een ontaarde toestand zijn en dat zij hun Vorst beledigd hebben, en dat Hij van hen geweken is. Hun ziekte doet ons ook genoegen, alsook uw gezondheid, macht en sterkte. Blij zouden wij ook zijn, mijn recht afschuwelijke beminden, zo wij deze stad weer in onze klauwen krijgen konden. Ook willen wij niet traag zijn om ons verstand, onze list en onze sluwheid en alle helse vonden aan te wenden, om uw dappere beginselen tot een gewenst einde te brengen.

En neem dit aan tot uw geruststelling, u onze kinderen en nakomelingen, dat, zo wij de stad weer zullen verrassen en haar innemen, wij trachten zullen al onze vijanden met het zwaard te doden, en u tot de grote heren en kapiteins van de plaats zullen maken. Ook behoeft u niet te vrezen, dat, zo wij weer in de stad zullen komen, wij daarna ooit weer zullen uitgeworpen worden, want wij willen komen met meer kracht, en dus haar vaster in onze macht houden, dan de eerste maal. Bovendien is het een wet van diezelfde Vorst, Die zij nu erkennen, dat, zo wij de stad ten tweeden male krijgen, zij voor eeuwig de onze zal zijn. Matth. 12:43-45.

Daarom, gij onze trouwe Diabolisten, loert nog meer rond, en tracht de zwakheid van de stad Mensziel te bespieden. Ook wensten wij, dat u zelf tracht haar meer en meer te verzwakken. Laat ons ook weten door welke middelen, naar uw oordeel, wij het best kunnen trachten haar te herwinnen te weten, of haar over te halen tot een ijdel en loos leven, of door te trachten haar tot twijfel en wanhoop te brengen, of door de stad te laten springen door het buskruit van hoogmoed en zelfbedrog.

Wees gij o brave Diabolisten en trouwe zonen van de poel, altijd gereed om van binnen een allerafgrijselijke aanval te maken, wanneer wij gereed staan haar van buiten te bestormen.

Nu dan, maakt u in uw plan en wij in onze wensen alles voorspoedig tot de grootste macht van onze poorten, hetwelk de wens is van uw grote Diabolus, de vijand van Mensziel, en die beeft wanneer hij denkt aan het toekomstend oordeel. Al de zegeningen van de poel zijn op u; en hiermede sluiten wij de brief.

Gegeven aan de mond van de poel, door algemene toestemming van al de vorsten der duisternis, om gezonden te worden aan de sterkte en macht, die wij nog in Mensziel overig hebben, door de hand van de heer Onheilig.

Door mij, DIABOLUS.

Deze brief werd, zoals gezegd is, gezonden tot Mensziel, aan de Diabolisten, die daar nog overgebleven waren en nog binnen haar muren woonden, uit het duistere rijk van Diabolus, door de hand van de heer Onheilig, door wien ook zij in Mensziel de hun zonden naar de poel. Als nu deze heer Onheilig teruggekomen was, en weer binnen Mensziel was, ging hij en kwam, gelijk hij gewoon was, ten huize van de heer Kwaad, want daar was de vergadering en de plaats, waar de samenspanners elkaar ontmoetten. Als zij nu zagen, dat hun boodschapper gezond en wel teruggekomen was, waren zij daarover grotelijks verheugd. Toen gaf hij hun de brief over, die hij van Diabolus voor hen medegebracht had, welke, toen zij hem gelezen en overwogen hadden, hun blijdschap zeer vermeerderde. Zij vroegen hem naar de welstand hunner vrienden, alsook hoe het met hun heer Diabolus, Lucifer en Beëlzebul, en met de overigen van de poel ging.

Hierop antwoordde deze Onheilig: “Wel, wel, mijn heren, het gaat hun wel, zelfs zo wel als het hun in hun plaats maar gaan kan. Ook luidden zij, zei hij, de klok van vreugde over het lezen van uw brief, zoals u uit deze zult opmaken, wanneer u hem leest.”

Als zij nu gelijk gezegd is, hun brief gelezen hadden en bemerkten, dat hij hun in hun werk aanmoedigde, begonnen zij weer hun plannen te beramen, namelijk hoe zij hun Diabolistische oogmerken op Mensziel mochten ten uitvoer brengen. En de eerste zaak, waarover zij allen het eens waren, was om alle dingen voor Mensziel zo geheim te houden, als zij maar konden. Laat het niet bekend worden, laat Mensziel geen kennis dragen van hetgeen wij tegen haar bedoelen.

De volgende zaak was, hoe en door welke middelen zij zouden trachten om de ondergang en de vernieling van Mensziel te bewerken, en de een zei zus en de andere zei zo.

Toen stond de heer Bedrog op en zei: “Mijn oprechte Diabolistische vrienden! Onze heren, en de hogen uit de diepe gevangenis stellen ons deze drie zaken voor:

1. Of wij niet op de beste wijze haar ondergang zoeken door Mensziel los en zorgeloos te maken?
2. Of wel door hen te brengen tot twijfel en wanhoop?
3. Of wel door te trachten haar te doen springen door het buskruit van zelfbedrog?

Nu denk ik, als wij trachten hen tot hoogmoed te voeren, dat dit wel iets geeft; en zo wij hen tot wulpsheid verleiden, dat kan ook dienstig zijn, maar zo wij naar mijn mening, hen tot wanhoop kunnen voeren, dat zou de nagel op de kop geslagen zijn. Want dan zouden wij hen *in de eerste plaats doen twifelen aan de waarheid van de hartelijke liefde van hun Vorst jegens hen*, en dat zal Hem zeer tegen de borst stuiten. Dit, zo het goed loopt, zal bewerken, dat zij spoedig hun wijze van hem verzoekschriften te zenden, zullen nalaten, dan zijn ook alle ernstige aanzoeken om hulp en onderstand uit, want dan maken zij natuurlijk deze gevolgtrekking: ‘t Is even goed niets te doen, dan te vergeefs te doen.” Dus stemden zij allen met de heer Bedrog in.

Toen was het vervolgens de vraag: *Maar hoe zullen wij dit ons plan ten uitvoer brengen?*

En daarop werd door dezelfde heer geantwoord, ‘dat dit wel de beste weg kon zijn om het te doen gelukken. Laat slechts, zei hij, zo velen van onze vrienden, als er gewillig zijn om zichzelf te wagen voor de bevordering van des vorstens zaak, zichzelf met versierselen vermommen, hun namen veranderen, en ter markt gaan als verre landlieden, en zichzelf trachten aan te bieden als dienstknechten aan de beroemde stad Mensziel en laat hen voorgeven, dat zij hun meesters zo goed zullen dienen als zij maar kunnen. Want als zij zo doen, kunnen zij, wanneer Mensziel hen zal huren, in weinig tijds de corporatie zo verderven en bezoedelen, dat de Vorst, die zij nu

bezitten, niet slechts verder op hen zal toornen, maar ten laatste hen uit Zijn mond spuwen zal. En wanneer dat geschied is, zal onze vorst met gemak haar tot zijn prooi maken, ja zij zullen van zelf in de muil van de eter vallen. Nahum 3:12'.

Niet zodra was dit plan voorgesteld, of het werd even gretig aangenomen, en dadelijk waren alle Diabolisten bereid om zich in zulk een 'heerlijke onderneming' te wikkelen, doch het werd niet dienstig geoordeeld, dat allen also zouden doen, waarom zij er twee of drie aanwezen, namelijk heer Gierigheid, heer Wulpsheid en heer Driftig.

De heer Gierigheid noemde zich zelf met de naam **Goede-Zuinigheid**, de heer Wulpsheid noemde zichzelf met de naam **Onschuldige-Vreugde** en de heer Driftig noemde zich met de naam **Goede-IJver**.

Op een marktdag dan, kwamen zij op de marktplaats - drie lustige snaken om aan te zien -en zij waren gekleed in boerenklederen van schapenwol, die nu bijna zo wit waren als de witte klederen van de lieden van Mensziel. Deze lieden nu konden de taal van Mensziel goed spreken. Als zij nu op de marktplaats aangekomen waren, en zich zelf ten verhuur aangeboden hadden aan de lieden van de stad, werden zij dadelijk aangenomen. Want zij vroegen maar weinig loon en beloofden aan hun meesters grote diensten te bewijzen. De heer **Neiging** huurde Goede-Zuinigheid, en de heer **Godsvreze** huurde Goede-IJver. Het is waar, deze snaak Onschuldige-Vreugde bleef een poosje onverhuurd, en kon niet zo spoedig een meester krijgen als de anderen, omdat de stad Mensziel nu in de vastentijd was. Maar na een poosje, toen 'de vasten' bijna voorbij was, huurde de heer **Wil-zij-wil Onschuldige-Vreugde**, om zowel zijn oppasser als zijn voetknecht te zijn en zo kregen zij meesters.

Toen deze schurken zo ver in de huizen van Mensziel gekomen waren, begonnen zij spoedig daarin groot kwaad te doen, want daar zij vuil, arglistig en sluw waren, bedierven zij spoedig de huisgezinnen, waar zij waren, ja zij bedierven hun meesters zeer, vooral die Goede-Zuinigheid, en hij, die zij Onschuldige-Vreugde noemden.

't Is waar, hij, die onder het mom van Goede-IJver doorging, beviel niet zo goed aan zijn meester, want hij ontdekte spoedig dat deze maar een bedekte schurk was. Toen die snaak dat bemerkte, maakte hij spoedig, dat hij weg kwam uit het huis, want anders twijfel ik niet, of zijn meester zou hem opgehangen hebben.

Welnu, toen deze vagebonden tot dusver hun plan doorgezet hadden, en de stad zo zeer verdorven hadden als zij maar konden, overlegden zij vervolgens bij zichzelf op welke tijd hun vorst van buiten en zij van binnen in de stad een poging zouden wagen om Mensziel te bemachtigen. Zij allen kwamen hierin overeen dat een marktdag voor dat werk het best geschikt was. Waarom? Dan zal het stadsvolk bezig zijn in hun zaken. En houd dit altijd voor een vaste regel: *Wanneer het volk het drukt*

bezig is in de wereld, zijn zij het minst beducht voor een verrassing. Dan zullen wij, zeiden zij, in staat zijn, om met weinig kwade vermoedens ons te verzamelen voor het werk van onze vrienden en heren, ja en op zulk een dag, wanneer wij ons werk beproeven. En het mocht eens verkeerd uitkomen, kunnen wij, wanneer zij ons op de vlucht jagen, onszelf verbergen tussen de menigte en zo ontsnappen. Als zij over deze dingen tot dusver het eens geworden waren, schreven zij nog een brief aan Diabolus en zonden die door de hand van de heer Onheilig. De inhoud ervan was als volgt:

*De heren der Lichtzinnigheid aan de hoge en grote Diabolus,
uit onze holen, spelonken en sterkten binnen en buiten de muur van de Stad
Mensziel;
groetenis.*

"Onze grote heer en de onderhouder van ons leven Diabolus!

Hoe blij waren wij, toen wij hoorden van uw vaderlijke welwillendheid om ons te helpen en ons plan te bespoedigen in onze pogingen om Mensziel te verderven. Niemand kan zulks zeggen, dan zij, die, gelijk wij, zichzelf verzetten tegen allen schijn van het goede, wanneer en waar wij die ook vinden. Rom. 7:21; Gal. 5:17. Aangaande de aanmoediging, die uw hoogheid ons behaagt te geven, om voort te gaan met het bedenken, beramen en bestuderen van de gehele vernieling van Mensziel, waarvoor wij niet beducht zijn, want wij weten zeer wel, dat het niet anders dan aangenaam en nuttig voor ons zijn kan, onze vijanden en hen die ons leven zoeken, te zien sterven voor onze voeten of te zien vluchten voor ons. Daarom beramen wij nog steeds, en dat met het beste overleg, om dit werk voor uw hoogheid en voor ons zo gemakkelijk mogelijk te maken.

Ten eerste overlegden wij over het meest helse, listige, samengestelde, drievoudige plan, dat door u in uw laatste brief ons werd voorgesteld, en hebben besloten, dat het wel goed was om haar te doen springen door het buskruit van hoogmoed, en dat het ook wel helpen zou door hen te verleiden tot een lichtzinnig en ijdel leven, maar toch oordelen wij het best van alles, dat wij hen trachten te brengen in de afgrond der wanhoop. Wij nu, die ten uw dienste zijn hebben gedacht over twee middelen om dit te bewerken:

Ten eerste, wij van onzen kant zullen hen zo schandelijk maken als wij kunnen, en dan zult u met ons op een vastgestelde tijd gereed zijn om hen met de grootst mogelijke macht aan te vallen. En van alle natiën, die op uw fluitje komen, geloven wij dat een leger van Twijfelaars de geschiktste zijn om de stad Mensziel aan te vallen en te overweldigen. Aldus zullen wij deze vijanden ten onder brengen, en de poel zal zijn mond voor hen openen en de wanhoop zal hen daarin ter neerwerpen. Ook hebben wij, om dit zo zeer door ons gewenste doel te verwezenlijken, alrede drie van onze vertrouwde Diabolisten onder hen gezonden. Zij zijn in hun kleding vermomd; zij hebben hun namen veranderd en zijn nu door hen aangenomen, te weten

Gierigheid, Wulpsheid en Driftig. De naam van Gierigheid is veranderd in Goede-Zuinigheid en de heer Neiging heeft hem gehuurd en is bijna even zo slecht geworden als onze vriend zelf. Wulpsheid heeft zijn naam veranderd in Onschuldige-Vreugde en hij is de lakei van de heer Wil-zij-wil geworden, maar hij heeft zijn meester zeer wulps gemaakt.

Driftig heeft zijn naam veranderd in Goede-IJver en werd onderhouden door de heer Godsvreze maar die eigenzinnige oude heer kreeg er lucht van en joeg onze makker de deur uit. Nee, hij heeft ons al meegedeeld, dat hij van hem weggevoerd was, of anders had zijn oude meester hem voor zijn werk zeker opgehangen. Deze nu hebben ons werk en oogmerk tegen Mensziel zeer bespoedigd, want ondanks de spijtige en twistzieke gemoedstoestand van de laatstgenoemden oude heer, hebben de twee anderen hun zaak goed behartigd en zullen waarschijnlijk het werk haastig tot rijpheid brengen.

Ons volgend voorstel is, dat er besloten worde, dat u op een marktdag tegen de stad optrekt en dat wel, wanneer zij op het ijverigst aan hun zaken zijn, want dan zullen zij gewis zich het meest zeker wanen en het minst bedenken, dat er een aanval op hun stad zal gedaan worden. Ook zullen zij op zulk een tijd te minder in staat zijn om zich zelf te verdedigen, en u te hinderen in het doorzetten van ons oogmerk.

En wij, uw vertrouwden en getrouwen, ook zijn wij zeker uw beminden, en zullen wanneer u uw geduchte aanval van buiten beproeft, gereed zijn om de zaak van binnen te ondersteunen. Zo zullen wij in alle waarschijnlijkheid in staat zijn om Mensziel tot de uiterste verwarring te brengen en hen op te zwelgen, vóór zij weer tot zichzelf komen. Indien uw slangen-achtige hoofden, uw meest sluwe draken en uw hooggeachte heren een betere weg kunnen uitvinden dan dezen, laat ons dan spoedig uw inzichten weten.

Aan de monsters van de helse poel, uit het huis van mijnheer Kwaad in Mensziel, door de hand van de heer Onheilig."

Al de tijd nu, dat de woedende landlopers en helse Diabolisten aldus de ondergang van de stad Mensziel bedachten, was zij, - te weten de arme stad zelf - in een treurige en beklagenswaardige toestand. Ten dele omdat zij EL Schaddaï en Zijn Zoon zo smartelijk beledigd hadden en ten dele omdat de vijanden onder hen daardoor nieuwe kracht ontvingen, en ten dele ook omdat zij door vele verzoekschriften aanzoek gedaan hadden bij de Vorst Immanuël en bij zijn Vader EL Schaddaï, door Hem, om vergeving en gunst bij Hem te erlangen, zij tot hiertoe geen enkele glimlach hadden ontvangen, maar integendeel was de wolk door de list en geslepenheid van de inwonende Diabolisten, hoe langer hoe donkerder geworden, en Immanuël op grotere afstand van hen geweken.

Ook woedde de ziekte vreselijk in Mensziel, zowel onder de kapiteins en de inwoners der stad; hun vijanden, en hun vijanden alleen waren nu levendig en sterk en scheen wel het hoofd te zijn terwijl Mensziel de staart was geworden.

Intussen was de laatst vermelde brief, die door de Diabolisten, welke nog rondgluurden in de stad Mensziel, naar Diabolus in het zwarte hol gezonden, door de hand van de heer Onheilig. Hij droeg de brief naar de Hellepoortsheuvel gelijk tevoren en zond die door Cerberus aan zijn heer. Maar toen Cerberus en de heer Onheilig elkaar ontmoetten, waren zij zo gemeenzaam als bedelaars en aldus knoopten zij een gesprek aan over Mensziel en over het plan tegen haar.

CERBERUS. Aha, oude vriend! Zei Cerberus, bent u weer naar de Hellepoortheuvel gegaan! Bij Sint Maria, ik ben blij u te ontmoeten.

ONHEILIG. Ja, mijnheer! Ik ben weer hierheen gekomen om over de dingen aangaande de stad Mensziel te handelen.

CERBERUS. Ik bid u, zeg mij in welke toestand is die stad Mensziel nu?

ONHEILIG. In een goede toestand voor ons, mijnheer! En ook voor mijne heren, de heren van deze plaats, naar ik vertrouw, want van de Godzaligheid zijn zij grotelijks afgeweken en dat is zo goed als ons hart maar wensen kan; hun Heer is zeer vertoornd op hen en dat staat ons ook goed aan. Wij hebben alzo reeds één voet aan hun tafel, want onze Diabolistische vrienden zijn hun aan 't hart gelegd en wat begeren wij anders, dan om meesters van die plaats te zijn. Bovendien spannen onze trouwe vrienden in Mensziel dagelijks samen om de heren van deze stad te verraden; ook woedt de ziekte vreselijk onder hen, en dat, wat alles is, wij ten laatste de overhand hopen te verkrijgen,

CERBERUS. Toen zei de Hond der Hellepoort: Geen tijd als deze om hen aan te vallen, ik wens dat de onderneming spoedig moge volgen en dat de gewenste uitslag spoedig moge verwezenlijkt worden. Ja, ik wens dit ter wille van de arme Diabolisten, die in aanhoudende vrees voor hun leven verkeren in die verraderlijke stad Mensziel.

ONHEILIG. Het plan is bijna geëindigd; de heren in Mensziel, die Diabolisten zijn, zijn er dag en nacht mee bezig, en de anderen zijn als onnozele duiven, zij hebben geen moed om zich over hun staat te bekommeren en om te overwegen, dat hun verwoesting aanstaande is. Bovendien, moogt gij, ja moet u geloven, wanneer u alle dingen samen neemt, dat er vele redenen bij Diabolus de overhand hebben, om zoveel haast te maken, als hij maar kan.

CERBERUS. U hebt het gezegd, gelijk het is; ik ben blij, dat de zaken aan de gang zijn. Ga binnen, mijn dappere Onheilig naar mijne heren, zij zullen om u te verwelkomen u een dans ten beste geven, zo hoewel als dit gehele koninkrijk kan opleveren. Ik heb uw brief al binnengebracht.

Toen ging de heer Onheilig het hol binnen en zijn heer Diabolus ontmoette hem, en groette hem met: “Welkom, mijn trouwe dienaar, ik ben zeer vrolijk geworden door uw brief. De overigen van de heren uit de afgrond brachten hem ook hun groeten.”

Toen zei Onheilig nadat hij een buiging voor hen gemaakt had: “Laat Mensziel aan mijn heer Diabolus gegeven worden, en laat hij eeuwig over haar koning zijn!”

En hierop stiet de holle buik en de snerpende keel der hel zulk een luid en afzichtelijk gehuil uit - want dat is de muziek dezer plaats - dat het de bergen in de rondte deed beven, alsof zij in stukken dreigden neer te storten.

Nadat zij nu de brief hadden gelezen en overwogen, hielden zij samen raad welk antwoord zou teruggezonden worden, en de eerste die sprak was Lucifer.

LUCIFER. Toen zei hij: “Het eerste plan van de Diabolisten schijnt gelukkig en proefhoudend, namelijk dat zij door alle wegen en middelen, die zij kunnen vinden, Mensziel hoe langer hoe gemener en vuiler maken; geen wijze zo goed als deze, om een ziel te verderven, dit is *probatum est*. Onze oude vriend Balaäm, sloeg ook deze weg in en was vele jaren lang voorspoedig, laat dit bij ons als een grondregel vaststaan, en voor ons Diabolisten als een algemene regel zijn door alle eeuwen heen. Want niets dan genade kan hem doen falen, aan welke genade ik hoop, dat deze stad geen deel heeft. Num. 31:16. Openb. 2:14. Maar of wij hen zullen aanvallen op een marktdag, omdat zij dan druk in hun zaken zijn, daarover wenste ik wel te beraadslagen.

En er is nog een reden waarom over dit punt beraadslaagd moet worden, meer dan over enig ander, omdat om dit punt alles wat wij ondernemen, draaien zal. Als wij voor ons plan niet de geschiktste tijd kiezen, kan ons gehele voornemen falen. Onze vrienden, de Diabolisten, zeggen, dat een marktdag het beste is, want dan is Mensziel het drukst bezig en hebben de minste gedachten aan een verrassing. Maar hoe, indien zij ook hun wachten op die dagen verdubbelen - en mij dunkt de natuur en de rede leren hen zulks te doen - en hoe, indien zij zulk een wacht houden op die dagen, zoals de noodzakelijkheid van hun tegenwoordige toestand vereist? Ja, hoe te doen, indien op zulke dagen hun lieden eens altijd gewapend zijn? Dan kunt u, mijne heren, teleurgesteld worden in uw pogingen en zou uw vrienden in de stad tot het allergrootst gevaar van een onvermijdelijke ondergang voeren.”

BEELZEBUL. Toen zei de grote Beëlzebul. “Er ligt wel iets in hetgeen mijnheer daar gezegd heeft, maar zijn tegenwerping kan, of kan niet plaats grijpen. Ook heeft mijnheer het niet in ‘t midden gebracht als iets, waarvan niet moet afgeweken worden, want ik weet, dat hij het slechts zei om tot een warme beraadslaging daarover aan te zetten. Daarom moeten wij weten, zo wij kunnen, of de stad Mensziel zulk een gevoel en kennis heeft van haar zwakke toestand, en kennis draagt van het oogmerk, dat wij tegen haar trachten te volvoeren, om haar aan te zetten tot het plaatsens van wachten aan haar poorten en om die te verdubbelen op de marktdagen. Maar indien, na gedaan onderzoek, het blijken mocht dat zij slapende zijn, dan is elke dag geschikt, maar een marktdag nog het beste, en dit is mijn oordeel over dit geval.”

DIABOLUS. Toen zei Diabolus: “Hoe zullen wij dat weten?”

En er werd geantwoord: “Doe daarnaar onderzoek door de mond van de heer Onheilig.”

Dus werd Onheilig binnengeropen en zijn oordeel gevraagd, en hij antwoordde daarop als volgt:

ONHEILIG. Mijne heren, zoveel als ik mij kan herinneren, is dit thans de toestand van Mensziel. Zij zijn verzwakt in hun geloof en hun liefde; Immanuël, hun vorst, heeft hun de rug toegekeerd; zij hebben dikwijls verzoekschriften gezonden, om Hem weer terug te krijgen, maar Hij maakt geen haast om hun verzoek te beantwoorden, ook is er niet veel verbetering onder hen waar te nemen.

DIABOLUS. Ik ben blij, dat zij zich van een verbetering afkeren, maar toch ben ik bang voor hun verzoekschriften. Evenwel is hun lichtzinnigheid in het leven een teken, dat zij hetgeen zij doen, niet erg van harte doen en zonder het hart er bij, zijn de dingen van weinig waarde. Maar gaat voort, mijn meesters, ik wil u, mijne heren, niet langer ophouden.

BEËLZEBUL. Als het geval zo met Mensziel staat, als de heer Onheilig daar beschreven heeft, dan is het ook geen zaak van groot gewicht, op welke dag wij haar zullen aanvallen; noch hun gebeden, noch hun macht zullen hen veel dienst bewijzen.

APOLLYON. Als nu Beëlzebul zijn rede geëindigd had, begon Apollyon.

“Mijn mening, zei hij, aangaande deze zaak is, dat wij bedaard en zachtens voortgaan, en geen ding met overhaasting doen. Laten onze vrienden in Mensziel steeds voortgaan met haar te bezoedelen en te bederven, door haar nog meer in de zonde zoeken te voeren, want niets anders dan zonde kan Mensziel verderven. Als dit gedaan wordt en het heeft zijn gewenste uitwerking, dan zal Mensziel van zelf

nalaten te waken, te verzoeken of wat anders ook, dat zou kunnen strekken tot haar zekerheid en haar veiligheid, want dan zal zij haar Immanuël vergeten, dan zal zij Zijn gezelschap niet meer begeren, en kan zij er toe gebracht worden om zo te leven, dan zal haar Vorst niet met haast tot haar komen.

Onze trouwe vriend, mijnheer Vleselijke-gerustheid dreef Hem door een zijner listen uit de stad en waarom kunnen dan mijnheer Begeerlijkheid en mijnheer Wulpsheid door hetgeen zij doen, Hem niet buiten de stad houden? En dit wil ik u zeggen, niet omdat u het niet weet, dat twee of drie Diabolisten, zo zij door de stad Mensziel worden onderhouden en welwillend bejegend, meer doen zullen om Immanuël van haar verwijderd te houden en om de stad Mensziel uw eigendom te maken, dan een leger van een legioen die door ons zou worden uitgezonden om Hem te weerstaan.

Laat daarom dit eerste onderwerp, wat onze vrienden in Mensziel ontworpen hebben, krachtig en vlijtig gevolgd worden met alle mogelijke list en sluwheid, en laat hun geregeld onder een of andere vermomming, meer en andere van hun lieden gezonden worden om met het volk van Mensziel te spelen en dan zullen wij misschien niet nodig hebben een oorlog tegen hen te voeren. En als dat noodzakelijk moet gedaan worden, zullen zij zeker, hoe zondiger zij zijn, te minder in staat zijn om ons te weerstaan en dan zullen wij hen zoveel te gemakkelijker overwinnen.

En bovendien, veronderstellen - dat is het ergste wat ondersteld kan worden - dat Immanuël eens weer tot hen kwam, waarom kunnen dan dezelfde middelen Hem niet nog eens van hen verdrijven? Ja, waarom kan Hij, als zij weer in hun zonde struikelen, niet voor eeuwig van hen verdreven worden, om welke oorzaak hij gedurende een tijd van hen eerst is verdreven geworden? En wanneer dit mocht gebeuren, dan gaan met Hem Zijn rammen, zijn slingers, zijn kapiteins, Zijn soldaten en Hij laat Mensziel naakt en bloot achter. Ja, zal niet deze stad, wanneer zij zich geheel verzaakt ziet door haar Vorst, uit eigen beweging weer haar poorten voor ons openen, en u weer maken als in de dagen vanouds? Maar dit moet door de tijd gedaan worden; een paar dagen zal zulk een groot werk als dit niet bewerkstelligen.”

Zodra Apollyon geëindigd had met spreken, begon Diabolus zijn oude kwaadaardigheid uit te spuwen en zijn eigen zaak te bepleiten; en hij zei:

“Heeren en machtigen van de poel, mijn trouwe en vertrouwde vrienden, ik heb met veel ongeduld, zoals mij past, het oor geleend aan uw langdradige en vervelende redevoeringen. Maar mijn helse keel en ledige buik zijn zo begerig naar het weer bezitten van mijn beroemde stad Mensziel, dat, wat er ook gebeure, ik niet langer wachten kan om de uitslag van de aanhangige plannen te zien. Ik moet, en dat wel zonder verdere uitstel, door alle middelen die ik kan aanwenden, mijn onverzadelijke afgrond zoeken te vullen met de ziel en het lichaam van de stad Mensziel. Daarom, leent mij uw hoofden, uw harten en uw hulp, nu ik op het punt sta om mijn stad Mensziel te herwinnen.

Toen de heren en Vorsten van de poel de brandende begeerte zagen, die Diabolus vervulde om de ellendige Stad Mensziel te verslinden, hielden zij op met meer tegenwerpingen te maken, maar stemden er in toe om hem alle mogelijke kracht te verlenen, hoewel zij, zo Apollyons raad gevolgd ware geworden, de stad oneindig vreselijker in gevaar gebracht hadden.

Maar ik zeg, zij waren gewillig om hem alle kracht, zoveel zij konden, te verlenen, niet wetende welke behoefte zij aan hem hadden wanneer zij voor zichzelf werkten, zoals hij. Dus begonnen zij te beraadslagen over de volgende voorgestelde zaak, te weten, welke soldaten het waren en hoeveel, waarmee Diabolus zou optrekken tegen Mensziel om haar in te nemen. Na enig beraad werd er besloten gelijk de Diabolisten in hun brief hadden voorgesteld, dat er niets beter geschikt was voor zulk een tocht dan een leger van **geduchte Twijfelaars**.

Zij dan, besloten een leger van hardnekkige Twijfelaars naar Mensziel te zenden. Het aantal dat geschikt werd geacht om in die dienst gebruikt te worden, bedroeg tussen twintig en dertigduizend. Zo was dan de uitslag van de grote Raad van die hoge en machtige heren, dat Diabolus zelfs nu op staande voet, zijn trom zou roeren om lieden te verwerven in het land des Twijfels, welk land op de grenzen ligt van de plaats, genaamd Hellepoortsheuvel, om lieden te werven, die door hem zouden kunnen gebruikt worden tegen de ellendige stad Mensziel.

Er werd ook besloten, dat deze heren zelf hem in de oorlog zouden helpen en dat zij tot dat doel hun krijgslieden zouden leiden en aanvoeren.

Zij dan stelden een brief op en zonden die terug aan de Diabolisten, die in Mensziel op de loer lagen en die op de terugkomst van de heer Onheilig wachtten, om hem mede te delen op welk een wijze en met welk een voortgang zij nu hun oogmerk hadden vastgesteld.

De inhoud daarvan volgt nu:

Uit het donkere en afgrijselijke hol der Hel, Diabolus, benevens het gehele gezelschap van de Vorsten der duisternis, zendt deze brief aan onze vertrouwden in en om de muren van de Stad Mensziel, die nu wachten met ongeduld op ons meest duivelse antwoord, op hun venijnige en zeer vergiftige oogmerken tegen de stad Mensziel.

Aan onze ingeborenen, op wien wij van dag tot dag ons beroemen en in wier daden wij ons zelf het gehele jaar door grotelijks verheugen.

Wij ontvingen uw welkome en zeer geachte brief, door de hand van onze vertrouwde en zeer beminde oude heer, de heer Onheilig. En geven u te verstaan, dat toen wij die hadden opengebrouwen en gelezen, wat hij behelsde, en tot uw verbazende gedachtenis zij het gezegd, onze geeuwende holbuikige plaats waar wij

ons bevinden, zulk een afgrijselijk en schel vreugdegeluid uitstiet, dat de bergen, die rondom de Hellepoortsheuvel staan, op dat geluid als in stukken schenen te vallen.

Wij konden ook niet minder doen dan uw getrouwheid voor ons te bewonderen, met de grootheid van die geslepenheid, die zich nu geopenbaard heeft, in uw hoofden te zetelen, om ons te dienen tegen de stad Mensziel. Wat hebt u voor ons zulk een heerlijk plan bedacht om tegen dat oproerige volk handelend op te treden, een meer doeltreffend plan kan niet uitgedacht worden door al de geslepenheid der hel. De voorstellen dan, die u het laatst ons toegezonden hebt, hebben wij, zodra wij ze inzagen, niet anders dan goedgekeurd, en bewonderd.

Ja, wij zullen, om u aan te moedigen in de doortraptheid van uw list, u laten weten dat in een volle vergadering en raad van onze vorsten en voornaamsten dezer plaats, uw ontwerp door hun hoogheden is besproken en overwogen van de een zijde van ons hol tot de andere, maar een beter, en zoals door hemzelf werd geoordeeld, een meer geschikt en passend middel kon door al hun gevatheid niet uitgedacht worden, om de oproerige stad Mensziel te verrassen en tot ons eigendom te maken.

Waarom dan eindelijk alles wat gezegd was, hetwelk verschilde van hetgeen u in uw brief voorgesteld hebt, van zelf in het water viel en Diabolus de vorst, hield zich alleen aan het uwe, ja, zijn gapende keel en zijn snoevende buik stond in vuur om uw plan in uitvoering te brengen.

Wij geven u daarom te verstaan, dat onze onverzettelijke, woedende en onbarmhartige Diabolus, een leger licht om u te verlossen en de oproerige stad Mensziel te verwoesten, een leger meer dan twintig duizend Twijfelaars om tegen dat volk op te trekken, zij zijn allen gespierde en hardnekkige lieden, en die al vanouds aan de oorlog gewend zijn en die daarom het trommelen wel verduren kunnen. Ik zeg, dat hij dit zijn werk met alle mogelijke spoed uitvoert, want zijn hart en geest is er in betrokken. Wij begeren dan, dat gij, gelijk u tot hiertoe onze bondgenoten geweest zijt en ons tot dusverre zowel raad als aanmoediging gegeven hebt, ook ons oogmerk wilt voortzetten; ook zult u daardoor niet verliezen, maar winnen; ja, wij hebben het voornemen om u tot heren van Mensziel te maken.

Een ding mag volstrekt niet nagelaten worden, dat is, zij die met ons zijn, wensen dat een ieder van u, die in Mensziel zijn, nog al uw macht, list en overleg moge aanwenden om met bedrieglijke overtuigingen Mensziel in meer zonde en goddeloosheid te trekken, opdat de zonde voleindigd zijnde, de dood moge voortbrengen.

Want aldus is er onder ons besloten, dat hoe vuiler, zondiger en bezoedelder de stad Mensziel is, hoe afkeriger Immanuël zal zijn om hen ter hulp te komen, hetzij door Zijn tegenwoordigheid, hetzij door een andere verlossing. Ja, hoe zondiger, hoe zwakker, en dus zullen zij te minder in staat zijn om weerstand te

bieden, wanneer wij onze aanval op hen zullen maken om hen in te zwelgen. Ja, zij kunnen maken dat hun machtige EL Schaddaï zelf hen Zijn bescherming ontzegt en zijn kapiteins en soldaten terugroept, met de slingers en rammen, en haar naakt en bloot achterlaat, en dan zal de stad Mensziel van zelf haar poorten voor ons openen en vallen als de vijg in de mond van de eter. Nah. 3:12.

Ja, dan is het zeker, dat wij zeer gemakkelijk tegen haar kunnen optrekken en haar overwinnen.

Wat de tijd van ons optrekken tegen Mensziel aangaat, daarover zijn wij nog niet volkomen besloten, hoewel heden enigen van ons denken zoals gij, dat een marktdag of een marktdagavond zeker het beste zal zijn. Weet gij evenwel gereed en wanneer u onze roffelende trom daar buiten zult horen, wees dan zo druk in de weer om daar binnen de verschrikkelijkste verwarring aan te richten. 1 Petrus 5:9. Zo zal Mensziel zeker van voren en van achteren in het nauw gebracht worden en zal niet weten welken weg zij moet inslaan om hulp te erlangen. Mijnheer Lucifer, mijnheer Beëlzebul, mijnheer Apollyon en mijnheer Legioen, behalve al de overigen groeten u, als ook mijnheer Diabolus en wij wensen zowel u als allen, die de uw zijn, of zullen worden, dezelfde vrucht en uitslag van uw daden als wij zelf nu van de onze genieten.

Vanuit onze akelige gevangenis in de allervreselijkste Afgrond groeten wij u. En zo doen u ook die vele legioenen, welke hier met ons zijn, wensende dat u even hels voorspoedig zijn moogt als wij zelf wensen te zijn.

Door de briefdrager, de heer Onheilig.

Toen maakte de heer Onheilig zich gereed om naar Mensziel terug te keren met zijn boodschap uit de afgrijselijke afgrond aan de Diabolisten, welke in die stad woonden. Dus klom hij de trap op van de diepte tot aan de mond van het hol, waar Cerberus was. Als nu Cerberus hem zag, vroeg hij hoe de zaken daar beneden omtrent en tegen de stad Mensziel gingen.

ONHEILIG. De zaken gaan zo goed als wij maar kunnen verwachten. De brief, die ik hierheen gebracht heb, werd ten zeerste goedgekeurd, en stond onzen heren goed aan, en nu ga ik terug om dit aan onze Diabolisten te vertellen. Een antwoord daarop heb ik hier in mijn boezem, hetwelk zeer zeker onze meesters, die mij zonden, zeer zal verheugen. Want de inhoud daarvan moet hen aanmoedigen om hun oogmerk tot het uiterste na te jagen en gereed te zijn om ook van binnen aan te vallen, wanneer zij de heer Diabolus de stad Mensziel zullen zien belegeren.

CERB. Maar heeft hij plan om zelf tegen hen op te trekken?

ONH. Ja. zeker! en hij zal meer dan twintig duizend man met zich meenemen, allen hardnekkige Twijfelaars, en lieden die de oorlog verstaan, uitgelezen lieden uit het land des Twijfels, ook Twijfeland genoemd, om hem in de krijgstoicht te dienen.

CERBURUS. Toen was Cerberus blij en zei: “En worden daar zulke dappere toebereidselen gemaakt om tegen de ellendige stad Mensziel op te trekken; ik wilde wel aan het hoofd van duizend hunner gesteld worden, opdat ik ook mijn dapperheid eens kon tonen tegen de beroemde stad Mensziel.”

ONHEILIG. Uw wens kan in vervulling komen; u ziet er uit als iemand, die moed genoeg bezit, en mijnheer wil met zich meenemen dezulken, die dapper en gespied zijn. Maar mijn zaak vereist spoed.

CERB. Ja, dat is ook zo. Spoed u naar de stad Mensziel met al de zwaarste plagen, welke deze plaats u kan verschaffen. En wanneer u ten huize van de heer Kwaad zult gekomen zijn, de plaats waar de Diabolisten gewoonlijk samenrotten, zeg hen, dat Cerberus hen wenst te dienen, en dat, zo hij mag, hij met het leger tegen de beroemde stad Mensziel wil optrekken.

ONHEILIG. Ja, dat wil ik. En ik weet, dat mijn heren die daar zijn, blij zullen wezen dat te horen en ook u te zien.

De heer Onheilig dan, nam na enige dergelijke complimenten afscheid van zijn vriend Cerberus, die met een duizendtal helse wensen, hem verzocht zich te haasten met allen spoed naar zijn meesters toe. Toen hij deze aangehoord had maakte hij een buiging en begon zo hard hij kon te lopen.

Hij dan keerde terug en ging en kwam tot Mensziel en ging als tevoren naar het huis van de heer Kwaad; daar vond hij de Diabolisten verzameld, welke op zijn terugkomst wachtten.

Als hij dan binnengekomen was en zich voor hen gesteld had, gaf hij hun ook de brief over en voegde daarbij ook zijn groette aan hen: “Mijne heren van de grenzen des Afgronds, de hoge en machtige vorsten en machten van het hol groeten u, die hier zijt, de trouwe Diabolisten van de stad Mensziel. Zij wensen u steeds de meest bijzondere zegeningen, over het grote doel, de heerlijke pogingen en de dappere heldendaden, waar ge u op toegelegd hebt, teneinde de regering en macht van onzen vorst Diabolus over de beroemde stad Mensziel te herstellen.”

Dit was dan de tegenwoordige toestand van de beklagenswaardige stad Mensziel: zij had haar Vorst vertoornd en Hij was van haar geweken: *zij had de machten der hel door*

haar dwaasheid aangemoedigd om tegen haar op te trekken, teneinde haar volslagen ondergang te zoeken.

't Is waar de stad Mensziel was wel wat gevoelig geworden wegens haar zonde, maar de Diabolisten waren tot haar ingewanden doorgedrongen. Zij riep, maar Immanuël was geweken, en haar kreten hadden nog niet die uitwerking, dat Immanuël weer terug kwam. Ook wist zij nu niet, of Hij wel ooit, of misschien nooit terug zou keren en tot Mensziel wederkomen, ook droegen zij geen kennis van de macht en vlijt der vijanden, noch hoe zij al gevorderd waren om het helleplan uit te voeren, dat zij tegen haar gesmeed hadden.

Zij zonden inderdaad nog verzoekschrift op verzoekschrift aan de Vorst, maar Hij beantwoordde alles met stilzwijgen. Zij lieten de hervorming of bekering na, en dat was juist wat Diabolus hebben wilde. Want hij wist, dat zo zij goddeloosheid in hun hart bedachten, de Koning hun gebed niet horen wilde. Zo werden zij dan hoe langer hoe zwakker en waren als rollende voorwerpen voor de wervelwind. Zij riepen tot hun Koning om hulp en koesterden Diabolisten aan hun borst; wat zou hun Koning dan aan hen doen? Ja, er scheen nu een verbroedering te zijn, de Diabolisten en Mensziel-isten plachten samen op straat te wandelen. Ja, zij begonnen de vrede te zoeken, want zij meenden dat, omdat de ziekte zo dodelijk in Mensziel geheerst had, het te vergeefs was om met hen handgemeen te worden. Bovendien, de zwakheid van Mensziel was de kracht van hun vijanden, en de zonde van Mensziel het voordeel van de Diabolisten.

De vijanden in Mensziel begonnen elkaar de Stad als een bezitting te beloven; er was nu geen groot onderscheid meer tussen de Mensziel-isten en Diabolisten; beiden scheen meesters van de stad Mensziel. Ja, de Diabolisten vermeerderden en groeiden aan, maar de stad Mensziel verminderde grotelijks. Er waren meer dan elfduizend mannen, vrouwen en kinderen gestorven aan de ziekte in Mensziel.

HOOFDSTUK 14.

De samenzwering ontdekt door de heer Zie-goed-toe. - Toebereidselen tot verdediging gemaakt - Meer Diabolisten terechtgesteld - Het leger Twijfelaars nadert de stad. - Een aanval gedaan op de Oorpoort, welke afgeslagen wordt. - De trommelslager slaat om gehoor, hetwelk onbeantwoord gelaten wordt. - Diabolus tracht door vleierij te verleiden, maar wordt door de burgemeester beantwoord. - Vrolijk en Wildzang twee jonge Diabolisten terechtgesteld - Gripper en Schrapper opgehangen. - Iets en Lichtvoet in de gevangenis.

Maar nu, - alsof God het zo hebben wilde - was er iemand, wiens naam was mijnheer **Zie-goed-toe**, een groot vriend van het volk van Mensziel. En hij, en zijn wijze van doen was, om al luisterende in Mensziel op en neer te wandelen en te zien en te horen, zo hij daartoe de gelegenheid had, of er niet een of ander plan tegen haar gesmeed werd. Want hij was immers een vlijtig man en vreesde, dat te enigen tijde een of ander kwaad haar overkomen zou, zowel van de Diabolisten van binnen, als van een of andere macht daar buiten.

Op zekere tijd gebeurde het zo, dat mijnheer Zie-goed-toe, hier en daar luisterend rondgaande, op een plaats kwam in Mensziel, Vuilheuvel genoemd, waar de Diabolisten gewoon waren samen te komen, en gemompel horende, - u moet weten dat het nacht was - naderde hij zachtkens; ook had hij nog niet lang aan het eind van het huis gestaan, (want er stond een huis) of hij hoorde iemand heimelijk en vertrouwelijk bevestigen, dat het niet lang duren zou, of Diabolus zou zelf de stad Mensziel in zijn bezit hebben, en dat dan de Diabolisten plan hadden om alle inwoners van Mensziel over de kling te jagen, en des Konings kapiteins wilden doden en verderven en al zijn soldaten uit de stad drijven. Hij zei bovendien, dat er ongeveer twintig duizend krijgslieden door Diabolus waren bijeengebracht tot verwezenlijking van zijn oogmerk, en dat het geen maanden duren zou, of zij allen zouden het zien.

Toen de heer Zie-goed-toe deze geschiedenis gehoord had, geloofde hij dadelijk, dat zij waar was. Daarom ging hij dadelijk naar des Burgemeesters huis en deelde het hem mee die om de ondergeschikte Prediker zond en hem de zaak openbaarde, en hij riep alarm in Mensziel. Want hij was nu de eerste Prediker in Mensziel, omdat Mijnheer Oppersecretaris niet goed op Zijn gemak was.

En dit was de wijze waarop de ondergeschikte Prediker de stad Mensziel opriep; op hetzelfde uur dat hij de kerkklok deed luiden, kwam het volk bijeen. Hij gaf hun toen een korte vermaning tot waakzaamheid en gaf als reden daar vooraan wat de heer Zie-goed-toe verteld had. Want, zei hij, 'een verschrikkelijke samenzwering is tegen Mensziel gesmeed, om ons allen op een dag te vermoorden; ook moet deze

geschiedenis niet geminacht worden. Want de heer Zie-goed-toe heeft het verteld. Mijnheer Zie-goed-toe is altijd een beminnaar van Mensziel geweest, een matig en scherpzinnig man, een man die geen babbelaar is, noch rondstroofier van valse geruchten, maar iemand, die gaarne de zaken door en door beziet en geen nieuws verhaalt, dan op zeer deugdelijke gronden.

Ik wil hem roepen, en u zult hem zelf horen.'

Dus riep hij hem en hij kwam en verhaalde zijn geschiedenis zo nauwkeurig, en bevestigde de waarheid er van op zulke brede gronden, dat Mensziel tot de overtuiging kwam van de waarheid van hetgeen hij zei. De Prediker onderstaande hem ook, zeggende: "Mijne heren, is het niet tastbaar voor ons, dat wij EL Schaddaï tot toorn hebben verwekt, en Immanuël uit onze stad weggezondigd hebben, wij hebben teveel gemeenschap gehad met de Diabolisten en hebben onze vorige barmhartigheden verzaakt; geen wonder dan zo de vijand, zowel binnen als buiten, zou samenrotten tot onze ondergang; en welke tijd is meer geschikt dan deze om zulks te doen? De ziekte heerst nu in stad, en daardoor zijn wij zeer zwak geworden. Menigeen, die het goed meende, is dood en de jongere Diabolisten worden al sterker en sterker.

Bovendien, zei de ondergeschikte Prediker, heb ik van deze goede Waarheid-verteller een verdere wenk ontvangen, dat hij vernomen had van diegenen, welke hij toevallig hoorde, dat er onlangs verscheidene brieven gewisseld zijn tussen de hellegeesten en de Diabolisten om onze ondergang te bewerken."

Toen Mensziel dit alles hoorde en niet in staat was om het tegen te spreken, hieven zij hun stem op en weenden. De heer Zie-goed-toe bevestigde ook in de tegenwoordigheid van de lieden der stad, alles wat hun ondergeschikte Prediker gezegd had. Daarom begonnen zij opnieuw hun verzoekschriften tot EL Schaddaï en Zijn Zoon te verdubbelen. Ook openbaarden zij de zaak aan de kapiteins, hoge bevelhebbers en krijgslieden in de stad Mensziel, hen smekende om middelen te beramen ten einde sterk te zijn en goede moed te vatten, alsook dat zij naar het harnas zouden omzien en zich gereedmaken om Diabolus slag te leveren, bij nacht en bij dag zal hij komen, zoals zij vernomen hadden, om de stad Mensziel te belegeren.

Toen de kapiteins dit hoorden, en daar zij altijd trouwe vrienden van Mensziel geweest waren, wat doen zij anders dan als zo vele Simsons, zij schudden zichzelf, en komen samen om te beraadslagen en te overleggen hoe zij de bodem zouden inslaan aan de plannen, die ophanden waren en door Diabolus en zijn vrienden zouden beproefd worden tegen de nu zieke, zwakke en zeer verarmde stad Mensziel. Zij kwamen overeen omtrent de volgende bijzonderheden:

1. Dat de poorten van Mensziel gesloten zouden gehouden worden en bevestigd met bomen en sloten, en dat alle lieden, die uitgingen of binnenkwamen, zeer nauwkeurig zouden onderzocht worden door de kapiteins van de wachten 1 Kor. 16:13, opdat, zeiden zij, degenen welke deelhebben in het plan tegen ons hetzij komende of gaande, gevangen mogen genomen worden, en opdat wij zo mogen ontdekken, wie de grote bewerkers zijn van onzen ondergang.
2. De volgende zaak was, dat een nauwkeurige opsporing zou gedaan worden naar alle soort van Diabolisten door de gehele stad Mensziel, en dat een ieders huis van boven tot onder nauwkeurig zou onderzocht worden, en wel huis aan huis, opdat zo mogelijk een verdere ontdekking moge gedaan worden van alle de zodanigen onder hen, die in deze plannen hun hand hadden. Hebr. 12:15, 16.
3. Verder werd er besloten, dat waar of bij wie iemand der Diabolisten gevonden werd, ja zelfs degenen in de stad Mensziel, die hen huisvesting verleend hadden, tot hun schande en tot waarschuwing van anderen, boete doen zouden op de markt. Jer. 2:34; 5:26; Ezech. 16:52.
4. Bovendien werd er door de beroemde stad Mensziel besloten, dat er een openbare *vasten- en boetedag* zou gehouden worden door de ganse gemeente, tot rechtvaardiging van hun Vorst en tot vernedering van zichzelf voor Hem, om hun overtredingen tegen Hem en tegen EL Schaddaï, zijn Vader. Joël. 1:14; 2:15, 16. Verder werd er besloten, dat al dezulken in Mensziel, die op die dag niet wilde vasten en zichzelf niet wilden vernederen om hun zonden, maar die hun wereldse zaken zouden voortzetten, of die men vond wandelen op de straten, als Diabolisten zonden gevat worden en als Diabolisten zouden lijden voor hun goddeloze daden.
5. Dan werd er ook nog besloten, dat met allen mogelijke spoed en ijver des gemoeds, zij hun vernedering om hun zonde zouden vernieuwen, en hun verzoekschriften aan EL Schaddaï om hulp zouden herhalen. Ook besloten zij om tijdingen naar het hof te zenden van alles, wat de heer Zie-goed-toe hen had meegedeeld Jes. 37:4, 5.
6. Ook werd er besloten, dat de stad Mensziel haar dank zouden bewijzen aan de heer Zie-goed-toe, omdat hij zo vlijtig het welzijn van de Stad gezocht had en verder, dat aangezien hij zo natuurlijk geneigd was om het goede voor hen te zoeken en om hun vijanden te ondermijnen, zij hem de opdracht zouden verlenen van Schout-meester-generaal over het goede van de stad Mensziel.

Toen de corporatie (gemeente) benevens haar kapiteins dit alles besloten hadden, deden zij zoals zij gezegd hadden. Zij sloten hun poorten, zij hielden een nauwkeurige opsporing van de Diabolisten, en lieten degenen, bij wie zij er een vonden, boete doen op de markt. Zij hielden hun vastendag; zij vernieuwden hun

verzoekschriften aan hun Vorst en de heer Zie-goed-toe behartigde zijn opdracht, en de post van vertrouwen, die Mensziel in zijn handen gesteld had met grote nauwgezetheid en goede trouw. Want hij wijdde zichzelf geheel aan zijn taak, en dat niet slechts binnen de stad, maar hij ging uit om te bespieden, te zien en te horen. En niet vele dagen daarna ging hij op reis naar de Hellepoortsheuvel in het land, waar de Twijfelaars wonen, daar hoorde hij alles waarover in Mensziel gesproken werd en bemerkte spoedig, dat Diabolus bijna gereed was om op mars te gaan.

Dus kwam hij terug met haast en de kapiteins en oudsten van Mensziel samen geroepen hebbende, verhaalde hij hen, waar hij geweest was, wat hij gehoord en gezien had.

In 't bijzonder verhaalde hij hen, dat Diabolus bijna gereed was om op mars te gaan en dat hij de oude heer Ongeloof, die eens uit zijn gevangenis in Mensziel losgebroken was, tot generaal over zijn leger had aangesteld; dat zijn leger geheel uit Twijfelaars bestond, en dat hun aantal meer dan twintig duizend bedroeg. Bovendien deelde hij mede, dat Diabolus plan had om de voornaamste vorsten van de helse poel met zich mee te brengen en dat hij hen tot eerste kapiteins over zijn Twijfelaars wilde aanstellen. Ook verhaalde hij hen, dat het zeker waar was, dat velen uit de **Zwarte poel** met Diabolus als vrijwilligers wilden meetrekken om de stad Mensziel weer onder de gehoorzaamheid van Diabolus, hun Vorst, terug te brengen.

Verder verhaalde hij, dat hij van de Twijfelaars, onder wie hij geweest was, vernomen had, dat de reden, waarom de oude Ongeloof tot generaal van het gehele leger was aangesteld, geen andere was, dan omdat niemand zo getrouw was aan de tiran, dan hij, en omdat hij een onverzoenlijke afkeer had van het welzijn van de Stad Mensziel. Bovendien, zei hij, herinnert hij zich de belediging, om die op hen te wreken. Maar de zwarte vorsten zullen tot hoge commandeurs worden aangesteld, alleen Ongeloof zal boven hen allen zijn, omdat hij (ik had het bijna vergeten) gemakkelijker en behendiger de stad Mensziel belegeren kan, dan iemand van de overige vorsten. Hebr. 12:1.

Als nu de kapiteins van Mensziel benevens de Oudsten van de Stad de berichten hadden gehoord, welke de heer Zie-goed-toe gebracht had, achtten zij het nodig om zonder verder uitstel de wetten in werking te stellen, welke hun Vorst tegen de Diabolisten voor hen gemaakt en hun bevolen had, die tegen hen te handhaven. Daarom werd er dadelijk een vlijtig en onpartijdig onderzoek gedaan naar alle en allerlei Diabolisten in alle huizen van Mensziel. In het huis nu van de heer Neiging, en in het huis van de grote heer Wil-zij-wil werden twee Diabolisten gevonden.

Men vond in het huis van de heer Neiging zekere heer Begeerlijkheid, maar hij had zijn naam veranderd in Goede-zuinigheid.

In het huis van de heer Wil-zij-wil werd zekere Wulpsheid gevonden, maar deze had zijn naam veranderd in Onschuldige-Vrolijkheid.

Deze twee werden door de kapiteins en oudsten van de Stad Mensziel gegrepen en in verzekerde bewaring gezet onder de hand van de heer Trouwman, de cipier. Deze man behandelde hen zo gestreng en belaadde hen zo zwaar met ketenen, dat zij beiden langzamerhand in grote mate de tering kregen, en in het gevangenhuis stierven; ook werden hun meesters, volgens de overeenkomst van de kapiteins en oudsten, uitgebracht om, tot hun schande en tot een waarschuwing voor de overigen van de Stad Mensziel, in het openbaar boete te doen.

Dit nu was de wijze van boetedoening in die dagen. 'De personen die kwaad gedaan hadden, werden, nadat zij tot bewustheid van het kwade van hun daden gebracht waren, bevolen openbare belijdenis van hun zonden te doen en hun wandel zeer nauwgezet te verbeteren.'

Hierna zochten de kapiteins en oudsten van Mensziel om nog meer Diabolisten op te sporen, waar zij ook loerden, hetzij in holen, spelonken, gaten, grafkelders of waar ook, in of nabij de muren van de stad Mensziel. Maar hoewel zij hun voetstap duidelijk zien, en aldus door hun gang en reuk hen volgen konden tot aan hun sterkten, ja tot de ingang van hun spelonken en holen, toch konden zij hen niet grijpen, vatten, en terechtstellen; hun wegen waren zo gekronkeld, hun sterkten zo sterk en zij zelf zo vlug om daar bescherming te zoeken.

Maar Mensziel regeerde nu met zulk een vaste hand over de Diabolisten, welke overgelaten waren, dat zij blij waren zo zij zich in hoeken konden verschuilen. De tijd was voorbij, toen Mensziel metgezel was, maar nu werd zij hun dodelijke vijand gerekend.

Deze goede ommekeer werd door het bericht des heren Zie-goed-toe teweeggebracht in de beroemde stad Mensziel.

Omtrent deze tijd had Diabolus zijn leger bijeen en gereed, dat hij met zich dacht te brengen om Mensziel te verderven, en had over hetzelfde kapiteins en andere veldofficieren aangesteld, zoals het zijn helse buik het best aanstond: Hijzelf was Opperhoofd, Ongeloof was generaal van het leger.

De eerste kapiteins zullen later genoemd worden; nu volgens hun officieren, vaandels en wapenschilden.

1. Hun eerste kapitein was kapitein **Woede**. Hij was kapitein over de Verkiezings-twijfelaars. Hij voerde het rode vaandel, zijn standaarddrager was mijnheer Vernieling, en hij had de grote rode Draak als zijn wapenschild.
2. De tweede kapitein was kapitein **Razernij**. Hij was kapitein over de Roepings-twijfelaars; zijn standaarddrager was de heer Duisternis, zijn vaandel was het bleke vaandel, en tot zijn wapenschild voerde hij de vurige vliegende Slang. Num. 21.

8. De derde kapitein was kapitein **Verdoemenis**, hij was kapitein over de Genade-twijfelaars, hij voerde het rode vaandel hetwelk de heer Zonder-leven droeg, en als zijn wapenschild had hij het zwarte Hol. Matth. 22:13; Openb. 9:1.
4. De vierde kapitein was kapitein **Onverzadelijk**, hij was kapitein over de Geloofstwijfelaars. Hij voerde het rode vaandel, dat door de heer Verslinder gedragen werd, en hij had tot zijn wapenschild de geeuwende Gier. Spr. 27:20, Ps. 11:6.
5. De vijfde was kapitein **Sulfer**, hij was kapitein over de Volhardings-twijfelaars; ook hij voerde het rode vaandel, door de heer Brandende gedragen en zijn wapenschild was de blauwe en stinkende Vlam. Ps. 11:6; Openb. 14:11.
6. De zesde kapitein was kapitein **Kwelling**, hij was kapitein over de Opstandings-twijfelaars, hij voerde de bleke vlag, de heer Knager was zijn standaarddrager en hij had zwarte Worm tot zijn wapenschild. Marc. 9:44-48.
7. De zevende kapitein was kapitein **Onrust**. Hij was kapitein over de Verlossings-twijfelaars, hij voerde het rode vaandel, de heer Rusteloos droeg het en zijn wapenschild was het spookachtige beeld des Doods. Openb. 6:8; 14:11.
8. De achtste kapitein was kapitein **Graf**, hij was kapitein over de Heerlijkheids-twijfelaars. Hij droeg insgelijks het bleke vaandel en de heer Bederf was zijn standaarddrager; tot zijn wapenschild had hij een Schedel en doodsbeenderen Jer. 5:16; 2:25.
9. De negende kapitein was **Geen-hoop-meer**, hij was kapitein over diegenen, welke de Zaligheids-twijfelaars worden genoemd; zijn standaarddrager was de heer Wanhoop, hij voerde ook het rode vaandel en zijn wapenschild was het gloeiend brandijzer en het Harde-Hart. 1 Tim. 4:2; Rom. 2:5.

Dit waren zijn kapiteins, en dit was hun macht, dit waren hun standaarddragers, dit waren hun vanden, en dit waren hun wapenborden. Over deze mannen nu stelde de grote Diabolus eerste of hoogste kapiteins aan en zij waren zeven in getal: de heer Beëlzebul, de heer Lucifer, de heer Legio, de heer Apollyon, de heer Python, de heer Cerberus, en de heer Belial. Deze zeven stelde hij over die kapiteins aan, en Ongeloof was generaal en Diabolus was koning.

Ook werden enigen van de Vrijwilligers, die waren zoals zij, aangesteld tot kapiteins over honderd, en enigen tot kapiteins over meer, en aldus was het leger van Ongeloof voltallig.

Zij dan trokken op van de Hellepoortheuvel. Want daar hadden zij hun plaats van samenkomst, van waar zij regelrecht naar de stad Mensziel togen. De stad nu had, gelijk tevoren is aangewezen, - alsof God het zo hebben wilde, - uit de mond van de heer Zie goed-toe het gerucht van hun komst gehoord. Daarom plaatsten zij een sterke wacht aan de poorten, ook verdubbelden zij hun wachten, zij stelden hun

slingers in geschikte plaatsen op, van waar zij met gunstig gevolg hun grote steen zouden kunnen werpen, om het woedende leger afbreuk te doen.

Ook konden de Diabolisten, welke in de stad waren, die schade niet aanrichten, welke zij voorgenomen hadden te zullen doen. Want Mensziel was nu wakker. Maar, helaas! Arm volk, zij werden deerlijk verschrikt, op de eerste verschijning van hun vijanden. En toen deze zich voor de stad legerden, vooral toen zij het geroffel van hun trom hoorden 1 Petrus 5:8. Dit was, om de waarheid te zeggen, verbazend afgrijselijk om te horen; dit verschrikte alle lieden, zeven mijlen in de rondte, zo zij maar wakker waren en het hoorden. Het wapperen van hun vaandels waren ook verschrikkelijk en ontmoedigend om te zien.

Toen Diabolus tegen de stad opgekomen was, naderde hij het eerst de Oorpoort, en deed daarop een verschrikkelijke aanval, onderstellende, naar het schijnt, dat zijn vrienden in Mensziel gereed waren om datzelfde werk van binnen te doen, maar daarvoor was van tevoren zorg gedragen door de waakzaamheid der kapiteins. Daar hij nu de hulp miste, welke hij van hen verwacht had, en bevond dat zijn leger dapper ontvangen werd met de stenen, welke de slingers wierpen, - want dat zal ik ter ere van de kapiteins zeggen, dat zij, de zwakheid in aanmerking genomen, die hen nog aandeed, wegens de lange ziekte, welke de stad Mensziel geteisterd had, zichzelf dapper gedroegen - was hij genoodzaakt voor een tijd van Mensziel terug te trekken, en zich met zijn lieden in het veld, buiten het bereik van de slingers der stad, te versterken. Jak. 4:7.

Zich daar nu verschanst hebbende, wierp hij vier heuvelen op tegen de stad; de eerste heuvel noemde hij de berg Diabolus. Want hij gaf daaraan zijn eigen naam, om de stad Mensziel te meer te verschrikken. De andere drie noemde hij aldus: de berg Alecto, de berg Megaera en de berg Tisiphone. Want deze zijn de namen van de verschrikkelijke furiën der hel. Aldus begon hij zijn spel met Mensziel te spelen en haar te behandelen als de leeuw doet met zijn prooi, om haar te doen vallen voor zijn verschrikking.

Maar gelijk ik zei, de kapiteins en soldaten weerstonden zo moedig en werkten zoveel uit met hun stenen, dat zij hem, hoewel tegen wil en dank, tot de terugtocht noodzaakten, zodat Mensziel begon moed te grijpen.

Op de berg Diabolus nu, welke opgeworpen was aan de Noordzijde van de stad, plantte de tiran zijn standaard. En dit was een schrikkelijk ding om te zien. Want hij had die door zijn duivelse kunst gemaakt naar de wijze van een wapen: een brandende vlam, schrikkelijk om aan te zien, waarin een afbeelding van Mensziel lag te branden.

Toen Diabolus aldus gedaan had, beval hij dat zijn trommelslager elke nacht de muren van de Stad Mensziel zou naderen, om door trommelslag tot een samenspraak uit te nodigen. Het bevel luidde, dat hij het 's nachts moest doen, daar

zij hem overdag afbreuk deden met hun slingers. Want de tiran zei, dat hij lust had om een samenspraak te houden met de nu bevende stad Mensziel, ook beval hij dat elke nacht de trom zou geroerd worden opdat, zo zij in 't eerst al onwillig mogen zijn, zij ten laatste door vermoedheid genoodzaakt zijn zulks te doen.

Zijn trommelslager dan deed gelijk hem bevolen was, hij stond op en sloeg op zijn trom. Maar indien iemand, toen hij zijn trom roerde, naar de stad Mensziel keek, dan zag hij donkerheid en smart, en het licht verdonkerde in haar hemel. Geen gedruis, verschrikkelijker dan dat, was er ooit op aarde gehoord, uitgezonderd de stem van EL Schaddaï, wanneer Hij spreekt.

Maar, o, hoe beefde Mensziel! Het zag nu niets meer dan dadelijk opgezwolgen te zullen worden. Jes. 5:30.

Toen deze tamboer voor een samenspraak geslagen had, begon hij Mensziel aldus aan te spreken:

“Mijn meester heeft mij bevolen u te melden, dat gij, zo ge u gewillig onderwerpt, het goede der aarde zult ontvangen, maar zo ge u verhardt, dan is hij besloten u met geweld in te nemen.”

Maar als de uitgewekene zijn tromgeroffel geëindigd had, had het volk van Mensziel zich tot de kapiteins gewend, die in het kasteel waren, zodat er niemand was die acht gaf, noch om die tamboer te antwoorden. Dus ging hij die nacht niet verder voort, maar keerde weer naar zijn meester in het kamp terug.

Als nu Diabolus zag, dat hij door tromgeroffel bij Mensziel niet kon uitwerken wat hij wilde, zond hij de volgende nacht zijn tamboer zonder trom, om nog de lieden van de Stad te laten weten, dat hij genegen was om een samenspraak met hen te hebben. Maar eindelijk ten laatste veranderde zijn aanspraak in een opeising van de stad, om zichzelf over te geven, maar zij gaven er geen acht op en hoorden er niet naar. Want zij herinnerden zich, wat het hun vroeger gekost had, door maar een paar woorden van hem van te horen. de volgende nacht zond hij weer, en wie zou toen anders zijn boodschapper naar Mensziel zijn, dan die verschrikkelijke kapitein Graf.

Deze kapitein Graf dan kwam op tot de muren van de Stad Mensziel en hield zijn rede tot de stad:

O, gij inwoners van de oproerige stad Mensziel! Ik eis van u in de naam van de vorst Diabolus, dat u zonder veel alarm de poorten van uw stad openzet en de grote vorst toelaat om binnen te komen. Maar zo ge u nog blijft verzetten, wanneer wij de stad door geweld voor ons genomen hebben, dan zullen wij u verzwelgen gelijk het graf, daarom, zo u wilt horen naar mijn opeising, zeg het dan, en zo niet, laat het mij dan weten.

De reden van deze mijn opeising is, zei hij, omdat mijn heer ongetwijfeld uw vorst en heer is, zoals u zelf vroeger ook bekend hebt. Ook zal de aanval, die gedaan werd

op mijn heer, toen Immanuël hem zo ontierend behandelde, de overhand niet bij hem krijgen om zijn recht los te laten en zijn pogingen om zijn eigendom te herwinnen, na te laten. Overweeg dan, o Mensziel bij uzelf, wilt u uzelf vreedzaam betonen of niet? Als ge u zelf vredig wilt overgeven, dan zal onze oude vriendschap weer vernieuwd worden, maar zo u nog blijft weigeren en rebelleren, dan kunt u niets anders dan vuur en zwaard verwachten.”

Toen de kwijnende stad Mensziel deze opeiser en zijn eis had aangehoord werden zij nog zwaarmoediger, maar antwoordden de kapitein volstrekt niet. Dus ging hij weg gelijk hij gekomen was.

Maar nadat zij met elkaar wat raad genomen hadden, en ook met enigen van hun kapiteins, wendden zij zich opnieuw tot de Heer Oppersecretaris om bericht en raad van Hem te ontvangen. Want deze Heer Secretaris was hun voornaamste Prediker, zoals ook enige bladzijden vroeger is megedeeld, slechts was Hij nu wat ongemakkelijk⁹, en van Hem vroegen zij Zijn gunst in deze twee of drie zaken.

1. Dat Hij goedgunstig op hen wilde neerzien, en zichzelf niet zo verwijderd van hen wilde houden, als vroeger: Dat Hij zich ook mocht laten overhalen om hen gehoor te verlenen, als zij Hem hun treurige toestand zouden bekend maken.

Maar hierop antwoordde Hij gelijk voorheen, *dat Hij nog steeds slecht op Zijn gemak was en daarom niet doen kon gelijk Hij voorheen gedaan had.*

2. De tweede zaak, die zij begeerden, was, dat het Hem behagen mocht, hun Zijn raad te geven over hun nu zo belangrijke zaken. Want dat Diabolus gekomen was, en zich voor de stad gelegerd had met niet minder dan twintig duizend Twijfelaars. Zij zeiden bovendien, dat hij en zijn kapiteins wrede lieden waren en dat zij bang voor hen waren.

Maar hierop antwoordde Hij: *u moet de wet van de Vorst eens inzien, en daarin zult u lezen wat u opgelegd is te doen.*

3. Toen begeerden zij, dat Zijn Hoogheid hen zou helpen om een verzoekschrift op te stellen aan EL Schaddai en aan Immanuël, Zijn Zoon en dat Hij daarin met hen overeenstemde. Want, zeiden zij, wij hebben al vele verzoekschriften verzonden, Mijnheer! Maar wij kunnen geen vredes antwoord bekomen maar zeker, zal nu een verzoekschrift met Uw hand ondertekend, voor Mensziel het goede uitwerken.

Maar alles wat Hij hierop antwoordde, was: *dat zij hun Immanuël beledigd hadden, en ook Hem bedroefd hadden, en dat zij daarom nu maar naar hun eigen inzicht moesten handelen.*

⁹ Gods Geest werd smart aangedaan

Dit antwoord van de Heer Secretaris viel als een molensteen op hun hart, ja het verpletterde hen zozeer, dat zij niet wisten wat te doen, toch durfden zij Diabolus zijn eisen niet inwilligen, noch de eisen zijns kapiteins. Zo dan waren hier de moeilijkheden, waar tussen de stad Mensziel stond, toen de vijand op haar aankwam, haar vijanden gereed, stonden om haar op te slokken, en haar vrienden lieten na haar te helpen. Klaagl. 1:3.

Toen stond de Burgemeester op, wiens naam was Mijnheer Verstand, en begon te ziften en te ziften, totdat hij troost gevonden had in het schijnbaar bitter gezegde van de Heer Secretaris. Want aldus redeneerde hij daarover:

“Ten eerste, zei hij, volgt uit het gezegde van onze Heer onvermijdelijk dit: dat wij nu moeten lijden voor onze zonden.

Ten tweede. Maar, zei hij, het woordje *nu* inhield, alsof wij ten laatste zouden bevrijd worden van onze vijanden, en dat na een weinig meer lijden Immanuël komen zal om ons te helpen.”

De Burgemeester nu was meer doorzoekend in zijn onderhandeling over des Secretaris woorden, omdat die Heer meer was dan een profeet, en omdat geen van Zijn woorden zó waren, of zij hadden ten allen tijde hun juiste betekenis. Het was de lieden van de Stad toegestaan om die uit te vorsen en ze op de hun meest voordelige wijze uit te leggen.

Zo namen zij dan afscheid van de Heer en keerden terug, gingen heen en kwamen bij de kapiteins, aan wie zij verhaalden wat de Heer Oppersecretaris gezegd had, die toen zij alles gehoord hadden, van hetzelfde oordeel waren als de Burgemeester. De kapiteins begonnen daarom hen moed in te boezemen, en zich gereed te maken om een of andere dappere aanval te beproeven op het legerkamp van de vijand en om allen, die Diabolisten waren, de doden, benevens de plunderende Twijfelaars, welke de tiran met zich gebracht had om de arme stad Mensziel te vernielen.

Dus begaven zij allen zich dadelijk op hun plaatsen, de kapiteins naar de hunne, de Burgemeester naar de zijne, de Ondergeschikte Prediker ook naar de zijne en de Heer Wil-zij-wil ook naar zijn plaats. De kapiteins verlangden zeer om enig werk voor hun Vorst te doen. Want zij vonden vermaak in krijgshaftige daden.

De volgende dag dan kwamen zij samen en beraadslaagden en nadat men raad genomen had, besloten zij om een antwoord te geven aan de kapitein van Diabolus uit hun slingers en zulks deden zij des morgens met het opgaan van de zon. Want Diabolus had het gewaagd om weer nader te komen, maar voor hem en de zijnen waren de slingersteen als de hoeken des altaars. Zach. 9:15. Want gelijk er voor de stad Mensziel niets zo verschrikkelijk was als het roffelen van Diabolus' trom, zo was er ook niets zo verschrikkelijk voor Diabolus dan het welgemikt spelen van Immanuëls slingers.¹⁰ Daarom was Diabolus genoodzaakt nogmaals af te trekken en zich verder van de beroemde stad Mensziel te verwijderen.

¹⁰ Woorden des geloofs tegen hem gebruikt.

1)

Toen liet de Burgemeester van Mensziel de klokken luiden, opdat zij hun dank zouden zenden aan de Heer Oppersecretaaris, door de mond van de ondergeschikte Prediker, omdat door zijn woord de kapiteins en de Oudsten van Mensziel versterkt waren geworden tegen Diabolus.

Als nu Diabolus zag, dat zijn kapiteins en soldaten, hoge heren en vrijwilligers, bang werden en neergeveld werden door de stenen, welke uit de gouden slingers van de Vorst van de Stad Mensziel geworpen werden, bedacht hij zichzelf en zei: ik zal trachten al vleierende hen in mijn net te voeren. Openb. 12:10.

Dus kwam hij na een poosje weer af naar de muur, maar nu zonder trom en zonder kapitein Graf, doch nu met suikerzoete lippen, ja hij scheen zeer lief ter tale te zijn en een zeer vreedzaam vorst, die niets bedoelde ter wille van zijn gemelijkheid, noch om zich te wreken op Mensziel over de beledigingen, die zij hem aangedaan hadden, maar alleen het welzijn, het goede en het voordeel zocht van de stad, en het volk, dat daarin was.

Daarom ging hij, nadat hij om gehoor had geroepen en begeerd, dat het stadsvolk hem dat zou verlenen, in zijn aanspraak aldus verder.

“O, gij beroemde stad Mensziel, de lust mijns harten!

Hoe menige nacht heb ik gewaakt, hoe vele vermoeide voetstappen heb ik gedaan, opdat ik, zo mogelijk, u goed kon doen. 1 Petrus 5:8. Verre zij het, verre zij het van mij, dat ik u de oorlog verlang aan te doen, zo u maar gewillig en rustig uzelf aan mij overgeeft. U weet, dat u van oude tijden af de mijne waart. Matth. 4:8, 9; Luk. 4:6, 7. Herinner u ook, dat het u, zolang als u het genot gehad hebt, mij tot uw heer te bezitten, en dat ik het gehad heb, u mijn onderdanen te mogen noemen, niet ontbroken heeft aan al de genoegens der aarde, die ik, uw heer en vorst, u kon verschaffen, of die ik maar kon uitvinden om u altijd goed en vrolijk te maken. Bedenk, dat u nooit zo vele moeilijke, donkere, lastige en hartbedroevende uren gehad hebt, zolang u de mijne waart, als u nu gehad hebt, sedert u oproerig van mij geweken bent; ook zult u nooit weer vrede hebben, totdat u en ik weer één worden, gelijk te voren.

Laat u dan overhalen om mij weer te omhelzen, en ik zal u uw oude voorrechten weer toestaan, ja die vermeerderen en nog vele privileges daaraan toevoegen, zodat u vergunning en vrijheid zult hebben om te nemen, te houden, te genieten en tot uw eigendom te maken, alles wat u aangenaam is van oost tot west. Ook zult u door mij nooit enige van deze onbeschofftheden, waarmee u mij beledigd hebt, te last worden gelegd, zo lang als de zon en maan er zijn zullen. Ook zal niemand van deze mijn waarde vrienden, die nu uit vrees voor u in holen, spelonken en gaten in Mensziel

op de loer liggen, te enigen tijde u meer schadelijk zijn; ja, zij zullen uw dienstknechten zijn, en zullen u van het hun meedelen en van wat er ook in hun handen vallen moge. Ik behoef niets meer te zeggen, u kent hen en hebt al gedurende enige tijd veel vermaak in hun gezelschap gevonden, waarom zouden wij dan zo onenig blijven? Laat ons onze oude kennis en vriendschap weer vernieuwen. Verdraag uw vriend; ik neem de vrijheid om op deze tijd aldus vrijuit tot u te spreken. De liefde, die ik u toedraag, noopt mij dat te doen, alsook de ijver mijns harten voor mijn vrienden die bij u zijn; breng mij dan niet tot verdere moeite, noch u zelf in meer vreze en verschrikkingen. U wil ik hebben, op vreedzame wijze of door de oorlog en vlei uzelf toch niet met de macht en kracht uwer kapiteins, of met de spoedige komst van uw Immanuël om u te helpen. Want zulk een sterkte zal u geen genoegen doen.

Ik ben tegen u opgetrokken met een sterk en dapper leger, en al de voornaamste vorsten van de afgrond staan zelf aan het hoofd daarvan. Bovendien zijn mijn kapiteins vlugger dan arenden, sterker dan leeuwen, en begeriger naar hun prooi dan de avondwolven. Wat is Og van Basan! Wat is Goliath van Gath! En wat is een honderdtal meer van hen vergeleken bij de geringste mijner kapiteins! Hoe zal dan Mensziel menen te ontvluchten uit mijn hand en macht?"

Als Diabolus aldus zijn vleiende, strelende, bedrieglijke en leugenachtige toespraak tot de beroemde stad Mensziel geëindigd had, antwoordde de Burgemeester hem als volgt:

"O, Diabolus, vorst der duisternis, en meester van alle bedrog!

Uw leugenachtige vleierijen hebben wij gehad en lang genoeg goedgekeurd en hebben reeds te diep die vernielende beker geledigd, dan dat wij weer naar u zouden horen en aldus weer de geboden van onze grote EL Schaddaï zouden overtreden, en met u gemene zaak maken. Zou niet onze Vorst ons verwerpen en voor eeuwig ons zich van verstoten, en door Hem verworpen zijnde, kan dan de plaats, welke Hij voor u bereid heeft, een plaats van rust zijn voor ons? Bovendien, o, gij die ledig en ontdaan zijt van alle waarheid, wij willen liever door uw hand sterven, dan uw vleierijen en leugenachtige bedriegerijen gehoor geven."

Toen de tiran zag, dat er weinig te halen was door met de Burgemeester te redeneren, werd hij hels verwoed en besloot dat Hij op een andere tijd met zijn leger Twijfelaars de stad Mensziel weer zou aanvallen. Hij liet dan zijn trommelslager roepen, die de roffel sloeg voor zijn mannen (en terwijl hij de trom roerde, beefde Mensziel) om gereed te zijn ten einde de stad slag te leveren.

Toen kwam Diabolus met zijn leger nader en stelde aldus zijn lieden in slagorde. Kapitein Wreed en Kapitein Kwelling liet hij optrekken en standhouden tegenover de Gevoelpoort, en beval hen om zich daar ten oorlog te legeren. Ook bepaalde hij

dat, indien het noodzakelijk was, kapitein Geen-rust hun ter hulp zou komen. Aan de Neuspoort plaatste hij Kapitein Sulfer en kapitein Graf en gebood hen scherp toe te zien aan die zijde van Mensziel. Maar aan de Oogpoort plaatste hij die grijnzende kapitein Vergane-hoop, en daar plaatste hij ook zijn afgrijselijke standaard. Kapitein Onverzadelijk nu moest kijken naar het gedrag van Diabolus, en was ook aangewezen om gevangen te nemen datgene of die personen en zaken, welke soms als prooi van de vijand werd genomen.

De Mondpoort hielden de bewoners van Mensziel als een uitvalspoort, waarom zij die sterk verdedigden. Want die poort was het, waardoor het stadsvolk hun verzoekschriften naar Immanuël, hun Vorst, zond, dit was ook de poort van welker tinne de kapiteins hun slingers lieten spelen op de vijand. Want die poort stond wat hoger, zodat de plaatsing van de slingers daarop, en het werpen met die slingers van uit die plaats, veel uitwerking had op het leger des tirans, om deze oorzaken en nog andere zocht Diabolus, zo 't mogelijk ware, de Mondpoort te verstoppen met modder en slijk.

Als nu Diabolus bezig en vlijtig was om alles in gereedheid te brengen, teneinde een aanval op de stad Mensziel van buiten te beproeven, waren eveneens de kapiteins en soldaten in de stad bezig om zich van binnen gereed te houden. Zij stelden hun slingers op, zij plantten hun banieren, zij staken de trompetten en stelden zich in zulk een slagorde, als geoordeeld werd de vijand de meeste afbreuk te doen, en het meest nuttig voor Mensziel te zijn; zij gaven hun soldaten bevel om tot de oorlog gereed te zijn op het geklank der trompet. Ook de heer Wil-zij-wil belastte zich met de wacht te houden tegen de opstandelingen daar binnen, en met te doen wat hij kon, om ze te vatten, als zij naar buiten wilden of hen te versmoren in hun holen, spelonken en kuilen in de stadsmuur van Mensziel.

En om aangaande hem de waarheid te zeggen, sinds hij boete gedaan had voor zijn zonden, heeft hij zoveel rechtschapenheid en dapperheid van geest aan de dag gelegd als iemand in Mensziel. Want hij greep Vrolijk en zijn broeder Wildzang, de beide zonen van zijn dienaar Onschuldige-Vreugde. Want hoewel de vader tot die dag aan de wacht was toevertrouwd, hadden de zonen een woning gevonden in het huis van de heer.

Ik zeg, hij greep hen en sloeg hen met eigen hand aan het kruis. En dit was de reden waarom hij hen ophing, nadat hun vader in de handen van de heer Trouwman, de cipier, gesteld was; zijn zonen begonnen guitenstreken uit te halen en te stoeien en te spelen met de dochters huns heren, ja men was jaloers dat zij te gemeenzaam met hen waren, wat mijnheer ter oren gebracht werd. Mijnheer echter, die onwillig was om iemand zo onbedacht te doden, viel hen niet dadelijk aan, maar zette wachten en verspieders uit om te zien of de zaak waar was, hetgeen hem spoedig bleek. Want

zijn twee dienaren Uitvorser en Zeg-alles, betrapten hen meer dan eens op hun onwelvoeglijke handelingen, en gingen en verhaalden het hun heer.

Als nu de heer Wil-zij-wil voldoende grond had om te geloven, dat de zaak waar was, grijpt hij de twee jonge Diabolisten. Want dat waren zij, omdat hun vader een geboren Diabolist was, en bracht hen naar de Oogpoort, waar hij een zeer hoog kruis plantte, juist in het gezicht van Diabolus en zijn leger, en daar hing hij de jonge schurken op, tot een uitdaging van kapitein Vergane-Hoop en van het afzichtelijke vaandel van de tiran.

Deze christelijke daad van de dappere heer Wil-zij-wil sloeg kapitein Vergane-Hoop zeer terneder, ontmoedigde het leger van Diabolus, bracht vrees onder de Diabolistische overlopers in Mensziel en boezemde de kapiteins, die aan Immanuël, de Vorst, behoorden, kracht en moed in. Want zij daar buiten begrepen uit deze daad van mijnheer, dat Mensziel was besloten tot de strijd, en dat de Diabolisten binnen de stad niet zulke dingen konden doen, als Diabolus wel gehoopt had. Ook was dit het enige bewijs niet, dat Wil-zij-wil van zijn rechtschapenheid aan de stad Mensziel gaf, noch ook van zijn getrouwheid aan zijn Vorst, gelijk later blijken zal.

Als nu de kinderen van Goede-zuinigheid, die bij de heer Neiging inwoonden, - want Zuinigheid liet kinderen bij de heer Neiging achter, toen hij ook naar de gevangenis verwezen werd, en hun namen waren **Grijper en Schrapper**; deze verwekte hij bij de bastaard-dochter van de heer Neiging, wier naam was Mejuffrouw **Houd-het-kwade-vast**, - ik zeg, toen zijn kinderen bemerkten, hoe de heer Wil-zij-wil degenen behandeld had, welke bij hem inwoonden, wat zouden zij anders doen, zo zij dezelfde beker niet wilden drinken, dan te trachten zich door de vlucht te redden? Maar de heer Neiging, die het merkte, vatte hen en zette hen in zijn huis gevangen tot de morgen. Want dit geschiedde in de avond, en zich herinnerende, dat volgens de wet van Mensziel, alle Diabolisten moesten sterven, - en zeker waren zij dezulken van vaders zijde, en enigen zeggen ook van moeders zijde, - wat zou hij anders doen dan hen grijpen, in ketenen slaan om hen te brengen naar dezelfde plaats, waar mijnheer Wil-zij-wil zijn twee opgehangen had? Nu, daar hing hij hen op.

De lieden van de Stad vonden grote aanmoediging in deze daad van de heer Neiging en deden wat zij konden om nog meer van deze Diabolistische verstoorders in hun macht te krijgen. Maar op die ogenblik hielden de overigen zich zo stil en verborgen, dat zij niet konden opgespoord worden. Dus plaatsten zij een geregelde wacht tegen hen, en ging ieder weer naar zijn plaats.

Ik verhaalde u een weinig te voren, dat Diabolus en zijn leger wat terneergeslagen en ontmoedigd waren op het gezicht van hetgeen de heer Wil-zij-wil gedaan had, als hij die twee jonge Diabolisten opgehangen had; maar deze ontmoediging veranderde weldra in geweldige razernij en woede tegen de stad Mensziel, en hij wilde haar

bevechten. Ook hadden de lieden van de Stad en de kapiteins daar binnen hun hoop en verwachting hoog gespannen, gelovende dat ten laatste de zege aan hen zou zijn. Dus vreesden zij hen te minder. Ook maakte hun ondergeschikte Prediker een preek daarop en hij nam dit thema voor zijn tekst: "*Gad aangaande, een bende zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen in het einde.*" Gen. 49:19. Waaruit hij aantoonde, dat hoewel Mensziel in het eerst bitter zou benauwd worden, toch de overwinning zeer zeker eindelijk voor Mensziel zou zijn.

Diabolus dan beval, dat zijn tamboer de trommel tot een aanval op de stad zou slaan, en de kapiteins, die in de stad waren, bliezen ook tot een aanval tegen hen, maar zij hadden gene trom, zij hadden zilveren trompetten, waarmee zij tegen hen bliezen. Toen kwamen zij, die in het leger van Diabolus waren, af naar de stad om haar in te nemen, en de kapiteins in het kasteel speelden met hun slingers op de Mondpoort duchtig op hen in. En nu werd er niets anders in het kamp van Diabolus gehoord, dan afschuwelijke woede en godslastering, doch in de stad hoorde men goede woorden, gebed en psalmgezang. De vijand antwoordde met afzichtelijke tegenwerpingen en het verschrikkelijke van hun getrommel, maar de stad antwoordde met het klappen van hun slingers en het liefelijk geluid van hun trompetten.

En zo duurde het gevecht verscheiden dagen achtereen, slechts nu en dan hadden zij een kleine tussenpoos, waarin de lieden van de Stad zich verkwikten en de kapiteins zich gereed maakten tot een tweede aanval.

De kapiteins van Immanuël waren in een zilveren wapenrusting, en de soldaten in beproefde wapenen. De soldaten van Diabolus waren in ijzer gekleed, wat gemaakt was om Immanuëls werpschoten te weerstaan. In de stad waren enigen getroffen en andere dodelijk gewond. Het ergste er van was, dat er nu geen heelmeeester in Mensziel was, omdat Immanuël afwezig was. Hoe het zij, met de bladeren van een boom werden de gewonden voor sterven bewaard, toch werden hun wonden grotelijks ontstoken, en enigen riekten smartelijk. Openb. 22:2; Ps. 38:5. Van deze werden gewond als:

- De heer Verstand werd in het hoofd gewond.
- Een ander die gewond werd, was de dappere heer Burgemeester. Hij werd in zijn oog gewond.
- Een ander die gewond werd, was de heer Neiging, hij ontving zijn wonde in de maag.
- De eerwaarde ondergeschikte Prediker ontving ook een schot niet ver van zijn hart, doch geen van deze waren dodelijk.
- Velen, ook van de mindere klasse waren niet slechts gewond, maar ook plotseling gedood.

In het kamp van Diabolus nu waren er een aanmerkelijk aantal gewond en gedood.

- Bijvoorbeeld: Kapitein Woede werd gewond, alsook Kapitein Wreed.

- Kapitein Verdoemenis was tot de terugtocht genoodzaakt om verder van Mensziel zijn kwartieren te betrekken.
- Ook was de Standaard van Diabolus neergeworpen, en zijn standaarddrager kapitein Veel-Kwaad werden de hersenen verbrijzeld door een slingersteen, tot niet geringe spijt en schande van zijn vorst Diabolus.
- Velen ook van de Twijfelaars werden onmiddellijk gedood, hoewel er nog genoeg van hen levend overbleven om Mensziel te doen beven en sidderen.

Die dag nu was de overwinning aan de zijde van Mensziel, en maakte de lieden van de Stad en de kapiteins zeer dapper, terwijl zij Diabolus legerkamp met een wolk bedekte, maar overal maakte zij hen ook geweldiger. Dus rustte Mensziel de volgende dag en beval dat de klokken zouden geluid worden; ook schetterden de trompetten vrolijk en de kapiteins juichten door de ganse stad.

De Burgemeester Wil-zij-wil was ook niet lui, maar bewees gewichtige dienst daar binnen tegen de dienstbaren of Diabolisten, welke in de stad waren, niet slechts door hen in ontzag te houden. Want hij vond ten laatste iemand, wiens naam was mijnheer Iets, een snaak van wie tevoren melding gemaakt is. Want hij was het, zo ge 't u herinnert, die de drie snaken tot Diabolus bracht, welke de Diabolisten van kapitein Boanerges' compagnie hadden gevangen genomen, en die hen overhaalden om dienst te nemen onder de tiran, en tegen het leger van EL Schaddaï te vechten. Ook vatte de heer Wil-zij-wil een beruchte Diabolist, wiens naam was Lichtvoet; deze Lichtvoet was een spion van de landlopers in Mensziel, en die gewoon was berichten uit Mensziel over te brengen naar het kamp en uit het kamp naar de vijanden in Mensziel. Deze beide mannen zond de Burgemeester weg naar Mijnheer Trouwman, de Cipier, met bevel hen in boeien te bewaren. Want hij had plan om hen te laten kruisigen wanneer het ten beste werkte voor de corporatie en het legerkamp der vijanden het meest ontmoedigde.

De Burgemeester, hoewel hij zich niet zo bij alles roeren kon, gelijk vroeger, wegens de wonden, welke hij onlangs ontvangen had, gaf toch bevel aan allen, die ingeborenen van Mensziel waren om op hun hoede te zijn, en op hun post te staan, en, als de gelegenheid het eiste, zich als mannen te betonen.

De heer Geweten, de prediker, deed zijn uiterste best om al zijn goede documenten (de woorden der Heilige Schrift) levendig te houden in de harten van het volk van Mensziel.

HOOFDSTUK 15

De inwoners van Mensziel doen een plotselinge uitval bij nacht op de vijand, maar worden met verlies teruggeworpen. - Diabolus doet een wanhopige aanval op de Gevoelpoort; die hij, daar zij zwak was, openstormde, en zijn leger van Twijfelaars bezetten de stad en doen ongelofelijk veel kwaad. - De inwoners, bitter in 't nauw gebracht, besluiten om zich opnieuw tot Immanuël te wenden en de hulp van de Secretaris uit te roepen om het verzoekschrift op te stellen, hetwelk zou worden overhandigd door kapitein Geloof. - Deze wordt gunstig ontvangen en als Luitenant aangesteld over al de strijdkrachten.

Welnu, een poos daarna kwamen de kapiteins en de sterkten van de Stad Mensziel overeen en besloten om een uitval te doen op het legerkamp van Diabolus; dit moest in de nacht gedaan worden, hetgeen juist de dwaasheid van Mensziel was. Want de nacht is steeds het best voor de vijand, maar het slechtst voor Mensziel om te strijden, maar zij wilden het toch doen; hun moed was zo groot, hun laatste overwinning hing hen nog in het geheugen.

Als nu de nacht, die daarvoor bestemd was, aanbrak, wierpen 's Vorsten dappere kapiteins het lot, wie de tocht zou openen in deze nieuwe en wanhopige expeditie tegen Diabolus, en tegen zijn Diabolistisch leger, en het lot viel op kapitein Geloof, op kapitein Bevinding en op kapitein Goede-Hoop om de **Verloren-Hoop** te leiden. Deze kapitein Bevinding had de Vorst als zodanig aangesteld, toen Hijzelf nog in de stad woonde. Zij dan deden, gelijk ik zei, hun uitval op het leger, dat rondom de stad lag en haar belegerde, en het was hun lot handgemeen te worden met het hoofdleger van hun vijanden. Daar Diabolus en zijn mannen zeer goed gewoon waren om 's nachts te werken, sloeg men dadelijk alarm en waren zij zo goed gereed om hen slag te leveren, alsof zij hem van hun komst hadden gewaarschuwd. Dus begonnen zij in allerijl en men sloeg aan beide zijden, zo hard men kon; de helletrom werd hevig geroerd, terwijl de trompetten van de Vorst allerliefelijkst klonken. En zo was de slag begonnen, en kapitein Onverzadelijk sloeg 's vijands bewegingen gade, en wachtte wanneer hij enige prooi zou ontvangen.

Des Vorsten kapiteins vochten dapper, boven hetgeen werkelijk van hen kon verwacht worden; zij verwondden er velen; zij noodzaakten het leger van Diabolus terug te trekken. Doch ik kan niet zeggen hoe het kwam, maar toen de dappere kapiteins Geloof, Goede-Hoop en Bevinding de vijand achterna jaagden, en terneder velden en de vijand op de hielen volgden, struikelde kapitein Geloof en viel, bij welke val hij zo erg getroffen werd, dat hij niet kon opstaan, totdat kapitein Bevinding kwam om hem op te helpen, waarover hun mannen in wanorde

geraakten. Ook had de kapitein zoveel pijn, dat hij niet nalaten kon overluid te klagen, waarop de twee andere kapiteins ontmoedigd werden, denkende dat kapitein Geloof dodelijk gewond was geworden, waardoor hun mannen nog meer in wanorde geraakten en geen lust hadden om te vechten.

Diabolus nu, die zeer opmerkzaam was, hoewel hij op deze tijd nog erg er aan toe was, bemerkende, dat er halt gehouden werd onder de mannen, die hem najoegen, wat zou hij anders doen dan vast te geloven dat de kapiteins of gewond of dood waren; daarom staat hij eerst stil, ziet eens in de rondte, en valt het leger des Vorsten aan met zoveel woede als de hel hem verschaffen kan, en het gebeurde dat hij juist op de drie kapiteins aanviel, kapitein Geloof, kapitein Goede-Hoop en kapitein Bevinding. Hij sloeg, verwondde en doorstak hen zo vreselijk, dat zij, deels door moedeloosheid, deels door wanorde, en deels door de wonden, welke zij nu ontvangen hadden en ook door het verlies van veel bloed, niet in staat waren om behouden in de sterkte te komen, hoewel zij tot hun strijdmacht de drie beste troepen uit Mensziel bij zich hadden.

Als nu het hoofdleger van des Vorsten macht zag, hoe erg deze drie kapiteins er aan toe waren dachten zij dat het wijs gehandeld was, om zo veilig en goed mogelijk terug te trekken, en keerden zo weer door de uitvalspoort en was er een eind gekomen aan deze handeling. Maar Diabolus was zo trots op dit nachtelijk werk, dat hij zich zelf binnen weinige dagen een gemakkelijke en volkomen zegepraal over de stad Mensziel beloofde, waarom hij op de volgende dag met grote stoutmoedigheid voor de muren verschijnt en vraagt om binnen gelaten te worden, en dat zij zich dadelijk aan zijn bestuur zullen overgeven. Ook de Diabolisten, welke daar binnen waren, begonnen wat moediger te worden, gelijk wij later zullen zien.

Maar de dappere Burgemeester antwoordde, dat wat hij verkreeg, hij met geweld halen moest. Want zij zouden, zolang Immanuël, hun Vorst, leefde, hoewel Hij nu niet bij hen was, gelijk zij wel wensten, nooit toestaan Mensziel aan een ander over te geven.

En meteen stond de heer Wil-zij-wil op en zei:

"Diabolus, gij gebieder van de poel, en vijand van alles wat goed is, wij, arme inwoners van de stad Mensziel, weten maar al te goed, wat uw regering en bestuur is, en wat het doel van al deze dingen is, die voorzeker volgen zal, zo wij ons aan u onderwerpen, om dat te doen. Daarom, hoewel wij u toelieten om ons te grijpen, omdat wij zonder kennis waren, gelijk de vogel, die de strik niet zag, in de hand van de vogelaar viel. Nu wij bekeerd zijn geworden van de duisternis tot het licht, zijn wij ook afgekeerd geworden van de macht des Satans tot God. En hoewel wij, door uw sluwheid, en ook door de geslepenheid van de Diabolisten daar binnen, veel verlies geleden hebben, en alzo onszelven in grote verslagenheid gebracht hebben, toch zullen wij ons zelf niet overgeven, noch onze wapenen neerleggen en buigen voor zulk een afschuwelijk tiran, als gij; wij zouden liever op staande voet sterven.

Bovendien hebben wij hoop, dat er welhaast bevrijding voor ons komt van het Hof, en daarom willen wij nu de oorlog tegen u volhouden.”

Deze dappere rede van de heer Wil-zij-wil, benevens die van de Burgemeester, verminderde de stoutheid van Diabolus een weinig, hoewel zij de hitte zijner woede deden ontvlammen. Die redenen gaven moed aan de lieden van de Stad en de kapiteins, ja zij waren als een pleister op de wonde van de dapperen kapitein Geloof. Want u moet weten dat een dappere rede, nu de kapiteins van de Stad en hun mannen als vluchtende thuis gekomen waren, en nu de vijand moed en stoutheid trok uit de gelukkige uitslag, die zij hadden, om naar de muren op te trekken en vroegen om binnengelaten te worden, gelijk zij gedaan hadden, passend en voordelig was.

De heer Wil-zij-wil gedroeg zich binnen de stad ook als een man. Want terwijl de kapiteins en de soldaten in het veld waren, ging hij gewapend door de stad, en waar ook door hem een Diabolist gevonden werd, moesten zij het gewicht van zijn zware hand, en het scherp van zijn doorborend zwaard gevoelen. Velen van de Diabolisten verwondde hij, als: de heer **Vitter**, de heer **Ontevreden**, de heer **Bemoei-al**, en de heer **Murmuring**; ook verminkte hij verscheiden van het gemener slag. Hoewel ik op dit ogenblik u geen rekenschap kan gegeven worden van enigen, die hij dadelijk doodde.

De reden, of liever de oorzaak, die de heer Wil-zij-wil nu had om zo te doen, was omdat de kapiteins waren uitgegaan om de vijand in het veld te bevechten. Want nu, zo dachten de Diabolisten van binnen, is het onze tijd om een oproer in de stad te verwekken, wat deden zij daarom anders dan zich schielijk aaneensluiten en dadelijk Mensziel rondstormen, alsof er nu niet anders dan wervelwind en onweder heersen zou? Daarom nam hij, gelijk ik zei, deze gelegenheid te baat om met zijn lieden hen te overvallen, hakkende en snijdende, met onwrikbare moed, waarop de Diabolisten haastig zich wegpakten in hun holen, en mijnheer weer naar zijn plaats terugkeerde, gelijk tevoren.

Deze dappere daad van Mijnheer wreekte een weinig het kwade, door Diabolus de kapiteins aangedaan en liet hen weten dat Mensziel het om het verlies van een paar slagen niet zou opgeven, waardoor de vleugel van de tiran weer ingekort was - wat zijn pochen aangaat meen ik - in vergelijking van wat hij zou gedaan hebben, als de Diabolisten de stad in toestand hadden gebracht, waarin hij de kapiteins gebracht had.

Welnu, Diabolus besluit toch om een andere proefneming op Mensziel te doen. Want, dacht hij, daar ik hen eens sloeg, kan ik hen ook tweemaal slaan, waarom hij zijn lieden beval om op dat en dat uur van de nacht gereed te zijn om een nieuwe aanval op de stad te doen. Hij gelastte in het bijzonder, dat zij al hun kracht zouden

aanwenden tegen de Gevoelpoort, om door deze te trachten in de stad te breken. Het wachtwoord dat hij toen gaf aan zijn officieren en soldaten was: *hellevuur*. En, zei hij, zo wij op hen inbreken, gelijk ik het wens, hetzij met enig deel of met het geheel onzer macht, laten dan zij, die er inbreken voor zorgen, dat zij het wachtwoord niet vergeten. En laat er niets gehoord worden in de stad dan: *hellevuur, hellevuur, hellevuur!* De trommelslager moest ook zonder ophouden zijn trom roeren, de standaarddragers moesten hun vaandels ontplooiën, de soldaten moesten allen mogelijke moed aan de dag leggen en zorgen, dat zij hun rollen tegen de stad goed uitspeelden.

De nacht was dan gekomen en alle dingen waren door de tiran voor dat werk in gereedheid gebracht; plotseling doet hij zijn aanval op de Gevoelpoort, en nadat hij daar een poos gestreden had, wierp hij de poort wijd open. Want waarheid is het, dat die poorten zeer zwak waren en dus zeer gemakkelijk konden opengebroken worden. Toen Diabolus tot zover zijn aanval voltooid had, plaatste hij zijn kapiteins, te weten Kwelling en Geen-rust aldaar, waarna hij trachtte om voorwaarts te dringen, maar des Vorsten kapiteins kwamen op hem af, en bemoeilijkten zijn binnendringen meer dan hij wel wenste. En, om de waarheid te zeggen, zij boden zoveel tegenstand als zij maar konden. Maar daar de drie beste en dapperste kapiteins gewond waren en door hun wonden niet in staat waren om aan de stad zulke diensten te bewijzen, als zij wel wilden, en daar al de overigen hun handen aan de Twijfelaars meer dan vol hadden, werden zij door hun kracht overweldigd en konden hen niet buiten de stad houden. Daarom trokken des Vorsten mannen en hun kapiteins naar het kasteel, als de sterkte van de stad, en dit deden zij, deels voor hun eigen veiligheid, deels voor de veiligheid der stad, en deels, of liever hoofdzakelijk, om voor Immanuël het koninklijk prerogatief (voorrecht) over Mensziel te bewaren. Want dat was het kasteel van Mensziel.

Daar nu de kapiteins in het kasteel gevloeden waren, maakte de vijand zich zonder veel tegenstand van het overige gedeelte van de Stad meester, en zich verspreidende als zij gingen in elke hoek, riepen zij als zij gingen, naar het bevel van de tiran: *hellevuur, hellevuur, hellevuur!* Zodat voor een poosje door de ganse stad Mensziel niet ander gehoord werd, dan het afgrijselijk geroep van *hellevuur* en het roeren van Diabolus trom.

Nu hingen de donkere wolken boven Mensziel, noch kon met reden iets anders dan haar ondergang verwacht worden. Ook kwartierde Diabolus zijn soldaten in de huizen der inwoners van de stad Mensziel. Ja, het huis van de ondergeschikte Prediker was zo vol van deze uitlandse Twijfelaars, als het maar kon; zo was het ook met de woningen van de Burgemeester en ook van de heer Wil-zij-wil.

Ja, waar was er een hoek, een stulp, een schuur of een varkenshok, dat nu niet vol van dit gespuis was? Ja, zij joegen de lieden van de Stad uit hun huizen, en gingen in hun bedden slapen, en zetten zich aan hun tafels.

Ach, arme Mensziel! Nu gevoelt ge de vruchten der zonde, en het venijn dat er stak in de volgende woorden van de heer Vleselijke-gerustheid. Zij brachten grote verwoesting onder alles wat er in hun handen kwam, ja, zij staken de stad op verscheidene plaatsen in brand; vele jonge kinderen werden ook door hen verpletterd, ja degenen, welke nog niet geboren waren, vernielden zij in hun moeders buik.¹¹

Want u moet bedenken, dat het nu niet anders gaan kon. Want wat rechtvaardigheidsgevoel, wat medelijden, wat medegevoel kan iemand verwachten van de handen dezer uitlandse Twijfelaars? Menige vrouw in Mensziel, zowel jong als oud, verkrachtten zij, schaakten zij, mishandelden zij op afschuwelijke wijze, zodat zij in onmacht vielen, misdracht voortbrachten, en velen van hen stierven, en daar lagen aan de ingang van elke straat, en in alle zij plaatsen van de stad.

En nu scheen Mensziel niet anders te zijn dan een hol vol draken, een beeld der hel, en een plaats van volslagen duisternis. Nu lag Mensziel bijna als de woeste wildernis, niets dan brandnetels, distelen, doornen, onkruid en stinkende dingen scheen nu het gelaat van Mensziel te bedekken.

Ik zei u tevoren, hoe deze Diabolistische Twijfelaars de lieden van Mensziel uit hun bedden joegen, en nu wil ik er nog bijvoegen, dat zij hen verwondden, sloegen, ja velen van hen bijna de hersenen insloegen. Velen zeg ik, ja de meesten, zo niet allen. De heer Geweten verwondden zij zodanig, ja zijn wonden waren zo ontstoken, dat hij gene rust kon hebben, dag noch nacht, maar hij lag daar alsof hij op een pijnbank gepijnigd werd. Ware het niet dat EL Schaddaï alles bestuurde, dan zouden zij hem dadelijk gedood hebben.

De heer Burgemeester mishandelden zij zo, dat zij bijna zijn ogen hem uitgestoken hadden, en had mijnheer Wil-zij-wil zich niet teruggetrokken in het kasteel, dan zonden zij naar hun voornemen hem geheel in stukken gehouwen hebben. Want naar zijn hart nu stond, beschouwden zij hem als een van de ergste vijanden van Diabolus en zijn grauw, die er in de stad Mensziel was. En werkelijk heeft hij zich als een man gedragen; en u zult later meer van zijn daden horen.

Men zou nu dagen achtereen in Mensziel kunnen wandelen, zonder nauwelijks één in de stad gezien te hebben, die er als een godsdienstig man uitzag. O wat was Mensziel nu in een vreselijke toestand! Nu kriede elke hoek van uitlandse Twijfelaars; roodrokken en zwartrokken wandelden bij troepen door de stad en vervulden alle huizen met afschuwelijke geluiden, ijdele zangen, leugenachtige verhalen, en godslasterlijke uitspraken tegen EL Schaddaï en Zijn Zoon.

Ook kwamen nu de Diabolisten, die in de muren en holen en spelonken, welke in de stad Mensziel waren, op de loer lagen, te voorschijn en vertoonden zichzelf, ja

¹¹ Werken des geloofs

wandelden met ongedekt gelaat in gezelschap van de Twijfelaars, welke in Mensziel waren. Ja, zij hadden nu meer stoutmoedigheid om op straat te lopen, de huizen binnen te treden, zich in het openbaar te vertonen, dan iemand van de rechtschappen inwoners der nu zo ellendige stad Mensziel had.

Maar Diabolus en zijn uitlandse lieden waren niet op hun gemak in Mensziel. Want zij werden niet onthaald, gelijk de kapiteins en soldaten van Immanuël; de lieden van de Stad verachtten hen zo hard zij konden, ook vermeesterden of vernielden zij niets van de levensbehoeften van Mensziel, dan hetgeen zij bemachtigden tegen de wil van de lieden der stad. Wat zij konden verbergen, werd geborgen, en wat zij niet konden wegvoeren, kregen zij met tegenzin. Zij, arme harten, zij hadden liever hun kamers gehad, dan hun gezelschap, maar zij waren nu hun gevangenen, en voor het oogenblik waren zij gedwongen hun gevangenen te zijn. Rom. 7. Maar gelijk ik zei, zij minachtten hen, zoveel zij konden en toonden hen hun verachting, zoveel maar mogelijk was.

De kapiteins hielden van uit het kasteel hen gedurig in strijd met hun slingers, tot verstoring en verbittering van de gemoederen der vijanden. 't Is waar, Diabolus deed zeer veel pogingen om de poorten van het Kasteel open te breken, maar de heer Godsvreze was tot bewaarder daarvan aangesteld, en hij was een man van zulk een moed, beleid en dapperheid, dat het, zolang er leven in hem was, ijdel was om te menen, dat het werk hem zou gelukken, al mocht hij het nog zo vurig wenschen, daarom waren al de pogingen, welke Diabolus tegen hem beproefde, vruchteloos. Ik heb soms wel gewenst, dat die man het gehele bestuur in Mensziel gehad had!

Welnu, dit was de toestand van de stad Mensziel gedurende ongeveer twee en een half jaar; het middelpunt van de Stad was de zetel en het toneel van oorlog; het volk van de Stad was in de spelonken gedreven en de heerlijkheid van Mensziel lag in het stof neergeworpen. Wat kon er dan voor de inwoners overblijven, hoe kon Mensziel vrede hebben, en hoe kon de zon boven haar schijnen? Had de vijand zolang daar buiten in de vlakke rondom de stad gelegen, dan zou dat genoeg geweest zijn om haar dood te hongeren, maar nu zij binnen zijn, nu de stad hun tent hun loopgraaf en sterkte is tegen het kasteel, dat in de stad is; nu de stad is tegen de stad en dient tot een beschutting voor de vijand, hun macht en hun leven, ik zeg, nu zij zullen gebruik maken van haar sterkten en torens, om zich daarin te versterken, totdat zij het kasteel zullen hebben ingenomen, geplunderd en gesloopt, dit alles is verschrikkelijk en toch was dit nu de toestand van Mensziel.

Nadat de stad Mensziel in deze treurigen en beklagenswaardige toestand geweest was, gedurende de tijd, die ik u heb meegedeeld, en geen verzoekschriften tot de Vorst al die tijd iets bij Hem uitwerkten, vergaderden de inwoners der stad, te weten de oudsten en voornaamsten van Mensziel, en nadat zij enige tijd hadden

doorgebracht in het betreuren van hun ellendige toestand, en van het vreselijk oordeel, dat hen overkomen was, kwamen zij overeen, om toch nog eens een verzoekschrift op te stellen en het weg te zenden naar Immanuël, om bevrijding te bekomen.

Maar de heer Godsvreze stond op en antwoordde, 'dat hij wist dat Zijn Heer, de Vorst, over deze zaken nooit van iemand, wie ook, een verzoekschrift ontving of wilde ontvangen, tenzij er des Heeren Opper-Secretaris' hand onder stond, en dit, zei hij, is de reden waarom u al die tijd geen baat vond.'

Toen zeiden zij, dat zij er een wilden opstellen en van de Heer Secretaris wilden verzoeken, zijn hand er onder te plaatsen.

Maar de heer Godsvreze antwoordde wederom, dat hij ook wist, dat de Heer Secretaris geen verzoekschrift wilde ondertekenen, dat Hijzelf niet had helpen samenstellen en ontwerpen. 'Bovendien, zei hij, de Vorst weet de hand van mijnheer de Secretaris te onderscheiden van alle handtekeningen in de wereld, zodat Hij niet kan misleid worden door enig voorwendsel, hoegenaamd, daarom raad ik u, dat u uitgaat tot mijn Heer en Hem smeekt, dat Hij u Zijn hulp verlene.'

Hij nu woonde nog in het Kasteel, waar ook de kapiteins en soldaten waren.

Dus dankten zij de heer Godsvreze hartelijk, volgden zijn raad en deden gelijk hij hun bevolen had. Zij dan gingen en kwamen tot Mijnheer, en maakten Hem de oorzaak van hun komst bekend, te weten, dat daar Mensziel in zulk een beklagenswaardige toestand verkeerde, het Zijn Hoogheid behagen mocht, het opstellen van een verzoekschrift aan Immanuël de Zoon van de machtige EL Schaddai en aan hun Koning en zijn Vader door Hem, voor hen te willen ondernemen.

Toen zei de Secretaris tot hen: Welk verzoekschrift is dat, hetwelk u door Mij voor u wenste opgesteld te zien?

Nu, zij zeiden: Onze Heere weet zeer goed welke de staat en de toestand van Mensziel is, en hoe wij afgeweken en ontaard zijn van de Vorst; ook weet Gij, wie ten oorlog tegen ons opgekomen is, en hoe Mensziel nu de zetel en het toneel van oorlog geworden is. MijnHeer weet bovendien, welke wreedaardige handelingen onze mannen, vrouwen en kinderen van hun handen hebben geleden en hoe onze ingeborene Diabolisten nu met meer driestheid voortwandelen, dan de stedelingen moed hebben om op de straten van Mensziel te wandelen. Laat onze Heere daarom, naar de wijsheid Gods die in Hem is, een verzoekschrift opstellen voor zijn arme dienaren aan onze Vorst Immanuël."

"Welnu, zei de Heer Secretaris, Ik wil voor u een verzoekschrift opstellen, en wil er ook Mijn handtekening onder plaatsen."

Toen zeiden zij: "Maar wanneer zullen wij het halen van de hand van onze Heer?"

Doch Hij antwoordde: "Gij moet zelf tegenwoordig zijn bij het opstellen daarvan, ja u moet uw wensen er in schrijven. 't Is waar, de hand en de pen zullen de Mijne

zijn, maar de inkt en het papier moet u doen, hoe kunt u anders zeggen, dat het uw verzoekschrift is? Ook behoef Ik niet voor mezelf te smeken. Want Ik heb niet gezondigd.”

Ook voegde Hij er het volgende aan toe. “Geen smeekschrift gaat van mij uit in Mijn Naam tot de Vorst, en zo tot Zijn Vader door Hem, dan wanneer het volk, dat hoofdzakelijk daarin betrokken is, met hart en ziel over de zaak verenigd is. Want dat moet er bij ingevoegd worden.”

Zij stemden dan hartelijk toe in de uitspraak van de Heer en dadelijk werd er een verzoekschrift voor hen opgesteld.

Maar wie zou het overbrengen? Dat was de volgende vraag. Doch de Secretaris gaf de raad, dat kapitein Geloof het zou overbrengen, omdat hij een man van goede naam was. Zij lieten hem dan halen en stelden hem de zaak voor. Welnu, zei de kapitein, ik neem de opdracht blij aan, en hoewel ik lam ben, wil ik toch deze zaak voor u doen, met zoveel spoed en zo goed, als ik maar kan.

De inhoud van het smeekschrift was aldus:

“O, onze Heer en Souvereine Vorst Immanuël, Gij machtige en lankmoedige Vorst

Genade is op Uw lippen uitgestort, en barmhartigheid en vergeving zijn Uwe, hoewel wij tegen u gerebelleerd hebben. Wij, die niet meer waardig zijn *Uw Mensziel* genoemd te worden, noch passende voorwerpen zijn om deel te hebben aan Uw gewone genadegaven, smeken u en Uw Vader door U, dat U onze overtredingen van ons wegdoet. Wij belijden, dat U ons daarom zou kunnen verwerpen, doch doe het niet om Uws Naams wil. Dat de Heere toch in onze beklagenswaardige toestand een gelegenheid zie om Zijn ingewanden van barmhartigheid jegens ons uit te laten. Wij zijn aan alle zijden bezet, Heere! Onze eigen afwijkingen beschuldigen ons, onze Diabolisten binnen onze stad verschrikken ons, en het heirleger der engelen van de bodemloze poel benauwt ons. Uw genade alleen kan onze redding zijn, en wij weten tot niemand te gaan, dan tot U.

Verder, o Gij genadige Vorst, hebben wij onze kapiteins verzwakt en zij zijn ontmoedigd, ziek, en onlangs zijn enigen van hen smartelijk gewond en uit het veld geslagen door de macht en sterkte van de tiran. Ja, zelfs degenen onzer kapiteins, in welker dapperheid wij vroeger gewoon waren ons vertrouwen te stellen, zijn als gewonde lieden geworden. Bovendien zijn onze vijanden levendig, Heere, en zij zijn sterk! Zij pochen en beroemen zich en dreigen ons, dat zij ons onder elkaar als een roof zullen verdelen. Zij zijn ook op ons aangevallen, Heere, met vele duizenden Twijfelaars, met wie wij niet weten wat aan te vangen. Zij zien er allen grimmig en onbarmhartig uit, en zij tartten ons en U uit. Onze wijsheid is weg, onze kracht is vergaan, omdat u van ons geweken zijt, ook hebben niet, wat wij het onze noemen kunnen, dan zonde,

schande en beschaamdheid der aangezichten, vanwege onze zonden. Heb medelijden met ons, Heere! Heb medelijden met ons, uw ongelukkige stad Mensziel, red ons uit de banden onzer vijanden. Amen."

Gelijk al aangerod is, werd dit smeekschrift door de Heer Secretaris ondertekend en naar het hof overgebracht door de dappere en meest kloeke kapitein Geloof. Hij nu droeg het uit door de Mondpoort. Want die poort was, gelijk ik zei, de uitvalspoort van de stad; en hij ging en kwam er mee naar Immanuël.

Hoe het nu uitkwam, dat weet ik niet, maar zeker lekte het uit, en wel zozeer, dat het spoedig de oren van Diabolus bereikte.

Dit besluit ik daaruit, dat de tiran het zo dadelijk aanvatte en de stad Mensziel ervan beschuldigde, zeggende: "Gij oproerige en stijfhartige stad Mensziel, ik wil maken, dat u het smeekschriften zenden nalaat. Ik zal het u afleren."

Ja, hij wist ook, wie de overbrenger was, die het smeekschrift naar de Vorst bracht, en dat veroorzaakte dat hij beide vreesde en woedend werd. Daarom beval hij, dat zijn trom weer zou geroerd worden, een ding dat Mensziel niet kon aanhoren, maar wanneer Diabolus zijn trom geroerd wilde hebben, dan moet Mensziel dat geraas maar verdragen. Welnu, de trom werd geroerd en de Diabolisten waren weer verzameld.

Toen zei Diabolus: O, gij sterke Diabolisten, het zij u bekend, dat er verraad wordt gepleegd tegen ons in de oproerige stad Mensziel. Want al is het waar, dat de stad in onze macht is, gelijk u ziet, toch hebben deze ellendige Mensziel-isten getracht ons te tarten, en zijn zo moedig geweest om nog eens om hulp te zenden naar het hof aan Immanuël. Dit geef ik u te verstaan, opdat u moogt weten, hoe u met de rampzalige stad Mensziel handelen moet. Daarom, o mijn getrouwe Diabolisten, beveel ik, dat u deze stad Mensziel hoe langer hoe meer benauwt, en haar tergt door uw listen, haar vrouwen schaakt, haar maagden onteert, haar kinderen doodt, haar oudsten de hersenen inslaat, haar stad in brand steekt, en haar alle kwaad aandoet, dat u maar kunt, en laat dat de beloning zijn, die de Mensziel-isten van mij ontvangen, wegens hun wanhopige oproerigheden tegen mij."

Dit was, gelijk u ziet, haar beschuldiging en bedreiging, maar tussen deze bedreiging en de uitvoering kwam iets tussen beide. Want nu was er nog maar weinig meer gedaan dan woeden. Bovendien, toen Diabolus aldus gedaan had, ging hij de volgende dag op naar de poorten van het Kasteel en eiste, dat op straffe des doods, de poorten voor hem zouden geopend worden en dat toegang zou gegeven worden aan hem en zijn mannen, die hem volgden.

Daarop antwoordde de heer Godsvreze, - want hij was het, die met die poort belast was - dat de poort voor hem niet zou opengedaan worden nog voor zijn mannen, die

hem volgden. Hij zei bovendien, dat Mensziel, als zij een poosje geleden had, weer hersteld, versterkt en bevestigd worden zou. 1 Petrus 5:10.

Toen zei Diabolus: "Lever mij dan de mannen over, die tegen mij hun smeekschrift gezonden hebben, bijzonder de heer kapitein Geloof, die het naar uw Vorst overbracht, lever die schurk in mijn handen en ik zal van de stad vertrekken."

Daarop sprong een Diabolist toe, wiens naam was **Dwaasheid** en zei: "Mijnheer doet u een mooi aanbod, het is beter voor u, dat één man omkomt, dan dat uw gehele stad Mensziel verloren gaat?"

Maar de heer Godsvreze gaf hem dit antwoord: "Hoelang zal dan Mensziel buiten de gevangenis gehouden worden, wanneer zij haar geloof aan Diabolus overgeleverd heeft? 't Is even goed de stad verliezen, als wij kapitein Geloof verliezen. Want zo er één weg is, moeten de anderen volgen."

Maar hierop zei heer Dwaasheid niets.

Toen antwoordde de Burgemeester en zei: "O, gij verslindende tiran, het zij u bekend, dat wij naar geen uwer woorden zullen horen! Wij zijn besloten u te weerstaan, zolang er een kapitein, een man, een slinger en een steen om u te werpen in de stad Mensziel gevonden wordt."

Maar Diabolus antwoordde: "Hoopt u, verwacht u, ziet u uit naar hulp en bevrijding? U hebt naar Immanuël gezonden, maar uw goddeloosheid kleeft u te vast aan, dan dat onschuldige gebeden van uw lippen komen zouden. Denkt u, dat u Hem zult overhalen en voorspoed hebben in dit oogmerk? U zult falen in uw wensen, u zult falen in uw pogingen. Want ik ben het niet alleen, nee, uw Immanuël is ook tegen u. Ps. 13:1. Ja, Hij is het, die mij tegen u gezonden heeft om u te onderwerpen, waarop hoopt u dan, of op wat wijze zult u ontkomen?"

Toen zei de Burgemeester. "Het is waar, wij hebben gezondigd, maar dat zal u niet helpen. Want onze Immanuël heeft gezegd en dat met grote getrouwheid: "En hij die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen." Hij heeft ons ook gezegd, o gij onze vijand, *dat alle zonde en godslastering de kinderen der mensen zullen vergeven worden.* Daarom durven wij niet wanhopen, maar zullen uitzien, wachten en nog hopen op bevrijding en verlossing."

Omtrent deze tijd nu was kapitein Geloof wedergekeerd en van het hof, van Immanuël naar het kasteel van Mensziel teruggekomen, en hij keerde tot hen in met een pakje. Als nu de Burgemeester hoorde, dat kapitein Geloof gekomen was, verwijderde hij zich van het geluid des brullens van de tiran en liet hem gillen aan de muur van de stad, of tegen de poorten van het Kasteel. Hij trok dan op naar de woonplaats van de kapitein en hem groetende, vroegde hij hem naar zijn welstand, en wat het belangrijkste nieuws aan het hof was? Maar toen hij kapitein Geloof dat vroeg, stond het water in zijn ogen.

Toen zei de kapitein: *Wees vrolijk, mijnheer. Want alles zal met der tijd wel zijn!*

Hierop haalde hij zijn pakje te voorschijn en leide het terzijde, wat de Burgemeester en de overige kapiteins als een teken van goede tijdingen beschouwden.

Als nu de tijd der genade gekomen was, ontbood hij al de kapiteins en oudsten der stad, die hier en daar in hun woningen en op hun wachtposten waren om hen te laten weten, dat kapitein Geloof van het hof teruggekeerd was en dat hij hen iets in 't algemeen en iets in 't bijzonder mee te delen had.

Zij dan kwamen allen tot hem, groetten hem en vroegen hem aangaande zijn reis en wat het belangrijkste nieuws van het Hof was? En hij antwoordde hun, gelijk hij de Burgemeester tevoren gedaan had: dat alles ten laatste wèl zou zijn.

Als nu de kapitein hen aldus gegroet had, opende hij zijn pakje, en daaruit haalde hij zijn verscheidene papieren te voorschijn voor degenen, die hij had laten roepen.

Het eerste papier was voor de Burgemeester, waarin geschreven stond:

“Dat de Vorst Immanuël het goed opgenomen had, dat de Burgemeester zo getrouw geweest was in zijn bediening, en dat hij zoveel bemoeienissen gehad had voor de stad en het volk van Mensziel; ook verzocht hij hem wel te willen geloven, dat Hij het ook goed vond, dat hij zo dapper geweest was voor zijn Vorst Immanuël en zich zo getrouw betoond had in zijn zaak tegen Diabolus. Ook gaf Hij aan het slot van Zijn brief te kennen, dat hij binnenkort zijn beloning zou ontvangen!”

De tweede brief, die te voorschijn gehaald werd, was voor de edele heer Wil-zij-wil, waarin te kennen gegeven werd, dat zijn Vorst Immanuël heel goed wist, hoe dapper en moedig hij gestreden had voor de eer van zijn Heer, hoewel nog afwezig, en toen Zijn naam bij Diabolus onder smaad en verachting was. Er werd ook in gemeld, dat zijn Vorst het ook goed opgenomen had dat hij zo getrouw geweest was voor de stad Mensziel, omdat hij zo juist zijn hand en oog over haar had laten gaan en zo goed de teugel gehouden had op de nek der Diabolisten, die nog loerden in hun verschillende holen binnen de beroemde stad Mensziel. Bovendien gaf hij te kennen, hoe hij het wist dat mijnheer met eigen hand zulk een grote terechtstelling had gehouden over enige der voornaamste oproerlingen aldaar, tot grote ontmoediging van de tegenpartij en tot een goed voorbeeld voor de gehele stad Mensziel, en dat Zijn Edelachtbare binnen kort zijn beloning ontvangen zou.

Het derde papier, dat te voorschijn kwam, was voor de ondergeschikte Prediker, waarin gemeld werd, dat zijn Vorst het zeer goed van hem vond, dat hij zo rechtschapen en getrouw zijn bediening had vervuld en de last had uitgevoerd, welke hem door zijn Heer opgedragen was, toen hij vermaande, bestrafte, en Mensziel vooruit waarschuwde overeenkomstig de wetten der stad. Bovendien wees hij ook aan, dat Hij het als goed van zijn hand aannam, dat hij een vasten uitgeroepen had, met zak en as, toen Mensziel onder haar opstand lag. Ook dat hij de hulp

ingeroepen had van kapitein Boanerges om hem te helpen in zulk een gewichtig werk, en dat hij ook binnenkort zijn beloning zou ontvangen.

Het vierde papier, dat te voorschijn kwam, was voor de heer Godsvreze, waarin zijn Heer aldus meldde:

“De Heere had opgemerkt, dat hij de eerste van alle mensen in Mensziel was, die ontdekt had, dat de heer Vleselijke-gerustheid de enige was, welke door zijn sluwheid en list voor Diabolus een bederf en verval van het goede in de gezegende stad Mensziel bewerkt had. Bovendien gaf zijn Heer hem te verstaan, dat Hij zich nog zijn tranen en rouw over de toestand van Mensziel herinnerde. Ook werd in dezelfde brief aangemerkt, dat zijn Heer acht genomen had van zijn ontdekking van deze heer Vleselijke-gerustheid aan zijn eigen tafel te midden van zijn gasten in zijn eigen huis, en dat te midden van zijn luidruchtige vrolijkheid, juist toen hij zijn schurkerijen tegen de stad Mensziel zocht uit te werken. Immanuël had ook opgemerkt, dat zijn eerwaarde, de heer Godsvreze, het moedig volhield, aan de poorten van het Kasteel, tegen al de dreigementen en pogingen van de tiran in, en dat hij de lieden van de Stad in de weg geleid had om hun Vorst zodanig te smeken, dat Hij hen kon verhoren, zodat zij een antwoord van vrede mochten bekomen; en dat hij daarom binnenkort zijn beloning ontvangen zou.

Na dit alles werd er nog een brief te voorschijn gebracht, welke aan de gehele stad Mensziel geschreven was, waaruit zij vernamen, dat hun Vorst acht genomen had, dat zij zo dikwijls hun smeekschriften aan hem hadden herhaald, en dat zij in de toekomst meer van de vruchten van deze hun handelingen zonden zien.

Ook vertelde hun Vorst hen in deze brief, dat het hem welgevallig was, dat hun hart en geest ten laatste gevestigd bleef op Hem en zijn wegen, hoewel Diabolus zulke strooptochten en vijandelijke invallen op hen gedaan had, en dat noch vleierij enerzijds, noch harde behandelingen anderzijds hen konden bewegen om zich over te geven, om zijn wrede oogmerken te dienen.

Aan de voet van de brief was ook nog ingevoegd, dat de Heere de stad Mensziel overgelaten had in de handen van de **Heer Secretaris** en onder de leiding van kapitein Geloof, zeggende: Draagt zorg dat ge u steeds overgeeft aan Zijn bestuur, en als de tijd daar is, zult u uw beloning ontvangen.

Nadat nu de dappere kapitein Geloof zijn brieven overgegeven had aan degenen, voor wie zij bestemd waren, verwijderde hij zich naar de woning van de Heer Secretaris en bracht daar enige tijd door in een samenspraak met Hem. Want zij beiden waren zeer grote vrienden, en wisten inderdaad beter, hoe de zaken met Mensziel zouden aflopen, dan al de lieden van de Stad samen.

De Heer Secretaris hield ook zeer veel van kapitein Geloof, ja, menige lekkere bete werd hem van des Heeren tafel toegezonden; ook mocht hij Zijn aangezicht zien, toen de overigen van Mensziel onder de wolken lagen.

Als nu enige tijd met samenspreken was doorgebracht, begaf de kapitein zich naar zijn kamer ter rust. Maar het was niet lang daarna of de Heer ontbood de kapitein weer. De kapitein dan kwam tot Hem en zij groeten elkaar met de gebruikelijke groet.

Toen zei de kapitein tot de Heer Secretaris: Wat heeft Mijnheer tot Zzijn dienaar te zeggen?

Dus nam de Heer Secretaris hem, en ging met hem terzijde, en na een paar tekenen van Zijn gunst, zei Hij hem: “Ik heb u aangesteld tot des Heeren luitenant over al de krachten in Mensziel, zodat van deze dag af en voortaan alle mannen in Mensziel onder uw bevelen staan, en u zult het zijn, die Mensziel inleidt en uitleidt. Derhalve zult gij, overeenkomstig uw plaats, de oorlog voortzetten en besturen voor uw Vorst en voor de stad Mensziel tegen de strijdmacht en de kracht van Diabolus, en de overigen der kapiteins zullen onder uw bevelen staan.

De stedelingen nu begonnen te bemerken, hoe geacht de kapitein was, zowel aan het hof, alsook bij de Heer Secretaris in Mensziel. Want niemand kon zo voorspoedig zijn als er gezonden werd, noch zulke goede tijdingen van Immanuël brengen, als hij. Wat doen zij daarom anders, dan dat zij, na hun beklag dat zij in hun moeite niet meer gebruik van hem hebben gemaakt, hun ondergeschikte Prediker naar de Heer Secretaris zonden, om hem te verzoeken, dat Hij alles wat zij waren en hadden, zou mogen stellen onder het bestuur, de zorg, de bewaring en de leiding van kapitein Geloof.

Zo ging dan hun Prediker heen en deed zijn boodschap en ontving dit antwoord van de mond zijns Heeren, dat kapitein Geloof, de grote uitvoerder zou zijn in des Konings ganse leger, tegen des Konings vijanden en dus tot welzijn van Mensziel zou werkzaam zijn. Dus neigde hij zich ter aarde en dankte de Heere, keerde weer en verhaalde zijn nieuws aan het volk der stad.

Maar dit alles werd gedaan met alle denkbare geheimhouding, omdat de vijanden nog zeer sterk waren in de stad. Doch keren wij tot onze geschiedenis terug.

HOOFDSTUK 16

Ene nieuwe samenzwering is beraamd om Mensziel ten verderve te voeren door rijkdom en voorspoed. - Volgens Immanuëls belofte, verschijnt Hij in het veld om de strijdkrachten van Mensziel te helpen, waardoor het gehele leger der Twijfelaars wordt op de vlucht gedreven. - Immanuël trekt de stad binnen onder het eenparig vreugdegejuich der inwoners.

Toen Diabolus zag dat hij zo moedig tegengestaan werd door de Burgemeester, en de dapperheid van de heer Godsvreze merkte, werd hij woedend, en riep dadelijk een krijgsraad bijeen, opdat hij zich op Mensziel mocht wreken. Al de vorsten van de poel kwamen dan samen en de oude Ongeloof stond aan hun hoofd, daarbij al de kapiteins zijns legers. Zij hielden dan raad, wat zij doen zouden. De uitslag en het besluit van de raad op die dag was, hoe zij het kasteel zouden kunnen innemen, omdat zij zich niet als meesters van de stad konden beschouwen, zolang het kasteel in het bezit van hun vijanden was. De een dan raadde dit, de andere dat, maar toen zij het in hun uitspraak niet eens konden worden, stond Apollyon, de president van de raad, op en begon aldus:

“Mijn broeders, zei hij, ik heb twee dingen om u voor te stellen, en mijn eerste zaak is deze: Laat ons weer aftrekken van de stad naar de vlakke. Want onze tegenwoordigheid zal ons hier geen voordeel aanbrengen, omdat het kasteel nog in de handen des vijands is; het is ook niet mogelijk dat wij het zullen kunnen nemen, zolang er zo vele dappere kapiteins zich in bevinden, en deze stoutmoedige snaak Godsvreze tot bewaarder der poorten aangesteld is. Als wij nu onszelf in de vlakke teruggetrokken hebben, zullen zij van zelf zeer blij zijn over hun kleine rust, en het is mogelijk dat zij van zelf weer beginnen nalatig te worden, en zelfs deze nalatigheid zal hun een zwaardere slag toebrengen, dan wij zelf hun met mogelijkheid toebrengen kunnen. Maar indien dat mocht falen, dan kan ons wegtrekken de kapiteins verlokken om ons na te jagen en u weet wat het hen gekost heeft, toen wij voorheen hen in het veld bevochten. Bovendien, zo wij hen slechts uit de stad in het veld kunnen krijgen, dan kunnen wij een hinderlaag achter de stad leggen, die, wanneer zij naar buiten komen, dan kan binnenrukken en bezit nemen van het kasteel.”

Maar Beëlzebul stond op en antwoordde, zeggende:

“Het is onmogelijk hen allen uit het kasteel te lokken; u kunt er zeker van zijn, dat enigen daar zullen blijven om het te bewaren, daarom zal het slechts te vergeefs zijn, dat te beproeven, indien wij niet zeker zijn dat allen uitgaan.

Hij besloot daarom, dat hetgeen gedaan werd door andere middelen moest geschieden. En het meest geschikte middel, dat de voornaamsten van hun hoofden

konden uitdenken, was dat, waartoe Apollyon te voren aangeraden had, namelijk om de lieden van de Stad weer aan het zondigen te krijgen. Want, zei hij, noch ons verblijf in de stad, noch ons dwalen in het veld, noch ons strijden, noch ons doden van hun mannen, kan ons meesters van Mensziel maken. Want zolang er iemand in de stad in staat is om zijn vinger tegen ons op te heffen, zal Immanuël hun partij kiezen, en zo Hij hun partij kiest, dan weten wij wel hoe laat het is en hoe het met ons gaan zal. Daarom, wat mij aangaat, zei hij, is er naar mijn oordeel geen middel om hen in onze slavernij te brengen, dat zo geschikt is, dan een middel uit te denken om hen te doen zondigen. 2 Petrus 2:18-21.

Zo wij, zei hij, al onze Twijfelaars thuis gelaten hadden, wij hadden evengoed gehandeld als nu, tenzij wij hen meesters en bestuurders van het kasteel hadden kunnen maken. Want Twijfelaars op een afstand, zijn maar als tegenwerpen die met argumenten weerlegd worden. Als wij hen werkelijk in die sterkte kunnen krijgen, en hen bezitters daarvan kunnen maken, dan zal de dag de onze zijn. Laat ons daarom weer in de vlakte terugtrekken (maar niet verwachten, dat de kapiteins in Mensziel ons zouden volgen) maar toch, zeg ik, laat ons dit doen, en vóór wij zulks doen, laat ons dan weer raad nemen met onze trouwe Diabolisten, die in hun schuilhoeken in Mensziel zijn, om hen aan het werk te zetten, ten einde de stad aan ons te verraden. Want waarlijk, zij moeten het doen, of het zal in eeuwigheid niet gebeuren.”

Door deze woorden van Beëlzebul - want ik denk dat hij het was, die deze raad gaf - was de gehele raad genoodzaakt zich naar zijn denkwijze te voegen, dat de weg om het kasteel te krijgen, was: *de stad te doen zondigen*. Toen begonnen zij te overdenken door welk middel zij die zaak zouden ten uitvoer brengen.

Toen stond Lucifer op en zei:

“De raad van Beëlzebul is geschikt, de wijze om hem ten uitvoer te brengen is naar mijn mening deze: Laat ons onze strijdmacht van de stad Mensziel doen aftrekken, laat ons dit doen, en laat ons hen niet meer schrik aanjagen, noch door opeisingen, of bedreigingen, noch door het geraas van onze trom, noch door enig wakkermakend middel. Laat ons slechts op enige afstand in het veld gaan liggen en ons houden, alsof wij op hen geen acht slaan. Want verschrikkingen, dat zie ik wel, maken hen wakker, en maken dat zij meer gewapend tegen ons over staan. Ik heb dan een andere kriegslist verzonnen. U weet, Mensziel is een marktplaats, en een stad, die in de handel haar vermaak vindt; wat kan het daarom niet nuttig zijn, zo enigen van onze Diabolisten zich hielden alsof zij landlieden zijn, die van ver komen, en uitgaan en enige van onze waren naar de markt van Mensziel te brengen om die te verkopen, volkomen onverschillig tegen welke prijs zij hun waren verkopen, al ware het voor slechts de helft der waarde. Nu dan, laat degenen die

aldus op de markt zullen handelen, lieden zijn van vlugge bevatting en trouw aan ons; en ik wil mijn hoofd er onder verdedden, dat die list gelukken zal.

Er zijn er twee, die mij reeds in het hoofd kwamen, welke ik geslepen genoeg acht voor dit werk, en deze zijn Mijnheer **Penning-wijs/pond-dwaas** en Mijnheer **Win-een-roede/verlies-een-bunder**; ook is deze man met zijn lange naam volstrekt niet minder als de eerste. Vooral ook wanneer u de heer **Lieve-Wereld** en de heer **Tegenwoordige-dingen** bij hen voegt. Zij zijn civiele en uitgeslapen mensen, maar tevens onze trouwe vrienden en helpers. Laat deze lieden en nog velen meer voor ons zich belasten met deze zaak en laat Mensziel overladen worden met veel bezigheden en laat hen vol en rijk worden, dit is de weg om grond op hen te winnen. Herinnert ge u niet, dat wij aldus de overhand kregen op Laodicéa en hoe velen wij thans nog in deze strik vasthouden? Openb. 3:17. Als zij beginnen vervuld te worden van het aardse, zullen zij hun ellende vergeten en zo wij hen niet verschrikken, zullen zij misschien in slaap vallen en zo gebracht worden tot het nalaten van hun stadswacht, hun wacht aan het kasteel, zowel als de wacht aan hun poorten. Ja, kunnen wij door dit middel Mensziel niet zo overladen met overvloed, dat zij genoodzaakt zal zijn om van haar kasteel een winkel of magazijn te maken, in plaats van een garnizoen tegen ons versterkt en een schuilplaats voor krijgslieden. Indien wij dus onze goederen en koopwaren daar krijgen kunnen, dan reken ik dat het kasteel voor meer dan de helft de onze is.

Bovendien, konden wij het zo regelen, dat het gevuld werd met zulk een soort van koopwaren, dan zou het de kapiteins moeilijk vallen om daar schuilplaats te vinden, indien wij hen eens plotseling aanvielen. Weet u dat wel uit de gelijkenis: *Het verleidelijke des rijkdoms verstikte het Woord*. Luk. 8:14, En wederom: 'Wanneer het hart is overladen met brasserij en dronkenschap en de zorgvuldigheden dezes levens, dan komt op het onverwachts alle kwaad op hen aan'. Luk. 21:34-36.

Verder weet gij, mijne heren, - zei hij - zeer wel, dat het niet gemakkelijk is voor een volk, vervuld te zijn met onze dingen en niet enige van onze Diabolisten te hebben, die zij in hun huizen en diensten nemen. Waar is een Mensziel-ist die vol is van de wereld en niet tot zijn dienstknecht en oppasser heeft de heer Kwistig of de heer Buitensporigheid of iemand anders van onze Diabolistische bende, zoals de heer Wellustig, de heer Bemoeiziek, de hoer Pronkerij of dergelijke? Deze nu kunnen het kasteel van Mensziel innemen, of doen springen, of het ongeschikt maken tot een garnizoensplaats voor Immanuël, en enigen van deze zullen slagen.

Ja, deze zullen, voor zover ik weet, het eerder voor ons uitvoeren, dan een leger van twintigduizend man. Om daarom te eindigen, gelijk ik begon, mijn raad is, dat wij ons spoedig terugtrekken en geen verderen tegenstand bieden, of pogingen aanwenden om met geweld het kasteel te vermeesteren, tenminste niet op deze tijd. Laat ons, ons nieuw plan uitvoeren ten einde te zien of dat niet bewerken zal, dat zij zichzelf ten verderve voeren."

Deze raad werd door allen zeer toegejuicht en als het meesterstuk der hel beschouwd, namelijk Mensziel te verstikken in de overvloed van deze wereld en haar hart te overladen met 's werelds goede dingen.

Maar zie, hoe de zaken samen lopen. Juist toen deze Diabolistische raadsvergadering geëindigd was, ontving kapitein Geloof een brief van Immanuël van de volgende inhoud: *dat Hij op de derden dag hem wilde ontmoeten in het veld bij Mensziel.*

“Mij ontmoeten in het veld! Zei de kapitein, wat meent mijn Heer hiermee? Ik weet niet wat Hij meent, als Hij zegt mij te willen ontmoeten in het veld.”

Hij nam dan de brief in zijn hand en bracht hem tot de Heer Secretaris om zijn gedachten daarover te raadplegen. Want die Heer was een Ziener aangaande alle zaken, met betrekking tot de Koning, en ook aangaande het welzijn en de rust van de stad Mensziel. Dus toonde hij de Heer zijn brief en vroeg Zijn mening daarover. ‘Want mij aangaande, zei de kapitein, ik weet niet wat Hij bedoelt.’

De Heer dan nam en las hem en na een poos, zei Hij:

“De Diabolisten hebben deze dag een grote raadsvergadering tegen Mensziel gehouden, zij hebben, zeg ik, deze dag gepeinsd om de stad geheel te verwoesten, en de uitslag van hun raadpleging is Mensziel op zulk een weg te brengen, die, zo hij ingeslagen wordt, haar zeker zichzelf zal doen verderven. En tot dat doel maken zij zich gereed om zelf de stad te verlaten, daar zij van plan zijn om zich weer in het veld terug te trekken en om daar te blijven tot zij zullen gezien hebben, of dit hun plan gelukken zal of niet. Doch wees gereed met de mannen uws Heeren. Want op de derden dag zullen zij in de vlakte zijn, om daar op de Diabolisten aan te vallen. Want ook de Vorst zal op die tijd in de vlakte zijn, ja als de dag aanbreekt, als de zon opgaat of eerder, en dat met een geweldig leger om tegen hen te strijden. Dus zal hij voor hen zijn en u zult achter hen zijn, en tussen u beiden zal hun leger vernietigd worden.”

Toen kapitein Geloof dit hoorde, gaat hij weg tot de overigen der kapiteins en verhaalt hen welk een brief hij voor een poosje ontvangen had van de hand van Immanuël. En zei hij, ‘wat er donker en onduidelijk in was, heeft de Heer Secretaris mij uitgelegd. Bovendien deelde hij hun mede, wat door hem en hen moest gedaan worden om te beantwoorden aan de wil huns Heeren.’

Toen werden de kapiteins verheugd en kapitein Geloof beval, dat al des konings trompetters zouden opklimmen naar de borstwering van het kasteel om daar ten aanhore van Diabolus en van de ganse stad de schoonste muziek te spelen, die hun harten maar konden bedenken.

De trompetters deden, gelijk hun bevolen was. Zij begaven zich op de top van het kasteel en begonnen aldus te spelen.

Toen sprong Diabolus van schrik op en zei: “Wat kan de betekenis hiervan zijn? Zij trompetten niet voor laars en zadel, noch voor de paarden en de vlucht, noch voor een aanval. Wat menen toch die dolle lieden, dat zij zo vrolijk en blij zouden zijn?”

Toen antwoordde hem een der hun en zei: “Dit doen zij omdat zij blij zijn, dat hun Vorst Immanuël komt om de stad Mensziel te verlossen en dat Hij te die einde zich aan het hoofd van een leger gesteld heeft en dat zijn verlossing nabij is.”

De lieden van Mensziel waren ook grotelijks aangedaan over deze melodieuze liefelijkheid der trompetten, zij zeiden, ja en antwoordden elkaar zeggende: “Dit kan geen kwaad voor ons beduiden, zeker dit kan voor ons geen kwaad.”

Toen zeiden de Diabolisten: “Wat zou het beste zijn om te doen?”

En er werd geantwoord: “Het beste is, dat wij de stad verlaten en dat gij, zei er een, dit kunt doen ingevolge uw laatste raadslag, en wanneer wij zo doen, zullen wij beter in staat zijn om de vijand slag te leveren, al was het dat een leger van buiten op ons afkwame.”

Dus trokken zij op de tweede dag weg van Mensziel en vertoefden in de vlakke buiten de stad, maar zij legerden zich voor de Oogpoort, op zulk een aardse en verschrikkelijke wijze als maar mogelijk was. De reden, waarom zij niet in de stad wilden blijven, was, behalve de reden die besproken was geworden in hun laatste raadsvergadering, dat zij de sterkte niet in hun bezit hadden en opdat wij, zeiden zij, meer gelegenheid hebben om te strijden en ook om te vluchten als het nodig is, wanneer wij ons in de open vlakke legeren. Bovendien zou de stad eerder een put voor hen geweest zijn dan een beschutting, zo de Vorst opgekomen ware en hen daarin besloten had. Daarom begaven zij zich in het veld, opdat zij ook buiten het bereik van de slingers mochten zijn, waardoor zij al die tijd, dat zij in de stad waren geweest, zeer verontrust en gehinderd werden.

Welnu, daar de tijd gekomen was, dat de kapiteins op de Diabolisten zouden aanvallen, bereidden zij zich gretig op die handeling voor. Want kapitein Geloof had des nachts de kapiteins meegedeeld, dat zij morgen hun Vorst in het veld zouden ontmoeten. Dit maakte hen daarom nog te meer begerig om de vijand aan te vallen. Want, *u zult de Vorst morgen in het veld zien*, was als olie op een brandend vuur. Want gedurende een lange tijd waren zij zonder werk geweest, daarom waren zij te ernstiger en te begeriger om aan het werk te gaan.

Toen, gelijk ik zei, het uur gekomen was, trokken Kapitein Geloof, met de overigen der krijgslieden en hun strijdmachten uit de uitvalspoort der stad, voor het nog dag was. Toen zij allen gereed waren, ging Kapitein Geloof op aan de spits des legers en gaf bevelen aan de overigen der kapiteins, en zij deden desgelijks aan hun onderofficieren en soldaten.

Het wachtwoord was: *Het zwaard van Vorst Immanuël, en het schild van Kapitein Geloof*, hetgeen in de taal der Mensziel isten betekent: *Het woord van God en het Geloof*. Toen begonnen de kapiteins de aanval en weerstonden en flankeerden en omsingelden het kamp van Diabolus.

Echter hadden zij kapitein Bevinding in de stad achtergelaten, omdat hij nog lijdende was aan de wonden, welke de Diabolisten hem in het laatste gevecht hadden toegebracht. Maar toen hij bemerkte, dat de kapiteins er opuit waren, wat doet hij anders dan haastig zijn krukken ontbieden, ze grijpen en uitgaan tot de slag, zeggende: "Zal ik hier neerliggen, als mijn broeders in het gevecht zijn? En als Immanuël de Vorst zich vertonen zal in het veld?"

Maar toen de vijand de man zagen komen op zijn krukken, waren zij nog te meer ontsteld. Want, dachten zij, met welk een geest zijn nu deze Mensziel-isten bezeten, dat zij op hun krukken tegen ons vechten?

Welnu, de kapiteins vielen de vijand aan, gelijk ik zei, en hanteerden hun wapenen dapper, steeds roepende en juichende, als zij hun slagen uitdeelden: *Het zwaard van Vorst Immanuël en het schild van Kapitein Geloof.*

Als nu Diabolus zag, dat de kapiteins uitgegaan waren, en dat zij zo dapper zijn mannen omsingeld hadden, besloot hij daaruit, dat voor het ogenblik niets dan slagen van hen te verwachten waren en de scherpste van hun tweesnijdend zwaard. Daarom valt hij met dodelijke kracht op des Vorsten leger aan en aldus was de slag begonnen.

En wie was het, die Diabolus het eerst in het gevecht ontmoette, anders dan kapitein Geloof aan de een zijde en de heer Wil-zij-wil aan de andere zijde? De slagen nu van de heer Wil-zij-wil waren als de slagen van een reus. Want die man had een sterke arm en hij viel de Verkiezings-Twijfelaars aan, - want deze waren de lijfwacht van Diabolus - en hij hield hen een geruime poos bezig, terwijl hij hen verschrikkelijk sloeg en stootte. Als nu kapitein Geloof die heer zo in de strijd gewikkeld zag, viel hij aan de andere kant hen dapper aan, ja hij viel ook dezelfde compagnie aan, zodat zij hen in grote wanorde brachten.

Kapitein Goede-Hoop nu had de Roeping-Twijfelaars aangevallen, en het waren halsstarrige lieden, maar de Kapitein was een dapper man.

Ook zond Kapitein Bevinding enige hulp, zodat hij de Roepings-Twijfelaars tot wijken bracht.

De overigen van de legers waren in hete strijd gewikkeld, en dat wel aan beide zijden.

Ook vochten de Diabolisten dapper.

Toen beval de Heer Secretaris dat de slingers van het kasteel op de vijand spelen zouden, en zijn mannen konden steen werpen, die op een haar af troffen. Maar na een poosje begonnen zij, die genooddaakt waren voor de kapiteins van de Vorst te vluchten, zich weer te herstellen en vielen dapper op de legertrain van de Vorst aan, zodat het leger van de Vorst begon te wijken. Maar bedenkende dat zij weldra het aangezicht van de Vorst zouden zien, grepen zij moed en werd er een hevige strijd gevoerd. Toen juichten de kapiteins, zeggende: *Het zwaard van Vorst Immanuël en het schild van kapitein Geloof*, en hierop week Diabolus terug, menende dat zij meer hulp

ontvangen hadden. Maar Immanuël was nog niet gekomen, daarenboven stond de strijd twijfelachtig en zij trokken aan beide zijden een weinig terug. In deze tijd van wapenstilstand moedigde kapitein Geloof zijn mannen zeer aan om stand te houden, en Diabolus deed eveneens zo goed hij kon.

Kapitein Geloof hield een dappere redevoering tot zijn soldaten; de inhoud daarvan volgt hier:

“Heren soldaten, en mijn broeders in dit oogmerk!

Het verheugt mij zeer, dat ik heden voor onze Vorst zulk een flink en dapper leger en zulke getrouwe vrienden van Mensziel in het veld zie. U hebt tot hiertoe, gelijk u betaamt, als mannen van waarheid en moed gedragen tegenover de Diabolistische krijgsmachten, zodat zij voor al hun snoeven, geen reden hebben om te snoeven op hetgeen zij gewonnen hebben. Nu dan, vat voor uzelf de u nodigen moed en betoont uzelf nog deze enkele keer als mannen. Want binnen weinige minuten na de op handen zijnde slag, zult u zien, dat uw Vorst Zich in het veld vertoont. Want wij moeten nog deze aanval de tiran Diabolus doen en dan komt Immanuël.”

Niet zodra had de Kapitein deze toespraak aan zijn soldaten geëindigd of zekere heer **Haastig** kwam als bode van de Vorst tot de kapitein om hem te zeggen, dat Immanuëls komst op handen was.

Toen de kapitein dit nieuws ontvangen had, deelde hij het de veldofficieren mee, en deze weer zeiden het aan hun soldaten en krijgslieden. Daarop stonden zij als lieden uit de dood verrezen, op, zowel de kapiteins als hun mannen en vielen de vijand aan en riepen als tevoren: *Het zwaard van Vorst Immanuël en het schild van kapitein Geloof!*

De Diabolisten kwamen ook in beweging en boden weerstand, zo goed zij konden, maar in dit laatste gevecht verloren de Diabolisten hun moed en velen der Twijfelaars vielen dood op de grond neer.

Als zij nu ongeveer een uur of langer in de hitte van de strijd geweest waren, hief kapitein Geloof zijn ogen op en zag, en ziet Immanuël kwam! Hij kwam met vliegende vaandels en schetterende trompetten en de voeten Zijner mannen raakten nauwelijks de grond; zij haastten zich met zulk een spoed naar de kapiteins, welke in de strijd gemengd waren.

Toen trok kapitein Geloof met zijn mannen naar de stadswacht en liet het veld aan Diabolus.

Immanuël dan kwam op hem aan van de een kant en de vijand stond tussen beide legers in; toen vielen zij hem opnieuw aan en nu duurde het maar een korte poos of Immanuël en kapitein Geloof ontmoetten elkaar, terwijl zij de verslagenen vertraden als zij naderden.

Maar toen de kapiteins zagen, dat Immanuël gekomen was, en dat Hij de Diabolisten aan de andere zijde aanviel, en dat kapitein Geloof en Zijn Hoogheid

hen tussen hen beiden besloten hadden, juichten zij, ja zij juichten dat de grond spleet, zeggende: *Het zwaard van Immanuël en het schild van kapitein Geloof.*

Als nu Diabolus zag, dat hij en zijn mannen zo vreselijk besprongen waren door de Vorst en Zijn vorstelijk leger, wat zou hij en de heren van de put des afgronds, die met hem waren, anders doen dan vluchten, hun leger achter latende, om te vallen door de hand van Immanuël en van de edelen kapitein Geloof? Zij vielen dan allen dood voor hen neer, voor de Vorst en voor Zijn koninklijk leger. Niet één Twijfelaar werd levend overgelaten; de doden lagen over de grond uitgespreid, gelijk als wanneer iemand mest uitspreidt over het land.

Toen de slag geëindigd was, kwamen alle dingen in het kamp weer worde; daarop kwamen de kapiteins en de oudsten van Mensziel samen om Immanuël te begroeten, terwijl Hij nog buiten de stad was.

Zij dan groetten Hem en verwelkomden Hem met een "duizendmaal welkom" Hoogl. 8:1, omdat Hij weer naar de grenzen van Mensziel gekomen was.

Toen lachte Hij hun toe en zei: "Vrede zij ulieden!" Joh. 20:19. Toen maakten zij zich gereed om naar de stad te gaan. Zij gingen dan op naar Mensziel, zij, de Vorst, met al de nieuwe strijdkrachten, die Hij ten oorlog met Zich gebracht had. Ook werden al de poorten van de Stad tot Zijn ontvangst opengezet, zo blij waren zij over Zijn gezegende terugkomst.

Dit was de wijze en orde van zijn intocht in Mensziel:

Ten eerste. Gelijk ik zei, werden al de poorten van de Stad opengezet, ja ook de poorten van het kasteel, ja ook de Oudsten van de Stad Mensziel plaatsten zich aan de poorten der stad, om Hem bij Zijn inkomst in de stad te begroeten, en zo dit deden zij. Want als Hij nader kwam en de poorten van de Stad genaakte, zeiden zij: "Heft uw hoofden op, gij poorten, ja rijst op, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga!" En zij antwoordden wederom, zeggende: "Wie is die Koning der ere?" Zij antwoordden elkaar wederom: "De Heere, sterk en geweldig, de Heere geweldig in de strijd. Heft uw hoofden op, gij poorten, ja, heft ze op, gij eeuwige deuren. Ps. 24:7-9.

Ten tweede. Ook hadden die van Mensziel bevolen dat de ganse weg langs van de stadspoorten tot aan de poorten van het kasteel, zijn gezegende Majesteit zou verwelkomd worden met gezang, door diegenen, welke in de ganse stad Mensziel het meest bedreven waren in de muziek. Toen beantwoordden de Oudsten en de overigen der mannen van Mensziel elkaar, als Immanuël de stad binnentrok tot Hij aan de poorten van het kasteel kwam, met gezang en trompetgeschal, zeggende: "O, God, zij hebben Uw gangen gezien, de gangen mijns Gods, mijns Konings, in het heiligdom. Dus gingen de zangers voor, de speellieden, spelende op hun instrumenten volgden, in het midden de trommelende maagden." Ps. 68:25, 26.

Ten derde. Toen maakten de kapiteins - want ik wilde iets van hen zeggen - een iegelijk naar zijn orde hun opwachting bij de Vorst, als hij de poorten van Mensziel binnentooog. Kapitein Geloof ging voor, en kapitein Goede-Hoop met hem; kapitein Liefde volgde met andere zijner makkers en kapitein Geduld en de overigen der kapiteins kwamen achteraan, en geleidden, sommigen ter rechter- de anderen ter linkerzijde, de Vorst Immanuël binnen Mensziel. En al die tijd werden de vaandels ontplooid, schalden de trompetten, en was er vreugdegejuich onder de krijgslieden. De Vorst Zelf reed de stad binnen in Zijn wapendos, welke geheel van geslagen goud was, en reed in Zijn wagen, welks pilaren waren van zilver, de voetbodem was van goud, de tent van de wagen was van purper, en het midden daarvan was ingelegd met liefde voor de dochteren van de Stad Mensziel. Hooglied 3:10.

Ten vierde. Toen de Vorst aan de ingang van Mensziel gekomen was, vond Hij alle straten bestrooit met lelies en bloemen, sierlijk bedekt met takken en twijgen van de groene bomen, welke rondom de stad stonden. Elke deur stond vol mensen, welke ieder de voorgevel van hun huizen versierd hadden met iets afwisselends en van bijzondere bekoorlijkheid om Hem te onthalen als Hij door de straten trok. En als Immanuël voorbijtrok verwelkomden zijzelf Hem ook met gejuich en vreugdegeroep, zeggende: *Gezegend zij de Vorst, die komt in de Naam van Zijn Vader EL Schaddai!*

Ten vijfde. Aan de poorten van het kasteel werd Immanuël weer verwelkomd door de Oudsten van Mensziel, te weten, de Burgemeester, de heer Wil-zij-wil, de ondergeschikte Prediker, de heer Kennis, de heer Neiging en anderen van de edelen der plaats. Zij bogen zich voor Hem neer, zij kustten het stof Zijner voeten, zij dankten, zij zegenden, zij loofden Zijn Hoogheid, omdat Hij geen gelegenheid tegen hen genomen had wegens hun zonden, maar medelijden met hen gehad had in hun ellenden en dat Hij met barmhartigheid tot hen wedergekeerd was om hun Mensziel voor eeuwig weer op te bouwen. Zo werd Hij recht op het kasteel aangeleid. Want dat was het koninklijk paleis, en de plaats zijner ere om daar te wonen, dat in gereedheid gebracht was voor zijn Hoogheid door de tegenwoordigheid van de Heer Secretaris en het werk van kapitein Geloof. Aldus trok Hij binnen.

Ten zesde. Toen kwam het volk en de inwoners van de Stad Mensziel tot Hem en binnen het kasteel, om rouw te bedrijven, en te wenen en te treuren over hun zonden, waardoor zij Hem genoodzaakt hadden de stad te verlaten. Dus bogen zij, toen zij gekomen waren, zeven malen ter aarde; ook weenden zij, ja weenden luide en vroegen de Vorst om vergeving, en smeekten Hem, dat Hij, gelijk als vanouds, Zijn liefde tot Mensziel weer wilde bevestigen.

Hierop antwoordde de grote Vorst: “Weent niet, gaat uw weg en eet het vette, en drinkt het zoete, en zendt delen dengenen, voor welken niets bereid is. Want de blijdschap des Heeren, die is uw sterkte” Neh. 8:11. Ik ben met genade tot Mensziel wedergekeerd, en daardoor zal Mijn Naam verheven, verhoogd en verheerlijkt worden.”

Ook omarmde Hij deze inwoners en kuste hen en drukte hen aan Zijn hart.

Bovendien gaf Hij aan de Oudsten van Mensziel en aan elke stadsofficier een gouden keten en een signet. Eveneens zond Hij aan hun vrouwen oorringen en juwelen en armbanden en andere zaken. Zo ook gaf Hij aan de echte kinderen van Mensziel vele kostbare dingen.

Toen Immanuël, de Vorst, al deze dingen voor de beroemde stad Mensziel gedaan had, zei Hij tot hen: “Ten eerste; wast uw klederen, doet dan uw versierselen aan en komt dan tot Mij in het kasteel van Mensziel. Ex. 9:8.

Dus gingen zij naar de Fontein, die geopend was voor Juda en Jeruzalem om zich daarin te wassen Zach. 13:1, en daar wasten zij zich en maakten zij hun klederen wit. Zo kwamen terug tot de Vorst in het kasteel en stonden zij voor Hem. Openb. 14:15.

En nu was er muziek en dans door de gehele stad Mensziel, en wel omdat hun Vorst hen weer vergund had, Zijn tegenwoordigheid en het licht Zijns aanschijns te mogen genieten; ook luidden de klokken en de zon scheen liefelijk op hen neer gedurende een lange tijd achtereen.

Ook was het nu door de stad Mensziel ernstig gemeend om de vernieling en ondergang van alle overgebleven Diabolisten te zoeken, welke nog in de muren en hollen, welke zij in de stad Mensziel bewoonden, vertoefden. Want er waren er nog, die tot op deze dag met lichaam en leden ontsnapt waren aan de hand van hun onderdrukkers in de beroemde stad Mensziel.

Maar nu was de heer Wil-zij-wil een groter schrik voor hen, dan hij te voren geweest was, nademaal zijn hart nu meer geneigd was om hen tot de dood toe te zoeken, en plannen tegen hen te beramen om hen te vervolgen. Hij vervolgde hen nacht en dag, en bracht hen nu zo zeer in het nauw, gelijk nader blijken zal.

Nadat de zaken tot dusver in orde gebracht waren in de beroemde stad Mensziel, werd er door de gezegende Vorst Immanuël zorg gedragen en bevel gegeven, dat de lieden van de Stad zonder verder uitstel enigen zouden aanwijzen om heen te gaan in de vlakte en aldaar de doden te begraven, die daar lagen - de doden welke gevallen waren door het zwaard van Immanuël en het schild van kapitein Geloof - opdat de reuk en de kwade sappen, die uit hun lichamen mochten voortkomen de lucht niet zouden verpesten, en dus de beroemde stad Mensziel benauwen.

Dit was ook een reden van dit bevel, te weten, dat Mensziel zoveel in haar was, de naam het wezen en de herinnering van deze vijanden mocht weren uit de gedachten en het geheugen van de beroemde stad Mensziel een haar inwoners. Dus werd er door de Burgemeester - die wijze en trouwe vriend van de stad Mensziel - bevel gegeven dat personen zouden aangesteld worden over deze nodige zaak en dat de heer Godsvreze en zekere heer Oprecht opzichters zouden zijn over deze zaak. Ook vatte de heer Godsvreze zijn ambt weer op en vervulde dat gelijk in vroeger dagen. Dus werden mannen onder hen aangesteld om in het veld te werken en de gedoden te begraven, welke daar verslagen in de vlakte lagen. Dit waren hun bezigheden: enigen moesten de doden begraven, nog anderen moesten in de vlakte op en neer gaan en ook rondom de grenzen van de Stad om te zien of ook nog ergens dicht bij de corporatie een doodshoofd, een been of een stuk van een been van een Twijfelaars boven de grond gezien werd. En als er wat werden gevonden, moesten, zo was er bevolen, de zoekers die zochten, een teken daarbij plaatsen en een merk, opdat degenen welke aangewezen waren om ze te begraven, ze zouden vinden en buiten het gezicht begraven, opdat de naam en de herinnering van een Diabolistischen Twijfelaar mocht uitgewist worden van onder de hemel. Ezech. 38, 39. En opdat de kinderen en zij die nog in Mensziel stonden geboren te worden, zo 't mogelijk was, niet zouden weten wat een doodshoofd, wat een been, wat een stuk van een been van een Twijfelaar was. Dus deden de begravers en zij, die tot dat doel aangesteld waren, gelijk hun bevolen was; zij begroeven de Twijfelaars en al de schedels en beenderen en beenderstukken der Twijfelaars, waar zij ze ook vonden en aldus reinigden zij de velden.

Aldus begroeven zij in de vlakten rondom Mensziel de Verkiezings-twijfelaars, de Roepings-twijfelaars, de Genade-twijfelaars, de Volhardings-twijfelaars, de Opstandings-twijfelaars, de Zaligheids-twijfelaars, en de Heerlijkheids-twijfelaars, welker kapiteins waren: kapitein Woede, kapitein Wreed, kapitein Vervloeking of Verdoemenis, kapitein Onverzadelijk, kapitein Sulfer, kapitein Kwellling, kapitein Geen-rust, kapitein Graf en kapitein Vergane-Hoop, en de oude Ongeloof was onder Diabolus hun generaal. Daar waren ook de zeven hoofden huns legers, en zij waren: de heer Beëlzebul, de heer Lucifer, de Heer Legio, de heer Apollyon, de heer Python, de heer Cerberus, en de heer Belial. Maar de Vorsten en de kapiteins benevens de oude Ongeloof, hun generaal, ontsnapten allen, en vluchtten. Dus vielen hun mannen, verslagen door de macht van het leger van de Vorst en door de handen van de lieden van de Stad Mensziel. Zij werden dan begraven gelijk vroeger verhaald is, tot uiterst grote vreugde van de nu beroemde stad Mensziel. Zij die hen begroeven, legden ook hun wapenen bij hen in het graf, welke wrede werktuigen des doods waren. Hun wapenen waren pijlen, werpspiesen, muilen, vuurbranden, en dergelijke; ook begroeven zij hun wapenrusting, hun vaandels, banieren met de standaard van Diabolus en wat zij meer konden vinden, dat maar riekte naar een Diabolistische Twijfelaar.

HOOFDSTUK 17

Een nieuw leger van Bloedmensen, of vervolgers vallen de stad aan, maar worden omsingeld door de Mensziel-isten, aangevoerd door Geloof en Geduld. - Het onderzoek of verhoor van enige der leiders. - Kwaad-betwijfelende onderhoudt enigen der Twijfelaars, maar wordt door Waakzaamheid ontdekt. - De voornaamste Twijfelaars verhoord, overtuigd en terechtgesteld.

Als nu de tiran aan de Hellepoortsheuvel aangekomen was met zijn oude vriend Ongeloof, daalden zij onmiddellijk af in het hol, en nadat zij met hun makkers daar voor een poosje hun ongeluk en groot verlies, dat zij tegen de stad Mensziel geleden hadden, betreurden, werden zij eindelijk woedend en wilden zich wreken over het verlies, dat zij geleden hadden voor de stad Mensziel, daarom riepen zij dadelijk een raad bijeen om te overleggen wat er verder moest gedaan worden tegen de beroemde stad Mensziel. Want hun geeuwende buiken konden niet wachten om de uitslag te zien van de raad, die hun heer Lucifer en hun heer Apollyon tevoren gegeven hadden. Want voor hun woedende keel was elke dag zelf zo lang als een korte eeuwigheid, totdat zij gevuld was met het lichaam en de ziel, met het vlees en het bloed, met de lekkernijen van Mensziel.

Daarom besloten zij om een andere poging op de stad Mensziel te wagen en dat wel met een leger, samengesteld en gevormd, deels van Twijfelaars en deels van **Bloedmannen**. Een meer bijzonder verhaal moge hier plaats vinden, als volgt:

De Twijfelaars als zodanig, hebben hun naam naar hun nature zowel als van hun heer en het koninkrijk, waarin zij geboren zijn. Hun natuur is elke waarheid van Immanuël in twijfel te trekken en hun land wordt het *Land des Twijfels* genoemd, en dat land ligt op de hoogte van en zo ver mogelijk naar het Noorden tussen het *Land der Duisternis* en dat, hetwelk het *Dal der Schaduwe des Doods* genoemd wordt. Want hoewel het Land der Duisternis en dat, hetwelk het Land der Schaduwe des Doods genoemd wordt, soms genoemd wordt als waren zij hetzelfde Land, toch zijn zij in de grond twee, hoewel zij maar een weinig van elkaar liggen en het Land des Twijfels omsluiten, hetwelk tussen beide ligt. Dit is het Land des Twijfels, en de inwoners van dit land waren het, die met Diabolus trokken om de stad Mensziel te verderven.

De Bloedmannen zijn een volk die hun namen afgeleid hebben van de kwaadaardigheid van hun natuur en van de woede, welke in hen is, om die te koelen aan de stad Mensziel; hun land ligt onder de Hond-ster¹² en door haar worden zij geregeerd, wat hun verstandelijke vermogens aangaat. De naam van hun land is de Provincie Wars-van't goede, de afgelegen delen er van liggen zeer ver van het Land-

¹² Hellehond

des-Twijfels, toch komen zij beiden uit op, of grenzen aan de Heuvel, Hellepoortsheuvel genoemd. Deze volken staan altijd in verbond met de Twijfelaars. Want zij trekken gezamenlijk het geloof en de getrouwheid van de lieden van de Stad Mensziel in twijfel, en dus zijn beiden even geschikt voor de dienst van hun vorst.

In deze beide landen nu, liet Diabolus door het slaan van zijn trom een tweede leger tegen de stad Mensziel werven van vijf en twintig duizend man sterk. Er waren tienduizend Twijfelaars en vijftienduizend Bloedmannen gelicht, en zij werden onder verscheiden kapiteins ten oorlog uitgerust, en de oude Ongeloof werd weer tot generaal van het leger aangesteld.

Aangaande de Twijfelaars, hun kapiteins waren vijf van de zeven, die hoofden van het laatste Diabolistische leger geweest waren, en dit zijn hun namen: kapitein Beëlzebul, kapitein Lucifer, kapitein Apollyon, kapitein Legio, en kapitein Cerberus. Van de kapiteins die zij tevoren hadden werden enigen tot luitenants aangesteld en enigen tot vaandrags in het leger.

Maar Diabolus achtte niet, dat in deze zijn expeditie (veldtocht) deze Twijfelaars zich als zijn voornaamste mannen zouden betonen. Want hun manhaftigheid was al op de proef gesteld geworden daar de Mensziel-isten hen tot het ergste gebracht hadden; slechts voegde hij ze bij het leger om het getal te vermenigvuldigen en om te helpen, zo 't mocht zijn, in geval van nood, maar zijn vertrouwen stelde hij in zijn Bloedmannen omdat zij allen woeste schurken waren en hij wist dat zij vroeger feiten gedaan hadden.

Wat de Bloedmannen aangaat, ook zij stonden onder bevelen, en de namen van hun kapiteins waren: kapitein Kaïn, kapitein Nimrod, kapitein Ismaël, kapitein Ezau, kapitein Saul, kapitein Absalom, kapitein Judas, en kapitein Paus.

1. Kapitein Kaïn was over twee benden, te weten, de naijverige en boze Bloedmannen; zijn standaarddrager droeg het rode vaandel, en zijn wapenschild was de moordende Knots. Gen. 4:8.
2. Kapitein Nimrod was kapitein over twee benden, te weten, de tirannische en inbreukmakende Bloedmannen; zijn standaarddrager droeg het rode vaandel en zijn wapenschild was de grote Bloedhond. Gen. 10:8.
3. Kapitein Ismaël was kapitein over twee benden, te weten, over de spottende en smalende Bloedmannen, zijn standaarddrager droeg het rode vaandel en zijn wapenschild was iemand die spotte met Abraham's Izaäk. Gen. 21:9, 10.
4. Kapitein Ezau was kapitein over twee benden, te weten, de Bloedmannen die met lede ogen aanzien, dat anderen de zegen hebben zouden, ook over de Bloedmannen, die gezind zijn om hun bijzondere wraak op anderen uit te

- oefenen; zijn standaarddrager droeg het rode vaandel, en zijn wapenschild was iemand die in 't geheim loerde om Jakob te vermoorden. Gen. 27:44, 45.
5. Kapitein Saul was kapitein over twee benden, te weten, de ongegrond jaloerse en de duivelse woedende Bloedmannen; zijn standaarddrager droeg het rode vaandel en zijn wapenschild was: drie bloedige werpspiesen, geworpen naar de onschuldige David. 1 Sam. 18:10; 19:10; 20:33.
 6. Kapitein Absalom was kapitein over twee benden, te weten, over de Bloedmannen, die een vader of een vriend willen doden om de eer dezer wereld; alsook over die Bloedmannen, welke iemand met woorden in hun macht willen houden, tot zij hem met hun zwaarden zullen doorstoken hebben; zijn standaarddrager droeg het rode vaandel en zijn wapenschild was de zoon die het bloed zijns vaders zocht. 2 Sam. 15:16, 17.
 7. Kapitein Judas was kapitein over twee benden, te weten, de Bloedmannen, die iemands leven voor geld zullen verkopen en ook over diegenen, welke hun vriend verraden met een kus; zijn standaarddrager droeg het rode vaandel en zijn wapenschild was: dertig zilverlingen en de strop. Matth. 26:14-16.
 8. Kapitein Paus was kapitein over een bende. Want al deze geesten zijn onder hem tot een gesmolten; zijn standaarddrager droeg het rode vaandel en zijn wapenschild was: de brandstapel, de vlam, en de vrome man daarin. Openb. 13:7, 8; Daniël 11:33.

De reden nu waarom Diabolus zo spoedig een nieuwe legermacht bijeen bracht, nadat hij het slagveld moest ruimen, was omdat hij een groot vertrouwen in zijn leger van Bloedmannen stelde. Want hij stelde veel meer vertrouwen in hen, dan hij tevoren in zijn leger van Twijfelaars gesteld had, hoewel zij ook dikwijls hem veel dienst bewezen hadden, door hem in zijn koninkrijk te bevestigen.

Maar deze Bloedmannen had hij dikwijls beproefd en hun zwaard keerde zelden ledig weer. Bovendien wist hij, dat deze lieden als bulhonden op iedereen zich zouden hechten, op vader, moeder, broeder, zuster, vorst of bestuurder, ja zelfs op de Vorst der Vorsten. En wat hem te meer aanmoedigde, was, dat zij eens Immanuël genoodzaakt hadden het Koninkrijk des Heelals (de aarde) te verlaten, en waarom, zo dacht hij, kunnen wij Hem dan ook niet van de stad Mensziel verdrijven?

Dus werd dit leger, vijf en twintig duizend man sterk, door hun generaal, de heer Ongeloof tegen de stad Mensziel aangevoerd.

De heer Zie-goed-toe, de schoutmeester generaal, ging zelf uit om rond te zien, en hij bracht Mensziel de tijding van hun naderen, daarom sloten zij hun poorten en brachten zichzelf in staat van tegenweer tegen deze nieuwe Diabolisten, welke optrokken tegen de stad.

Zo bracht dan Diabolus zijn leger voor de stad Mensziel en belegerde haar; de Twijfelaars werden opgesteld aan de zijde van de Gevoelpoort, en de Bloedmannen lagen voor de Oogpoort en de Oorpoort.

Als nu dit leger zich dus had verschanst, zond Ongeloof in de naam van Diabolus, in zijn eigen naam en in de naam van de Bloedmannen en de overigen die met hem waren, een opeising naar de stad, die zo scherp en heet was als een stuk gloeiend heet ijzer, om zich te onderwerpen aan hun bevel, dreigende dat zo zij nog tegen hen bleven volharden, zij dadelijk de stad Mensziel met vuur zouden verbranden. Want u moet weten, dat, wat deze Bloedmannen aangaat, het niet zozeer hun wens was dat Mensziel zich zou overgeven als wel, dat Mensziel zou vernield worden en afgesneden uit het land der levenden.

't Is waar, zij zonden tot haar om zich over te geven, maar zo zij zulks deden, dat zou de dorst van deze lieden niet doen ophouden of lessen. Jes. 59:7. Zij moeten bloed hebben, het bloed van Mensziel, anders zouden zij sterven, en van daar is het, dat zij hun naam dragen. Ps. 26:9, 10. Jes. 59:7; Jer. 22:17. Daarom had hij zijn Bloedmannen tot nu toe gespaard, opdat zij, wanneer al zijn instrumenten hun uitwerking toonden te missen, als een laatste en zekere kaart zouden zijn, die tegen de stad Mensziel uitgespeeld werd.

Als nu de lieden van de Stad deze rode en hete opeising ontvangen hadden, bracht het hen tot wisselende en afwisselende gedachten, maar zij kwamen allen daarin overeen in minder dan een half uur, dat zij de opeising naar de Vorst zouden zenden, hetgeen zij deden, nadat zij onder aan de voet van de opeising geschreven hadden: *Heere! red Mensziel van de mannen des bloeds.* Ps. 59:2.

Hij dan nam haar en zag haar in, overwoog haar en gaf ook acht op het korte smeekschrijft, dat de lieden van Mensziel aan de voet daarvan geschreven hadden en riep de edele kapitein Geloof tot zich, en gebod hem heen te gaan en kapitein Geduld met zich te nemen, om zorg te dragen voor die zijde van Mensziel, waarvoor de Bloedmannen gelegerd waren. Hebr. 6:12-15.

Dus gingen zij en deden gelijk hun bevolen was: Kapitein Geloof ging en nam kapitein Geduld met zich en zij beiden verzekerden die zijde van Mensziel, welke door de Bloedmannen belegerd werd.

Toen beval Hij, dat kapitein Goede-Hoop en kapitein Liefde, benevens de heer Wil-zij-wil zorgen zouden voor de andere zijde van de stad. "En Ik, zei de Vorst, zal Mijn standaard op de borstwering van uw kasteel planten, en waakt gij drieën tegen de Twijfelaars."

Toen dit gedaan was, beval Hij verder, dat de dappere kapitein, kapitein Bevinding zijn mannen zou doen optrekken naar de markt en dat hij hen daar dag aan dag zou oefenen voor de ogen van het volk van de Stad Mensziel.

Dit beleg duurde lang en menige hevige poging deed de vijand, bijzonder zij, die de Bloedmannen genoemd werden, op de stad Mensziel, en menige lelijke ontmoeting hadden enigen der stedelingen met hen, vooral kapitein **Zelfverloochening**, die (ik had het u eerder moeten verhalen) bevolen was, om zorg te dragen voor de Oorpoort en de Oogpoort tegen de Bloedmannen. Deze kapitein Zelfverloochening was een jongeling, maar dapper, en een inwoner van Mensziel, gelijk kapitein Bevinding ook was. En Immanuël had hem bij zijn terugkeer tot Mensziel tot kapitein aangesteld over duizend Mensziel-isten voor het welzijn van de corporatie. Deze kapitein dan, een kloek man zijnde en iemand van grote moed, en gewillig om zich in de waagschaal te stellen voor het welzijn van de stad Mensziel, placht zo nu en dan uitvallen te doen op de Bloedmannen, en hen in menige grote verwarring te brengen, en trad in verscheidene korte schermutselingen met hen; ook had hij wel iets op hen uitgewerkt, maar u moet bedenken dat dit niet gemakkelijk kon gedaan worden of hij moest zelf geduchte ontmoetingen ondervinden. Want hij droeg verscheidene littekenen van hen in 't gezicht, ja ook enigen in andere delen van zijn lichaam.

Nadat er enigen tijd was doorgebracht in het beproeven van het geloof, de hoop en de liefde van de stad Mensziel, riep de Vorst Immanuël op zekeren dag Zijn kapiteins en krijgslieden samen, en verdeelde hen in twee compagnieën. Hierna beval Hij dat zij op een vastgestelde tijd, en dat wel vroeg in de morgen, een uitval zouden doen op de vijand, zeggende: "Laat de helft van u op de Twijfelaars aanvallen, en de rest van u op de Bloedmannen. Degenen van u welke uitgaan tegen de Twijfelaars moeten er zovelen van hen doden en verslaan en tot hun ondergang brengen, als u maar op enigerlei wijze in handen krijgen kunt. Maar wat u aangaat, die tegen de Bloedmannen uittrekt, doodt hen niet, maar grijpt hen levend."

Dus gingen dan op de bepaalde¹³ tijd, vroegtijdig in de morgen, de kapiteins uit, gelijk hun bevolen was, om tegen de vijanden te strijden. Kapitein Goede-Hoop, kapitein Liefde, en zij die met hen waren, zoals kapitein Onschuldig en kapitein Bevinding trokken uit tegen de Twijfelaars, en kapitein Geloof, en kapitein Geduld, benevens kapitein Zelfverloochening en de overigen die met hen waren, trokken uit tegen de Bloedmannen.

Zij nu, die uitgingen tegen de twijfelaars, trokken in een legerafdeling naar de vlakke, en boden hen de slag; maar de Twijfelaars, die nog aan de overwinning dachten, welke hun tegenstanders onlangs behaald hadden, trokken terug en durfden de

¹³ Hebt uw vijanden lief, zegent hen die u vervloeken doet wel dengenen die u haten en bidt voor die geen die u geweld aan doen en die u vervolgen. Dit is het Koninklijk bevel van Immanuël aan zijn volgelingen in zijn bergrede. Uw lusten moeten gekruisigd, uw twijfelingen te niet gedaan worden, maar over uw vervolgers moet ge u ontfermen en voor hen moet u bidden.

aanval niet doorstaan, maar vloden voor des Vorsten krijgers, zodat zij hen vervolgden, en in hun achternajagen velen doodden, maar zij konden niet allen in hun macht krijgen. Degenen nu, welke ontsnapten, gingen heen, enigen van hen naar huis, en de overigen liepen bij vijven, degenen en zeventien het land als zwervers rond, waar zij op het barbaarse volk vele van hun Diabolistische kunsten toonden en uitoefenden. Dit volk vatte de wapenen ook niet tegen hen op, maar lieten zich door hen tot slaven maken. 2) Zij plachten hierna zichzelf in troepjes voor de stad Mensziel te vertonen, doch nooit bleven zij er. Want als kapitein Geloof, kapitein Goede-Hoop en kapitein Bevinding zich slechts vertoonden, sloegen zij op de vlucht.

Zij die uittrokken tegen de Bloedmannen, deden gelijk hun bevolen was, zij droegen zorg dat zij er niet één doodden maar zij zochten hen van rondom te bezetten. Maar de Bloedmannen, ziende dat Immanuël niet in het veld was, besloten daaruit, dat Immanuël ook niet in Mensziel was, waarop zij, hetgeen de kapiteins deden als een vrucht van de buitensporige werking van hun wilde verbeelding houdende, hen eerder verachtten dan vreesden.

Doch de kapiteins, hun zaak wel behartigende, bezetten hen ten laatste van alle kanten; ook kwamen zij, die de Twijfelaars hadden verjaagd spoedig hun te hulp, zodat eindelijk na een kleine schermutseling - want de Bloedmannen zouden die wel hebben willen ontlopen, maar het was te laat - want, hoewel zij misdadig en wreed zijn, waar zij de overhand kunnen krijgen, toch zijn alle Bloedmannen bang als kuikens, wanneer zij slechts zien, dat zij huns gelijke gevonden hebben, door de kapiteins werden gegrepen en voor de Vorst gebracht.

Als zij nu gegrepen, voor de Vorst gebracht en onderzocht waren, bevond Hij dat zij uit drie verschillende districten kwamen, hoewel zij allen uit een en hetzelfde land waren.

1. Een soort van hen kwam uit het Blindemansdistrict, en het waren dezulken, die hetgeen zij deden, in hun onwetendheid verrichtten. 1 Tim. 1:13-15, Matth. 5:44.
2. Een andere soort van hen kwam uit het Blindenijver-district, en zij verrichtten uit bijgelovigheid, wat zij deden. Luk. 6:22.
3. De derde soort van hen kwam uit de stad Kwaadaardigheid in het Graafschap Nijdigheid, en wat zij deden, verrichtten zij uit jaloezie en onverzoenlijkheid. Joh. 16:2.
 - De eersten van deze drie soorten, te weten zij die uit het Blindemansdistrict kwamen, beefden toen zij zagen waar zij waren en tegen wie zij gevochten hadden en zij weenden toen zij voor Hem stonden. Zovelen van hen Hem om genade baden, roerde Hij de lippen aan met Zijn gouden scepter Hand. 9:5-6.

- Zij die uit het Blindenijver-district kwamen, deden niet gelijk hun makkers. Want zij hielden staande, dat zij recht hadden om te doen, wat zij deden, omdat Mensziel een stad is, welke wetten en gewoonten verschillend waren van allen, die daaromtrent woonden. Zeer weinigen van hen konden er toe gebracht worden, dat zij hun kwaad inzagen, maar zij die zulks deden en om genade baden, verkregen ook Zijn gunst. Joh. 8:40.
- Zij, die uit de stad Kwaadaardigheid kwamen, welke in het land Nijdigheid ligt, zij schreiden noch twistten, noch hadden berouw, maar stonden voor Hem, kauwende hun tong van angst en woede, omdat zij hun wil niet konden uitvoeren op de stad Mensziel. Openb. 9:20, 21.

Deze laatsten nu, met al degenen uit de beide andere soorten, welke niet oprecht en ongeveer genade afsmeekten voor hun misdaden, liet Hij onder voldoende verzekering een verplichting aangaan om rekenschap te geven aan hetgeen zij gedaan hadden tegen Mensziel en tegen haar Koning op de grote en algemeen oordeelsdag, welke door onze Heere, de Koning zal gehouden worden, voor welk oordeel Hij zelf het land en Koninkrijk des heelals roepen zal. Zo werden zij verplicht om elk voor zich voor te komen, wanneer zij zouden opgeroepen worden om rekenschap te geven voor onze Heer, de Koning, van hetgeen zij gedaan hadden.

En nu genoeg omtrent dit tweede leger, dat door Diabolus gezonden werd om Mensziel te vernielen. Doch er waren er drie, welke uit het *Land des Twijfels* gekomen waren, die, nadat zij een poos het land hadden rondgelopen en rondgezworven, en bemerkende dat zij ontsnapt waren, zo stoutmoedig werden dat zij, wetende dat er nog Diabolisten in Mensziel waren, zich onder hen waagden. Drie, zei ik? Ik geloof dat er vier waren.

Nu, tot wiens huis zouden deze Twijfelaars anders gaan, dan tot het huis van een oude Diabolist in Mensziel, wiens naam was **Kwaad-betwifelende**; een zeer groot vijand van Mensziel was hij, en onder de Diabolisten aldaar, was hij een groot man van zaken. Welnu, naar het huis van deze Kwaad-betwifelende, gingen deze Diabolisten, gelijk gezegd is. U kunt er zeker van zijn, dat zij aanwijzingen hadden hoe zij de weg daarheen konden vinden.

Dus heette hij hen welkom, betreurde hun ongeluk en voorzag hen van het beste, dat hij in zijn huis had. Na een kleine kennismaking dan, - en het duurde niet lang of zij waren goede kennissen - vroeg deze oude Kwaad-betwifelende de Twijfelaars 'of zij allen uit een stad kwamen'. Hij wist dat zij allen uit een en hetzelfde koninkrijk kwamen. En zij antwoordden, nee, zelfs niet uit hetzelfde district. Want, zei de een, ik ben een Verkiezings-twijfelaar; ik, zei een ander, ben een Roepings-twijfelaar; en de vierde zei, dat hij een Genade-twijfelaar was.

Welnu, hernam de oude heer, u moogt komen uit welk district u wilt, ik ben overtuigd, dat u allen geslepen snaken zijt, u en ik, wij hebben voeten van één maat;

wij zijn een van hart, en u zult mij zeer welkom zijn. Toen zeiden zij hem dank en waren blij, dat zij voor zichzelf een toevluchtsoord in Mensziel gevonden hadden.

Toen zei Kwaad-betwijfelende tot hen: “Hoe groot was uw compagnie welke met u optrok om de stad Mensziel te belegeren?”

En zij antwoordden: “Allen samen waren er slechts tienduizend Twijfelaars. Want de overigen van het leger waren vijftien duizend Bloedmannen. Deze bloedmannen, hernam hij, grenzen aan ons land, maar ach, arme lieden die zij zijn, wij horen dat zij allen gevangen genomen zijn door Immanuëls legermacht.”

“Tien duizend, hernam de oude heer, ik beloof u dat is een sterke compagnie. Maar hoe kwam het toch, dat u moest wijken en uw vijanden niet durfde bevechten, daar u toch zo talrijk was?”

“Onze generaal, zeiden zij, was de eerste, die het op een lopen zette.”

“Ik bid u, hernam hun gastheer, wie was dan uw lafhartige generaal?”

Hij was eens de Burgemeester van Mensziel, zeiden zij. Maar, ik bid u, noem hem geen lafhartig generaal. Want wie, van oost tot west, heeft onze vorst Diabolus meer dienst bewezen, dan mijnheer Ongeloof? Dit zal voor u een moeilijke vraag zijn om te beantwoorden. Maar zo zij hem gegrepen hadden, zouden zij hem zeker opgehangen hebben; en wij beloven u, dat ophangen een lelijke zaak is.”

“Dan wenste ik, zei de oude heer, dat al de tienduizend Twijfelaars nu wel-gewapend binnen Mensziel waren, en dat ik aan het hoofd van hen stond, dan wilde ik wel eens zien, wat ik doen kon.”

“Ja, zeiden zij, dat zou wel goed zijn, als wij dat konden zien; maar mensen, helaas! wat betekenen zij? En deze woorden werden overluid uitgesproken.

Welnu, zei de oude Kwaad-betwijfelende, “draagt zorg, dat u niet te luid spreekt; u moet rustig zijn en zwijgen en zorg dragen voor uzelf, zolang u hier bent, of ik verzeker het u, u zult ontdekt worden.”

“Waarom?” Hernamen de Twijfelaars.

“Waarom?” Hernam de oude heer, “wel, omdat zowel de Vorst als de Heer Secretaris, de kapitein als de soldaten zich in de stad bevinden, ja, de stad is zo vol van hen, als ooit. En bovendien is er iemand, wiens naam is Wil-zij-wil, een zeer wreed vijand van ons, welke de Vorst als bewaarder der poorten heeft aangesteld en wie Hij bevolen heeft, dat hij met alle mogelijke vlijt, alle soorten van Diabolisten moet zoeken, nasporen en vernietigen. En als hij u vindt, dan gaat ge, hoor! Al waren uw hoofden van goud.”

En ... om u te doen zien wat er gebeurde, ... een van de heren Wil-zij-wil's getrouwe krijgers wiens naam was heer Ijver, stond al die tijd te luisteren onder de helen van de oude Kwaad-betwijfelende en hoorde het gehele gesprek, dat er gevoerd werd tussen hem en de Twijfelaars, die hij onderhield onder zijn dak. Deze krijgsknecht was iemand, in wie de heer veel vertrouwen stelde, en die hij hartelijk lief had, en

dat zowel omdat hij een moedig man was, als omdat hij onvermoeid was in het nasporen van de Diabolisten, ten einde hen te grijpen.

Deze man nu, gelijk ik u verhaalde, hoorde het gehele gesprek dat er gevoerd werd tussen de oude Kwaad-betwijfelende en deze Diabolisten; wat doet hij daarom anders, dan naar zijn heer te gaan om hem te verhalen, wat hij gezien en gehoord had.

“En zegt u dat, mijn vertrouwde vriend?” Hernam zijn heer.

“Ja, hernam IJver, zo is het; en als het uw heerschappij behaagt om met mij mee te gaan, dan zult u het bevinden, gelijk ik gezegd heb.”

“En zijn zij daar? Hernam de heer. Ik ken Kwaad-betwijfelende goed. Want hij en ik waren grote vrienden in de tijd van onze afval. Maar ik weet niet waar hij nu woont.”

“Doch ik weet het wel, zei de man; en als UEd. gaan wil, zal ik u brengen op de weg, die naar zijn hol voert.”

“Ga mee hernam de heer, dat wil ik doen. Komaan mijn IJver, laat ons gaan en hen opsporen.”

Dus ging de heer met zijn knecht de weg op, recht naar zijn huis. Zijn knecht nu ging vooruit om hem de weg te wijzen, en zij gingen tot zij kwamen zelfs onder de muur van de oude Kwaad-betwijfelende.

Daarna zei IJver: “Hoor, mijnheer! kent u de spraak van de oude heer als u hem hoort?”

“Ja, zei de heer, ik ken haar goed, maar ik heb hem sedert vele dagen niet gezien. Dit weet ik wel, hij is listig. Ik wens, dat hij ons niet ontsnapt.”

“Laat dat ook maar aan mij over”, zei IJver, zijn dienaar.

“Maar hoe zullen wij de deur vinden?” Hernam de heer.

“Laat dat ook maar aan mij over”, zei de man.

Zo leidde hij de heer Wil-zij-wil rond en wees hem de weg aan, die naar de deur voerde. Toen brak de heer zonder meer geraas de deur open, stormde het huis binnen en maakte hen alle vijf gevangen, gelijk als IJver, zijn dienstknecht, hem gezegd had. Nadat de heer hen gevangen genomen en hen weggeleid had, leverde hij hen over in de handen van de heer Trouwman, de cipier, gaf hem bevelen, en hij stelde hen in verzekerde bewaring. Hierna werd de Burgemeester in de morgen bekend met hetgeen de heer Wil-zij-wil 's nachts gedaan had, en Z.Ed. was zeer verheugd over het nieuws. Niet slechts omdat er Twijfelaars gevangen genomen waren, maar ook omdat de oude Kwaad-betwijfelende gevat was, die steeds een grote hindernis voor Mensziel en tot grote droefenis van de Burgemeester zelf geweest was. Men had ook zeer dikwijls naar hen gezocht, maar tot nu toe had men de hand niet aan hen kunnen slaan.

Welnu, de volgende zaak was om toebereidselen te maken voor het verhoor van deze vijf, die door die heer waren gevangen genomen en die zich in de handen van de heer Trouwman, de cipier, bevonden. De dag was gedaald, het gerecht samen geroepen en de gevangenen voor de balie gebracht. De heer Wil-zij-wil, had de macht om hen te doden toen hij het eerst hen greep, en dat zonder veel plichtplegingen, maar hij oordeelde, dat het op deze tijd meer tot eer van de Vorst, de rust van Mensziel, en de ontmoediging van de vijand zou dienen, als hij hen in een openbare rechtspleging voorbracht.

Maar ik zeg, de heer Trouwman, de cipier bracht hen in ketenen naar de balie naar de stadszaal. Want dat was de plaats der rechtspleging. Om kort te gaan, de jury (gezworenen) waren op de lijst ingeschreven, de getuigen beëdigd, en de gevangenen onderzocht naar hun leven. De jury was dezelfde, welke de heer Onwaarheid, Meedogenloos, en Hoogmoed met de overigen van hun gezelschap verhoorden.

En het eerst werd de oude **Betwifelende** voor de balie gesteld. Want hij was degene, welke deze Twijfelaars ontvangen, onderhouden en gesteund had, welke als volk uitlanders waren. Verder werd hem bevolen te horen naar zijn beschuldiging en hem gezegd, dat hij vrijheid had tegenwerpingen te maken, zo hij iets ten voordele van zich zelf in te brengen had. Zijn beschuldiging werd dan voorgelezen, welker aard en vorm hier volgt:

Mijnheer Betwifelende; u wordt hier beschuldigd onder de naam van Kwaad-betwifelende, als een indringer in Mensziel, omdat u van nature een Diabolist en ook een vijand van Vorst Immanuël bent, en iemand, die steeds bedacht hebt de stad Mensziel te verderven. U wordt hier ook beschuldigd, dat u des Konings vijanden goedgunstig zijt, nadat heilzame wetten gemaakt zijn om het tegendeel te doen. Want:

1. U hebt de waarheid van haar leer en staat betwijfeld.
2. U hebt gewenst dat tienduizend Twijfelaars binnen haar waren.
3. U hebt haar vijanden, welke van hun leger tot u kwamen, ontvangen, onderhouden en aangemoedigd.

Wat zegt u op deze beschuldiging; bent u schuldig, of niet?

“Mijnheer, hernam hij, ik begrijp de mening van deze beschuldiging niet, aangezien ik de persoon niet ben, welke daarin betrokken is. De man die hierin beschuldigd wordt en aangeklaagd voor deze rechtbank, wordt genoemd met de naam van Kwaad-betwifelende, welke naam ik als de mijne ontken, daar de mijne **Eerlijke navraag** is. De een klinkt werkelijk gelijk de ander, maar ik vertrouw dat UEd. weet dat er tussen deze twee een groot verschil bestaat. Want ik hoop dat iemand, zelfs in de slechtste tijden en ook onder de slechtste mensen een eerlijke navraag doen mag naar dingen, zonder zich het gevaar des doods op de hals te halen.

WIL-ZIJ-WIL. Toen zei de heer Wil-zij-wil, want hij was een van de getuigen:

“Mijnheer, en u Eerwaarde rechtbank en overheidspersonen van de stad Mensziel! U hebt allen met eigen oren gehoord, dat de gevangene aan de balie zijn naam verloochend heeft en zich aldus denkt te vrijwaren van de last der beschuldiging. Maar ik weet dat hij de man is, die daarin betrokken is, en dat zijn eigenlijke naam is Kwaad-betwifelende. Ik heb hem reeds meer dan dertig jaren gekend, mijnheer. Want hij en ik - het is voor mij een schande zulks te zeggen - waren goede vrienden toen Diabolus, die tiran het bestuur in Mensziel had; en ik bevestig, dat hij een Diabolist van natuur is, een vijand van onze Vorst en een hater van de gezegende stad Mensziel. Hij is in tijden van opstand niet minder dan twintig nachten achtereen in mijn huis geweest, en dan waren wij gewoon om te praten met elkaar over het onderwerp, waarover hij en zijn Twijfelaars onlangs gepraat hebben. ‘t Is waar, ik heb hem in vele dagen niet gezien. Ik onderstel dat de komst van Immanuël in Mensziel hem genoodzaakt heeft van woonplaats te veranderen, gelijk deze beschuldiging hem aangezet heeft om zijn naam te veranderen; maar dit is de man, mijnheer!”

Toen zei het Hof tot hem: "Hebt u nog iets meer te zeggen?"

KWAAD. “Ja, hernam de oude heer, ik heb nog iets. Want alles wat tot nu toe tegen mij gesproken is, is gezegd door de mond van slechts één getuige, en het is voor de beroemde stad Mensziel niet wettig, dat men iemand door de mond van een getuige ter dood brengt.”

IJVER. Toen trad de heer IJver tevoorschijn en zei: “Mijnheer, toen ik eens op een nacht op wacht stond aan het begin van de Slechtstraat in deze stad, hoorde ik bij toeval een gemompel in het huis van deze heer. Ik dacht, wat is hier te doen? Dus ging ik dicht aan de kant van het huis, maar zeer zacht om eens te horen, denkende, gelijk het ook werkelijk zo was, dat ik misschien daar een Diabolistische samenkomst mocht ontdekken. Dus ging ik, gelijk ik zei, al nader en nader, en toen ik dicht aan de muur kwam, duurde het maar een kleine poos, of ik bemerkte, dat er uitlanders in het huis waren; toch verstond ik hun taal goed. Want ik ben zelf een reiziger geweest. Zulke taal nu horende in zulk een waggelende stulp als waarin deze oude heer woonde, hield ik mijn oor aan een opening, in het venster en hoorde hen daar spreken als volgt: ‘Deze oude heer vroeg aan deze Twijfelaars, wat zij waren, vanwaar zij kwamen, en wat hun bezigheden waren in deze streken?’ En zij beantwoordden hem al deze vragen, maar hij onderhield hen tevens bij zich.

Ook vroeg hij hen hoe sterk in getal zij waren, en zij antwoordden hem: tien duizend man. Hij vroeg hen verder waarom zij niet meer Mensziel als een man aanvielen? En zij antwoordden hem, waarop hij hun generaal voor een lafaard uitschold, omdat hij wegtrok, toen hij voor zijn vorst moest vechten.

Verder wenste deze oude Kwaad-betwijfelende, en ik hoorde hem de wens uitspreken, dat al de tienduizend Twijfelaars nu in de stad waren en dat hij aan het hoofd van hen stond. Hij gebod hen ook zorg te dragen en rustig te blijven. Want zo zij gevat werden moesten zij sterven, al hadden zij ook hoofden van goud.”

Toen zei het hof: “Mijnheer Kwaad-betwijfelende, hier is nu een andere getuige tegen u en zijn getuigenis is volledig:

1. Hij zwerft, dat u deze lieden in uw huis ontving, dat u hen daar voedde, hoewel u wist dat zij Diabolisten waren en vijanden van de Koning.
2. Hij zwerft, dat u wenste, dat er tienduizend Diabolisten in Mensziel waren.
3. Hij zwerft, dat u hen raad gaf om zich rustig te houden en te zwijgen, daar zij anders door des Konings dienaars zouden gevat worden. Hetwelk alles bewijst, dat u een Diabolist bent. Want als u een vriend des Konings was geweest, dan zou u hen in verzekerde bewaring genomen hebben.”

KWAAD. Toen zei Kwaad-betwijfelende: “Op het eerste van deze punten antwoord ik, dat de lieden, welke in mijn huis gekomen zijn, vreemdelingen waren, en ik nam hen op; is het nu een misdad geworden in Mensziel, dat iemand vreemdelingen onderhoudt? Dat ik hen ook voedsel gaf, is waar, en waarom zou mijn liefdadigheid berispt worden? Wat de reden aangaat, waarom ik tienduizend man van hen in Mensziel wenste, die deelde ik nooit aan de getuigen mede, noch aan hemzelf. Ik kon gewenst hebben, dat zij gevangen werden genomen, en dan zou mijn wens het welzijn van Mensziel kunnen bedoelen, voor zover iemand weet. Ik verzocht hen ook zorg te dragen, dat zij niet in des Kapiteins handen vielen, maar dat kon zijn, omdat ik onwillig ben, dat iemand zou gedood worden, en niet omdat ik zou willen, dat de vijanden des Konings als zodanig ontsnappen.”

De Burgemeester antwoordde toen, dat, ‘hoewel het een deugd is, vreemdelingen te onderhouden, zijn handelwijze een verraad was, omdat hij des Konings vijanden onderhield. En aangaande hetgeen u verder gezegd hebt, u doet niets anders dan door woorden de uitvoering des oordeels zoeken te ontwijken of te verschuiven. Maar al kon er niet meer tegen u bewezen worden, dan dat u een Diabolist zijt, dan moest u al daarom volgens de wet de dood sterven, maar daar u anderen ja uitlandse Diabolisten, ja van diegenen, welke van ver komen, met het doel om Mensziel uit te houwen en te vernietigen, ontvangt, voedt, welwillend bent en hen herbergt, dit moet niet verdragen worden.’

Toen zei Kwaad-betwijfelende: “Ik zie wel, hoe het spel loopt; ik moet sterven om mijn naam en om mijn liefdadigheid.” En toen zweeg hij.

Daarna riepen zij de uitlandse Twijfelaars voor de balie en de eerste van hen, die aangeklaagd werd, was de **Verkiezings-twijfelaar**. Zijn aanklacht werd gelezen, en omdat hij een uitlander was, werd hem de inhoud daarvan door een uitlegger meegedeeld, te weten: dat hij daarin beschuldigd werd een vijand te zijn van Immanuël, de Vorst, een hater van de stad Mensziel en een tegenstander van haar heilzaamste leerstelling.

Toen vroeg de rechter hem, of hij wilde pleiten?

Maar hij antwoordde slechts dit: dat hij beleed een Verkiezings-twijfelaar te zijn en dat dit zijn godsdienst was, waarin hij opgebracht was. Hij zei nog bovendien: “Als ik sterven moet voor mijn godsdienst, dan vertrouw ik, dat ik sterven zal als een martelaar en daarom geef ik er te minder om.”

RECHTER. Toen werd er geantwoord: “De verkiezing te betwijfelen is een groot leerstuk van het evangelie omverwerpen, te weten: de alwetendheid, de macht en de wil van God, de vrijheid van God over zijn schepsel wegnemen; het geloof van de stad Mensziel belemmeren, de zaligheid afhankelijk maken van de *werken* en niet van de *genade*. Ook het Woord leugenachtig maken en de geest van de lieden van Mensziel verontrusten; daarom moet hij volgens de beste der wetten, sterven.

Daarna werd de **Roepings-twijfelaar** geroepen en voor de balie gesteld, en in hoofdzaak was zijn beschuldiging dezelfde als van de vorige, alleenlijk was hij in het bijzonder beschuldigd, dat hij de roeping van Mensziel ontkende. De rechter vroeg hem ook, wat hij voor zichzelf had te zeggen.

Hij antwoordde dan, dat hij nooit geloofde, dat er zo iets was, dat een onderscheiden en machtige roeping van God tot Mensziel kon genoemd worden, wat verschilde van de algemene roeping des Woords, noch ook daardoor anders, dan dat het hen vermaant het kwade te laten en het goede te doen, en dit doende, zo is daaraan een belofte van gelukzaligheid verbonden.

Toen zei de rechter: “U bent een Diabolist; en hebt een groot gedeelte van een der grondwaarheden van de Vorst van de Stad Mensziel verloochend. Want Hij heeft geroepen, en zij heeft een zeer duidelijke en krachtige roeping van haar Immanuël ontvangen, waardoor zij werd verlevendigd, gewekt, en der hemelse genade deelachtig gemaakt om te begeren, dat zij gemeenschap hebben mocht met haar Vorst om Hem te dienen, zijn wil te doen, en naar haar geluk te zoeken, enkel tot zijn groot genoegen. En om uw afschuw van deze goede leerstelling moet u de dood sterven.”

Toen werd de **Genade-twijfelaar** geroepen, en hem zijn beschuldiging voorgelezen, waarop hij antwoordde als volgt: “Dat, hoewel hij uit het Land des Twijfels kwam, zijn vader een nakomeling was van een Farizeeër en zeer fatsoenlijk onder zijn burens leefde, en dat hij hem geleerd had te geloven, en ik geloof het werkelijk, en ik wil het ook geloven, dat Mensziel nooit uit vrije genade zal zalig worden.

Toen zei de rechter: “Wel, de wet van de Vorst is duidelijk:

1. Negatief; Niet uit de werken.

2 Positief; uit genade zijt gij zalig geworden. Romeinen 3, Efeze 2.

En uw godsdienst zetelt in en op werken des vleses. Want de werken der wet zijn de werken des vleses. Bovendien, als men spreekt, gelijk u gedaan hebt, dan berooft men God van Zijn eer, en geeft die aan een zondig mens. U hebt Christus beroofd van de noodzakelijkheid Zijner onderneming, en de genoegzaamheid derzelve, en u hebt beide deze werken aan het vlees toegekend. U hebt het werk van de Heilige Geest veracht, en hebt de wil des vleses en de geest der wet verheerlijkt. U bent een Diabolist, de zoon eens Diabolisten, en voor uw Diabolistische grondbeginselen moet u sterven.”

Toen het Hof tot dus ver met hen gedaan had, gaf het bevel dat de jury zich afzonderen zou, welke hen dadelijk des doods schuldig verklaarden.

Toen stond de Verslaggever op en wendde zich tot de gevangenen, zeggende:

“Gij, gevangenen aan de balie, zijt hier beschuldigd geworden, en bevonden schuldig te zijn aan zware misdaden tegen Immanuël, onze Vorst, en tegen het welzijn der beroemde stad Mensziel, misdaden waarvoor u ter dood gebracht moet worden en die overeenkomstig sterven.”

Zo werden zij dan gestraft met de dood des kruises. De plaats, welke tot hun terechtstelling aangewezen was, was die, waar Diabolus zijn laatste leger tegen de stad liet optrekken, behalve dat de oude Kwaad-betwijfelende werd opgehangen aan het begin van de Slechtstraat recht tegenover zijn eigen deur.

HOOFDSTUK 18

Meer Diabolisten verhoord en terechtgesteld. - Het werk besloten met een bewonderenswaardige aanspraak van Immanuël, die Zijn genadige handelingen vermeldt en Zijn volk bekend maakt met Zijn oogmerk om de stad met de grootste pracht te herbouwen, terwijl Hij hun een Gode waardige wandel aanbeveelt.

Als nu de stad Mensziel zich tot zover van haar vijanden bevrijd zag en van de verstoorders van haar vrede, werd er voorts een strikt bevel gegeven, dat de heer Wil-zij-wil met Ijver, zijn knecht, elke stads-Diabolist, welke nog in Mensziel levend waren overgelaten, zouden opsporen en dat zij hun best zouden doen om hen te vatten.

De namen van verscheidenen van hen waren: de heer **Dwaasheid; de heer Laat-het-goede-varen, de heer Slaafse-Vrees; de heer Geen-Liefde; de heer Wantrouwen, de heer Vlees en de heer Traagheid.**

Ook werd er bevolen, dat hij de kinderen van de heer Kwaad-betwijfelende zou grijpen, welke hij achtergelaten had, en dat hij zijn huis zou verwoesten. De kinderen, welke hij achtergelaten had, waren: de heer Twijfel, deze was zijn oudste zoon, op hem volgde **Wettisch-Leven, Ongeloof, Slechte-gedachten-van-Christus, Belofte-besnoeier, Vleselijke-zin, Leef-bij-gevoel, Eigenliefde.** Al deze kinderen had hij bij een vrouw, en haar naam was **Geen-Hoop.** Zij was de vrouwelijke bloedverwant van de oude Ongeloof. Want hij was haar oom, en toen haar vader, de oude Duisternis, dood was, nam hij haar tot zich en voedde haar op, en toen zij huwbaar was, gaf hij haar aan deze oude Kwaad-betwijfelende tot vrouw.

Nu, de heer Wil-zij-wil bracht zijn opdracht ten uitvoer, geholpen door de grote Ijver, zijn knecht. Hij vatte Dwaasheid op de straat, en hing hem op in de Gebrek-aan-Verstandslaan, juist tegenover zijn huis. Het was deze Dwaasheid, die hebben wilde, dat de stad Mensziel kapitein Geloof zou overleveren in de handen van Diabolus, aangezien hij dan zijn strijdmacht uit de stad zou laten wegtrekken. Ook greep hij de heer Laat-het-goede-varen op een dag, dat deze bezig was op de markt en stelde hem terecht overeenkomstig de wet.

Nu was er een rechtschapen man in Mensziel, wiens naam was mijnheer Overdenking, iemand van geen grote achting in de dagen van het verval, maar nu van zulk een goede naam, als de beste in de stad. Deze man dan, droegen zij gaarne alle achting toe. De heer Laat-het-goede-varen nu had voorheen heel veel rijkdom in Mensziel, en toen Immanuël kwam, werd het tot gebruik aan de Vorst toegewezen; dit goed werd dan nu aan de heer Overdenking gegeven, om het tot algemeen

welzijn aan te wenden, en na hem aan Zijn Zoon, de heer Denkgoed, die hij had bij Mejuffrouw Vroomheid zijn vrouw, en zij was de dochter van de heer Verslaggever.

Hierna vatte de heer Overdenking de Belofte-besnoeier, omdat hij een grote schurk was. Want door zijn daden waren vele van des Konings muntstukken besnoeid, daarom werd hij tot een voorbeeld van allen gestraft. Hij werd aangeklaagd en veroordeeld om eerst aan de kaak gesteld en daarna afgerost en geseld te worden door alle kinderen en dienstbaren in Mensziel, om eindelijk opgehangen te worden tot hij dood was.

Enigen verwonderden zich misschien over de gestrengheid van de straf van deze man, maar zij die eerlijke handelaars in Mensziel zijn, gevoelen zeer goed, hoe groot de schade was, die een snoeier der beloften van de Stad Mensziel aandoet. En waarlijk, mijn oordeel is, dat allen van zulk een naam en leven moesten behandeld worden gelijk hij.

Ook greep hij Vleselijke-zin en stak hem in de gevangenis, maar hoe het kon gebeuren, weet ik niet, maar hij brak uit de gevangenis en ontsnapte. Ja, de stoute schurk verlaat de stad niet, maar loert in de Diabolistische holen over dag en dwaalt nachts als een geest door de huizen der lieden. Daarom werd er een afkondiging aangeplakt op de marktplaats in Mensziel, luidende, dat wie die Vleselijke-zin zou ontdekken, hem grijpen en doden, dagelijks tot des Vorsten tafel zou toegelaten worden en tot bewaarder van Mensziels schatten zou worden aangesteld. Velen dan waren genegen om dat te doen, maar hem vatten en doden, zie, dat konden zij niet, hoewel hij dikwijls ontdekt werd.

Maar de heer Overdenking vatte de heer Slechte-gedachten-van-Christus en zette hem gevangen, en daar stierf hij, hoewel dat lang duurde. Want hij stierf aan een langzame tering.

Eigenliefde werd ook gevat en in verzekerde bewaring gezet, maar er waren er velen in Mensziel, die met hem verbonden waren, Dus werd zijn veroordeling uitgesteld, maar eindelijk stond de heer Zelfverloochening op en zei: Indien zulke schurken als deze in Mensziel oogluikend toegelaten worden, dan zal ik mijn ambt nederleggen. Ook greep hij hem uit de menigte en voerde hem onder zijn soldaten, en daar werden hem de hersenen ingeslagen. Doch enigen van Mensziel mompelden daarover, hoewel niemand overluid durfde spreken. Want Immanuël was in de stad. Maar deze dappere handeling van kapitein Zelfverloochening kwam de Vorst ter oren, Dus ontbood Hij hem en maakte hem tot een heer in Mensziel. De heer Wil-zij-wil ontving ook grote aanbevelingen van Immanuël, wegens hetgeen hij voor de stad Mensziel gedaan had.

Toen greep de heer Zelfverloochening moed en begon met de heer Wil-zij-wil de Diabolisten te vervolgen. Zij grepen Leef-bij-gevoel en Wettisch-Leven en stelden hen in bewaring tot zij stierven.

Maar de heer Ongeloof was een vlugge snaak; zij konden hem nooit in hun macht krijgen, hoewel zij dit dikwijls beproefden. Hij dan, en enige weinigen meer van de geslepensten van de stam van Diabolus bleven nog in Mensziel over tot de tijd dat Immanuël ophield langer in het koninkrijk van het Heelal te wonen. Maar zij hielden hen in hun spelonken en holen; indien een van hen verschenen of bij toeval gezien werd in een of andere straat van de Stad Mensziel, dan vatte de gehele stad de wapenen tegen hen op, ja zelfs de kinderen in Mensziel plachten hen achterna te schreeuwen als achter een dief en wensten, dat zij hen met stenen zouden stenigen tot zij stierven.

En nu geraakte Mensziel tot een behoorlijke trap van vrede en rust. Hun Vorst hield ook Zijn verblijf binnen haar grenzen, alsook haar kapiteins en haar soldaten deden hun plicht en Mensziel vervolgde haar handel, die zij dreef met het vergelegen land; ook was zij druk bezig in haar handwerk. Jes. 33:17; Fil. 3:20; Spr. 31.

Als nu de stad Mensziel zich tot dusver bevrijd zag van zo vele van haar vijanden en de verstoorders van haar vrede, zond de Vorst tot hen en bepaalde een dag, waarop Hij op de markt een samenkomst hebben wilde met het ganse volk, om hun daar last te geven omtrent enige verdere zaken, welke, zo die in acht genomen werden, strekken zouden tot hun verdere zekerheid, gemak en veraangenaming en tot vervloeking en vernieling van hun ingeboren Diabolisten.

De vastgestelde dag was gekomen en de lieden van de Stad vergaderden samen. Immanuël kwam af in Zijn wagen en al Zijn kapiteins naar hun staat volgden hem ter rechter- en ter linkerhand.

Toen werd er een "O, ja!" uitgesproken om stilte te verkrijgen en na enige wederkerige handelingen der liefde, begon de Vorst en ging aldus voort:

“O, Mijn Mensziel, de beminde Mijns harten!

Veel en groot zijn de voorrechten, die Ik u geschonken heb. Ik heb u van anderen afgezonderd, en heb u voor Mijzelf uitverkoren, niet om uw waardigheid, maar om Mijnentwil. Ik heb u ook verlost, niet slechts van de vrees der wet Mijns Vaders, maar ook van de hand van Diabolus. Dat heb Ik gedaan, omdat Ik u beminde en omdat Ik Mijn hart op u gesteld heb, om u wel te doen. En opdat alle dingen, welke mochten verhinderen in uw weg naar de genoegens van het paradijs, mochten uit de weg geruimd worden, heb Ik een volkomen voldoening verworven voor u en voor uw ziel, en heb u voor Mijzelf gekocht, met een prijs, niet van vergankelijke dingen, zoals goud of zilver, maar met een prijs des bloed, Mijn eigen bloed, dat Ik vrijwillig

op de aarde uitgestort heb, om u tot de Mijne te maken. Zo heb Ik u, o Mijn Mensziel, met Mijn Vader verzoend en u gezet in de heerlijke woningen, welke bij Mijn Vader zijn in de Koninklijke stad, waar dingen zijn, o Mijn Mensziel, welke geen oog gezien heeft, en welker bevatting nooit in het hart des mensen opgekomen is.

Bovendien, o Mijn Mensziel, u ziet wat Ik gedaan heb, en hoe Ik u uit de handen van uw vijanden genomen heb, in wier macht u door uw diepen val en opstand tegen Mijn Vader gekomen waart, en u waart tevreden, dat hij u als zijn eigendom bezat en dat u door hem in het verderf werdt gestort. Ik kwam eerst tot u met Mijn wet, toen met Mijn evangelie om u te wekken en om u Mijn glorie te doen zien En u weet, wat u waart, wat u zeidet, wat u deedt, en hoeveel malen u tegen Mijn Vader en Mij gerebelleerd hebt, toch liet Ik u niet aan u zelf over, gelijk u heden ziet, maar kwam tot u, heb uw handelwijzen verdragen. heb geduld met u geoefend, en eindelijk u aangenomen, uit louter genade en gunst. Ik wilde niet toelaten, dat u verloren gingt, hoewel u zeer gewillig waart verloren te gaan. Ik bezette u van rondom; en bedroefde u aan alle zijden; opdat Ik u vermoeid maken mocht over uw wegen en door verontrusting uw hart mocht vernederen en neigen tot gewilligheid om te eindigen met uw welzijn en geluk. En toen Ik een volkomene overwinning op u behaald had, zie, toen wendde het zich tot uw voordeel.

Gij ziet ook hoe groot de menigte der strijdmacht Mijns Vaders is, welke Ik binnen uw grenzen gelegd heb: Kapiteins en bestuurders, soldaten en krijgslieden, werktuigen en heerlijke wapenen om uw vijanden te onderdrukken en ten onder te brengen; u weet wat Ik bedoel, o Mensziel! En dat zijn Mijn dienstknechten en de uw ook, o Mensziel! Ja, Mijn doel om u met hen te bezetten en de natuurlijke geschiktheid van een ieder van hen is om u voor Mij zelf te verdedigen, te zuiveren, te versterken en te veraangenamen, en om te maken dat gij, o Mensziel, geschikt zijt om in de tegenwoordigheid Mijns Vaders te verkeren en om deel te hebben aan zijn zaligheid en glorie. Want gij, Mijn Mensziel, zijt geschapen om voor die dingen toebereid te worden.

Gij ziet bovendien, Mijn Mensziel, hoe Ik uw afwijkingen voorbijgegaan ben en u geheeld heb. Inderdaad, Ik was toornig op u, maar Ik heb Mijn toorn van u afgewend, omdat Ik u toch lief had en Mijn toorn en Mijn verontwaardiging is geëindigd in de vernieling van uw vijanden, o Mensziel.

Ook bond uw vroomheid Mij niet weer aan u, nadat Ik om uw overtredingen Mijn aangezicht voor u verborg, en Mijn tegenwoordigheid van u afkeerde. De weg der afwijking was de uwe; maar de weg en het middel van uw herstelling was van mij. Ik vond het middel uit; om u te doen wederkeren, Ik was het, die een schutting en een muur opwierp, toen ge u begon te keren tot dingen, waarin Ik geen behagen vond.

Ik was het, die uw zoet in bitter, uw dag in nacht veranderde, uw effene wegen doornachtig maakte en die allen in verwarring bracht, welke uw verderf zochten. Ik was het, die de heer Godsvreze in Mensziel aan het werk zette. Ik was het, die uw geweten en uw verstand, uw wil en uw genegenheden in beroering bracht, na uw grote en akelige verwoesting. Ik was het, die het leven in u verwekte, o Mensziel, om Mij te zoeken, opdat u Mij vinden mocht, en in het vinden uw eigen welstand, geluk en redding vinden zoudt. Ik was het, die ten tweeden male de Diabolisten uit Mensziel verdreef; en Ik was het, die hen overmocht, en hen verdelgde van voor uw aangezicht.

En nu, Mijn Mensziel, Ik ben tot u in vrede teruggekeerd en uw overtredingen tegen mij, zijn alsof zij nooit geweest waren. Ook zal het niet meer met u gebeuren, gelijk in vroegere dagen. Want Ik zal beter voor u zorgen dan bij uw begin. Vooralsnog een weinig tijds, o Mensziel, en nadat nog een weinig meer tijds over Uw hoofd gegaan is, wil ik, maar weest niet ongerust over hetgeen Ik zeg-wil Ik deze stad Mensziel met stok en steen tot de grond toe afbreken. 1 Kron. 29:30 <#1Ch 29.30>. En Ik zal de steen en het hout, en de muren en het stof en de inwoners derzelve brengen in Mijn eigen land, ja in het Koninkrijk Mijns Vaders en zal haar daar opbouwen in zulk een sterkte en heerlijkheid, als nooit gezien werd in het Koninkrijk, waar zij nu geplaatst is. Ja, Ik wil haar daar weer opbouwen tot een woonstede voor Mijn Vader. Want daartoe werd zij eerst opgericht in het Koninkrijk des Heelals; en daar wil Ik haar tot een schouwspel van verwondering maken, een gedenkteken van barmhartigheid en tot een bewonderaar van haar eigen genadestaat. Daar zullen de inwoners van Mensziel zien, alles waarvan zij hier niets gezien hebben, daar zullen zij gelijk zijn aan diegenen, onder wie zij hier de minderen waren. En daar zult gij, o Mijn Mensziel, zulk een gemeenschap met Mij hebben, met Mijn Vader en met uw Heer Secretaris, als u hier onmogelijk kondt genieten, noch ooit door u kon genoten worden, al doorleefdet u ook in het heelal een tijdruimte van duizend jaren

En daar, o Mijn Mensziel, zult u niet meer verschrikt worden door moordenaars, noch door Diabolisten en hun dreigementen. Daar, daar zullen gene samenzweringen, noch plannen, noch oogmerken tegen u zijn, o Mijn Mensziel! Daar zult u niet meer de kwade tijdingen horen, noch het roffelen van Diabolus trom. Daar zult u de Diabolistische standaarddraggers niet meer zien, noch de standaard van Diabolus meer aanschouwen. Geen Diabolistische berg zal daar meer tegen u opgeworpen worden, ook zal daarop geen Diabolistische standaard meer gepland worden om u te verschrikken. Daar hebt u geen kapiteins meer nodig, noch oorlogwerktuigen, noch soldaten, noch oorlogshelden. Daar zult u geen verdriet of smart meer ondervinden; ook zal het niet meer mogelijk zijn dat enig Diabolist ooit weer kon kruipen in uw bemuring, woelen in uw muren, of weer gezien worden binnen uw grenzen, alle de dagen der eeuwigheid.

Het leven zal daar langer duren, dan u het hier zoudt kunnen wensen, en toch zal het leven daar altijd aangenaam en nieuw zijn en nooit zal het met enige hindernis vergezeld zijn. Daar, o Mensziel, zult u velen dergeen ontmoeten, die geweest zijn geluk gij, en deel gehad hebben aan uw smarten; ook dezulken, die Ik uitverkoren, verlost en afgezonderd heb, gelijk u voor Mijns Vaders Hof en koninklijke stad. Zij allen zullen blij zijn, en u zult in uw hart blij zijn, wanneer u hen ziet.

Daar zijn dingen, o Mensziel, ja, dingen die Mijn Vader en Ik daar voortgebracht hebben en die nooit gezien zijn, van het begin der wereld aan en zij zijn bij Mijn Vader geborgen en voor u verzegeld bij zijn schatten, totdat u daar zult komen om ze te genieten. Ik zei u daar, dat Ik Mijn Mensziel van haar plaats wilde wegnemen en haar elders opbouwen, en waar Ik haar opbouwen wil, daar zijn degenen, die u beminnen en die nu reeds zich in u verheugen; maar hoeveel te meer zullen zij zich verheugen, wanneer zij u tot eer zullen verhoogd zien.

Mijn Vader zal hen dan zenden om u te halen, en hun boezems zullen wagens zijn, om u daarin te zetten En gij, o Mijn Mensziel, zult rijden op de vleugelen des winds. Zij zullen komen om u te leiden, te vergezellen en u te brengen naar die plaats, wanneer uw ogen meer zullen zien; dat zal uw begeerde haven zijn. Ps 68:17 <#Ps 68.17>.

En dus, o Mijn Mensziel, Ik heb u getoond, wat met u hierna zal gedaan worden, zo u het kunt horen en verstaan. En nu wil Ik u zeggen, wat nu uw taak en praktijk moet zijn, totdat Ik komen zal om u bij Mij te halen, gelijk als in de Schriften der Waarheid geschreven is.

Ten eerste gebied Ik u, dat u na deze uw liverij, welke Ik u gaf vóór Mijn laatste verwijdering van u, witter en reiner houdt. Doet dat, zeg ik. Want dit zal uw wijsheid zijn. Zij zijn van fijn linnen, maar u moet ze wit en zuiver bewaren. Dit zal uw wijsheid zijn, uw eer, en zal grotelijks tot Mijn verheerlijking strekken. Als uw klederen wit zijn, zal de wereld u de mijne rekenen. Wanneer uw klederen wit zijn, dan schep Ik ook vermaak in uw wegen. Want dan zal uw heen en wedergaan zijn gelijk een bliksemschicht, waarop zij, die tegenwoordig zijn, hun aandacht vestigen moeten, zodat hun ogen daardoor verblind zullen worden.

Kleed uzelf dan volgens Mijn gebod en maak door Mijn wet voor uzelf rechte stappen voor uw voeten, zo zal de Koning zeer veel lust hebben aan uw schoonheid. Want Hij is uw Heer, en aanbid Hem.

Opdat u uw klederen moogt bewaren, gelijk Ik u geboden heb, heb ik, gelijk Ik u tevoren verhaalde, voor u een fontein geopend, om daarin uw klederen te wassen. Zie dan dat u ze dikwijls in Mijn fontein wast, en dat u niet in bezoedelde klederen loopt. Want even gelijk dit tot Mijn oneer en Mijn ongenoegen strekt, zo zal het ook tot uw droefheid zijn, wanneer u wandelt in bezoedelde klederen. Zach. 3:3, 4. <#Zec 3.3, 4> Dat dan Mijn klederen, uw klederen, de klederen, welke Ik u gaf, niet bezoedeld of bevlekt worden door het vlees. Judas 1:23 <#Jude 1.23>. Houd uw klederen steeds wit en laat de zalf aan uw hoofd niet ontbreken.

Mijn Mensziel, Ik heb u dikwijls bevrijd van de oogmerken, plannen, aanslagen en samenzweringen van Diabolus, en voor dit alles vraag Ik van u niets, dan dat u Mij geen kwaad voor goed vergeldt, maar dat u steeds Mijn liefde in gedachtenis houdt, en de voortdoring van Mijn vriendelijkheid tot Mijn Mensziel, om u te prikkelen dat u wandelt, in uw mate, volgens de weldaden die u geschonken zijn. In oude tijden werden de offeranden met koorden of touwen aan de hoornen des gouden altaars gebonden. Bedenkt wat tot u gezegd is, o, Mijn geliefde Mensziel!

O, Mijn Mensziel, Ik heb geleefd, Ik ben gestorven, en zie Ik leef en zal niet meer voor u sterven. Ik leef opdat u niet zoudt sterven. Omdat Ik leef, zult u ook leven. Ik verzoende u met Mijn Vader door het bloed mijns kruises, en verzoend zijnde, zult u door Mij leven. Ik zal voor u bidden, Ik zal voor u strijden, Ik zal u steeds weldoen.

Niets dan zonde kan u schaden, niets dan zonde kan Mij bedroeven, niets dan zonde kan u verlagen en vernederen voor uw vijanden. Waakt tegen de zonde, Mijn Mensziel. En verstaat gij, waarom Ik de eersten keer nog toeliet, dat de Diabolisten wonen binnen uw muren, o Mensziel? Dit geschiedt opdat u zoudt waken, om uw liefde te beproeven, om u wakende te houden en om u oorzaak te geven, om Mijn edele kapiteins, hun soldaten en Mijn genade te waarderen.

Dit geschiedt ook, opdat het u indachtig zou maken, in welken beklagenswaardigen toestand ge u eens bevondt. Ik bedoel, toen allen, niet enigen, niet binnen uw muren, maar in uw kasteel, uw sterkten woonden o Mensziel!

O, Mijn Mensziel, al zou Ik alle Diabolisten in u doden, dan zouden er nog velen buiten u zijn, die u in dienstbaarheid zouden brengen. Want zo allen binnen in u afgesneden waren, zouden die van buiten u slapende vinden, en dan zouden zij als in een ogenblik Mijn Mensziel geheel opslokken. Daarom laat Ik hen in u over, niet om u kwaad te doen, hetgeen zij toch zullen indien u naar hen luistert en hen dient, maar om u goed te doen, hetgeen zij moeten doen, zo u waakt en tegen hen strijdt. Weet daarom, dat waartoe zij u ook zoeken over te halen, het is Mijn oogmerk, dat zij u aandrijven zullen, niet om u van Mijn Vader te verwijderen, maar u dichter bij

Hem te houden; om u te leren strijden, om te maken, dat u gaarne smekingen doet, en dat ge u gering acht in uw eigen ogen. Hoort vlijtiglijk hiernaar, Mijn Mensziel.

Toon Mij dan uw liefde, Mijn Mensziel, en laten zij, die binnen uw muren zijn, uw genegenheden niet aftrekken van hem, die uw ziel verlost heeft. Ja, laat het gezicht van een Diabolist uw liefde tot Mij aanvoeren. Ik kwam een, twee, ja driemaal om u te redden van het vergift van die pijlen, welke uw dood zouden bewerkt hebben; sta pal voor mij, uw vriend, o Mijn Mensziel, tegenover de Diabolisten, en Ik zal u voorstaan bij Mijn Vader en zijn ganse hof. Heb Mij lief tegenover de verleiding en Ik zal u beminnen ondanks uw onvolkomenheden.

O Mijn Mensziel, houd in gedachten, wat Mijn kapiteins, Mijn soldaten en Mijn oorlogswerktuigen voor u gedaan hebben. Zij hebben voor u gestreden, zij hebben door u geleden, zij hebben veel van uw hand verdragen om u goed te doen, o Mensziel. Indien u hen niet gehad had om u te helpen, dan had Diabolus zeker u in 't verderf gestort. Voed hen daarom, Mijn Mensziel. Als u wel doet, zal het ook goed met hen zijn; wanneer u kwaad doet, zullen zij ziek en zwak worden. Maak Mijn kapiteins niet ziek, o Mensziel. Want zo zij zwak zijn, kunt u niet sterk zijn; zo zij versaagd zijn, kunt u niet moedig en dapper strijden voor uw Koning, o Mensziel. Ook moet u niet meen dat u altijd bij gevoel zult leven; u moet leven op Mijn Woord. U moet geloven, o Mijn Mensziel, wanneer Ik van u weg zal gegaan zijn, dat Ik u toch liefheb en u voor eeuwig op Mijn hart draag.

Herinner u daarom, o Mijn Mensziel, dat u van Mij bemind zijt; gelijk Ik u daarom geleerd heb te waken, te strijden, te bidden, de strijd aan te binden tegen Mijn vijanden, zo beveel Ik u nu dat u gelooft, dat Ik u steeds liefheb. O Mijn Mensziel, hoe heb Ik Mijn hart, Mijn liefde op u gezet, waak dan. Zie Ik leg geen anderen last op u, dan wat u alrede draagt, houd vast totdat Ik kom.